ZECHARIA SITCHIN
ARMAGHEDON 2012 - Sfârşitul zilelor

ZECHARIA SITCHIN
CRONICILE PĂMÂNTULUI
A 12- A PLANETA
RĂZBOIUL ZEILOR CU OAMENII
TREPTE SPRE CER
REGATELE PIERDUTE
ÎNTOARCEREA LA GENEZĂ
LA ÎNCEPUTUL TIMPULUI
CODUL COSMIC

Editor Aldo Press. Bucureşti

copyright © 2007 by Zecharia Sitchin

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SITCHIN, ZECHARIA
Armaghedon : Sfârşitul zilelor 2012 / Zecharia Sitchin; trad.: Enache Mihaela - Bucureşti: Aldo Press, 2011
ISBN 978-973-761-070-4

I. Enache, Mihaela (trad.)

001.9

Toate drepturile pentru această versiune aparţin Aldo Press

ZECHARIA

SITCHIN

ARMAGHEDON 2012

SFÂRŞITUL ZILELOR ŞI PROFEŢIILE ÎNTOARCERII

AL 7-lea VOLUM DIN CRONICILE PĂMÂNTULUI

ALDO PRESS

PREFAȚĂ:

TRECUTUL, VIITORUL

„Când se vor întoarce?"

Mi s-a pus această întrebare de nenumărate ori de către persoane care mi-au citit cartea, „ei" fiind Anunnaki, ființe extraterestre care au venit pe Pământ de pe planeta lor, Nibiru, și au fost venerate în antichitate ca zei. Va fi oare când Nibiru în orbita sa eliptică va reveni în vecinătatea noastră, și ce va fi atunci? Va fi întuneric în miezul zilei și va fi sfărâmat Pământul? Va fi pace pe Pământ sau va fi Armaghedonul? Un mileniu de probleme și necazuri sau o mesianică a doua venire? Se va întâmpla în 2012 sau mai târziu sau deloc?

Sunt întrebări profunde care îmbină cele mai adânci speranțe și neliniști ale oamenilor cu credințe religioase și așteptări, întrebări ridicate de evenimente curente: războaie în teritorii în care au început afaceri încurcate de zei și oameni; amenințări cu holocaustul nuclear; ferocitatea alarmantă a dezastrelor naturale. Există întrebări la care nu am îndrăznit să răspund în toți acești ani – dar acum sunt întrebări la care răspunsurile nu trebuie amânate. Întrebările despre Revenire, ar trebui realizat, nu sunt noi, ele au fost legate indisolubil de trecut – așa cum sunt astăzi – prin așteptarea și înțelegerea Zilei Domnului, Sfârșitului Zilelor, Armaghedonului. Acum patru milenii, Orientul Mijlociu a fost martorul lui Dumnezeu și al promisiunii Fiului său: Raiul pe Pământ. Acum mai mult de trei milenii, regele și poporul egiptean tânjeau după vremurile mesianice. Acum două milenii poporul din Iudeea se întreba dacă Mesia

a apărut şi noi încă dezbatem misterele acelor evenimente. Va deveni adevărată profeţia?

Ne vom ocupa de aceste răspunsuri complicate, rezolvarea enigmelor vechi, descifrarea originii şi înţelesului simbolurilor – Crucea, Peştii, Potirul. Vom descrie rolul spaţiului – legat de situri în evenimentele istorice şi vom arăta de ce Trecutul, Prezentul şi Viitorul converg către Ierusalim, locul „legăturii Rai-Pământ". Ne vom gândi de ce primele 20 de secole d.Hr sunt atât de asemănătoare cu primele 20 de secole î.Hr. Se repetă istoria, este ea destinată să se repete? Sunt toate acestea conduse de un Ceas Mesianic? Este timpul la îndemână?

Acum mai mult de două milenii, Daniel din Vechiul Testament a întrebat în mod repetat îngerii: *Când*? Când va fi Sfârşitul Zilelor, Sfârşitul Timpului? Acum mai mult de trei secole Isaac Newton, care a elucidat secretele mişcărilor cereşti, a compus tratate asupra Cărţii lui Daniel din Vechiul Testament şi asupra Apocalipsei din Noul Testament. Manuscrisele calculelor sale descoperite recent, privind sfârşitul zilelor, vor fi analizate, împreună cu mai multe predicţii recente ale Sfârşitului.

Deopotrivă Biblia ebraică şi Noul Testament arată că secretele Viitorului sunt încorporate în Trecut, că soarta Pământului este legată de cea a Cerului, că evoluţia şi destinul omenirii sunt conectate cu cele ale lui Dumnezeu şi ale zeilor. În legătură cu ceea ce urmează să se întâmple, vom trece de la istorie la profeţie, nu poate fi înţeleasă una fără cealaltă, le vom raporta una la cealaltă. Cu această viziune ca un ghid, haideţi să privim la ce va veni, prin lentila a ceea ce a fost. Răspunsurile vor fi cu certitudine surprinzătoare.

ZECHARIA SITCHIN
New York, Noiembrie 2006

1

CEASUL MESIANIC

Orice transformare face ca omenirea să pară conectată la trepidația apocaliptică, fervoarea mesianică și neliniștea sfârșitului lumii.

Fanatismul religios se manifestă în războaie, rebeliuni și sacrificarea „infidelilor". Armatele adunate de Regii Vestului și războaiele purtate cu armatele Regilor din Est. Ciocnirea civilizațiilor agită fundamentele vieții tradiționale. Masacrul devorează orașe. Măreția și puterea caută adăpost în spatele zidurilor protectoare. Calamitățile naturale și catastrofe tot mai intense fac oamenii să se întrebe: a păcătuit omenirea, suntem martorii Mâniei Divine, se apropie un alt potop? Este aceasta Apocalipsa? Poate fi – va fi – Salvarea? Au sosit vremurile mesianice?

Răspunsul corect este Da și Da, deopotrivă în timpurile noastre, ca și în timpurile străvechi. Este condiția timpului prezent la fel ca și a timpului de acum mai mult de patru milenii, și uimitoarea asemănare se datorează evenimentelor din timpul mediu, în perioada asociată cu fervoarea mesianică din vremea lui Iisus.

Acele trei perioade de cataclisme pentru omenire și planetă – două în trecutul înregistrat (cca. 2100 î.Hr și când i.Hr s-a schimbat în d.Hr) și alta în viitorul apropiat – sunt interconectate; una conduce spre cealaltă, una poate fi înțeleasă doar prin înțelegerea celeilalte. Prezentul vine din Trecut, Trecutul este Viitorul. Esențială pentru toate trei este **Așteptarea Mesianică**, iar ceea ce le unește pe toate trei este **Profeția**.

Cum se va sfârşi actuala perioadă de necazuri – ce prevesteşte Viitorul – presupune intrarea pe tărâmul Profeţiei. A noastră nu va fi un amestec de predicţii dobândite al căror principal magnet este teama de osândă şi Sfârşit, ci încrederea în înregistrările trecutului unic care arată Trecutul, prevesteşte Viitorul şi înregistrează aşteptările mesianice anterioare – profeţind viitorul în antichitate şi, unii cred, Viitorul care va veni.

În toate trei momentele apocaliptice – două care s-au întâmplat, altul care urmează să se întâmple – relaţia fizică şi spirituală între Cer şi Pământ a fost şi rămâne esenţială pentru evenimente. Aspectele fizice sunt exprimate prin existenţa pe Pământ a actualelor situri care fac legătura între Pământ şi Ceruri – situri care sunt considerate cruciale pentru că ele reflectă evenimentele; aspectele spirituale au fost exprimate prin ceea ce numim Religie. În toate trei momentele, schimbarea relaţiei dintre Om şi Dumnezeu a fost centrală, cu excepţia faptului că în cca. 2100 î.Hr., când Omenirea s-a confruntat cu prima dintre acele trei răsturnări epocale, relaţia a fost între oameni şi zei, la plural. Dacă această relaţie s-a schimbat într-adevăr, cititorul va descoperi curând.

Povestea zeilor, **Anunnaku** („Cei care soseşc din Cer pe Pământ"), aşa cum le numeau sumerienii, a început cu sosirea lor pe Pământ din **Nibiru** în căutarea aurului. Povestea planetei lor a fost spusă în antichitate în *Creaţia*, un text lung din şapte părţi; de obicei este considerat un mit alegoric, produsul unor minţi primitive care vorbesc de planete unde trăiesc zei aflaţi în conflict unul cu altul. Dar, aşa cum am arătat în cartea mea, *A 12-a planetă*, vechiul text este, de fapt, o cosmogonie sofisticată care spune cum o planetă rătăcită, trecând prin sistemul nostru solar, s-a ciocnit cu o planetă numită Tiamat; ciocnirea a dat naştere Pământului şi Lunii sale, centurii de asteroizi şi cometelor şi a condus la stingerea invadatorului însuşi în marea orbită eliptică ce are o rotaţie completă de aproape 3600 de ani pământeni (**Fig. 1**).

Existau, spun textele sumeriene, 120 de astfel de orbite – 432.000 ani pământeni – înainte de Potop („Marea inundaţie") când

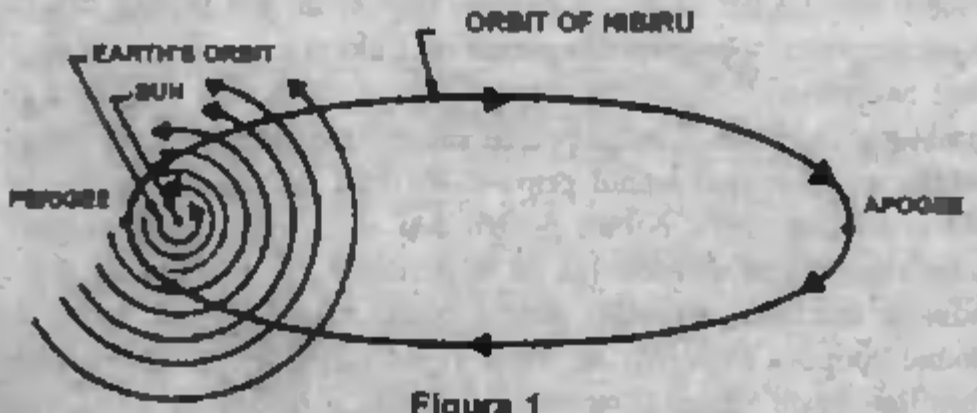

Figura 1

Anunnaki au sosit pe Pământ. Cum și de ce au venit, primele lor orașe în E.DIN (Edenul biblic), crearea lui Adam și motivele pentru aceasta și evenimentele Potopului catastrofic – toate au fost spuse în *Cronicile Pământului*, și nu le voi repeta aici. Dar înainte de a călători în timp la momentul primelor 20 de secole î.Chr, trebuie menționate câteva evenimente reper din pre-Diluviu și post-Diluviu.

Povestea biblică a Potopului, începând cu capitolul 6 al Genezei, atribuie aspectele conflictuale unei singure zeități, Yahve, care la început era hotărât să elimine omenirea de pe fața Pământului, apoi a hotărât să o salveze prin Noe și arcă. Surselе sumeriene timpurii ale legendei relatează nemulțumirea față de omenire a zeului **Enlil** și eforturile de a salva omenirea ale zeului **Enki**. Ceea ce Biblia glosează pe marginea monoteismului nu este dezacordul dintre Enlil și Enki, ci rivalitatea și conflictul între două clanuri Anunnaki care a dominat evenimentele ulterioare pe Pământ.

Acel conflict între cele două și urmașii lor și regiunile de pe Pământ atribuite lor după Potop trebuie reținute pentru a înțelege tot ce s-a întâmplat ulterior.

Cei doi erau frați vitregi, fiii lui **Anu**, conducătorul Nibiru. Conflictul lor pe Pământ are rădăcini pe planeta lor natală, Nibiru. Enki – numit atunci E.A („Cel a cărui casă este în apă") – a fost primul născut al lui Anu, dar nu de către soția sa oficială, Antu. Când

Enlil a fost născut de Antu – sora vitregă a lui Anu – Enlil a devenit moştenitorul legal la tronul Nibiru, deşi el nu era primul născut. Resentimentul inevitabil din partea lui Enki şi a familiei materne a fost exacerbat de faptul că accesul la tron al lui Anu a început cu probleme; pierzând bătălia pentru succesiune cu rivalul său numit **Alalu**, el a uzurpat tronul printr-o lovitură de stat, forţându-l pe Alalu să părăsească Nibiru pentru a-şi salva viaţa. Aceasta nu a adus doar resentimentele lui Ea în perioada înaintaşilor săi, dar a adus şi celelalte provocări pentru conducerea lui Enlil, aşa cum spune epopeea *Povestea lui Anzu*. (Pentru relaţiile complicate ale familiei regale Nibiru şi strămoşii lui Antu şi Anu, Enlil şi Ea, vezi *Cartea pierdută a lui Enki*).

Cheia desluşirii misterului regulilor de succesiune a zeilor (şi căsătoriei) a fost realizarea mea, pentru că aceste reguli se aplică de asemenea oamenilor aleşi de ei pentru a-i servi ca împuterniciţi în relaţia cu omenirea. Povestea biblică a Patriarhului Abraham explică (Geneza 20:12) faptul că nu a mințit când a prezentat-o pe soţia sa ca fiind soră sa: „Într-adevăr, ea este sora mea, fiica tatălui meu, dar nu este fiica mamei mele şi ea a devenit soţia mea". Nu doar căsătoria cu soră vitregă dintr-o mamă diferită era permisă, ci şi a unui fiu cu ea – în acest caz Isaac – care a devenit moştenitor legal şi succesor dinastic, ca şi Primul născut Ismael, fiul servitoarei Hagar. (Câte astfel de reguli de succesiune au provocat duşmănii între descendenţii divini ai lui Ra în Egipt, fraţi vitregi Osiris şi Seth care s-au căsătorit cu surorile vitregi Isis şi Nephtys, este explicat în *Războaiele Zeilor şi Oamenilor*).

Deşi aceste reguli de succesiune păreau complexe, ele se bazau pe ceea ce cei care au scris despre dinastiile regale numeau „legături de sânge" – iar noi ar trebui să recunoaştem ca genealogiile ADN, care disting între ADN-ul general moştenit de la părinţi, la fel ca şi ADN-ul *mitocondrial* care este moştenit de femei numai de la mamă. Regula de bază complexă era: liniile dinastice continuă prin linia masculină; fiul prim născut este următorul în succesiune; o soră vitregă poate fi luată de soţie doar *cu are o mamă*

diferită; şi dacă un fiu dintr-o soră vitregă este născut mai târziu, acest fiu – deşi nu prim născut – devine moştenitor legal şi succesor dinastic.

Rivalitatea dintre cei doi fraţi vitregi Ea/Enki şi Enlil în privinţa tronului a fost complicată de rivalitatea personală în privinţa dragostei. Amândoi erau ataşaţi de sora lor vitregă, Ninmah, a cărei mamă era altă concubină a lui Anu. Ninmah a fost dragostea adevărată a lui Ea, dar nu i s-a permis să se căsătorească cu ea. Enlil a avut un fiu cu Ninmah - Ninurta. Deşi născut în afara căsătoriei, regulile de succesiune l-au făcut pe Ninurta moştenitorul incontestabil al lui Enlil, fiind deopotrivă primul fiu născut şi singurul născut de o soră vitregă regală.

Ea, aşa cum se relatează în celelalte volume din *Cronicile Pământului*, a fost conducătorul primului grup de 50 de Anunnaki care au sosit pe Pământ pentru a obţine aurul necesar protejării atmosferei deteriorate de pe Nibiru. Când planul iniţial a eşuat, fratele său vitreg, Enlil, a fost trimis pe Pământ cu mai mulţi Anunnaki pentru o Misiune pământeană extinsă. Ca şi cum atmosfera creată nu era suficient de oribilă, Ninmah a sosit pe Pământ pentru a servi ca ofiţer-şef medical...

Un text lung, cunoscut ca *Atrahasis Epic* (*Epopeea Atrahasis*) începe povestea zeilor şi a oamenilor pe Pământ cu o vizită a lui Anu pe Pământ pentru a rezolva definitiv (spera el) rivalitatea dintre cei doi fii ai săi care dăuna misiunii; el s-a oferit chiar să stea pe Pământ şi să-l lase pe unul dintre fraţii vitregi să-şi asume regenţa pe Nibiru.Textele vechi ne spun că s-a tras la sorţi pentru a se hotărî cine va sta pe Pământ şi cine ar trebui să ia tronul în Nibiru.

Zeii şi-au împreunat mâinile,
Au tras la sorţi şi au împărţit,
Anu a plecat (înapoi) în cer,
(Pentru Enlil) Pământul a rămas obiectul,
Mările, anexate ca o bucată,
I-au fost date prinţului Enki.

Rezultatul tragerii la sorți, atunci, a fost că Anu s-a întors pe Nibiru ca rege. Lui Ea i s-au dat ca dominion mările și apa (mai târziu devenind „Poseidon" la Greci și „Neptun" la Romani) și i s-a acordat epitetul EN.KI („ Domnul Pământului") pentru a calma spiritele; dar a fost EN.LIL („Lordul comandant ") căruia i s-au dat puteri extinse: Pământul este obiectul lui. Indignat sau nu, Ea/Enki nu a putut sfida regulile succesiunii sau rezultatul tragerii la sorți; și astfel resentimentul, furia față de justiție și o hotărâre puternică de a răzbuna nedreptățile făcute tatălui său strămoșilor săi și astfel și lui, l-a condus pe fiul lui Enki, **Marduk** să declanșeze lupta.

Câteva texte descriu cum Anunnaki și-au înființat așezările în E.DIN (Sumer, post-Diluviu), fiecare cu o funcție specifică și totul a fost construit conform unui master plan. Conexiunea spațială crucială – capacitatea de a comunica în mod constant cu planeta-mamă, cu naveta și cu navetele spațiale – a fost menținută prin postul de comandă al lui Enlil în **Nippur**, centrul a ceea ce se numea vag „camera aprinsă" DUR.AN.KI. „Legătura Cer-Pământ". O altă facilitate a fost un port spațial, localizat la Sippar („Orașul Păsării"), Nippur era în centrul cercurilor concentrice în care erau așezate celelalte „ orașe ale zeilor ", toate împreună ei le-au modelat, pentru sosirea navetelor spațiale, un condor de aterizare al cărui punct focal a fost trăsătura topografică cea mai vizibilă din Orientul Apropiat – vârfurile gemene ale Muntelui Ararat (**Fig. 2**).

Și apoi Potopul „a măturat tot pământul", a eliminat toate orașele zeilor cu Centrul lor de Control al Misiunii și portul spațial și a îngropat Edin sub milioane de tone de noroi și nămol. Totul a trebuit să fie făcut din nou – dar nimic nu a mai putut să fie la fel. În primul rând a fost necesar să se creeze o nou facilitate de port spațial cu un nou Centru de Control al Misiunii și un nou far pentru condorul de aterizare. Noua pistă de aterizare a fost așezată din nou pe vârfurile gemene proeminente ale Araratului, celelalte componente au fost toate noi: aeroportul actual din Peninsula Sinai pe paralela 30 nordică; vârfurile gemene artificiale ca faruri, piramidele Giza; și un nou Centru de Comandă a Misiunii pe un loc

Figura 2

numit Ierusalim (**Fig.3**). Era un plan care a jucat un rol crucial în evenimentele post-Diluviu.

Potopul a fost un bazin (în sens literal şi figurat) în legături deopotrivă cu zeii şi oamenii şi în relaţia dintre aceştia doi. Pământenii, care erau obligaţi să servească şi să muncească pentru zei erau de acum încolo trataţi ca tineri parteneri pe planeta devastată.

Noua relaţie între oameni şi zei a fost formulată, afinţită şi codificată când Omenirii i s-a oferit prima sa mare civilizaţie în Mesopotamia, cca 3800 î.Hr. Evenimentul a fost urmat de o vizită pe Pământ a lui Anu, nu doar în calitate de conducător al Nibiru, ci şi ca şef al panteonului, pe Pământ, al zeilor antici. Alt motiv (principalul

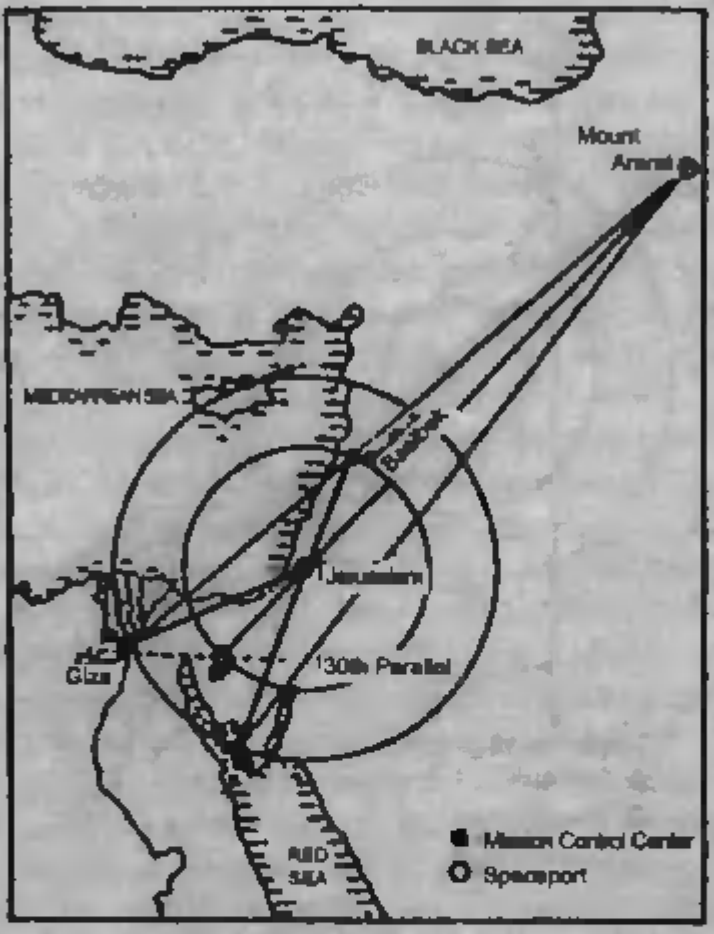

Figura 3

probabil) al vizitei sale a fost stabilirea şi afirmarea păcii între zei înşişi – un „trăieşte şi lasă să trăiască" aranjament de divizare a pământurilor Vechii Lumi între principalele două clanuri Anunnaki, al lui Enlil şi al lui Enki – pentru că noile circumstanţe post-Diluviu şi noua locaţie a facilităţilor spaţiale a presupus o nouă împărţire teritorială între zei.

Era o divizare reflectată în biblicul *Table of Nations* (Tabel al Naţiunilor – Geneza, capitolul 10), în care răspândirea omenirii, provenind din cei trei fii ai lui Noe, a fost înregistrată pe naţionalităţi şi geografie: Asia pentru naţiunile/pământurile lui Shem,

Europa descendenților lui Japhet, Africa națiunilor/pământurilor lui Ham. Datele istorice arată că divizarea paralelă între zei a alocat două treimi lui Enlil și a treia lui Enki și fiilor săi. Conexiunea peninsula Sinai, unde a fost așezat portul spațial vital post-Diluviu, a fost stabilită ca o Regiune Sacră.

În timp ce Biblia enumera pământurile și națiunile în acord cu divizarea din timpul lui Noe, textele sumeriene timpurii au înregistrat că împărțirea a fost un act deliberat, rezultatul negocierilor sub conducerea Anunnaki. Un text cunoscut ca *Epopeea lui Etana* ne spune că:

Marii Anunnaki care decid soarta
Stabilesc schimbul de sfaturi cu privire la Pământ
Ei au creat patru regiuni
Au stabilit așezările.

În prima regiune, pământurile dintre cele două râuri, Eufrat și Tigru (Mesopotamia), s-a stabilit prima mare civilizație cunoscută a omului, aceea sumeriană. Unde au fost orașele pre-Diluviu ale zeilor, Orașele omului au înflorit, fiecare cu zona sa sacră, unde zeitatea rezida în ziguratul lui sau al ei – Enlil în Nippur, Ninmah în Shuruppak, Ninurta în Lagash, **Nannar/Sin** în Ur, **Inanna/Ishtar** în Uruk, **Utu/Shamash** în Sippar și așa mai departe. În fiecare astfel de centru urban un EN.SI, „Păstor drept" – inițial un semizeu ales – a fost desemnat să conducă poporul în numele zeilor, principala lui îndatorire era să promulge coduri de justiție și moralitate.

În zona sacră, un preot, supravegheat de un înalt preot, slujea pe zeu și pe soția sa, supraveghea celebrările, conducea ritualurile de ofrande, sacrificii și rugăciuni pentru zei. Arta și sculptura, muzica și dansul, poezia și imnurile și, peste toate, scrierea și ținerea evidențelor au înflorit în temple și s-au extins către palatul regal.

Din când în când, unul dintre aceste orașe era ales să servească drept capitala Pământului; acolo conducătorul era rege, LU GAL („Marele Om"). Inițial și pentru multă vreme după aceea, această

persoană, cel mai puternic om de pe Pământ, servea deopotrivă ca rege şi înalt preot. El era ales cu multă atenţie pentru că rolul şi autoritatea sa şi toate simbolurile fizice ale Regalităţii erau considerate că au venit pe Pământ din Cer, de la Anu de pe Nibiru.

Un text sumerian pe acest subiect arăta că înainte simbolurile Regalităţii (tiara/coroana şi aceptrul) şi ale Justiţiei erau oferite unui rege pământean, „ei se prezentau înaintea lui Anu în Cer". Într-adevăr, termenul sumerian pentru Regalitate era *Anuship*.

Acest aspect al „Regalităţii", ca esenţă a civilizaţiei, ca un cod moral şi de comportament, a fost trecut explicit în relatare, în *Lista Regelui sumerian*, astfel că, după Potop, „*Regalitatea a fost adusă jos din Ceruri*". Este o relatare aprofundată care trebuie avută în vedere pe măsură ce progresăm în carte către aşteptările mesianice – în termenii Noului Testament, de la **Întoarcerea „Regalităţii Cerurilor" către Pământ.**

În anul 3100 î.Hr. o civilizaţie asemănătoare dar nu identică încă, s-a stabilit în regiunea secundă a Africii, aceea a fluviului Nil (Nubia şi Egipt). Istoria sa nu este una armonioasă ca aceea a lui Enlil, pentru că rivalitatea şi disputele au continuat între cei şase fii ai lui Enki, cărora le-a fost dat un întreg teritoriu, nu doar oraşele. Supremaţia a fost motivul conflictelor viitoare între **Marduk (Ra** în Egipt), primul născut al lui Enki, şi **Ningishzidda (Thoth** în Egipt), un conflict care a condus la exilarea lui Thoth şi a unui grup de adepţi africani către Lumea Nouă (unde a devenit cunoscut ca *Quetzalcóatl*, Şarpele înaripat). Marduk/Ra însuşi a fost pedepsit şi exilat când, opunându-se căsătoriei fratelui său mai mic, **Dumuzi**, cu Inanna/Ishtar, nepoata lui Enlil, a produs moartea fratelui său. A existat o compensaţie pentru Inanna/Ishtar, care a primit un dominion în a treia Regiune a civilizaţiei, în Valea Indusului, în anul 2900 î.Hr. A fost pentru un motiv bun deoarece cele trei civilizaţii – aşa cum era portul spaţial în regiunea sacră – erau centrate pe paralela 30 nord. (**Fig. 4**)

Potrivit textelor sumeriene, Regalitatea a fost instituită de Anunnaki – civilizaţia şi instituţiile sale, mai clar precizate în Mesopotamia – ca o nouă ordine în relaţiile ei cu Omenirea, cu

regi/preoți care serveau deopotrivă ca factor de legătură, dar și de separare între zei și oameni. Dar cine privește în urmă la acea aparentă „vârstă de aur" în relația dintre zei și oameni, observă în mod evident faptul că zeii au dominat și determinat în mod constant viața oamenilor și destinul omenirii. Reprezentativă a fost hotărârea lui Marduk/Ra de a șterge nedreptatea făcută tatălui său Ea/Enki, când datorită regulilor de succesiune ale lui Anunnaki, Enlil, și nu Enki a fost declarat moștenitor legal al tatălui lor, Anu, conducătorul planetei lor natale, Nibiru.

În acord cu sistemul matematic sexagesimal („60 de bază") pe care zeii l-au dat sumerienilor, celor 12 mari zei din panteonul sumerian li s-au dat ranguri numerice, iar Anu deținea rangul

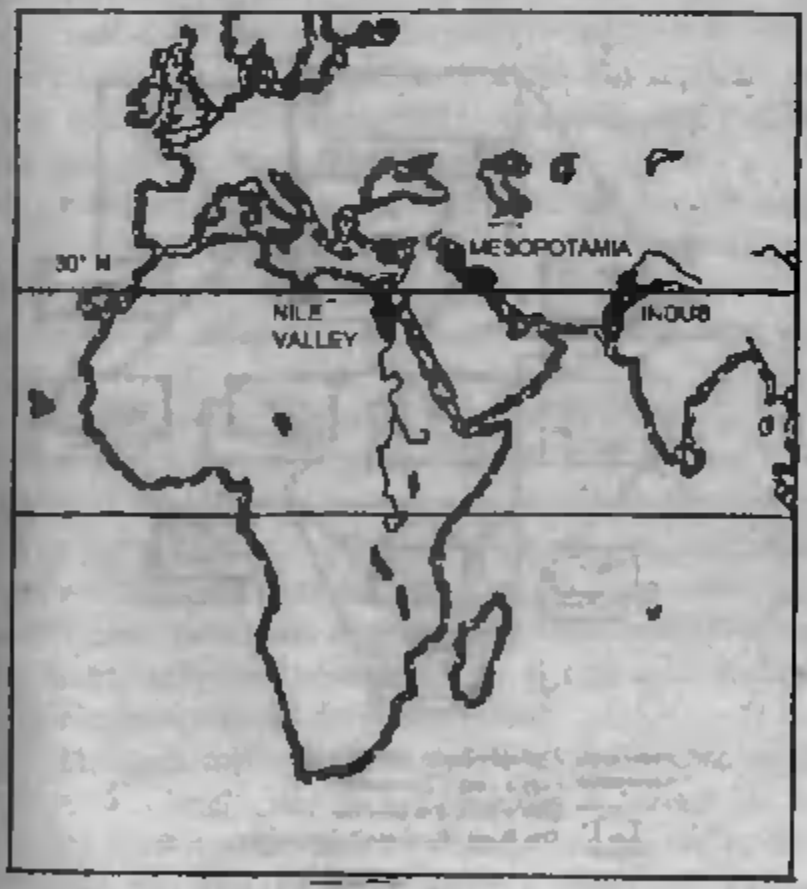

Figura 4

suprem 60; Enlil deținea rangul 50, Enki era 40 și urma restul în jos, alternând între zeitățile masculine și cele feminine (Fig. 5). Potrivit regulilor de succesiune, fiul lui Enlil, Ninurta, a deținut rangul 50 pe Pământ, în timp ce Marduk a deținut rangul nominal 10; inițial acești doi succesori în așteptare nu au făcut parte dintre cei 12 „Olimpieni".

Și astfel bătălia lungă, dureroasă și nefndurătoare pe care Marduk a început-o cu dușmanul de moarte Enlil-Enki s-a concentrat mai târziu pe disputa lui Marduk cu fiul lui Enlil, Ninurta, pentru succesiunea la rangul 50, care s-a extins apoi la nepoata lui Enlil, Inanna/Ishtar, la căsătoria căreia cu Dumuzi, fiul mai mic al lui Enki, Marduk s-a împotrivit atât de mult încât s-a terminat cu

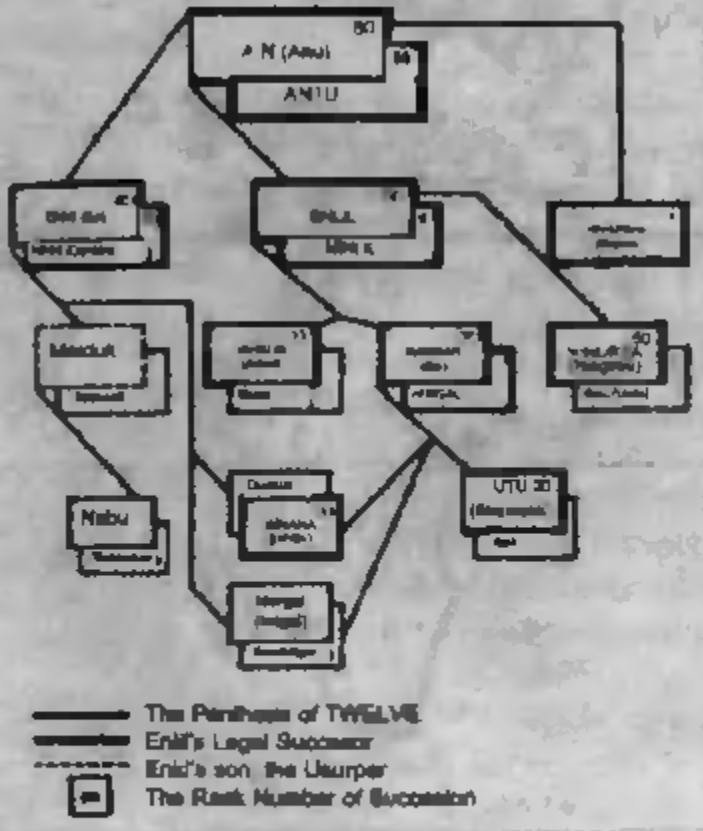

Figura 5

moartea lui Dumuzi. În timp, Marduk/Ra a avut conflicte chiar şi cu alţi fraţi şi fraţi vitregi de-ai săi, pe lângă conflictul cu Thoth pe care l-am menţionat deja, în principal cu fiul lui Enki, **Nergal**, care s-a căsătorit cu nepoata lui Enlil, numită **Ereshkigal**.

Pe parcursul acestor bătălii, conflictele izbucnite au condus la adevărate războaie între două clanuri divine; unele dintre aceste războaie sunt denumite „Războaiele Piramidei" în cartea mea, *Războaiele Zeilor cu Oamenii*. Un exemplu memorabil este că lupta a condus la îngroparea de viu a lui Marduk în interiorul Marii Piramide; în altul, a condus la capturarea sa de către Ninurta. Marduk a fost exilat mai mult decât o dată – deopotrivă ca pedeapsă şi ca absenţă auto-impusă. Eforturile sale persistente de a obţine un statut la care el credea că era îndreptăţit incluzând şi un eveniment înregistrat de Biblie ca incidentul Turnul Babel; dar la sfârşit, după numeroase frustrări, a venit şi succesul, dar numai când Pământul şi Cerul s-au aliniat cu **Ceasul Mesianic**.

Într-adevăr, primul set de evenimente cataclismice în secolul 21 î.Hr şi aşteptările mesianice care le-au însoţit se referă în principal la povestea lui Marduk; este, de asemenea, adus în prim plan fiul său **Nabu** – o zeitate, fiul unui zeu dar a cărui mamă era o pământeancă.

Pe parcursul istoriei Sumerului de-a lungul a 2000 de ani, capitala sa s-a schimbat – de la prima capitală, Kish (primul oraş al lui Ninurta), la Uruk (oraşul pe care Anu l-a dat lui Inanna), apoi Ur (locul lui Sin şi centru de cult); apoi alte oraşe, apoi cele iniţiale, apoi, pentru a treia oară, din nou la Ur. Dar, de fiecare dată, oraşul lui Enlil, Nippur, „oraşul său de cult", aşa cum savanţii îl numesc, a rămas centrul religios al Sumerului şi al poporului sumerian; acolo se hotăra ciclul anual al venerării zeilor.

Cei 12 „Olimpieni" ai panteonului sumerian, fiecare cu omologul lui sau al ei ceresc, dintre cei 12 membri ai Sistemului Solar (Soare, Lună şi 10 planete, inclusiv Nibiru), au fost de asemenea onoraţi fiecare cu o lună în ciclul anual de 12 luni pe an. Termenul sumerian pentru „lună" EZEN, însemna de fapt vacanţă, festival;

fiecare astfel de lună a fost dedicată celebrării cultului fiecăruia dintre cei 12 zei supremi. Exista nevoia de delimitare a timpului, când începea şi când se termina fiecare lună (nu în vederea cunoaşterii de către ţărani a timpului în care trebuiau să cultive şi să recolteze pământul, aşa cum afirmă savanţii), ceea ce a condus la introducerea *primului calendar al Omenirii* în **3760 î.Hr.** Este cunoscut sub denumirea de **Calendarul Nippur** pentru că era sarcina preoţilor să determine orarul complicat al calendarului şi să anunţe, întregului Pământ, festivalurile religioase. Acel calendar este încă folosit în aceste zile în calendarul religios evreiesc, în care anul 2007 este anul 5767.

În perioada pre-diluviană, Nippur servea ca Centru de Control al Misiunii, era postul de comandă al lui Enlil unde a înfiinţat DUR.AN.KI, „Legătura Cer-Pământ", pentru comunicarea cu planeta-casă, Nibiru, şi cu navele spaţiale la care erau conectaţi (după Potop, aceste comunicaţii au fost relocate într-un loc numit ulterior Ierusalim). Poziţia sa centrală, echidistantă faţă de celelalte centre funcţionale din E.DIN (vezi **Fig. 2**), era de asemenea considerată echidistantă faţă de „cele patru colţuri ale Pământului" şi a fost numit „Buricul Pământului". Un imn adresat lui Enlil făcea referire la Nippur şi la funcţiile sale:

Enlil,
Când ai marcat aşezările sfinte pe Pământ
Ai stabilit Nippur ca oraş al tău
Ai aşezat Dur-An-ki
În centrul celor patru colţuri ale Pământului

(Termenul de „cele patru Colţuri ale Pământului" se regăseşte, de asemenea, şi în Biblie; când Ierusalimul a înlocuit Nippur ca Centru de control al Misiunii după Potop, el a primit, de asemenea, porecla de „Buricul Pământului".)

În sumeriană, termenul pentru cele patru regiuni ale Pământului era UB, dar era folosit şi AN.UB – ceresc, patru

„colțuri" *cerești* – în acest caz, termenul astronomic era legat de calendar. Era o referire la cele patru secvențe din ciclul anual Pământ-Soare, care în zilele noastre se numesc solstițiul de vară, solstițiul de iarnă și la cele două treceri de ecuator – echinocțiul de primăvară și echinocțiul de toamnă. În calendarul Nippur anul începea în ziua echinocțiului de primăvară și a rămas așa în calendarele vechiului Orient Apropiat. Aceasta a determinat timpul celui mai important festival al anului – festivalul Anului Nou, un eveniment care a durat 10 zile, în timpul cărora erau îndeplinite cele mai reprezentative ritualuri.

Stabilirea timpului calendaristic prin evoluția solară a condus la observarea cerului în zori, când soarele începe să răsară de la est dar cerul rămâne suficient de întunecat ca să arate stelele pe fundal. Ziua echinocțiului a fost stabilită datorită faptului că ziua și noaptea erau egale, poziția soarelui la amiază era marcată prin montarea unui stâlp de piatră să arate viitorul – o metodă care a fost urmată, de exemplu, mai târziu la Stonehenge în Marea Britanie, și, ca și la Stonehenge, observațiile pe termen lung arată că grupul de stele („constelațiile") pe bolta cerească nu rămâneau la fel (**Fig. 6**); acolo alinierea de pietre numit „Heel Stone" indică faptul că răsăritul soarelui în ziua solstițiului din zilele noastre a arătat inițial ca răsăritul soarelui din 2000 î.Hr.

Fenomenul numit Procesiunea Echinocțiilor sau doar Procesiunea a rezultat din faptul că într-o rotație completă în jurul Soarelui, Pământul nu revine niciodată exact în același loc. Există o foarte ușoară întârziere, ce ridică la un grad (din 360 în cerc) în 72 de ani. Enki a fost primul care a grupat stelele ce pot fi observate de pe Pământ în „constelații" și a împărțit circuitul pe care Pământul îl face prin rotația sa în jurul Soarelui în 12 părți, care s-a numit de atunci Cercul Zodiacal al constelațiilor (**Fig. 7**). Fiecare a 12-a parte a cercului are 30 de grade în arcul cereac, întârzierea sau Procesiunea trecerii dintr-o Casă Zodiacală în alta durează (matematic) **2.160** de ani (72x30) și un ciclu zodiacal complet durează 25.920 de ani (2.160x12). Datele aproximative ale **Erelor**

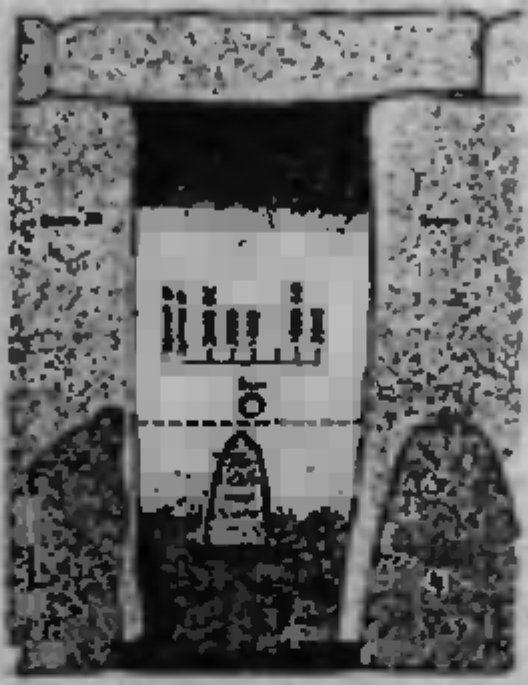

Figura 6

Zodiacale – potrivit divizării egale în 12 părți, și nu observațiilor astronomice actuale – sunt arătate în continuare pentru orientarea cititorului.

Că acesta a fost o realizare din timpuri ce au precedat civilizația omenirii este dovedit prin faptul că un calendar zodiacal a fost pus în aplicare la prima ședere a lui Enki pe Pământ (când primele două case zodiacale au fost numite în onoarea sa). Că nu a fost o realizare a astronomului grec, Hipparchus, în secolul al 3-lea î.Hr. (așa cum încă sugerează cele mai multe texte), este dovedit de faptul că cele 12 case zodiacale erau cunoscute de către sumerieni cu milenii înainte, după denumiri (**Fig. 8**) și imagini (**Fig. 9**), pe care le folosim și în zilele noastre.

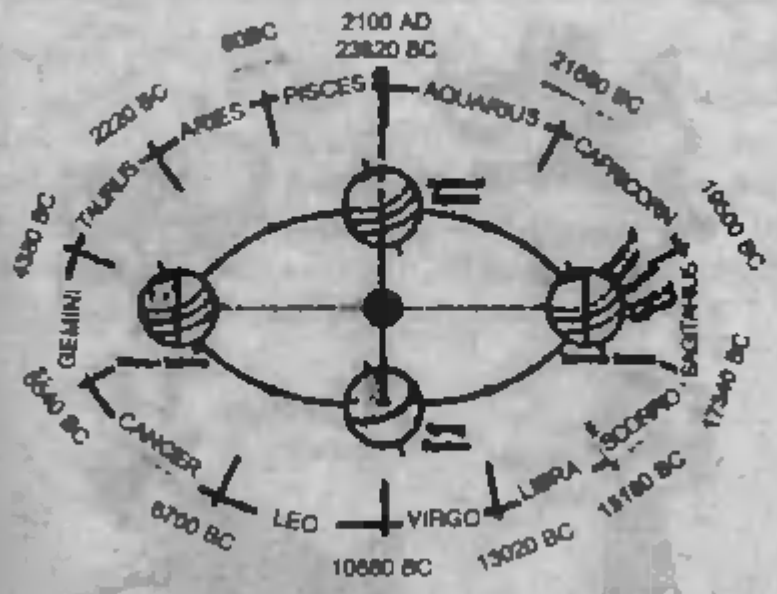

Figura 7

1.	GU.AN.NA („taurul ceresc"), Taur.
2	MASH.TAB.BA („gemeni"), Gemeni
3.	DUB („cleşti"), Rac sau Cancer.
4	UR.GULA („leu") pe care o numim Leo-Leu
5.	AB.SIN („tatăl ei a fost Sfânt"), Fecioara, Virgo
6.	ZIBA.AN.NA („destin ceresc") Balanţa
7.	GIR.TAB („care zgârie şi taie"), Scorpion
8	PA.BIL („aprinzătorul"), Arcaşul, Săgetător.
9.	SUHUR.MASH („capricorn"), Capricorn.
10	GU („stăpânul apelor") Vărsător, Aquarius.
11	SIM.MAH („peşti"), Peşti.
12	KU.MAL („locuitor al câmpului"), Berbec.

Figura 8

În *La începutul timpului* orarul calendaristic al oamenilor şi zeilor a fost discutat în detaliu. Venind de pe Nibiru, a cărui orbită, SAR era de 3.600 ani pământeni, această unitate a devenit primul instrument de măsurare calendaristică a Anunnaki, chiar pentru orbita mai rapidă a Pământului. Într-adevăr, textele care se referă la

Figura 9

primele zile ale Pământului, cum ar fi *Lista (Catalogul) Regilor Sumerieni*, vorbesc despre perioada liderilor pământeni în termeni de Sars. Am numit acesta **Timp Divin**. Calendarul primit de Omenire, axat pe orbita Pământului (şi a Lunii sale) a fost numit **Timp Pământesc**. Menţionăm că schimbarea zodiacală de 2.160 de ani (mai puţin de un an pentru Anunnaki) le oferă un raport mai bun „raportul de aur" de 10:6 – între două extreme; l-am numit **Timp Ceresc**.

Aşa cum a descoperit Marduk, acel Timp Ceresc a fost „ceasul" prin care s-a hotărât destinul său.

Dar care a fost Ceasul Mesianic al Omenirii, hotărâtor pentru soarta şi destinul său – *Timpul Pământesc*, cum ar fi numărătoarea jubileelor de 50 de ani, în secole sau milenii? A fost *Timpul Divin* angrenat de orbita lui Nibiru? Sau a fost *Timpul Ceresc* care a urmat încetinirii rotaţiei ceasului zodiacal?

Îndoiala, vom vedea, a nedumerit omenirea în perioada antichității; încă rămâne în centrul problemei actuale a Reîntoarcerii. Chestiunea aceasta s-a mai mai pus în discuție – de preoții astronomi din Babilon și Asiria, de profețiile biblice, în Cartea lui Daniel, în Apocalipsa Sfântului Ioan cel Divin, de către adepții lui Isaac Newton și de către noi toți în zilele noastre. Răspunsul va fi ulutor. Să facem o cercetare sârguincioasă.

2.

„ŞI AU VENIT SĂ TREACĂ"

Este foarte semnificativ că în scrierile sale despre Sumer şi civilizaţia sumeriană timpurie, Biblia a subliniat un *eveniment de conectare spaţială*, cunoscut ca povestea „**Turnului Babel**":

Şi au venit să treacă, ei au călătorit din est
Pentru că au găsit o câmpie pe pământul Shin'ar
Şi s-au stabilit acolo.
Şi-au spus unul altuia
„Hai să facem cărămizi şi să le ardem în foc".
Şi cărămizile le-au folosit ca piatră,
Şi bitumul l-au folosit ca mortar.
Şi au spus: „Hai să ne construim un oraş
Şi un turn al cărui vârf va ajunge în ceruri."
Geneza 11: 2-4

Aceasta este referinţa pe care o face Biblia la cea mai îndrăzneaţă încercare – a lui Marduk! – de a-şi afirma supremaţia prin stabilirea propriului oraş în centrul teritoriului lui Enlil şi, mai mult decât atât, **să construiască aici propria sa construcţie pentru activităţi spaţiale cu propriul turn de lansare.** Locul este numit în Biblie, *Babel*, „Babilon".

Această poveste biblică este remarcabilă în multe sensuri. Ea înregistrează, înainte de toate, locuirea câmpiei Tigru – Eufrat după Potop, după ce pământul s-a uscat suficient de mult pentru a permite reaşezarea. Acest pământ nou se numeşte corect *Shin'ar*, denumirea

evreiască pentru Sumer. Ea furnizează un important indiciu despre locul de unde au venit coloniștii – din regiunea muntoasă spre est. Este recunoscut faptul că acolo a început civilizația urbană a Omului – construirea orașelor. Se notează în mod corect (și se explică) că în acel spațiu, unde pământul este alcătuit din straturi de noroi uscat și unde nu există piatră, populația folosea cărămizi din noroi pentru construcții și prin călirea cărămizilor în cuptoare le puteau folosi în locul pietrei. Există, de asemenea, referiri la folosirea bitumului ca mortar în construcții – o informație ulluitoare pentru că bitumul, un produs din petrol natural, extras din pământul din sudul Mesopotamiei, era absent în totalitate pe teritoriul Israelului.

Autorii acestui capitol din Geneză erau bine informați cu privire la originile și inovațiile importante ale civilizației sumeriene; ei recunoșteau, de asemenea, semnificația evenimentului „Turnul Babel". Deși în poveștile despre creația lui Adam și despre Potop ei grupau diverse zeități în pluralul *Elohim* sau în cuprinzătorul și supremul *Yahwe*, au lăsat să se înțeleagă din poveste faptul că a existat un *grup de zeități* care ar fi spus „lăsați-ne să coborâm" și astfel au pus capăt unui asemenea efort (Geneza 11:7).

Înregistrările sumeriene și apoi cele babiloniene atestă veridicitatea poveștii biblice și conțin mai multe detalii legate de incident și în general despre relațiile tensionate dintre zei care au generat izbucnirea celor două „Războaie ale Piramidei", după Potop. Negocierile la „Pacea Pământului", în 8650 î.Hr., au dus *Edin* în mâinile Enlilite. Aceasta conform deciziilor lui Anu. Enlil și chiar Enki – dar Marduk/Ra nu a fost niciodată de acord. Astfel că atunci când Orașele Oamenilor au fost atribuite zeilor, Marduk a ridicat chestiunea „Dar eu?"

Deși Sumerul era centrul teritoriilor Enlilite iar orașele sale erau „centrele de cult" Enlilite, a existat o excepție: în sudul Sumerului, la marginea mlaștinilor exista Eridu; a fost reconstruit după Potop, pe exact același amplasament unde fusese prima așezare a lui Ea/Enki. Anu a insistat, atunci când Pământul a fost împărțit între clanurile rivale Anunnaki, ca Enki să dețină Eridu

pentru totdeauna ca oraș al său. Marduk a decis aproximativ în anul 3640 î.Hr că ar putea extinde privilegiul tatălui său și să aibă propriul avanpost în centrul Enlilit.

Textele găsite nu arată motivul pentru care Marduk a ales în mod special acel amplasament pe panta râului Eufrat pentru noul său comandament, dar locația sa furnizează un indiciu: era situat între orașele reconstruite Nippur (Centrul de Comandă a Misiunii în perioada pre-Diluviu) și Sippar (portul spațial al lui Anunnaki în perioada pre-diluvial), astfel încât este posibil ca Marduk să se fi gândit că această unitate poate fi folosită pentru ambele funcții. O hartă mai veche a Babilonului desenată pe o placă de lut (**Fig. 10**) îl reprezintă ca „Buricul Pământului" – asemănător cu titlul original al lui Nippur. Numele pe care Marduk l-a dat locului, *Bab-Ili*,

Figura 10

însemnă în Akkadiană „Poarta Zeilor" – un loc de unde zeii puteau coborî și urca, unde principala facilitate era „turnul al cărui vârf ajungea în ceruri" – **un turn de lansare**!

Așa cum spune povestea biblică, la fel spun și versiunile (chiar mai vechi) mesopotamiene, că această încercare de a construi o unitate spațială a ajuns să fie zădărnicită. Deși fragmentate, textele mesopotamiene (primele traduse de George Smith în 1876) arată clar că ideea lui Marduk l-a supărat pe Enlil, care „în furia sa a dezlănțuit" un atac în timpul nopții pentru a distruge turnul.

Înscrierile egiptene relatează despre o perioadă haotică ce a durat 350 de ani care a precedat începutul regalității Faraonice în Egipt, cca **3110 î.Hr.** Această perioadă-cadru ne face să datăm evenimentul Turnul Babel pentru anul **3460 î.Hr.**, pentru că sfârșitul acelei perioade haotice a marcat întoarcerea lui Marduk/Ra în Egipt, exilul lui Thoth și începutul venerării lui Ra.

Zădărnicit în tot acest timp, Marduk nu a renunțat niciodată la încercarea sa de a domina unitățile spațiale oficiale care au servit drept „Legătura Cer-Pământ", legătura dintre Nibiru și Pământ – sau să-și construiască propria unitate. Totuși, în final, Marduk și-a atins scopurile în Babilon, iar întrebarea interesantă este: „De ce a eșuat el în **3460 î.Hr.**"? În egală măsură, răspunsul interesant este: a fost o chestiune de sincronizare.

Un text bine cunoscut a înregistrat o conversație între Marduk și tatăl său, Enki, în care un Marduk descurajat îi cerea tatălui său ceea ce nu a reușit să învețe. Ceea ce nu a reușit să facă a fost să ia în considerare faptul că timpul de atunci – Timpul Ceresc – era de fapt **Era Taurului, Era lui Enlil.**

Printre miile de plăcuțe inscripționate descoperite în vechiul Orient Apropiat, câteva furnizează informații privind luna asociată cu o zeitate anume. Într-un calendar complex început în Nippur în anul **3760 î.Hr.**, prima lună, *Nisanu* era EZEN (perioada festivalului) pentru Anu și Enlil (într-un an bisect cu a 13-a lună, onoarea era împărțită între cei doi). Lista cu „onorurile" se schimba cu timpul, în funcție de componența comunității Panteonului suprem al

celor Doisprezece. Asocierile lunii se schimbau de asemenea, la nivel local, în funcție de diferitele teritorii, uneori pentru a recunoaște zeul orașului. Știm, de exemplu, că planeta pe care o numim Venus, a fost inițial asociată cu Ninmah și mai târziu cu Inanna/Ishtar.

Deși astfel de schimbări fac dificilă identificarea – cine era legat în sens celest cu ce – câteva asociații zodiacale pot fi deduse în mod clar din texte și desene. Enki (numit inițial E.A., „Cel a cărui casă este apa") a fost asociat în mod clar cu Vărsătorul „Aquarius" (Fig. 11) și inițial, dacă nu permanent, cu Peștii, „Pisces". Constelația care a fost denumită Gemeni, „Gemini", era, fără nici un dubiu, în onoarea singurei perechi divine de gemeni născută pe Pământ – copiii lui Nannar/Sin, Utu/Shamash și Inanna/Ishtar. Constelația feminină a „Fecioarei" (mai degrabă „Fată" decât termenul inexact „Fecioară") care, ca planeta Venus, a fost probabil numită la început în onoarea lui Ninmah, a fost redenumită AB.SIN, „Cea al cărei tată este Sin", care ar putea fi formula corectă numai pentru Inanna/Ishtar. Săgetătorul, „Sagitarius", este, potrivit mai

Fig 11

multor texte şi imnuri, Ninurta preaslăvit ca Arcaşul Divin, Războinicul şi Apărătorul tatălui său. Sippar, oraşul lui Utu/Shamash, până nu de mult amplasamentul portului spaţial după Potop, era considerat în vremurile sumeriene, centrul Dreptăţii şi Justiţiei, iar zeul era considerat (chiar mai târziu la babilonieni), ca şef al Justiţiei pe pământ; este sigur că Balanţa, „Libra", a reprezentat constelaţia sa.

Apoi existau poreclele care comparau vitejia, puterea sau caracteristici ale zeilor cu un animal care inspira teamă. A lui Enlil era, aşa cu arătau textele, *Taurul*. Era zugrăvit astfel pe sigiliile cilindrice, pe plăci cu tematică astronomică şi în artă. Câteva dintre cele mai frumoase obiecte de artă descoperite în Mormintele Regale din Ur reprezentau capete de taur sculptate în bronz, argint şi aur împodobite cu pietre semipreţioase. Neîndoielnic, constelaţia Taurului –Taurus –îl simboliza şi onora pe Enlil. Numele său, GUD.ANNA, însemna „Taurul Cerului" şi textele referitoare la „Taur al Cerului" atribuie lui Enlil şi constelaţiei sale unul dintre cele mai remarcabile ranguri pe Pământ.

Exista un loc numit „Locul debarcării" – şi era acolo unul dintre cele mai uluitoare structuri de pe Pământ, inclusiv un turn de piatră care ajunge până la ceruri, care încă mai este.

Multe texte din antichitate, inclusiv Biblia Ebraică, fac referire la pădurea remarcabilă cu stejari înalţi din Liban. În vremuri ancestrale se întindea pe multe mile, înconjurând un loc unic – *o vastă platformă din piatră construită de zei ca primul lor amplasament pe Pământ*, înainte de a-şi stabili aici centrele şi portul spaţial. Era, aşa cum atestă textele sumeriene, singura structură care a rezistat Potopului şi a putut servi astfel, după Potop, drept baza operaţiunilor pentru Anunnaki; de aici ei au readus la viaţă pământurile cu recolte şi animale domesticite. Locul numit „Locul debarcării" în *Epopeea lui Ghilgameş* era acea destinaţie a regelui în căutarea nemuririi; aflăm din această epopee că exista acolo pădurea sacră de stejari, că acolo Enlil ţinea GUD.ANNA –„Taurul Cerului" – simbolul Erei Taurului a lui Enlil.

Ce s-a întâmplat apoi în pădurea sacră a avut o influență pe parcursul timpului asupra relațiilor zeilor cu oamenii.

Călătoria spre Pădurea de Stejari și Locul Debarcării, aflăm din poemul epic, a început în Uruk, orașul pe care Anu l-a dat cadou marii sale nepoate Inanna (numele însemna „Îndrăgită de Anu"). La începutul mileniului al treilea î.Hr., regele său era **Ghilgameș (Fig. 12)**. El nu era un om obișnuit pentru că mama sa era zeița Ninsun, un membru al familiei Enlil. Aceasta îl făcea pe Ghilgameș nu doar un semizeu, ci chiar pe cel *„două treimi sacru"*. Atunci când a crescut și a început să mediteze la chestiuni de viață și moarte, i s-a întâmplat ca fiind pe două treimi divin să observe diferența. De ce trebuie el să „privească peste zid" ca un muritor obișnuit? o întreba el pe mamă. Ea îi dădea dreptate, dar îi explica faptul că nemurirea aparentă a zeilor era în realitate longevitatea datorată orbitei mai

Figura 12

lungi a planetei lor. Pentru a atinge o astfel de longevitate, el trebuia să se alăture zeilor de pe Nibiru; pentru aceasta trebuia să plece către locul de unde navele spațiale urcau și coborau.

Deși a fost avertizat asupra pericolelor călătoriei, Ghilgameș era hotărât să plece. Dacă nu voi reuși, a spus el, cel puțin, își vor aminti de mine ca fiind cineva care a încercat. La insistența mamei sale, un însoțitor artificial, Enkidu (ENKI.DU însemna „Făcut de Enki") urma să îi fie companie și gardian. Aventurile lor, povestite și repovestite în cele 12 părți ale Epopeii și traducerile sale vechi, pot fi urmărite în volumul nostru, *Trepte spre Cer*. Au fost de fapt, nu o zi, ci două zile de călătorie (**Fig. 13**) una a fost către Locul Debarcării în Pădurea de Stejari, cealaltă către portul spațial din

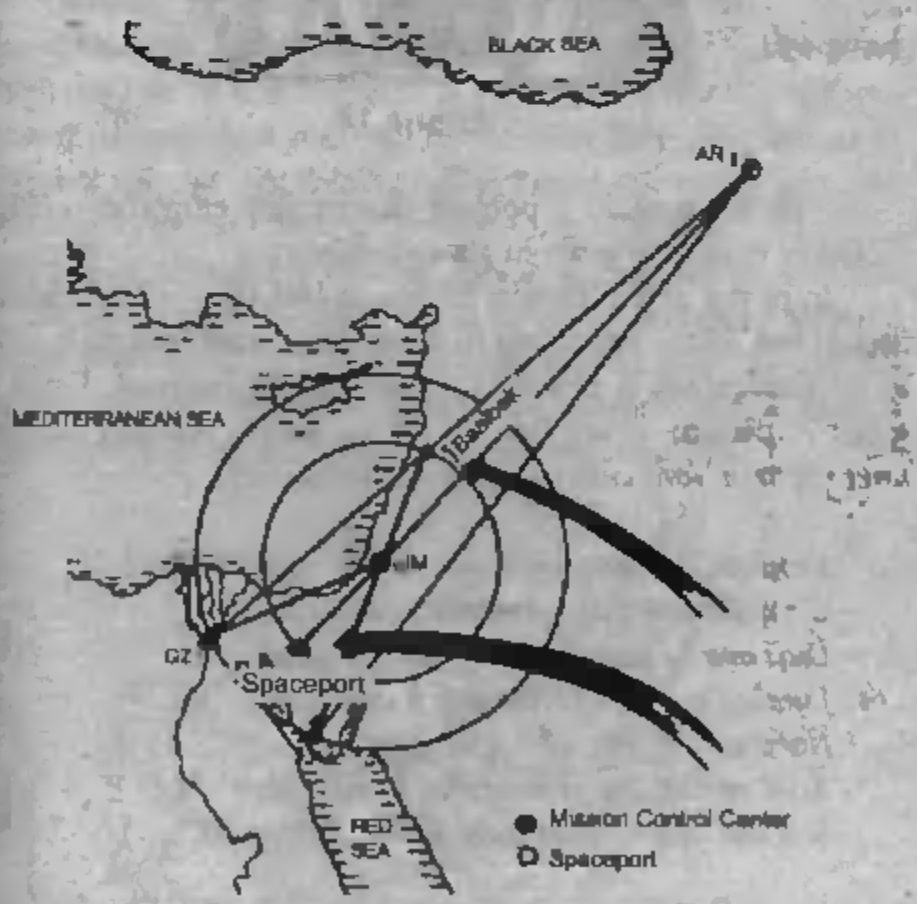

Figura 13

Figura 14

peninsula Sinai unde – potrivit descrierilor egiptene – (**Fig. 14**) rachetele erau amplasate în silozuri subterane.

În prima zi a călătoriei în cca **2860 î.Hr.** – către Pădurea de Stejari în Liban – cei doi au fost însoțiți de zeul Shamash, zeul tată al lui Ghilgameș și călătoria a fost rapidă și ușoară. După ce au ajuns în pădure, *ei au fost, pe timpul nopții, martori la lansarea unei rachete. Iată cum a descris-o Ghilgameș:*

Viziunea pe care am avut-o a fost copleșitoare!
Cerurile au țipat, pământul a bubuit.
Deși era la răsărit, a venit întunericul.
Lumina a licărit, o flacără a explodat.
Norii au crescut, ploua ucigător!
Apoi strălucirea a dispărut, focul a ieșit
Și toate acelea s-au transformat în cenușă.

Înfricoșați dar hotărâți, Ghilgameș și Enkidu au descoperit, în

ziua următoare, intrarea secretă folosită de către Anunnaki. Imediat după ce au intrat, au fost atacați de un gardian robot înarmat cu raze ucigătoare și foc rotitor. Au reușit să distrugă monstrul și au crezut că drumul lor înăuntru era liber. Dar cum înaintau mai adânc în Pădurea de Stejari, o apărut o nouă provocare: **Taurul Cerului.**

Din păcate, a șasea parte a epopeii a fost mult prea distrusă pentru ca paragrafele care descriu creatura și bătălia cu ea să poată fi inteligibilă. Partea care a putut fi descifrată arată că cei doi tovarăși au fugit pentru a-și salva viețile, urmăriți de Taurul Cerului, tot drumul spre Uruk unde Enkidu a reușit să-l ucidă. Textul devine descifrabil când lăudărosul Ghilgameș, care a tăiat coapsele taurului, „i-a chemat pe meșteșugarii, artizanii, armurierii" din Uruk să admire coarnele taurului. Textele arată că *erau făcute artificial* – „fiecare corn era alcătuit din 30 de lapislazuli, fiecare gros de trei degete".

Până când nu va fi descoperită o altă parte din text cu scris lizibil, nu vom ști sigur dacă simbolul ceresc al lui Enlil din Pădurea de Stejari a fost selectat dintre tauri vii și împodobit cu aur și pietre prețioase sau a fost un robot, un monstru artificial. Ceea ce știm cu siguranță este că, după nimicirea lui, „Ishtar, în reședința sa, a hotărât jelirea" taurului pe drumul către Anu în ceruri. Chestiunea a fost atât de serioasă încât Anu, Enlil, Enki și Shamash au ținut un consiliu divin pentru a-i judeca pe cei doi tovarăși de călătorie (numai Enkidu a fost pedepsit) și să se gândească la consecințele uciderii.

Figura 15

Ambiţioasa Inanna/Ishtar avea într-adevăr motiv să se plângă: invicibilitatea Erei lui Enlil fusese distrusă şi Era însăşi a fost scurtată prin tăierea coapselor taurului. Ştim din surse egiptene, inclusiv din descrierile pictogramelor în papirusurile astronomice (**Fig. 15**) că simbolismul nimicirii nu a fost pierdut de Marduk: trebuie luat în considerare că şi în ceruri Era lui Enlil fusese scurtată.

Încercarea lui Marduk de a realiza o construcţie pentru activitate spaţială alternativă nu a fost neglijată de către Enliliţi, dovezile arată că Enlil şi Ninurta erau preocupaţi de construirea propriei facilităţi spaţiale în altă parte a Pământului, în America, lângă sursele de aur din perioada post-Diluviu.

Această absenţă, împreună cu incidentul Taurului Cerului, au condus la o perioadă de instabilitate şi confuzie în centrul lor din Mesopotamia, devenit acum şi locul unor incursiuni din ţinuturile vecine. Popoare numite Gutians, apoi Elamites din Est, popoare vorbitoare de limbă semitică au venit din Vest. Dar în timp ce Esticii venerau aceiaşi zei Enlilite ca şi sumerienii, *Amurru* („Vestricii") erau diferiţi. De-a lungul coastelor „Mării Superioare" (Mediterana), pe terenurile Canaaniţilor, popoarele venerau zeii Enki din Egipt.

Aici au fost puşi germenii – poate până în zilele noastre – ai Războaielor Sfinte purtate *„În numele Zeului"*, cu excepţia acelor popoare diferite cu zei diferiţi...

Inanna a fost cea care a venit cu o idee strălucită; poate fi descrisă astfel: „dacă nu poţi lupta cu ei, invită-i acolo". Într-o zi, în timp ce hoinărea prin ceruri, în Camera Cerului – era prin anul **2360 î.Hr.** – ea a coborât într-o grădină lângă un bărbat care dormea, pe care l-a îndrăgit. I-a plăcut bărbatul şi a făcut dragoste cu el. Era Vestic şi vorbea o limbă semitică. Aşa cum a scris mai târziu în memoriile sale, el nu ştia cine era tatăl său, dar ştia că mama sa a fost o *Entu*, preoteasa zeului, care l-a pus într-un coş de trestie ce a fost dus de apele râului în grădina îngrijită de Akki, care lucra la irigaţii şi care l-a crescut ca fiu al său.

Posibilitatea ca acest om puternic şi chipeş să fi fost fiul

abandonat al unui zeu a fost suficientă pentru Inanna să recomande celorlalți zei ca următorul rege al Pământului să fie acest Amurru. Fiind de acord, ea i-a dat numele-epitet *Sharru-kin*, vechiul titlu îndrăgit al regilor sumerieni. Deoarece nu aparținea liniei regale sumeriene recunoscute anterior, el nu putea accede la tron în niciuna dintre capitalele vechi, atunci a fost stabilit un nou oraș reprezentativ care să-i fie capitală. Se numea *Aggade* -„Orașul Unirii". Textele noastre îl numesc pe acest rege Sargon al Akkadului iar limba sa Akkadiana. Regatul său, care include nordul și nord-vestul provinciilor până la vechiul Summer, a fost numit *Sumer&Akkad*.

Sargon a pierdut puțin timp în îndeplinirea misiunii pentru care a fost ales – să preia sub control „pământurile rebele". Imnurile către Inanna – cunoscută de aici încolo cu numele akkadian de Ishtar – spun că ea i-a spus lui Sargon că își vor aminti de el „prin distrugerea pământurilor rebele, masacrarea populațiilor sale, curgerea râurilor de sânge". Expedițiile militare ale lui Sargon au rămas în istorie și au fost glorificate în analele sale regale și rezumate în *Cronicile lui Sargon* astfel:

Sharru-kin, regele lui Aggade,
Ajuns la putere în era lui Ishtar.
Nu a lăsat niciun rival sau oponent.
El a răspândit teama și respectul în toate teritoriile
El a traversat marea în est
El a cucerit pământul din vest
În toată întinderea sa.

Se presupunea ca locul sacru al amplasamentului, Locul Debarcării în interiorul „țării din vest" a fost ocupat și preluat în numele lui Inanna/Ishtar – nu fără opoziție. Chiar textele care îl glorificau pe Sargon precizau că „în perioada bătrâneții toate provinciile s-au revoltat împotriva lui". Alte anale care au reținut evenimentele din punctul de vedere al lui Marduk arată că acesta a

condus o contraofensivă de pedeapsă:

În cazul sacrilegiului pe care Sargon l-a comis,
Marele zeu Marduk s-a înfuriat...
De la est la vest el a înstrăinat oamenii de Sargon,
Şi l-a pedepsit cu chinul de a rămâne fără odihnă.

Teritoriile lui Sargon, trebuie spus, cuprindeau numai unul dintre cele patru amplasamente asociate spaţiului din perioada post-diluviu – numai Locul Debarcării în Pădurea de Stejari (vezi Fig.3). Sargon a fost urmat la tronul Sumerului şi Akkad de cei doi fii ai săi, dar succesorul adevărat în spirit şi fapte a fost nepotul său, Naram-Sin. Numele însemna „Favoritul lui Sin", dar analele şi inscripţiile referitoare la domnia sa şi la campaniile sale militare arată că era de fapt favoritul lui Ishtar. Textele şi descrierile arată că Ishtar l-a încurajat pe rege să caute grandoarea prin cuceriri neîncetate şi distrugerea inamicilor, asistându-l pe câmpurile de bătălie. Descrierile sale, care obişnuiau să o arate ca o zeiţă iubitoare a iubirii, o arătau acum ca o zeiţă a războiului, încărcată cu arme (Fig. 16).

Nu era un război lipsit de un plan – planul de a contrabalansa ambiţiile lui Marduk prin capturarea *tuturor* amplasamentelor asociate

Figura 16

spațiului în numele lui Inanna/Ishtar. Lista orașelor cucerite sau supuse lui Naram-Sin indicau faptul că el nu numai că a ajuns la Marea Mediterană – asigurând controlul Locului Debarcării – dar și că s-a îndreptat spre sud pentru a invada Egiptul. O astfel de incursiune în teritoriul Enlilit a fost fără precedent și ar fi putut avea loc, arată o cifră atestă a înscrisurilor, pentru că Inanna/Ishtar a încheiat o alianță cu Nergal, fratele lui Marduk care s-a căsătorit cu sora zeiței Inanna. Atacul în Egipt însemna de asemenea intrarea și traversarea Regiunii Sacre neutre în Peninsula Sinai, unde se afla portul spațial – altă rămurică a vechiului Tratat de Pace. Încrezător, Naram-Sin și-a luat titlul de „Rege al celor patru regiuni"...

Putem auzi protestele lui Enki. Putem citi textele care arată avertismentele lui Marduk. Era mai mult decât ar fi putut ierta până și conducătorii Enlilității. Un text lung cunoscut ca *Blestemul lui Aggade*, care spune povestea dinastiei Akkadiene relatează că sfârșitul său va veni „după încruntarea frunții lui Enlil". Și astfel „cuvântul lui Ekur" – decizia lui Enlil prin templul său din Nippur – a fost să termine cu aceasta: „Cuvântul lui Ekur a fost ca Aggade" să fie distrus și șters de pe fața Pământului. Sfârșitul lui Naram-Sin a venit prin anul **2260 I.Hr.**; textele vremii arată că trupe din teritoriul din est, numite Gutium, credincioase lui Ninurta, au fost instrumentul mâniei divine; Aggade nu a fost niciodată reconstruit; acest oraș regesc nu a fost niciodată găsit.

Legenda lui Ghilgameș la începutul mileniului al treilea î.Hr. și incursiunile militare ale regilor Akkadului aproape de sfârșitul acelui mileniu, furnizează un fundal limpede pentru evenimentele acelei perioade iar țelurile erau. Ghilgameș dorea să dețină longevitatea zeilor, iar regii erau obligați de Ishtar să câștige supremația.

Fără îndoială, a existat „Turnul lui Babel"; el reprezenta încercarea lui Marduk de a plasa controlul amplasamentelor spațiale în centrul relațiilor dintre zei și oameni; și după cum vom vedea, această centralitate va domina mult (dacă nu cel mai mult) evenimentele care au avut loc mai târziu.

Faza Akkadiană a Războiului și Păcii pe Pământ nu a fost

lipsită de aspecte cereşti sau „mesianice".

În cronicile sale, nişte lui Sargon au urmărit cursul onorific obişnuit „Supraveghetorul lui Ishtar, regele lui Kish, mare Ensi al lui Enlil", dar el se numea, de asemenea, „**preotul uns al lui Anu**". A fost pentru prima dată când delegarea divină – care este înţelesul literal al lui „Mesiah" – apărea în inscripţiile vechi.

Marduk, a avertizat asupra schimbării şi fenomenelor cosmice:

Ziua se va transforma în întuneric.
Cursul apelor râurilor va fi dezordonat,
Pământurile vor fi pustiite.
Oamenii vor fi făcuţi să moară.

Privind în urmă, amintindu-ne profeţiile biblice asemănătoare, este evident că la începutul secolului 21 î.Hr., zeii şi oamenii aşteptau venirea Timpului Apocaliptic.

3

PROFEȚIILE EGIPTENE, DESTINELE UMANE

În istoria omului pe Pământ, secolul al XXI-lea î.Hr. în vechiul Orient Mijlociu este considerat ca unul dintre cele mai glorioase capitole ale civilizației, și cunoscut ca perioada Ur III. A fost, în același timp, cel mai dificil și zdrobitor, deoarece a fost martor la sfârșitul Sumerului într-un nor nuclear mortal. După aceasta, nimic nu a mai fost la fel.

După cum vom vedea, evenimentele majore petrecute atunci au stat la baza manifestărilor mesianice care au avut centrul la Ierusalim când î.Hr. a devenit d.Hr., 21 de secole mai târziu.

Întâmplările acelei perioade – ca toate evenimentele din istorie – își au originile în ceea ce s-a întâmplat înainte. Între acestea, anul **2160 î.Hr.** este o dată ce merită să fie amintită. Analele *Sumer&Akkad* din acele vremi amintesc o schimbare majoră de politică a zeilor Enlilîți. În Egipt, data marchează începutul unor schimbări semnificative politico-religioase și ceea ce s-a întâmplat în ambele domenii coincide cu o nouă fază a campaniei lui Marduk de a deține supremația. Într-adevăr, era strategia de joc de șah a lui Marduk și mișcările geografice de la un loc la altul, aceea de a controla agenda „jocului divin de șah" al erei. Mișcările sale au început cu plecarea din Egipt pentru a deveni (în ochii egiptenilor) **Amon** (scris *Amun* sau *Amen*), **„Nevăzutul"**.

Data de **2160 î.Hr.** este considerată de către egiptologi ca una care marchează începutul a ceea ce se numește Prima Perioadă Intermediară – un interval haotic între sfârșitul Regatului Vechi și

începutul dinastiei Regatului de Mijloc. În timpul celor 1000 de ani ai Regatului Vechi, când capitala politico-religioasă era la Memphis în Egiptul de Mijloc, egiptenii veneraau panteonul Ptah, ridicând un templu pentru el, pentru fiul său Ra şi pentru succesori săi divini. Faimoasele inscripţii ale Faraonilor din Memphis îi glorifică pe zei şi promit o Viaţă după Moarte pentru regi. Domnind ca înlocuitori ai zeilor, aceşti faraoni purtau coroana dublă a Egiptului Superior (sud) şi a Egiptului de Jos (nord), semnificând unirea administrativă şi religioasă a celor Două Pământuri, unificare obţinută când Horus l-a înfrânt pe Seth în bătălia pentru moştenirea Path/Ra. Apoi, în **2160 î.Hr.**, acea unitate şi certitudine religioasă s-au prăbuşit.

Turbulenţa a determinat o prăbuşire a Uniunii, abandonarea capitalei, atacuri din sud din partea prinţilor Tebei pentru deţinerea controlului, incursiuni străine, profanarea templelor, prăbuşirea legii şi ordinii, secetă, foamete şi revolte. Aceste condiţii sunt descrise într-un papirus cunoscut sub numele de *Avertismentele lui Ipu-Wer*, un text hieroglific lung care conţine câteva secţiuni în care se fac referiri la calamităţi şi suferinţe, sunt blamaţi duşmanii păcătoşi pentru nelegiuiri şi relele sociale, iar poporul este chemat să păstreze şi să respecte riturile religioase. Un fragment profetic descrie *venirea Salvatorului* şi altul slăveşte vremurile măreţe care vor veni, se arată în papirus.

La începutul lor, textele descriu prăbuşirea legii şi ordinii ale unei societăţi funcţionale – o situaţie în care „portarii comit jafuri, spălătorii refuză să poarte încărcăturile, robii sunt peste tot (...) un bărbat îşi priveşte fiul ca pe un inamic". Deşi Nilul a inundat şi a irigat pământul „nimeni nu a arat, grâul s-a distrus (...) cămările erau pustii (...) praful este peste tot (...) deşertul se întinde (...) femeile erau uscate (...) nimeni nu putea înţelege (...) moartea era aruncată în râu (...) „râul este roşu". Străzile sunt nesigure, comerţul a încetat, provinciilor din Egiptul Superior nu le mai erau luate taxe, era război civil (...) barbarii de peste tot au venit în Egipt (...), totul era în ruină".

Unii egiptologi credeau că în centrul acelor evenimente era o simplă rivalitate pentru bogăţie şi putere, o încercare (care a avut

succes la final) a prinților din sudul Tebei de a controla și conduce întreaga țară. Mai târziu, studiile au asociat prăbușirea Vechiului Regat cu o „schimbare climatică" care a subminat o societate axată pe agricultură, a cauzat o criză alimentară, revoltă socială și prăbușirea autorității. Trebuie să acordăm atenție unei schimbări majore, poate cea mai importantă schimbare: în texte, imnuri, în numele templelor, nu îl mai găsim pe Ra, ci pe Ra – *Amon* sau simplu, *Amon*, care a fost venerat de aici încolo; Ra a devenit *Amon* – Ra Nevăzutul – pentru că el a plecat din Egipt.

A fost într-adevăr o schimbare religioasă care a generat o criză politică și societală, scria necunoscutul Ipu-Wer; credem că schimbarea s-a produs prin transformarea lui Ra în Amon, schimbarea a început cu încetarea sărbătorilor religioase apoi cu profanarea și părăsirea templelor, unde „Locul Secretelor a fost golit, scrierile sfinte au fost răvășite, oamenii obișnuiți le-au aruncat în stradă (...) magia este înfierată (..)". Simbolul sacru al zeilor purtat pe coroana regelui, Uraeus (Șarpele Divin), „ este revoltat împotriva (...) datele religioase sunt în dezordine (...) preoții se poartă greșit."

După apelul la popor pentru pocăință, „pentru oferirea de tămâie în temple (...) pentru oferirea de ofrande zeilor", papirusurile chemă păcătoșii să *fie botezați* – pentru „a fi absolviți de vină". Atunci cuvintele din papirus devin profetice: în pasajul pe care chiar și egiptologii îl numesc „cu adevărat mesianic", avertismentele vorbesc despre „timpul care va veni" când un anume *Savior* – *„un rege – zeu"*– va apărea. Începând cu o mică introducere, „oamenii vor spune".

„El aduce răcoarea peste inimă,
El este păstorul tuturor oamenilor
Deși turmele sale ar putea fi mici,
El își va petrece timpul având grijă de ele...
Atunci el ar putea fi lovit de rău
El și-ar putea întinde brațele împotrivă."

„Oamenii vor întreba. Unde este el astăzi? Doarme încă? De ce este puterea sa nevăzută?" Ipu-Wer a scris şi a răspuns: „Iată, gloria lui nu poate fi văzută, dar Autoritatea, Percepţia şi Justiţia sunt cu el."

Acele timpuri ideale, arată Ipu-Wer în profeţiile sale, vor fi precedate de propriile sale dureri origmare: „Confuzia se va instala pe pământ, în vâltoare se vor ucide unul pe altul, cei mulţi îi vor ucide pe cei puţini." Oamenii se vor întreba „Moartea este dorinţa Păstorului?" Nu, a răspuns el, „pământul este cel care cere moartea," dar după ani de conflicte, dreptatea şi venerarea corectă vor triumfa. Aceasta, spune papirusul, a fost „ce a spus Ipu-Wer când i-a răspuns majestăţii sale Stăpânul tuturor."

Dacă descrierea evenimentelor şi profeţiilor mesianice precum şi felul redactării în acel vechi papirus egiptean păreau uimitoare, aceasta nu era totul, mai urmau şi altele.

Savanţii au cunoştinţă de existenţa unui alt document profetic din vechiul Egipt dar cred că a fost redactat după evenimente şi doar pretinde să fie profetic prin faptul că a fost datat într-o perioadă mai timpurie. Mai exact, în vreme ce textul pretinde că relatează profeţii făcute pe vremea lui Sneferu, faraon din Dinastia a 4-a (cca 2600 î.Hr.), egiptologii cred că a fost scris cu adevărat în perioada lui Amenemhet I din Dinastia 12 (cca. 2000 î.Hr.) – după evenimentele pe care pretindea că le prevesteşte. Chiar aşa, „profeţiile" au folosit la confirmarea acelor întâmplări anterioare; multe alte detalii şi chiar modul în care sunt formulate pot fi descrise ca descurajante

Se presupune că profeţiile au fost formulate Regelui Sneferu de către „un mare preot proroc" numit Nefer-Rohu, „un bărbat cu rang, un scrib competent cu degete pricepute". Convocat de către rege să prevadă viitorul, Nefer-Rohu „şi-a întins mâinile peste cutia cu materiale de scris, a scos un sul de papirus şi a început să scrie ce viziuni are, la fel ca Nostradamus:

Iată, există ceva despre care vorbesc oamenii;

Este îngrozitor...
Ce se va face nu a mai fost făcut vreodată.
Pământul este complet distrus.
Pământul este nimicit, nimic nu mai rămâne
Oamenii nu mai văd lumina soarelui.
Nimeni nu poate trăi cu un acoperiș de nori.
Râurile din Egipt sunt goale...
Ra trebuie să înceapă să pună bazele Pământului din nou.

Înainte ca Ra să poată restaura „Fondarea Pământului", vor fi invazii, războaie, vărsări de sânge. Apoi va veni o nouă eră de pace, liniște și justiție. Vor fi aduse de către ceea ce vom numi Savior, un Mesia:

Atunci el este suveranul care va veni –
Amen („Necunoscutul"),
Va fi numit Triumfătorul
Fiul Omului va fi numele său întotdeauna...
Nelegiuirile vor fi alungate,
Justiția va fi adusă la locul ei.
Oamenii din vremea lui se vor bucura.

Este uluitor să găsești astfel de profeții mesianice ale unor vremuri apocaliptice și sfârșitul Nelegiuirii care va fi urmat de venirea – reîntoarcerea – păcii și justiției în textele papirusurilor scrise acum 4.200 de ani; este surprinzător să găsești în ele o terminologie care este cunoscută din Noul Testament, despre un Necunoscut, Triumfătorul Mântuitor, „Fiul-Omului".

Este, așa cum vom vedea, o legătură de interconectare a evenimentelor în deschiderea mileniului.

În Sumer, o perioadă de haos, ocupații ale unor trupe străine, profanare a templelor și confuzie cu privire la locul unde să fie capitala și cine să fie rege, a urmat sfârșitul Erei Sargonice a lui Ishtar în **2260 î.Hr.**

Pentru un timp, singurul loc sigur a fost „centrul de cult" al lui Ninurta, Lagash, unde trupele străine Gutian nu au fost **lăsate să**

între. Atent la ambiţiile nemăsurate ale lui Marduk, Ninurta a decis să reafirme dreptul său la Rangul 50 prin instruirea regelui de atunci al lui Lagash, Gudea, să-i ridice un templu nou şi diferit în oraşul lui *Girsu* (zona sacră). Ninurta – numit aici NIN.GIRSU, „Stăpânul lui Girsu" – avea deja un templu acolo, ca şi o incintă specială pentru „Pasărea Neagră Divină" sau maşina sa de zbor. Totuşi construirea noului templu a avut nevoie de permisiunea specială a lui Enlil, care a fost primită la timp. Aflăm din inscripţii că noul templu trebuia să aibă anumite caracteristici care să îl lege de ceruri, permiţând anumite observaţii cereşti. La sfârşit Ninurta l-a invitat în Sumer pe zeul Ningishzidda/Thoth, Arhitectul Divin şi Păstrătorul Secretelor piramidelor Giza. Faptul că Ningishzidda/Thoth a fost fratele pe care Marduk l-a obligat să plece în exil în cca 3100 î.Hr. nu a fost pierdut din vedere de către cei implicaţi.

Circumstanţele uluitoare în jurul anunţării, planificării, construirii şi dedicării lui E.NINNU („Casa/Templul lui 50") sunt povestite detaliat în inscripţiile lui Gudea; ele au fost descoperite în ruinele din Lagash (un sit numit acum Tello) şi sunt menţionate pe larg în cărţile *Cronicile Pământului*. Ce reiese din aceste menţiuni detaliate (înscrise pe doi cilindri de lut într-o scriere cuneiformă sumeriană clară, Fig. 17) este faptul că, din momentul anunţării până la cel al dedicării, fiecare pas şi detaliu al noului templu era dictat de aspectele cereşti.

Acele aspecte speciale cereşti trebuiau să fie în legătură chiar cu orarul construirii templului. Era timpul, aşa cum arată inscripţiile din liniile de deschidere, când „în Ceruri erau hotărâte destinele de pe Pământ":

La vremea când în cer
Se hotărau destinele pe Pământ,
„Lagash îşi va sălta capul spre înălţimi
Potrivit cu Marea Tablă a Destinelor"
Enlil a hotărât în favoarea lui Ninurta.

Acea vreme specială când destinele Pământului erau hotărâte în ceruri era ceea ce noi am numit Timpul Ceresc, Ceasul Zodiacal.

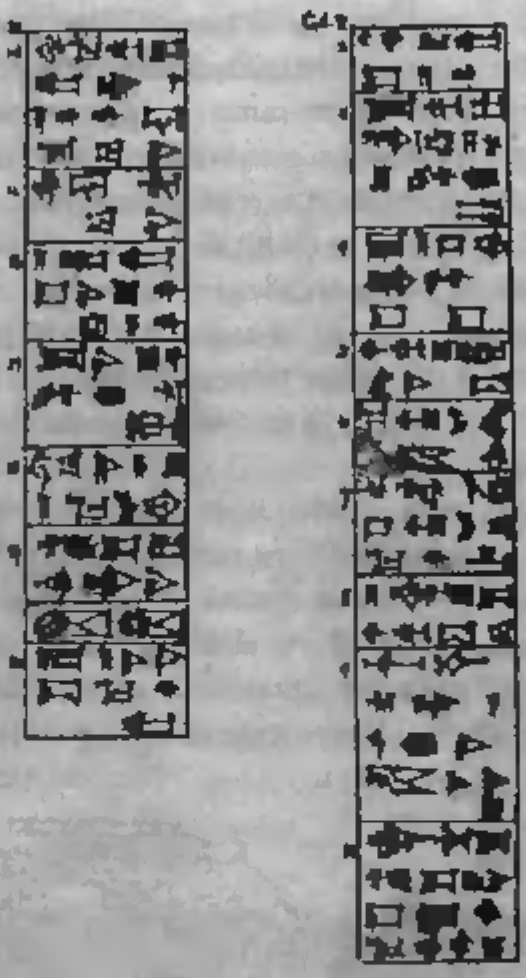

Figura 17

Acea hotărâre era legată de Ziua Echinocțiului și este clar pentru restul poveștii lui Gudea, ca și pentru numele egiptean al lui Thoth, *Tehuti*, *Balanța* (a zilei și nopții) care „Trage coarda" pentru a orienta noul templu. Aceste considerații cerești continuă să domine proiectul Eninnu de la început la sfârșit.

Povestea lui Gudea începe cu o viziune-vis care seamănă cu un episod din serialul TV *Zona Crepusculară* în care mai mulți zei care îi apăreau în vis, dispăreau când se trezea, dar diferite obiecte pe care ei i le arătau în vis rămâneau fizic lângă el!

În acea viziune-vis (prima dintre mai multe) zeul Ninurta

apărea la răsărit şi soarele era aliniat cu planeta Jupiter. Zeul îi spunea lui Gudea că el a fost ales să construiască noul templu. Alături apărea zeiţa Nisaba; ea purta imaginea structurii templului pe cap; zeiţa ţinea o tăblie pe care era descris un cer înstelat şi cu un stilet arăta către „constelaţia cerească prielnică". Al treilea zeu, Ningishzidda (Thoth) ţinea o tăblie de lapislazuli pe care era desenat un plan structural, de asemenea, el ţinea o cărămidă de lut, un dispozitiv de făcut cărămizi şi un coş de transport pentru constructor. Când Gudea s-a trezit, cei trei zei dispăruseră dar tăblia arhitecturală era pe braţele sale (Fig. 18) iar cărămida şi dispozitivul erau la picioarele sale!

Gudea a avut nevoie de ajutorul oracolului zeiţei şi de alte două vise-viziuni pentru a înţelege sensul acestora. În al treilea vis-viziune i s-a arătat o demonstraţie animată ca o hologramă cu construcţia templului, începând cu alinamentul la punctele cereşti indicate, aşezarea fundaţiilor, modelarea cărămizilor – construirea în întregime, pas cu pas. Deopotrivă începerea construcţiei şi cere-

Figura 18

monia finală a dedicării urmau să se țină după semne de la zei în anumite zile, ambele căzând în Ziua Anului Nou, care însemna ziua Echinocțiului de Primăvară.

Templul „a ridicat capul" în șapte scene obișnuite dar – neobișnuit pentru un acoperiș sumerian zigurat, acoperișul său trebuia să fie ascuțit „cu formă de corn" – Gudea a trebuit să amplaseze pe vârful templului o cheie de boltă! Forma sa nu este descrisă, dar după toate probabilitățile (și judecând după imaginea de pe capul lui Nisaba), avea forma unei piramide – de felul cheilor de boltă ale piramidelor egiptene (**Fig. 19**). Mai mult decât atât, în loc să lase zidăria expusă, cum se făcea în mod obișnuit, lui Gudea i s-a cerut să acopere structura zidăriei cu piatră roșu pentru a semăna mai mult cu piramida egipteană. „Vederea exterioară a templului era ca a unui munte".

Ridicarea unei structuri asemănătoare unei piramide egiptene a devenit clară din propriile cuvinte ale lui Ninurta. „Noul templu, i-a spus el lui Gudea, va fi văzut de departe; strălucirea sa care inspiră teamă va ajunge în ceruri; adorarea templului meu se va extinde către tot Pământul, numele său ceresc se va proclama în toate țările de la capătul Pământului"

Figura 19

Figura 20

Magan și Meluhha au făcut oamenii (să spună).
Ningirsu („Stăpânul lui Girsu"),
Marele Erou de la Pământurile lui Enlil, este un zeu fără egal.
El este stăpânul întregului Pământ

Magan și Meluhha erau numele sumeriene pentru Egipt și Nubia, celor Două Pământuri ale zeilor din Egipt.

Scopul lui Eninnu era să stabilească, chiar acolo, pe pământurile lui Marduk, domnia fără egal a Stăpânului: „Un zeu fără egal, Stăpânul întregului Pământ". Proclamarea supremației lui Ninurta (mai degrabă decât cea a lui Marduk) presupunea o imagine mai specială în Eninnu. Intrarea în zigurat trebuie să fie amplasată cu precizie spre Soare, spre est, față de cum era în mod obișnuit, spre nord-est. La cel mai înalt nivel al templului, Gudea a trebuit să

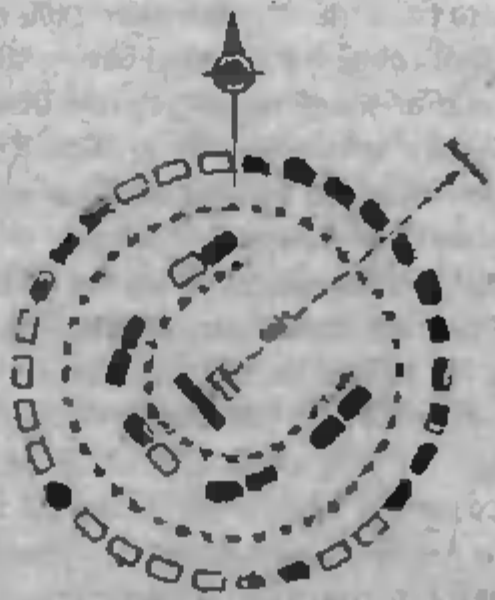

Figura 21

ridice un SHU GA.LAM – „unde apare lumina, locul deschiderii, locul hotărâtor" de unde Ninurta/Ningirsu putea vedea „Repetiția peste pământuri". Era o cameră circulară cu 12 poziții, fiecare marcată cu un simbol zodiacal, cu o deschidere pentru observarea cerului – *un vechi planetariu aliniat la constelațiile zodiacale!*

În curtea templului, legat de un drum cu fața spre soare, Gudea a trebuit să ridice două pietre circulare, una cu șase și alta cu șapte piloni din piatră, pentru observarea cerului. Deoarece numai un singur drum este menționat, se presupune că cercurile erau unul în interiorul celuilalt. Pentru cine studiază fiecare fază, terminologia și detaliile structurale, devine evident că ce s-a construit în Lagash cu ajutorul lui Ningishzidda/Thoth a fost un observator complex din piatră, din care o parte, dedicată zodiacelor, amintește de unul similar din Denderah, Egipt (**Fig. 20**) și altă parte reprezintă un mecanism de observare a răsăritului și apusului, **un adevărat Stonehenge pe malurile râului Eufrat!**

Ca Stonehenge-ul din Insulele Britanice (**Fig. 21**), cel construit în Lagash conține indicatori de piatră pentru observații solare ale solstițiilor și echinocțiilor, dar imaginea exterioară a fost creată

de o diagramă care pornește din piatra centrală, continuă între doi piloni de piatră, apoi coboară pe drumul către cealaltă piatră. O astfel de diagramă este orientată precis pentru a determina momentul creșterii solare în care apărea Soarele în fiecare constelație zodiacală. *Și acela – determinarea erei zodiacale prin observații precise – a fost primul obiectiv al întregului complex.*

În Stonehenge, acea diagramă funcționa (și încă funcționează) de la columna de piatră, numită Piatra Altarului, în centru, prin două coloane de piatră identificate ca Pietrele Sarsen 1 și 30, apoi jos pe Drumul către așa-numita Piatra Călcâiului (Fig. 6). Este acceptat faptul că Stonehenge cu cele două Cercuri Bluestone și Piatră a Călcâiului, ceea ce numim Stonehenge II, datează din perioada 2200-2100 î.Hr. ***Acela a fost de asemenea timpul – probabil mai precis în 2160 î.Hr. – când a fost construit „Stonehenge-ul de pe Eufrat".***

Și aceasta nu a fost o coincidență. Ca acele două observatoare zodiacale, au existat și alte observatoare din piatră care au apărut în aceeași perioadă în alte locuri de pe Pământ – în diferite amplasamente: în Europa, America de Sud, pe Înălțimile Golan, în nordestul Israelului, chiar și în China (unde arheologii au descoperit, în provincia Shazi, un cerc de piatră cu 13 piloni aliniați la zodiac și datând din 2100 î.Hr.). Ele au fost în mod deliberat contraorientate de la Ninurta și Ningishzidda către Jocul de Șah Divin al lui Marduk, **pentru a arăta Omenirii că era încă Era Taurului.**

Diferite texte ale acelui timp, inclusiv un text autobiografic a lui Marduk și un text mai lung cunoscut ca *Erra Epos* aruncă lumină asupra peregrinărilor lui Marduk în Egipt, făcându-l acolo Cel Ascuns. Ele arată că acțiunile și cererile lui au fost privite cu răutate datorită pretenției declarate că a venit timpul să fie recunoscut ca și conducător suprem. Cerurile anunță *gloria mea* ca Stăpân, pretindea el. De ce? Pentru că, spunea el, Era Taurului, Era lui Enlil s-a terminat; *Era Berbecului, vârsta zodiacală a lui Marduk, venise.* Era, așa cum Ninurta i-a spus lui Gudea, timpul când în cer se hotărau destinele Pământului.

Vârstele zodiacale, trebuie reamintit, erau determinate de

fenomenul Precesiei, întârzierea orbitei Pământului în jurul Soarelui. Întârzierea acumulează 1 grad (la 360) în 72 de ani; o împărțire arbitrară a marelui cerc în 12 segmente, fiecare de 30 de grade, ceea ce înseamnă că matematic, acel calendar zodiacal se schimbă de la o Eră la alta la fiecare 2160 de ani. De când s-a produs Potopul, conform textelor sumeriene, în Era Leului, ceasul nostru zodiacal a putut începe în cca anul **10.860 î.Hr.**

Apare un orar uimitor dacă, în acest calendar zodiacal *determinat matematic* de anul 2160, este ales ca punct de începere anul 10.800 î.Hr., mai degrabă decât anul 10.860:

De la 10.800 la 8640 – Era Leului (Leo)
De la 8640 la 6480 – Era Racului (Cancer)
De la 6480 la 4320 – Era Gemenilor (Gemini)
De la 4320 la 2160 – Era Taurului (Taurus)
De la 2160 la 0 – Era Berbecului (Aries)

Stabilirea precisă a sfârșitului se sincronizează cu Era Creștină; unii s-ar putea întreba dacă a fost o simplă coincidență că era Ishtar-Ninurta s-a terminat în sau prin 2160 î.Hr., tocmai când, potrivit calendarului zodiacal de mai sus, Era Taurului, Era lui Enlil se terminase deja. Probabil că nu; cu siguranță Marduk nu a crezut asta. Dovezi credibile arată că el era sigur că, potrivit Timpului Ceresc, timpul supremației sale, Era sa, sosise (studii moderne de astronomie mesopotamiană confirmă că cercul zodiacal a fost împărțit atunci în 12 case și 30 de grade fiecare – o împărțire mai degrabă matematică decât una bazată pe observație).

Textele diferite pe care le-am menționat arată că, mutându-se dintr-un loc în altul, Marduk a făcut o nouă incursiune în centrul teritoriului Enlilit, întorcându-se în Babilon cu o suită de însoțitori.

În loc să recurgă la un conflict armat, Enlilții l-au însărcinat pe fratele lui Marduk, Nergal (a cărui soție era nepoata lui Enlil), să vină în Babilon din Africa de Sud și să îl convingă pe fratele său să plece. În memoriile sale, cunoscute ca *Erra Epos*, Nergal a pre-

cizat că principalul argument al conducătorului Marduk era că sosise timpul său, Era Berbecului. Dar Nergal a contraargumentat, spunând că nu este așa: creșterea solară, i-a spus el lui Marduk, încă se întâmplă în constelația Taurului!

Înfuriat, Marduk s-a interesat de precizia observațiilor. „Ce s-a întâmplat cu precizia instrumentelor, dinainte de Potop, care au fost instalate pe teritoriul din Lumea de Jos? " a vrut să știe el de la Nergal. Acesta a răspuns că au fost distruse de Potop. „Vino să vezi tu însuți care constelație este văzută la răsărit în ziua fixată, i-a răspuns lui Marduk." Dacă Marduk a fost la Lagash să observe, nu știm, dar el a înțeles cauza discrepanței:

Dacă, matematic, erele se schimbă la fiecare 2160 ani, în realitate, ele nu se schimbă, din punct de vedere al observării. Constelațiile zodiacale, în care stelele erau grupate arbitrar, nu erau egale. Unele ocupă un arc mai mare al cerului, altele, unul mai mic; și, după cum se întâmplă, constelația Berbecului era una dintre cele mai mari, între cea a Taurului și cea a Peștilor (**Fig. 22**). Constelația Taurului ocupă mai mult de 30 de grade pe arcul ceresc, dăinuind pe lungimea sa pentru ce puțin alte două secole.

În secolul XXI î.Hr., Timpul Ceresc și cel Mesianic nu au coincis.

„Pleacă în pace și întoarce-te când cerurile vor anunța Era ta, i-a spus Nergal lui Marduk." Plângându-se de destinul său, Marduk a plecat, dar nu prea departe.

Și cu el, ca un emisar, purtător de cuvânt și profet, era fiul său, a cărui mamă era o femeie de pe Pământ.

Figura 22

4

EPOCA ZEILOR ŞI SEMIZEILOR

Decizia lui Marduk de a sta în sau pe lângă pământurile contestate şi de a-l implica pe fiul său în bătălia pentru supunere i-a convins pe Enliliţi să reinstaureze capitala Sumerului la Ur, centrul de cult al lui Nannar (Su-en sau Sin în Akkadiană). A fost a treia oară când Ur a fost ales să servească acest scop – de aici şi denumirea de „Ur III" pentru acea perioadă.

Mişcarea leagă chestiunea contestării zeilor de povestea biblică şi de rolul lui Abraham, iar relaţia interconectată a schimbat Religia zilelor noastre.

Printre multele motive ale alegerii lui Nannar/Sin ca un campion Enlilit a fost înţelegerea faptului că cearta cu Marduk a fost în spatele chestiunii zeilor şi a devenit o ceartă a oamenilor – chiar a Pământenilor pe care i-au creat zeii, care acum îşi fac arme şi merg să lupte în numele creatorilor săi.

Spre deosebire de alţi Enliliţi, Nannar/Sin nu a fost un combatant în Războiul Zeilor; alegerea sa a fost un semnal pentru toţi oamenii, chiar şi din „pământurile rebele", că sub conducerea sa va începe o eră de prosperitate şi pace. El şi soţia sa, **Ningal, (Fig. 23)** erau iubiţi foarte mult de către oamenii din Sumer şi Ur însuşi marcat de prosperitate; şi chiar numele care înseamnă „urban, loc moder-nizat" începe să aibă sensul nu doar de „oraş", ci Oraşul – bijuteria urbană a vechilor pământuri.

Templul lui Nannar/Sin de acolo, un zigurat zgârie-nori, s-a înălţat pe nivele în incinta sacră unde o varietate de structuri

Figura 23

serveau ca locuință și reședințe ale zeilor, iar clădirile funcționale ale preoților, oficialilor și servitorilor care erau la dispoziția cuplului divin și pregăteau sărbătorile religioase pentru rege și popor. În spatele acestor ziduri s-a dezvoltat un oraș magnific cu două porturi și canale care legau râul Eufrat (**Fig. 24**), un oraș mare cu palatul regelui, clădirile administrative (inclusiv pentru scribi, oficiali și cei care colectau taxele); au fost ridicate locuințe private cu mai multe nivele, ateliere, școli, depozite ale vânzătorilor, staule – toate deschise la stradă, la multe intersecții, altare de rugăciune pentru toți trecătorii. Ziguratul maiestuos cu scările monumentale (Reconstrucția, **Fig. 25**), deși în ruine, încă domină peisajul chiar după mai mult de 4.000 de ani.

Dar a existat un alt motiv convingător. Spre deosebire de ceartă lui Ninurta și Marduk, care erau amândoi „imigranți" pe Pământ de pe Nibiru, Nannar/Sin a fost născut pe Pământ. El nu a fost doar Primul născut pe Pământ al lui Enlil – el a fost primul dintr-o generație de zei născuți pe Pământ. Copiii săi, gemenii Utu/Shamash și Inanna/Ishtar, și sora lor Ereshkigal, care a aparținut celei de-a treia generații de zei, născuți cu toții pe Pământ. Erau zei dar erau, de asemenea, născuți pe Pământ. Fără îndoială, toate acestea au fost

Figura 24

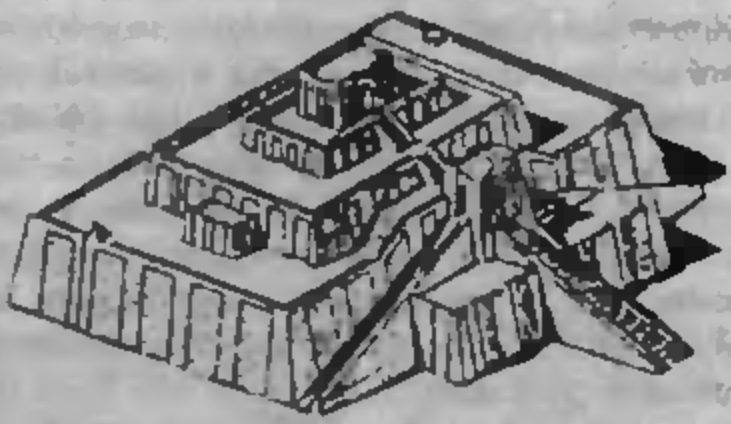

Figura 25

luate în considerare în viitoarele bătălii pentru credinţă ale oamenilor.

Alegerea unui nou rege care să refacă regalitatea în şi pentru Sumer, a fost făcută, de asemenea, cu mare atenţie. O dată i-a fost dată mână liberă (sau şi-a asumat-o) lui Inanna/Ishtar, l-a ales pe Sargon Akkadianul să înceapă o nouă dinastie pentru simplul motiv că şi-a plăcut amantul. Acum, însă noul rege, numit Ur-Nammu („Bucuria lui Ur"), a fost ales cu atenţie de către Enlil şi aprobat de Anu şi nu a fost numai Pământean; era „fiul iubit" al zeiţei Ninsun, ca fusese, cititorul îşi va aminti, mama lui Ghilgameş. De atunci

genealogia sa divină a fost reafirmată în numeroase inscripţii în timpul domniei lui Ur-Nammu, în prezenţa lui Nannar şi altor zei, şi se poate presupune că revendicarea era reală. Aceasta îl face pe Ur-Nammu nu doar un semizeu ci – cum a fost cazul lui Ghilgameş – „două treimi divin". Într-adevăr, faptul că mama regelui era zeiţa Ninsun, îl plasează pe Ur-Nammu pe acelaşi statut ca cel al lui Ghilgameş, ale cărui fapte au fost reţinute şi al cărui nume rămâne venerabil. Alegerea a fost, aşadar, un semnal pentru prieteni şi duşmani, de asemenea, că zilele glorioase sub autoritatea neschimbată ale lui Enlil şi ale clanului său s-au întors.

Toate acestea sunt importante, probabil chiar cruciale, pentru că Marduk a avut propriile sale calităţi pentru atragerea maselor Omenirii. O atracţie specială pentru Pământeni a fost faptul că delegatul lui Marduk şi şef de campanie era fiul său, **Nabu**, care nu s-a născut pe Pământ, dar a cărui *mamă era pământeancă, născut cu mult timp în urmă înainte de Potop*, când Marduk a spart toate tradiţiile şi tabuurile şi a luat o femeie Pământeană să-i fie soţie oficială.

Acei tineri Anunnaki care au avut soţii pământene nu ar trebui să fie o surpriză, situaţii de acest fel apar în Biblie, putem citi cu toţii. Ceea ce este puţin cunoscut chiar şi pentru savanţi, deoarece informaţia este găsită în texte nerecunoscute şi urmează să fie verificate în Listele Zeilor, este faptul că Marduk a fost cel care a dat exemplul urmat de „Fiii zeilor":

Şi au venit să treacă
Când Pământenii au început să crească la număr
Peste Pământ
Şi fiicele erau născute din ei –
Pentru că fiii lui Elohim
Au văzut fiicele lui Adam
Că ei erau compatibili;
Şi ei le-au luat pe ele de soţii
Pe oricare ei şi-au ales

Geneza 6: 1–2

Explicațiile biblice ale motivelor pentru Marele Potop în primele opt versete enigmatice din capitolul 6 al Genezei arată clar spre căsătoriile mixte și urmașii rezultați din aceste ca o cauză a mâniei divine:

Nefilim a fost pe Pământ
În acele zile și după,
Când fiii lui Elohim
Au luat fetele lui Adam
Și au avut copii cu ele.

(Cititorii își pot aminti că, pe când eram elev, am întrebat de ce *Nefilim* – care textual înseamnă „Cei care au coborât", care au coborât (din Cer pe Pământ) – era de obicei tradus prin „uriași". Mai târziu am înțeles și sugerat că termenul ebraic pentru „uriași", *Anakim*, era de fapt o interpretare pentru termenul sumerian *Anunnaki*).

Biblia citează clar astfel de căsătorii mixte – „luarea de soții" – între tineri „fii ai zeilor" (fiii lui *Elohim*, *Nefilim*) și femei Pământene („fiicele lui Adam") – ca motiv al Zeilor pentru a hotărî sfârșitul Omenirii prin Potop: „Spiritul nu va mai sălășlui în Om pentru că a greșit prin carnea lui... ...Și Zeul a regretat că l-a potrivit pe Adam pe Pământ, și a fost mâhnit și El a spus: Lasă-mă să-l nimicesc pe Adam pe care l-am creat pe Pământ".

Textele sumeriene și akkadiene povestind istoria Potopului explică faptul că doi zei au fost implicați în acea dramă. Enlil dorea distrugerea Omenirii prin Potop, în timp ce Enki încerca să îl prevină, instruindu-l pe „Noe" să construiască arca salvatoare. Când intrăm în amănunte, aflăm că „până aici!"-ul furios al lui Enlil pe de o parte și contraeforturile lui Enki, pe de altă parte, nu au fost doar o chestiune de principii. *Pentru că Enki însuși începuse să se împreuneze cu femei Pământene și să aibă copii cu ele* și Marduk, fiul lui Enki, conducea și impunea un exemplu pentru căsătoriile actuale cu ele...

Cu timpul, Misiunea lor pe Pământ a devenit operațională. Pe pământ erau 600 de Anunnaki. Alți 300, care erau cunoscuți ca IGI.GI („Cei care observă și văd") se aflau pe o Stație planetară – pe Marte! – iar navetele spațiale călătoreau între cele două planete. Știm că Ninmah, ofițerul-șef medical Anunnaki a sosit pe Pământ în fruntea unui grup de asistente (Fig. 26). Nu se preciza câte au venit sau dacă erau și alte femei printre Anunnaki, dar era clar în orice caz că femeile erau puține la număr. Regulile sexuale erau stricte și supravegheate de către cei în vârstă, atât de mult încât (potrivit unui text) Enki și Ninmah erau ca niște pețitori, hotărând cine trebuie să se căsătorească cu cine.

Enlil, cu o disciplină strictă, a fost el însuși victimă a lipsei de femei și a violat o tânără asistentă. Pentru aceasta chiar și el, Comandant Șef pe Pământ, a fost pedepsit cu exilul; pedeapsa a fost comutată când a acceptat să se căsătorească cu Sud și să o facă consoarta sa oficială, Ninlil. Ea a rămas până la sfârșit soția lui unică.

Enki, pe de altă parte, este descris în numeroase texte ca un crai cu femeile zeițe de toate vârstele și a reușit să scape cu asta. Mai mult decât atât, după ce „fiicele lui Adam" s-au înmulțit, el nu s-a împotrivit să aibă aventuri sexuale cu ele... Textele sumeriene îl elogiau pe Adapa „cel mai înțelept dintre bărbați" care a crescut în

Figura 26

gospodăria lui Enki, a fost învăţat scrierea şi matematica de către Enki şi a fost primul Pământean dus să-l viziteze pe Anu pe Nibiru; textele dezvăluie de asemenea că Adapa era fiul secret al lui Enki, cu o femeie Pământeană.

Texte apocrife ne informează că Noe, eroul biblic al Potopului, s-a născut mai mare decât un bebeluş şi naşterea sa l-a făcut pe tatăl său, Lameh, să se întrebe tatăl său real nu era un Nefilim. Biblia spune doar că Noe era genealogic, un bărbat „perfect" care „mergea cu Elohim"; textele sumeriene, în care eroul Potopului este numit Ziusudra, sugerează că el era un semizeu, fiu al lui Enki.

Aşadar, într-o zi Marduk s-a plâns mamei sale că, în vreme ce camarazii săi erau însoţiţi de soţii, el nu: „Nu am nici nevastă, nici copii". A continuat să-i spună că o simpatiza pe fiica „unui înalt preot, un muzician împlinit" (nu există niciun motiv să credem că este omul ales Enmeduranki din textele sumeriene, numit Enoch în textele biblice). După ce au verificat dacă tânăra femeie Pământeană – numele său era Tsarpanit – era de acord, părinţii lui Marduk i-au dat permisiunea.

În urma mariajului s-a născut un fiu. El a fost numit EN.SAG, „Stăpânul Măreţ". Dar spre deosebire de Adapa, care era un semizeu pământean, fiul lui Marduk a fost inclus în Lista Zeilor Sumerieni, unde era numit „divinul MESH" – un termen folosit (ca în GhilgaMESH) pentru a denumi un semizeu *El a fost aşadar primul semizeu care era un zeu.* Mai târziu, când a condus oamenii în numele tatălui său, a primit numele–epitet Nabu - Purtătorul de cuvânt, *Profetul* – pentru că acesta este înţelesul literal al termenului, aşa cum este tradus în ebraică cuvântul biblic *Nabih*, „profet".

Nabu a fost aşadar fiul-zeu şi un fiu al lui Adam al vechilor scripturi, acela al cărui nume însemna chiar Profet. Ca în profeţiile egiptene, citate mai sus, numele şi rolul său au fost legate de aşteptările Mesianice.

Şi aşa a fost, în zilele de dinaintea Potopului, Marduk a servit ca exemplu pentru ceilalţi tineri zei necăsătoriţi: „căutaţi şi căsătoriţi-vă cu femei Pământene..." Încălcarea tabuului a fost luată în considerare mai ales de către zeii Igigi care erau departe, pe Marte cea mai mare parte a timpului; staţia lor principală pe Pământ era la Locul Debarcării, în Munţii Stejarului. Găsind o oportunitate – probabil invitaţia la celebrarea căsătoriei lui Marduk – ei au răpit femei Pământene şi le-au dus cu ei ca soţii.

Câteva cărţi extra-biblice denumite Apocrife, ca de exemplu *Cartea Aniversărilor, Cartea lui Enoch şi Cartea lui Noah*, au înregistrat incidentul căsătoriilor mixte ale Nefilim şi dau detalii. Circa 200 de „Privitori" („Cei care observă şi văd") s-au organizat în 20 de grupuri; fiecare grup avea un lider numit, unul din aceştia, numit Shamyaza, era la conducerea centrală. Instigatorul transgresiunii, „cel care în mod eronat i-a dus pe fiii Zeului şi i-a coborât pe Pământ şi i-a îndreptat greşit spre Fiicele Omului" se numea Yeqon... S-a întâmplat, au confirmat aceste surse, în timpul lui Enoch.

În ciuda eforturilor lor de a potrivi sursele sumeriene (care vorbesc despre rivalitatea şi conflictele dintre Enlil şi Enki) într-un cadru monoteist – credinţa într-un singur Zeu Atotputernic – compilatorii Bibliei Ebraice termină acea secţiune din capitolul 6 al *Genezei* recunoscând rezultatul faptic. Vorbind despre urmaşii acelor căsătorii mixte, Biblia admite două chestiuni: primul, căsătoriile mixte au avut loc în zilele de dinaintea Potopului şi *„de asemenea după aceea"*; al doilea, acela că din urmaşi *„au provenit eroii din vechime, bărbaţii renumiţi"*. Textele sumeriene arată că într-adevăr, regii eroi din perioada post-diluviu erau astfel de semizei.

Dar ei au fost nu doar urmaşii lui Enki şi ai clanului său: uneori regii din regiunea Enlilită au fost fii ai zeilor Enliliţi. De exemplu, *Listele Regilor Sumerieni* precizează cu claritate că atunci când s-a instalat regalitatea în Uruk (teritoriu Enlilit), cel ales a fost un MESH, un semizeu:

Meskiaggasher, un fiu al lui Utu,

A devenit înalt preot şi rege.

Utu a fost, desigur, zeul Utu/Shamash, nepotul lui Enlil. Mai jos pe linia dinastică era faimosul Ghilgameş „două treimi divin", fiu al zeiţei Enlilite Ninsun şi al Înaltului Preot din Uruk, un pământean (au existat câteva reguli jos, pe linia dinastică, deopotrivă în Uruk şi Ur, pentru cei ce purtau titlul „Mesh" sau „Mes").

De asemenea, în Egipt, câţiva Faraoni au pretins descendenţa divină. Mai mulţi din Dinastiile 18 şi 19 au adoptat nume teocratice cu prefix sau sufix MSS (interpretat Mes, Mose, Meses), însemnând „Emisarul lui" acest sau acel zeu – cum ar fi numele *Ah-mes* sau *Ra - mses* (RA - MeSeS - „emisarul lui", urmaşul lui, zeul Ra). Faimoasa regină Hatshepsut, deşi femeie, a confiscat titlul şi privilegiile de Faraon, în virtutea faptului de a fi un semizeu. Marele zeu Amon, fiind prezentată în inscripţiile şi descrierile din imensul templu de la Deir el Bahri, se spune că „a luat forma majestăţii sale regale", soţul reginei-mamă, „a avut relaţii sexuale cu ea" şi astfel s-a născut Hatshepsut ca fiică semidivină. Textele Canaanite cuprind povestea lui Keret, un rege care a fost fiul zeului El.

O variantă interesantă a practicilor acestor semizei – regi a fost cazul lui Eannatum, un rege sumerian în Lagash-ul lui Ninurta în timpul vremurilor „eroice" timpuni. O inscripţie a unui rege pe un bunecunoscut monument al său („Stela Vulturilor") atribuie statutul de semizeu *inseminării artificiale* a lui Ninurta (Stăpânul lui Girsu, zona sacră) şi ajutorului de la Inanna/Ishtar şi Nimmah (numită aici prin epitetul Ninharsag):

Stăpânul Ningirsu, războinicul lui Enlil,
A implantat sămânţa lui Enlil pentru Eannatum
În uterul lui (...).
Inanna a asistat (naşterea) lui,
Numindu-l „Vrednicul din templul lui Eanna",
L-a pus în poala sacră a lui Ninharsag.
Ninharsag i-a oferit sânul său sacru.

Ningirsu s-a bucurat pentru Eannatum –
Sămânța implantată în uter de către Ningirsu.

În timp ce referirile la „sămânța lui Enlil" nu arată clar dacă propria sămânță a lui Ninurta/Ningirsu este considerată aici „sămânța lui Enlil" pentru că el era primul născut al lui Enlil sau, de fapt s-a folosit sămânța lui Enlil pentru inseminare (ceea ce este îndoielnic), inscripțiile arată clar că mama lui Eannatum (al cărei nume nu se poate citi pe stelă) a fost însărcinată în mod artificial, astfel că un semizeu a fost conceput fără o relație sexuală – **un caz de concepție artificială în mileniul 3 î.Hr. în Sumer!**

Faptul că zeii nu au fost străini de inseminarea artificială este confirmat de textele egiptene conform cărora, după ce Seth l-a omorât și dezmembrat pe Osiris, zeul Thoth a extras sămânța din falusul lui Osiris și i-a dat-o soției lui Osiris, Isis, ducând la nașterea zeului Horus. O descriere a faptei arată pe Thoth și nașterea zeiței ținând cele două componente ADN pe care le utilizau, iar Isis îl ținea pe noul născut Horus (Fig. 27).

În mod clar deci, după Potop, Enliliții acceptau deopotrivă împerecherea cu femei pământene și considerau urmașii „eroi,

Figura 27

oameni de renume", potriviţi pentru a conduce regatul.

Atunci a început „linia de sânge" regească a semizeilor.

Una dintre primele sarcini ale lui Ur-Nammu a fost să realizeze renaşterea morală şi religioasă. Şi pentru aceasta fostul rege venerat a fost întrecut. S-a făcut asta prin promulgarea unui nou Cod de Legi, privind comportamentul moral, legi ale justiţiei – de adevărat, spunea Codul, la legile pe care Enlil şi Nannar, Shamash doreau ca regele să le instaleze şi după care să trăiască oamenii.

Natura legilor, o listă cu ce trebuie să facă şi ce nu, poate fi judecată după dreptul lui Ur-Nammu astfel că datorită acestor legi „orfanul nu cădea pradă celor bogaţi, văduva nu a căzut pradă celor puternici, bărbatul cu o oaie nu a fost dat unui bărbat cu un bou (...) justiţia a fost instaurată pe pământ" Prin aceasta el a întrecut – uneori folosind aceeaşi frază – regele sumerian anterior, Urukagine lui Lagash, care cu 300 de ani înainte promulgase un cod de legi prin care erau instituite reforme sociale, legale şi religioase (printre care asigurarea siguranţei caselor femeilor sub patronajul zeiţei Bau, soţia lui Ninurta). Acestea, trebuie să spunem, erau exact aceleaşi principii de justiţie şi moralitate pe care profeţii biblici le cereau regilor şi oamenilor în mileniul următor.

Cum era lui Ur III a început, era evidentă o încercare deliberată de reîntoarcere la Sumer (acum Sumer&Akkad) la vechile sale zile de glorie, prosperitate, moralitate şi pace – vremurile care au precedat ultimul conflict cu Marduk.

Inscripţiile, monumentele şi dovezile arheologice arată că domnia lui Ur-Nammu, care a început în 2113 î.Hr., a fost martora extinderii lucrărilor publice, restaurării navigaţiei râului, restaurării şi protecţiei drumurilor ţării: „El a făcut drumurile să meargă din pământurile de jos spre cele de sus" spune o inscripţie. Au urmat creşterea schimburilor şi comerţului. A existat o dezvoltare a artelor, meşteşugurilor, şcolilor şi alte îmbunătăţiri în viaţa economică şi socială (inclusiv realizarea unei mai mari precizii în măsurarea lungimilor şi greutăţilor). Tratatele cu conducătorii vecini din est şi nord-est au sporit prosperitatea şi bunăstarea. Marii zei, în

special Enlil şi Ninhi, erau onoraţi cu temple reînnoite şi magnifice, şi pentru prima dată în istoria Sumerului, preoţia din Ur s-a unit cu cea din Nippur, conducând la o renaştere religioasă.

Toţi savanţii sunt de acord că, practic, perioada Ur III de început a domniei lui Ur-Nammur a reprezentat perioada de vârf a civilizaţiei sumeriene. Această concluzie a crescut confuzia produsă de o frumoasă cutie artizanală care a fost descoperită de arheologi: panourile sale încrustate, din faţă şi din spate, descriau două scene contradictorii ale vieţii în Ur. În timp ce unul dintre ele (acum cunoscut ca „Tabloul Păcii") descrie banchete, comerţul şi alte scene de activităţi sociale, celălalt („Tabloul Războiului") descrie o coloană cu soldaţi înarmaţi, având căşti şi cavaleri călare mergând la război (**Fig. 28**).

O examinare mai atentă a documentelor din acea perioadă arată că într-adevăr în timp ce sub conducerea lui Ur-Nammu Sumerul a înflorit, ostilitatea Enlilţilor faţă de „pământurile rebele" a crescut mai degrabă decât s-a diminuat. Situaţia presupunea acţiune, pentru

Figura 28

că, potrivit inscripțiilor lui Ur-Nammu, Enlil i-a dat „arma divină care să adune rebelii în grămezi" cu care să atace „pământurile dușmane, să distrugă orașele de rău și să le curețe de oponenți". Acele „pământuri rebele" și „orașe păcătoase" situate în vestul Sumerului, erau pământurile adepților lui Marduk; acolo „răul" – ostilitatea împotriva lui Enlil – a fost răspândit de Nabu, care merge din oraș în oraș făcând prozeliți pentru Marduk. Înscrisurile Enlilite îl numesc „Opresorul" a cărui influență în „orașele păcătoase" trebuia stopată.

Există motive să credem că acele tablouri, Pacea și Războiul, îl descriau de fapt pe Ur-Nammu însuși – unul arătându-l petrecând și sărbătorind pacea și sărbătoarea, celălalt în carul regesc conducându-și armata la război. Expedițiile sale militare îl duceau dincolo de granițele Sumerului pe teritoriile din vest. Dar Ur-Nammu – un mare reformator, constructor și „păstor" economic așa cum era – a eșuat ca lider militar. În mijlocul bătăliei carul său s-a blocat în noroi, Ur-Nammu a căzut din el, dar „carul a dispărut ca o furtună", lăsându-l pe rege în spate, „abandonat ca un ulcior spart". Tragedia s-a complicat când barca cu care s-a reîntors corpul lui Ur-Nammu în Sumer „s-a scufundat într-un loc necunoscut; valurile au scufundat barca cu ei la bord"

Când veștile despre înfrângerea și moartea tragică a lui Ur-Nammu au ajuns în Ur, a fost o mare jale acolo. Poporul nu înțelegea cum un astfel de rege devotat religios, un păstor drept care a urmat ordinele zeilor cu armele pe care i le-au dat a putut să dispară într-un mod rușinos. „De ce Stăpânul Nannar nu l-a ținut în mâini?" se întrebau ei; „De ce Inanna, Doamna Cerului nu și-a pus arma sa nobilă în jurul capului său? De ce viteazul Utu nu a fost cu el?"

Sumerienii, care credeau că tot ce se întâmpla fusese predestinat, se întrebau „De ce acești zei s-au retras când destinul amar al lui Ur-Nammu a fost hotărât?" Cu siguranță acei zei, Nannar și copiii săi gemeni, știau ce au hotărât Anu și Enlil; totuși ei nu au spus nimic să îl protejeze pe Ur-Nammu. Ar fi putut să fie numai o explicație plauzibilă, credeau oamenii din Ur și Sumer, în timp ce plângeau și se lamentau. „Marii zei trebuie să fi plecat înapoi în lumea lor."

Cum a fost schimbat destinul eroului!
Anu a schimbat cuvântul său sfânt
Enlil prin înșelăciune a schimbat decretul său!

Acestea sunt cuvinte puternice prin care marii zei Enliliți sunt acuzați de înșelăciune și joc dublu! Scrierile vechi transmit măsura dezamăgirii oamenilor.

Dacă asta s-a întâmplat în Sumer&Akkad, ne putem imagina reacția în teritoriile rebele din vest.

În lupta pentru inimile și mintea omenirii, Enliliții au fost șovăitori. Nabu, „purtătorul de cuvânt", și-a intensificat campania în numele tatălui său, Marduk. Propriul său statut s-a schimbat și s-a consolidat, divinitatea sa era acum glorificată printr-o varietate de epitete care îl veneraU. Inspirată de Nabu – *Nabiʾ*, Profetul – profeția Viitorului despre ceea ce urma să se întâmple, a început să se extindă în teritoriile contestate.

Știm ce spuneau datorită unor tăbliițe de lut pe care erau înscrise astfel de profeții, redactate în scrierea cuneiformă babiloniană veche, au fost grupate de către savanți în *Profețiile Akkadiene sau Apocalipsele Akkadiene*. **Aveau în comun opinia că Trecutul, Prezentul și Viitorul sunt părți ale unui flux continuu de evenimente; aceea că într-un Destin prestabilit există și un spațiu pentru liberul arbitru și astfel pentru o variație a Soartei; aceea că soarta Omenirii era stabilită sau hotărâtă de zei în Cer și Pământ; și aceea că, *prin urmare, evenimentele de pe Pământ reflectă evenimentele din Ceruri*.**

Pentru a da credibilitate profeților, textele leagă uneori predicțiile evenimentelor viitoare de evenimente și personaje cunoscute din istorie. Ce este rău în prezent, de ce este nevoie de schimbare, este repovestit. Desfășurarea evenimentelor este atribuită deciziilor unuia sau altuia dintre marii zei. ***Un Emisar divin, un Vestitor urmează să vină***; textul profetic ar putea fi cuvântul său, scris de un scrib, sau așteptat să fie pronunțat; la fel de des sau nu, „un fiu va vorbi pentru tatăl său". Evenimentele

prezise vor fi legate de semne pământeşti – moartea unui rege sau semne cereşti: un corp ceresc va apărea şi va face semne înfricoşătoare; „un foc arzător" va veni din ceruri; „o stea va străluci din înălţimea cerului către orizont ca o torţă;" şi, cel mai semnificativ, „o planetă va sosi înaintea timpului său."

Lucruri rele, Apocalipsa, vor preceda evenimentul final. Ar putea fi ploi catastrofale, valuri devastatoare uriaşe sau secete, înnămolirea canalelor, lăcuste şi foamete. Mama se va întoarce împotriva fiicei, vecinul împotriva vecinului. Răzmeriţe, haos şi calamităţi ar putea veni pe Pământ. Oraşele vor fi atacate şi depopulate; regii vor muri, vor fi răsturnaţi şi capturaţi; „un tron îl va răsturna pe altul". Oficialii şi preoţii vor fi ucişi; templele vor fi abandonate; riturile şi ofrandele vor înceta. Şi apoi evenimentul prezis – o mare schimbare, o nouă eră, un nou lider, un Mântuitor – vor veni. Binele va prevala asupra răului, prosperitatea va înlocui suferinţa, oraşele abandonate vor fi restabilite, restul oamenilor dispersaţi se vor întoarce la casele lor. Templele vor fi restaurate şi oamenii vor desfăşura corect ritualurile religioase.

Cum era de aşteptat, aceste profeţii babiloniene sau pro-Marduk arătau acuzator spre fărădelegile din Sumer&Akkad (şi aliaţii lor Elam, Hattiland şi teritoriile de la mare) şi îi numeau pe vestiţii Amurru instrumente ale răzbunării divine. Erau numite „centrele de cult" Enlilite: Nippur, Ur, Uruk, Larsa, Lagash, Sippar şi Adab; ele vor fi atacate, jefuite, templele lor vor fi abandonate. Zeii Enliliţi sunt descrişi ca fiind confuzi („incapabili să doarmă"). Enlil este strigat de Anu, dar ignoră sfatul lui Anu (unii traducători folosesc cuvântul „comandă") ca Enlil să emită un edict *misharu* – o comandă „de a pune lucrurile în ordine". Enlil, Ishtar şi Adad vor fi obligaţi să schimbe regalitatea în Sumer&Akkad. „Ritualurile sacre" vor fi transferate din Nippur. Pe cer, „marea planetă" va apărea în constelaţia Berbecului. Cuvântul lui Marduk va prevala; „El va supune cele Patru Regiuni, întregul Pământ va tremura la auzul numelui său (...) După el, fiul său va domni ca rege devenind stăpânul întregului Pământ."

În unele profeții, anumite zeități sunt subiectul unor previziuni specifice: „Un rege se va ridica," profețește un text în privința lui Inanna/Ishtar, „el va muta protecția divină a Uruk-ului din Uruk și o va face să locuiască în Babilon (..) El va stabili ritualurile lui Anu în Uruk." Igigii sunt de asemenea specificați în mod special: „Ofrandele regulate pentru zeii Igigi, care fuseseră abandonate, vor fi restabilite", spune o profeție.

***

Așa cum a fost cazul profețiilor egiptene, mulți savanți au tratat „Profețiile Akkadiene" ca „pseudo-profeții" sau texte post aventum – pentru că ele au fost scrise de fapt cu mult după evenimentele „prezise"; dar, după cum am observat în privința textelor egiptene, să spunem că acele evenimente nu au fost prevestite pentru că ele deja s-au întâmplat, ar însemna să reafirmăm că aceste evenimente în sine s-au întâmplat (dacă ele au fost prezise sau nu) și asta este ceea ce contează cel mai mult pentru noi. *Înseamnă că profețiile au fost cu adevărat.*

Și dacă este așa, cea mai surprinzătoare a fost profeția cunoscută în text ca *Profeția „B".*

Minunata Armă a lui Erra
Peste pământuri și oameni
Va veni să judece.

Într-adevăr, cea mai surprinzătoare profețiile, de dinaintea secolului XXI î.Hr., s-a terminat. „Judecata peste pământuri și oameni" s-a produs când zeul Erra („Distrugătorul") – un epitet pentru Nergal – a dezlănțuit armele nucleare într-un cataclism care a făcut profețiile să devină reale.

5

NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ PÂNĂ LA JUDECATA DE APOI

Dezastruosul secol XXI î.Hr. a început cu moartea tragică şi înainte de vreme a lui Ur-Nammu, în 2096 î.Hr. A atins apogeul cu acea calamitate fără egal, condusă de zei înşişi, în 2024 î.Hr. Intervalul a fost de 72 de ani – exact la schimbarea procesiunii de un grad; şi dacă a fost doar o coincidenţă, atunci a fost una dintre seriile de „coincidenţe" ale întâmplărilor cumva bine coordonate..

După moartea tragică a lui Ur-Nammu, tronul din Ur a fost preluat de către fiul său, Shulgi. Incapabil să pretindă un statut de semizeu, el a afirmat (în inscripţiile sale) că era oricum născut sub auspicii divine: însuşi zeul Nannar a aranjat pentru copil să fie conceput în templul lui Enlil din Nippur prin unirea dintre Ur-Nammu şi înalta preoteasă a lui Enlil, astfel încât „un mic copil Enlil, potrivit pentru domnie şi tron, a fost conceput".

Aceasta era o revendicare genealogică care nu putea fi ponegrită. Însuşi Ur-Nammu, aşa cum am arătat mai devreme, era „două treimi" divin, pentru că mama sa a fost o zeiţă. Deşi Înalta Preoteasă care a fost mama lui Shulgi nu a fost numită, chiar statutul ei sugerează că se afla pe linia descendentă a zeilor, fiind fiica regelui ales să fie EN.TU; iar regii din Ur, începând cu prima dinastie, proveneau din semizei. Faptul că însuşi Nannar a aranjat ca unirea să aibă loc în templul lui Enlil din Nippur a fost de asemenea semnificativ; cum am arătat anterior, în timpul domniei lui Ur-Nammu a fost pentru prima dată când preoţimea din Nippur s-a unit

cu cea din alt oraş – în acest caz cu cea din Ur.

Multe dintre întâmplările consumate în interiorul şi în afara Sumerului la acele vremuri au fost relatate de „Colecţia de date" – înregistrări regale în care fiecare an de domnie a regelui era reţinut prin evenimentul major al acelui an. În cazul lui Shulgi, au fost cunoscute mai multe pentru că el a lăsat în urmă inscripţii lungi şi scurte, inclusiv poezii şi cântece de dragoste.

Înregistrările arată că puţin după ce a ajuns la tron, Shulgi – probabil pentru a evita destinul tatălui său pe câmpul de bătaie – a inversat politicile militare ale tatălui. El a lansat o expediţie către provinciile din afară, inclusiv către „teritoriile rebele", dar „armele" sale au fost ofertele de comerţ, pace şi căsătorii cu fetele sale. Considerându-se el însuşi un succesor al lui Ghilgameş, traseul său a vizat două destinaţii ale faimosului erou: peninsula Sinai (unde era portul spaţial), în sud şi Locul Debarcării, în nord. Respectând divinitatea Regiunii a Patra, Shulgi a ocolit peninsula şi a acordat omagii zeilor de la graniţa sa, la un loc denumit „Marele loc fortificat al zeilor". Mergând spre nord-vestul Mării Moarte, el s-a oprit pentru venerare la „Locul Oracolelor Luminoase" – loc pe care îl ştim ca Ierusalim – şi a construit acolo un altar pentru „zeul care judecă" (de obicei cu epitetul Utu/Shamash). La „Locul acoperit cu zăpadă", în nord, el a construit un altar şi a oferit sacrificii. Având astfel „baze de contact" cu amplasamentele legate de spaţiu, el a urmat „Semiluna Fertilă" – ruta est-vest arcuită a comerţului şi migraţiei dictată de geografie şi sursele de apă – apoi a continuat spre sud în zona Tigru-Eufrat, înapoi spre sudul Sumerului.

Când Shulgi s-a întors în Ur, avea toate motivele să creadă că a adus zeilor şi oamenilor deopotrivă „pacea în timpul nostru" (ca să folosim o analogie modernă). A primit de la zei titlul de „Înalt preot al lui Anu, Preot al lui Nannar". S-a împrietenit cu Utu/Shamash şi a primit atenţia specială a lui Inanna/Ishtar (s-a lăudat în cântecele lui de dragoste că i s-a dăruit în templul ei).

Dar în timp ce Shulgi s-a întors de la treburile de stat la plăce-

rile personale, neliniştea din „teritoriile rebele" a continuat. Nepregătit pentru o acţiune militară, Shulgi a cerut ajutor cu trupe aliatului său Elamit, oferindu-i regelui ca recompensă pe una dintre fiicele sale ca soţie şi oraşul sumerian Larsa ca zestre. O mare expediţie militară, incluzând şi trupele Elamite a fost lansată împotriva „oraşelor păcătoase" în vest; trupele au ajuns la Locul Fortificat al zeilor, la graniţa Regiunii a Patra. Shulgi s-a lăudat în inscripţiile sale că a obţinut o victorie dar, în fapt, la puţin timp după aceea, a început construirea unui zid fortificat ca să protejeze Sumerul împotriva incursiunilor străine din vest şi din nord-vest.

„Colecţia de Date" l-a numit Marele Zid Vestic şi savanţii cred că el mergea de la Eufrat la nordul râului Tigru, unde se află astăzi Bagdad, blocându-le invadatorilor drumul în jos către terenul fertil dintre cele două râuri. Era o măsură de apărare care a precedat Marele Zid din China construit din raţiuni asemănătoare dar peste aproape 2000 de ani!

În 2048 î.Hr. zeii conduşi de Enlil, s-au săturat de eşecurile şi viaţa personală lipsită de griji a lui Shulgi. Constatând că „el nu a avut grijă de regulamentul divin", au decis „moartea păcătosului". Nu ştim ce fel de moarte a fost, dar este un fapt istoric că în acel an a fost înlocuit la tronul din Ur de către fiul său Amar-Sin, despre care cunoaştem din inscripţii că a lansat o expediţie militară după alta – pentru a înăbuşi o revoltă în nord şi a înfrânge o alianţă formată din cinci regi în vest.

Ca în atât de multe cazuri, ceea ce se întâmplă are cauze în evenimente anterioare. „Pământurile rebele", deşi în Asia şi deci teritorii în Pământurile Enlilite ale fiului lui Noah, Shem, erau locuite de diverşi „Canaaniţi" – urmaşi ai personajului biblic Canaan care, deşi descindea din Ham (şi astfel aparţinea Africii) ocupa teritoriile întinse ale lui Shem (*Geneza*, Capitolul 10). „Pământurile din Vest" de-a lungul ţărmului Mediteranei erau teritorii disputate. Textele egiptene vechi care fac referire la conflictul violent dintre Horus şi Seth, finalizat cu o bătălie aeriană pentru peninsula Sinai şi „Pământurile din Vest".

Este de remarcat că în expedițiile lor militare pentru a supune și pedepsi „teritoriile rebele" în vest, deopotrivă Ur-Nammu și Shulgi au ajuns la peninsula Sinai dar s-au întors din a Patra Regiune fără să intre acolo. Premiul era un loc numit TIL MUN – „Locul Rachetelor" – amplasamentul portului spațial al lui Anunnaki în perioada post-diluviu. Când s-au terminat Războaiele Piramidei, a Patra Regiune sacră a fost încredințată teritoriilor neutre ale lui Ninmah (numită atunci NIN.HAR.SAG – „Stăpâna Înălțimilor Muntoase"), iar conducerea portului spațial a fost dată lui Utu/Shamash (aici reprezentată în uniforma sa înaripată, **Fig. 29**, conducând portul spațial „Oamenii vulturi", **Fig. 30**).

Aceasta pare să fi schimbat ceva deoarece bătălia pentru supremație s-a intensificat. Inexplicabil, textele sumeriene „Listele Zeilor" îl asociază pe Tilmun cu fiul lui Marduk, zeul Ensag/Nabu. Enki a fost aparent implicat în asta, pentru că textele care scriu despre legătura dintre Enki și Ninharsag arată că cei doi au decis să îi atribuie un loc fiului lui Marduk: „Să-l lăsăm pe Ensag să fie stăpânul lui Tilmun", au spus ei.

Figura 29

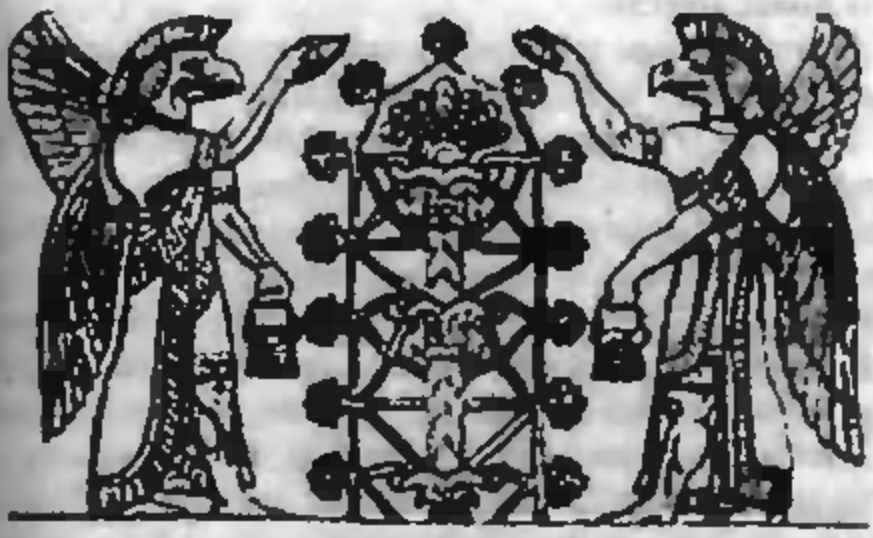

Figura 30

Sursele vechi indică faptul că, pentru siguranța regiunii sacre, Nabu s-a aventurat spre teritoriile și orașele aflate de-a lungul țărmului Mediteranei, chiar pe câteva insule mediteraneene, răspândind peste tot mesajul despre venirea supremației lui Marduk. El a fost, așadar, acel enigmatic „Fiu al Omului" din profețiile egiptene și akkadiene – Fiul Divin care era de asemenea Fiul Omului, fiul unui zeu și al unei femei Pământene.

Enliliții, bineînțeles, nu au putut accepta o astfel de situație. Așa era când Amar-Sin a preluat tronul din Ur după Shulgi; scopurile și strategia expediției militare din Ur III au fost schimbate în vederea restabilirii controlului peste Tilmun – să desprindă regiunea sacră de „teritoriile rebele", apoi să rupă acele pământuri de sub influența lui Nabu și Marduk prin forța armelor. Începând cu anul 2047 î.Hr. a Patra Regiune sacră a devenit o țintă și un pion în bătălia Enlililă cu Marduk și Nabu, și așa cum arată deopotrivă textele biblice și cele mesopotamiene, conflictul s-a transformat *în cel mai mare „război al lumii" din antichitate.* **Era implicat evreul Abraham, pe care „Războiul Regilor" îl plasa în centrul evenimentelor internaționale.**

În anul 2048 î.Hr. destinul fondatorului monoteismului, Abraham, și destinul zeului Anunnaki Marduk au convers spre

un loc numit Harran.

Harran – „Caravana" – era un important centru comercial din timpuri imemoriale în Hatti (teritoriul Hitiților).

Era așezat la intersecția principalelor rute comerciale și militare internaționale. Situat la izvoarele râului Eufrat, era de asemenea un centru al tuturor rutelor de transport pe râu în aval către Ur. Înconjurat de lunci fertile udate de afluenții râului, Balikh și Khabur, era un centru al păstoritului. Faimoșii „Comercianți din Ur" veneau aici pentru lâna Harran și aduceau în schimb, din Ur faimoasa îmbrăcăminte din lână. A urmat comerțul cu produse din metale, piei, lemn, ceramică, piele. (Profetul Ezechiel, care a fost exilat din Ierusalim în zona Khabur în perioada babiloniană, a menționat „comercianții de țesături, mantale cu broderii albastre și multe covoare colorate" din Harran.

Harran (orașul cu același nume încă există în Turcia, lângă granița cu Siria, l-am vizitat în 1997) a fost cunoscut de asemenea, din timpuri vechi, ca „Ur departe de Ur"; în centrul său se afla un mare templu al lui Nannar/Sin. În anul 2095 î.Hr., anul în care Shulgi a preluat tronul din Ur, un preot numit Terah a fost trimis din Ur la Harran să slujească în acel templu. El și-a luat familia; aceasta îl includea pe fiul său, Abram. Știm despre Terah, familia sa și mutarea lor din Ur la Harran din Biblie:

Acestea sunt generațiile lui Terah.
Terah a născut pe Abram, Nahor și Haran,
Și Haran a născut pe Lot.
Și Haran a murit înaintea tatălui său Terah
În locul nașterii sale, în Ur, în Chaldea.
Și Abram și Nahor și-au luat soții –
Soția lui Abram se numea Sarai
Și aceea a lui Nahor Milkhah...
Și Terah l-a luat cu el pe fiul său Abram
Și Lot, fiul fiului său Haran,
Și pe nora sa Sarai,
Și a mers mai departe cu ei din Ur în Chaldea

Către Canaan;
Şi au ajuns la Harran şi s-au aşezat acolo
Geneza 11: 27 – 31

Acestea sunt versetele cu care Biblia Evreiască începe povestea fundamentală a lui Abraham – numit la început cu numele sumerian Abram. Tatăl său, am spus mai devreme, provenea din linia preoţească care descindea din Shem, fiul mai mare al lui Noe (eroul Potopului). Toţi aceşti Patriarhi aveau vieţi lungi – Shem în vârstă de 600 de ani, fiul său, Arpakhshad, către 438 ani, şi ulterior urmaşii bărbăteşti la 433, 460, 239 şi 230 de ani. Nahor a trăit 148 de ani, Terah însuşi – care l-a făcut pe Abram când avea 70 de ani – a trăit până la 205 ani. Capitolul 11 al Genezei explică faptul că Arpakhshad şi descendenţii săi au trăit pe pământurile cunoscute mai târziu ca Sumer şi Elam şi împrejurimile sale. *Aşadar, Abraham, ca Abram a fost un veritabil sumerian.*

Informaţiile genealogice indică faptul că Abraham a fost un strămoş special. Numele său sumerian, AB.RAM, însemna „Iubitul Tatălui", un nume potrivit pentru un fiu născut de un tată la 70 de ani. Numele tatălui, Terah, provenit din epitetul sumerian TIRHU, a fost desemnat de un Preot Oracol care a observat semne cereşti sau a primit mesaje de la zeu şi le-a explicat şi transmis regelui. Numele soţiei lui Abram, SARAI (mai târziu Sarah în ebraică), însemna „Prinţesă", numele soţiei lui Nahor, *Milkhah*, însemna „Regina ca"; împreună sugerează o genealogie regală. Aşa cum a fost dezvăluit mai târziu, că soţia lui Abraham era sora sa vitregă – „fiica tatălui meu dar nu a mamei mele", a explicat el – înseamnă că mama lui Sarai/Sarah era descendent regal. Familia aparţinea, aşadar, celui mai înalt eşalon, combinând strămoşi regali şi preoţeşti.

Alt indiciu semnificativ pentru identificarea istoriei familiei este repetarea referirii la sine a lui Abraham, când i-a întâlnit pe conducătorii din Canaan şi Egipt ca fiind un Ibri- un „Evreu". Numele provine din rădăcina *ABoR* – a veni peste, a traversa – şi a fost asumat de către savanţii Bibliei care afirmau că prin aceasta se înţelege că el a sosit din altă parte a Râului Eufrat, i.e., din

Mesopotamia. Dar eu cred că termenul a fost mai specific. Numele folosit pentru *Nippur*, „Orașul Vatican" al Sumerului, este traducerea akkadiană a numelui original sumerian NI.IBRU, „Loc de Trecere Splendid".

Abram și descendenții săi, cum erau numiți în Biblia Ebraică, aparțineau unei familii care se identifica ca însăși ca „Ibru" – Nippurieni. Aceasta ar putea sugera că Terah a fost primul preot în Nippur, apoi s-a mutat în Ur și la final, în Harran, împreună cu familia.

Printr-o sincronizare biblică a cronologiilor, sumeriană și egipteană (așa cum detaliază *Războaiele Zeilor cu Oamenii*), ajungem la anul 2123 î.Hr. ca dată de naștere a lui Abraham. Decizia zeilor să facă din centrul de cult al Ur, Nannar/Sin, capitala Sumerului și să-l aducă la tron pe Ur-Nammu a fost luată în 2113 î.Hr. Curând după aceea, preoțimea din Nippur și Ur s-au unit pentru prima dată; este foarte probabil ca atunci preotul Nippurian Tirhu s-a mutat cu familia sa, care îl avea pe băiatul de 10 ani Abram, să slujească templul lui Nannar din Ur.

În anul 2095 î.Hr., când Abraham avea 28 de ani și era deja căsătorit, Terah s-a mutat în Harran, luându-și familia cu el. Nu putea fi doar o coincidență că era în același an în care Shulgi i-a succedat lui Ur-Nammu. **Scenariul rezultat este că mișcarea familiei a fost cumva legată de evenimentele geopolitice ale acelei ere.** Într-adevăr, când însuși Abraham a fost ales să îndeplinească ordinele divine de a părăsi Harran și să se grăbească către Canaan, *marele zeu Marduk a făcut un pas crucial mutându-se în Harran.* **Era anul 2048 î.Hr. când s-au întâmplat două mișcări: venirea lui Marduk pentru un sejur în Harran, plecarea lui Abraham din Harran departe, în Canaan.**

Știm din Geneză că Abram avea 75 de ani și era anul 2048 î.Hr. când Dumnezeu i-a spus „Du te afară din țara ta și afară din locul nașterii tale și din casa tatălui tău" – lasă în spate Sumerul, Nippur și Harran – și mergi „până în țara pe care ți-o voi arăta". Un text lung cunoscut ca *Profeția lui Marduk* prin care el se adresează oamenilor din Harran (tăblița de lut, **Fig. 31**) furnizează un indiciu care confirmă faptul și timpul plecării sale la Harran: anul 2048 î.Hr. **Nu există**

Figura 31

posibilitatea ca cele două mișcări să nu fi fost în legătură.

Dar anul 2048 î.Hr. era de asemenea chiar anul în care zeii Enlilți au decis să scape de Shulgi, ordonând pentru el „moartea păcătosului" – o decizie care semnifica sfârșitul lui „hai să trăim în pace" și reîntoarcerea la conflict, *și nu se poate ca aceasta să fie doar o coincidență*. Nu, cele trei mișcări – a lui Marduk la Harran, a lui Abram care a plecat din Harran către Canaan și îndepărtarea lui Shulgi – au fost interconectate: **trei acțiuni simultane și conectate în Jocul de Șah Divin.**

Acestea au fost – după cum vom vedea – pași în numărătoarea inversă către Judecata de Apoi.

Următorii 24 de ani – din anul 2048 către 2024 î.Hr. – au fost vremuri de fervoare religioasă, intrigi și diplomație internațională, alianțe militare și ciocniri armate. Bătălii pentru superioritate strategică. Portul spațial din peninsula Sinai și celelalte amplasamente de conectare spațială au fost în mod constant în centrul evenimentelor.

Surprinzător, diferitele înregistrări scrise din antichitate s-au

păstrat furnizându-ne nu doar schiţe ale evenimentelor, ci chiar şi detalii amănunţite despre bătălii, strategii, discuţii, argumente, participanţi şi mişcările lor, deciziile majore care au condus la cea mai profundă schimbare pe Pământ de la Potop.

Dezvoltate în „Catalogul de date" şi alte referinţe, sursele principale pentru reconstituirea acelor evenimente dramatice sunt capitole relevante din *Geneză*, autobiografia lui Marduk, cunoscută ca *Profeţia lui Marduk*; un grup de tăbliţe din „Colecţia Spartoli" în Muzeul Britanic – cunoscut ca *Textele Khedorla'omer*; şi un lung text istoric autobiografic dictat de zeul Nergal unui scrib devotat, un text cunoscut ca *Epopeea Erra*. Ca într-un film, în care diverşi martori oculari descriu acelaşi eveniment, în moduri diferite, din care reiese povestea reală, aşa ajungem şi noi la răspuns în acest caz.

Principala mişcare de şah a lui Marduk, în anul 2048 î.Hr., a fost să-şi stabilească postul de comandă în Harran. Prin aceasta el i-a luat lui Nannar/Sin rutele vitale din nord şi a rupt Sumerul de teritoriile din nord ale Hittiţilor. Pe lângă implicaţiile militare, mişcarea a afectat economic Sumerul, tăindu-i accesul la artere economice vitale. Mişcarea l-a făcut incapabil pe Nabu „să-şi mobilizeze oraşele către Marea cea Mare pentru a-i stabili cursul". În texte se arată că principalele oraşe de la vestul râului Eufrat au intrat sub controlul parţial sau total al echipei fiului-tatălui, inclusiv tot Locul Debarcării.

Locul unde i s-a ordonat lui Abram/Abraham să plece a fost cea mai populată parte a Pământurilor din Vest – Canaan. A părăsit Harran, luându-şi soţia şi nepotul Lot cu el, şi a călătorit rapid spre sud, oprindu-se doar să ofere omagiu Dumnezeului său la anumite situri sacre. Destinaţia sa era Negev, o regiune uscată la graniţa Peninsulei Sinai

Nu a stat mult acolo. Imediat ce succesorul lui Shulgi, Amar-Sin a preluat tronul din Ur în anul 2047 î.Hr., Abram a fost învăţat să meargă în Egipt. El a fost dus imediat să se întâlnească cu Faraonul domnitor şi i s-au dat „oi şi boi, însoţitori şi femei servitoare şi cămile." Biblia este tăcută cu privire la motivul acestui tratament regesc, cu excepţia aluziei la faptul că Faraonul, ştiind că Sarai era sora lui Abram, s-a gândit ca ea îi este oferită pentru căsă-

tonic – un pas ce sugerează că se discuta un tratat. Astfel de negocieri la nivel internațional ce au avut loc între Abram și regele egiptean par plauzibile dacă înțelegem că anul în care Abram s-a întors în Negev după 70 de ani de ședere în Egipt – 2040 î.Hr. – a fost același an în care prințul Teban al Egiptului Superior a înfrânt dinastia Egiptului Inferior, lansând unificarea Regatului Egiptului de Mijloc. **Altă coincidență geopolitică!**

Abram, înzestrat acum cu forță de muncă și cămile, s-a întors în Negev în ultimul moment, misiunea sa era clară: să apere a Patra Regiune cu portul său spațial. Așa cum dezvăluie poveștile biblice, avea acum cu el o forță de elită a *Ne'arim* – termen tradus de obicei „Bărbați Tineri" – dar textele mesopotamiene folosesc în paralel termenul LU.NAR („bărbați NAR") pentru a desemna cavaleria înarmată. Sugestia mea a fost că Abraham, învățând în Harran tacticile militare de la Hitiți, a obținut în Egipt o forță zdrobitoare alcătuită dintr-o cavalerie rapidă de călăreți pe cămile. Baza sa în Canaan a fost Negev, în zona de la granița cu Peninsula Sinai.

A făcut asta în ultimul moment, pentru că o armată puternică – legiuni formate din alianța regilor Enliliți – era pe drum nu doar pentru a zdrobi și pedepsi „orașele păcătoase" care doreau credința „în ceilalți zei", dar și pentru a captura portul spațial.

Textele sumeriene care scriau despre domnia lui Amar-Sin, fiul și succesorul lui Shulgi, ne informează că în anul 2041 î.Hr. a lansat cea mai mare (și ultima) expediție militară împotriva Teritoriilor din Vest care au căzut sub influența Marduk-Nabu. El a declanșat invazia printr-o alianță internațională în care nu doar orașele oamenilor dar și bastioane ale zeilor și urmașilor lor au intrat în conflict.

A fost, într-adevăr, un eveniment atât de important și inedit încât Biblia i-a dedicat un întreg capitol – *Geneza*, Capitolul 14. Savanții Bibliei îl numesc „Războiul Regilor", pentru că a culminat cu o mare bătălie între armata a patru „Regi ai Estului" și forțele unite a cinci „Regi ai Vestului" și s-a terminat cu o victorie remarcabilă a cavaleriei rapide a lui Abraham.

Biblia începe relatarea despre marele război internațional enumerând regii și regatele din Est care „au venit și au pornit războiul" în Vest:

Și au venit să treacă
În zilele regelui Amraphel al Shine'ar,
Ariokh rege al Ellasar
Khedorla'omer rege al Elamului,
Și Tidhal rege al Goyim

Grupul de tăblițe numite *Textele lui Khedorla'omer* au fost primele aduse în atenția savanților de *asiriologul* Theophilus Pinches într-o lectură la Institutul Victoria, la Londra, în 1897. Ele descriu clar aceleași evenimente care apăreau în marele război internațional din Capitolul 14 al *Genezei*, deși cu mai multe detalii, este foarte posibil ca acele tăblițe să fi servit ca sursă pentru scriitorii biblici. Ele îl identificau pe „Khedorla'omer, rege al Elamului" ca rege Elamit, cunoscut în înregistrările istorice drept Kudur-Laghamar, „Ariokh" a fost identificat ca ERI.AKU („Servitor al zeului Lunii"), care a domnit în orașul Larsa (biblicul „Ellasar"); și Tidhal a fost identificat ca Tud-Ghula, un vasal al regelui din Elam.

Au fost ani de discuții cu privire la identitatea lui „Amraphel al Shine'ar"; sugestiile duceau la Hammurabi, un rege babilonian de câteva secole mai târziu. Shine'ar a fost numele biblic constant pentru Sumer, nu Babilon, deci, cine a fost regele lui în vremea lui Abraham? Am sugerat convingător în *Războaiele Zeilor cu Oamenii* că numele evreiesc n-ar trebui citit *Amra–Phel, ci Amar – Phel*, din sumerianul AMAR.PAL – o variantă a AMAR.SIN – pe care „Catalogul Datelor" îl atestă că a existat într-adevăr în 2041 î.Hr.; el a lansat Războiul Regilor.

Acea coaliție potrivit Bibliei, a fost condusă de Elamiți – un detaliu confirmat de arhiva mesopotamiană care sublinia rolul de conducător a lui Ninurta în bătălie. De asemenea, Biblia vorbește

despre invazia lui Khedorla'omer care a avut loc la 14 ani după incursiunea anterioară a Elamiților în Canaan – alt detaliu care confirmă datele din vremea lui Shulgi.

De data aceasta ruta invaziei a fost diferită: scurtând distanța din Mesopotamia, trecând prin deșert, invadatorii au evitat zona populată de pe coasta mediteraneană, mărșăluind pe partea estică a râului Iordan. Biblia arată locurile unde au avut loc acele bătălii și ce forțe Enlilite s-au luptat acolo; informațiile indică faptul că s-a făcut o încercare de reglare a conturilor cu vechii adversari – descendenții din căsătoria mixtă Igigi, chiar din uzurpatorul Zu – care au susținut revoltele împotriva Enlilților. Dar nu s-a pierdut din vedere prima țintă: **portul spațial**. Forțele invadatoare au urmat ceea ce este cunoscut din vremurile biblice ca Drumul Regelui, mergând pe traseul nord-sud pe partea estică a Iordanului. Dar când s-au întors în vest, către poarta spre Peninsula Sinai, au întâlnit forța care i-a blocat: Abraham și cavaleria sa (**Fig. 32**).

Referindu-se la poarta Peninsulei, orașul Dur-Mah-Ilani („Marele loc fortificat al zeilor") – Biblia o numește Kadesh-Barnea – *Textele lui Khedorla'omer* arată clar că drumul a fost blocat acolo:

Fiul preotului,
Pe care zeii în sfatul lor l-au uns,
Prădarea a fost împiedicată.

„Fiul preotului", una de zei, eu cred că a fost Abram, fiul preotului Terah.

O tăbliță din „Catalogul datelor", aparținând lui Amar-Sin, inscripționată pe ambele părți (**Fig. 33**), se laudă cu distrugerea NE IB RU.UM – „Locul de păstorit al lui *Ibru'um*". De fapt la poarta portului spațial nu a avut loc nicio bătălie; doar prezența forței zdrobitoare a cavaleriei lui Abram a convins invadatorii să se întoarcă către ținte mai bogate și mai profitabile. *Dacă referirea este într-adevăr la Abram, ea oferă încă o extraordinară confirmare extra-biblică a înregistrării Patriarhale, nu contează cine a revendicat victoria.*

Figura 32

Împiedicați să intre în Peninsula Sinai, Armata Estului s-a întors în nord. Marea Moartă era atunci mai scurtă, partea sudică actuală nu era încă scufundată și acolo se găsea un teren fertil cu ferme, livezi și centre de comerț. Zona includea cinci orașe, între care infamele Sodoma și Gomora. Întorcându-se spre nord, invadatorii s-au confruntat acum cu forțele combinate ale ceea ce Biblia a

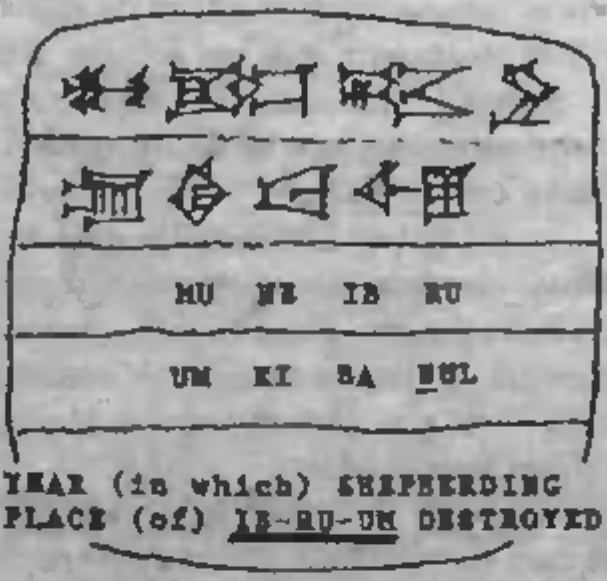

Figura 33

numit „cele cinci orașe păcătoase". Acolo, spune Biblia, cei patru regi s-au luptat și i-au înfrânt pe cei cinci regi. Jefuind orașele și luând prizonieri cu ei, invadatorii s-au retras spre partea vestică a Iordanului.

Concentrarea Bibliei pe acele bătălii, care s-ar fi finalizat cu o retragere, poate fi sau nu în legătură cu faptul că nepotul lui Abram, Lot, care stătea în Sodoma, a fost printre prizonieri. Când un refugiat din Sodoma i-a spus lui Abram despre ce s-a întâmplat „el și-a înarmat oamenii, 318 dintre ei, și au plecat în urmărire". Cavaleria sa i-a prins pe invadatori pe drumul din nord, lângă Damasc (**Fig. 32**), unde Lot a fost eliberat iar prada recuperată. Biblia relatează fapta ca „lovirea lui Khedorla'omer și a regilor care erau cu el" de către Abram.

Datele istorice sugerează că deși a fost îndrăzneț și amplu, Războiul Regilor nu a reușit să suprime valul Marduk-Nabu. Amar-Sin, după cum știm, a murit în 2039 î.Hr. – nu din cauza armei dușmanului ci a unei mușcături de scorpion. El a fost înlocuit în anul 2038 î.Hr. de fratele său, Shu-Sin. Datele din al 9-lea său an de domnie înregistrează două incursiuni militare spre nord dar niciuna

în vest; ele vorbesc mai mult despre măsuri de apărare. El s-a ocupat în principal de construirea unor noi secțiuni ale Zidului de la Vest împotriva atacurilor din partea Amoriților. Apărarea a fost mutată de fiecare dată mai aproape de centrul Sumerului și teritoriile controlate de Ur erau în scădere.

În timp ce următorul (și ultimul) din dinastia Ur III, Ibbi-Sin a venit la tron, invadatorii din vest au spart apărarea Zidului și s-au ciocnit cu „Legiunea Străină" a lui Ur, trupele Elamite, pe teritoriile sumeriene. Nabu era cel care îi conducea pe Vestici spre ținta prețioasă. Însuși tatăl său divin, Marduk, aștepta în Harran recâștigarea Babilonului.

Marii zei, chemați de urgență în consiliu, au aprobat atunci măsuri care au schimbat viitorul pentru totdeauna.

6

PE ARIPILE VÂNTULUI

Declanşarea „armelor de distrugere în masă" în Orientul Mijlociu stă la baza fricii că profeţiile Armaghedonului devin adevărate. Trist este faptul că acel conflict montat – printre zei, nu oameni – a dus la folosirea armelor nucleare, chiar acolo, acum 4.000 de ani. Şi dacă a existat vreodată cel mai regretat act cu cele mai neaşteptate consecinţe, acela a fost.

Faptul că arme nucleare au fost folosite pe Pământ pentru prima dată nu în 1945 d.Chr, ci în 2024 î.Hr., nu este o ficţiune. Acel eveniment funest este descris în mai multe moduri de textele vechi în care întrebările *Ce şi Cum, De ce şi Cum* pot fi construite, reconstruite şi puse în context. Sursele includ Biblia Evreiască, pentru că primul Patriarh Evreu, Abraham, a fost un martor ocular la calamitate.

Eşecul Războiului Regilor de a supune „pământurile rebele" a descurajat desigur pe Enliliţi şi a încurajat pe Mardukieni, dar evenimentele au evoluat. La instrucţiunile lui Enlil, Ninurta s-a ocupat de înfiinţarea unei facilităţi spaţiale alternative în altă parte a lumii – în regiunea care astăzi se numeşte Peru, în America de Sud. Textele arată că Enlil însuşi a plecat din Sumer pentru o perioadă mare de timp. Aceste mişcări ale zeilor au făcut ca ultimii regi ai Sumerului, Shu-Sin şi Ibbi-Sin să ezite în loialitatea lor şi să înceapă să ofere omagii lui Enki în avanpostul său sumerian, Eridu. De asemenea, absenţa divină a dus la pierderea controlului asupra „Legiunii Străine" Elamită şi relatările scrise vorbesc despre

„sacrilegiile" trupelor din Elam. Zeii şi oamenii erau tot mai dezgustaţi de toate acestea.

În mod special s-a înfuriat Marduk care a primit veşti despre jafurile, distrugerile şi profanările din Babilonul său drag. Trebuie să reamintim că ultima dată când a fost acolo, el a fost convins de fratele său vitreg să stea liniştit până Timpul Ceresc va ajunge în Era Berbecului. Aşa a făcut, primind de la Nergal promisiunea solemnă că nimic nu va fi deranjat sau profanat în Babilon; dar s-a întâmplat contrariul. Marduk s-a înfuriat de profanările făcute în templul său de acolo de către „nevrednicii" Elamiţi: „la haitele de câini ei au făcut din templul Babilon vizuină; corbii zburători ţipând tare, gunoiul lor l-au dus acolo."

Din Harran a strigat către marii zei:„Până când?" Nu a venit Timpul încă?" se întreba în autobigrafia sa profetică:

O mari zei, aflaţi secretul meu
Cum am brâu centura mea, amintiţi-vă memoriile mele.
Sunt divinul Marduk, un mare zeu.
Am fost aruncat afară pentru păcatele mele,
În munţi am fost plecat.
În multe teritorii am fost rătăcitor.
M-am dus acolo de unde soarele răsare către locul unde rămâne
Pe înălţimile din Hatti am ajuns.
În Hatti am căutat un oracol,
Acolo am întrebat. „Până când?"

„Douăzeci şi patru de ani în mijlocul lui Harran m-am adăpostit", a continuat Marduk; „zilele mele sunt complete!" Timpul a venit, a spus el, să stabilească cursul către oraşul său (Babilon), „să reconstruiesc templul meu, să-mi stabilesc casa veşnică". Vizionar, spunea că vedea templul său E.SAGILA („Templul al cărui vârf este măreţ") ridicându-se ca un munte pe o platformă în Babilon, pe care l-a numit „Casa legământului meu". A prevăzut Babilonul ca

reședință permanentă, un rege instalat prin voința sa acolo, un oraș plin de voie bună, un oraș binecuvântat de Anu. Timpurile mesianice, a profețit Marduk, vor „alunga răul și ghinionul, vor aduce dragostea maternă către Omenire."

Anul în care șejurul de 24 de ani în Harran s-a terminat, era 2024 î.Hr.; el marca 72 de ani de când Marduk a fost de acord să plece din Babilon și să aștepte timpul celest.

Acel apel „până când?" al lui Marduk către Marii Zei nu a fost unul fără rezultat, liderii Anunnaki erau în mod constant consultați în consiliu informale. Îngrijorat de înrăutățirea situației, Enlil s-a întors în grabă în Sumer și a fost uimit să afle că lucrurile mergeau rău, chiar și în Nippur. Ninurta a fost chemat să explice abaterile din Elam, dar Ninurta a dat vina pe Marduk și pe Nabu. Nabu a fost chemat și „Fiul tatălui său a venit în fața zeilor". Principalul acuzator a fost Utu/Shamash, care, descrinând situația cumplită, a spus că „toate acestea s-au întâmplat din cauza lui Nabu". Vorbind pentru tatăl său, Nabu l-a învinovățit pe Ninurta și a reamintit vechile acuzații împotriva lui Nergal în ceea ce privește dispariția instrumentelor de monitorizare din prediluviu și eșecul prevenirii sacrilegiilor din Babilon; el a intrat într-o discuție dură cu Negal și „arătând lipsă de respect (...) i-a spus lui Enlil: Nu este dreptate, a început distrugerea, Enlil a declanșat tot răul împotriva Babilonului. Era o acuzație ne-mai-auzită împotriva Șefului Conducerii. Enki a vorbit, dar în favoarea fiului său, nu a lui Enlil. „De ce erau acuzați de fapt Marduk și Nabu?" a întrebat. Furia sa era orientată în mod special către fiul său Nergal: „De ce continui să te opui?" l-a întrebat el. Cei doi se certau atât de tare încât la sfârșit Enki i-a cerut lui Nergal să iasă din sală. Consiliul zeilor s-a terminat în dezordine.

Dar toate aceste dezbateri, acuzații și contraacuzații aveau loc pe fondul unei tendințe tot mai puternic percepută – cea la care s-a referit Marduk ca fiind Oracolul Celest: cu trecerea timpului – de schimbarea crucială a ceasului precesional cu un grad – Era Taurului, era zodiacală a lui Enlil se termina, iar Era Berbecului, Era lui Marduk, se profila în ceruri. Ninurta o putea vedea în tem-

phul său Eninnu, în Lagash (construit de Gudea), Ningishzidda/Thoth o putea confirma prin cercurile de piatră ridicate peste tot pe Pământ; ştiau asta şi oamenii.

Atunci Nergal – umilit de Marduk şi Nabu, a primit ordin de la tatăl său – „consultându-se cu sine însuşi", s-a gândit să apeleze la „Armele teribile". El nu ştia unde sunt ascunse, dar ştia că există pe Pământ, undeva într-un loc secret sub pământ (potrivit cu un text catalogat cu CT-xvi, liniile 44-46, undeva în Africa, pe teritoriul fratelui său Gibil):

Cele şapte, în munţi sunt;
Ele se găsesc într-o grotă în pământ.

Dacă ne bazăm pe actualul nostru nivel actual tehnologic, le putem descrie ca fiind şapte dispozitive nucleare. „Acoperite cu teroare, sunt aruncate înainte cu o strălucire." Ele au fost aduse pe Pământ fără o intenţie anume de pe Nibiru şi au fost ascunse într-un loc sigur cu mult timp în urmă, Enki ştia unde, Enlil de asemenea.

Un Consiliu de Război al zeilor, condus de Enki, a votat pentru sugestia lui Nergal de a-l pedepsi pe Marduk. Exista o comunicare constantă cu Anu: „Anu către Pământ vorbeşte, Pământul către Anu rosteşte cuvinte." El a arătat clar că acordul său pentru acest pas fără precedent se limitează la privarea lui Marduk de portul spaţial din Sinai şi aceasta n-ar trebui să-i lezeze nici pe oameni, nici pe zei: „Anu, stăpân al zeilor, ai milă de Pământ", arată vechile înscrisuri. Alegându-i pe Nergal şi Ninurta să preia această misiune, zeii au arătat clar scopul limitat şi condiţionat al acţiunii.

Dar aceasta nu este tot ce s-a întâmplat. „Legea Consecinţelor Nedorite" a dovedit ea însăşi adevăratul nivel al catastrofei.

În urma calamităţii, care s-a soldat cu un număr nemăsurat de victime omeneşti şi cu devastarea Sumerului, Nergal a dictat unui scrib de încredere propria sa versiune asupra evenimentelor, încercând să se exonereze pe sine însuşi. Textul lung este cunoscut ca *Epopeea Erra*, pentru că face referire la Nergal cu epitetul *Erra*

(„Distrugătorul") și la Ninurta ca *Ishum* („Arzătorul/Dogoritorul"). Putem obține povestea adevărată dacă adăugăm la acest text informații din câteva surse sumeriene, akkadiene și biblice.

Astfel, aflăm că până să se ia decizia, Nergal s-a năpustit pe tentoriul african al lui Gibil să găsească armele, fără să îl mai aștepte pe Ninurta. Spre spaima sa, Ninurta a aflat că Nergal a depășit limitele misiunii și era gata să folosească armele în mod discriminatoriu pentru a-și îndeplini propriile scopuri: „Îl voi anihila pe fiu și-l voi lăsa pe tată să-și îngroape fiul; apoi îl voi ucide pe tată și nu voi lăsa pe nimeni să-l îngroape", se lăuda Nergal.

În timp ce cei doi se certau, au primit vestea că Nabu nu stătea liniștit: „Din templul său el și-a rânduit toate orașele sale, și-a stabilit direcția către Mare; a intrat la Marea Mare și și-a instalat tronul în orașele care nu erau ale lui." Nabu nu prelua doar orașele din vest, ci și insulele mediteraneene, stabilindu-se acolo ca un conducător! Nergal/Erra a argumentat atunci că distrugerea portului spațial nu mai era suficientă: Nabu și orașele care s-au aliat cu el trebuiau, de asemenea, distruse!

Având acum două ținte, echipa Nergal-Ninurta a văzut o altă problemă: ar putea distrugerea portului spațial să fie un semnal de alarmă pentru Nabu și adepții săi păcătoși pentru a scăpa? Revizuindu-și țintele, au stabilit să se separe: Ninurta ar putea ataca portul spațial; Nergal putea ataca vecinătatea „orașelor păcătoase". Dar după ce s-au înțeles asupra planului, Ninurta s-a gândit că nu doar Anunnaki care îngrijeau unitățile spațiale ar fi puși în gardă, ci și anumiți oameni: „Viteazule Erra", i-a spus lui Nergal, „*vrei să distrugi în mod drept cu nedreptatea? Vrei să-i distrugi pe cei care nu au păcătuit împotriva ta cu cei care au păcătuit împotriva ta?*"

Nergal/Erra, spun textele vechi, a fost convins: „Cuvintele lui Ishum i-au apărut lui Erra *ca un ulei fin*." Astfel că, într-o duminică, cei doi, împărțindu-și cele șapte explozive nucleare între ei, și-au stabilit misiunea finală:

Atunci eroul Erra a mers mai departe,

Amintindu-şi cuvintele lui Ishum.
Ishum de asemenea a mers mai departe,
Cu o strângere de inimă.

Chiar textele disponibile ne spun cum şi-au stabilit ţintele. „Ishum şi-a fixat traseul către Muntele Suprem" (ştim din Epopeea lui Ghilgameş că portul spaţial era situat lângă acest munte). „Ishum şi-a ridicat mâna: Muntele a fost distrus (...) Ceea ce s-a ridicat către Anu la lansare a produs distrugere, faţa sa s-a estompat, locul său a fost pustiit." Într-o singură lovitură nucleară, portul spaţial şi facilităţile sale au fost distruse de mâna lui Ninurta.

Textele vechi au descris atunci ce a făcut Nergal: „Rivalizând cu Ishum, Erra a urmat Calea Regelui, a terminat oraşele, le-a răsturnat", ţintele sale erau „oraşele păcătoase", ai căror regi au format alianţa împotriva Regilor Estului, câmpia din sudul Mării Moarte.

Aşa s-a întâmplat că în anul 2024 î.Hr. armele nucleare au fost dezlănţuite în Peninsula Sinai şi în vecinătatea Câmpiei de la Marea Moartă; nu au mai existat portul spaţial şi cele Cinci Oraşe.

Uimitor, nu ne mirăm dacă Abraham şi misiunea sa în Canaan ar fi înţelese cum le-am explicat noi în acest eveniment apocaliptic, pentru că înscrisurile biblice şi textele mesopotamiene converg.

Ştim din textele mesopotamiene referitoare la evenimente că, aşa cum s-a cerut, personalul Anunnaki al portului spaţial a fost prevenit. „Cei doi (Nergal şi Ninurta) au comis rău, au făcut gărzile să stea deoparte; zeii acelui loc l-au părăsit – protectorii lor au mers către înălţimi în cer." Dar în timp ce textele mesopotamiene au confirmat că „cei doi au făcut zeii să plece, i-au făcut să plece cu un foc dogoritor", ele sunt confuze în ceea ce priveşte faptul că avertismentul ar fi fost transmis şi oamenilor din oraşele afectate. Biblia este cea care furnizează detalii: citim în *Geneză* că, deopotrivă Abraham şi nepotul lui, Lot, au fost într-adevăr avertizaţi – dar nu şi ceilalţi locuitori ai „oraşelor păcătoase".

Un text biblic, în afara faptului că aruncă lumină asupra

aspectelor „răscolitoare" ale evenimentelor, conține detalii uluitoare cu privire la zei în general și la relația lor cu Abraham în special. Povestea începe în Capitolul 18 al *Genezei* când Abraham, acum în vârstă de 99 de ani, stând la intrarea în cortul său pe o zi călduroasă, „și-a ridicat ochii" și deodată a văzut „trei bărbați stând deasupra lui". Deși erau descriși ca bărbați *„Anashim"*, era ceva neobișnuit și deosebit cu ei, astfel că Abraham a ieșit din cort, s-a aruncat la pământ și – referindu-se la sine însuși ca servitor – le-a spălat picioarele și le-a oferit de mâncare. Cum s-a dovedit, cei trei erau ființe divine.

La plecare, conducătorul lor – identificat acum ca fiind Domnul-Dumnezeu – a decis să-i dezvăluie lui Abraham misiunea celor trei: să hotărască dacă Sodoma și Gomora erau într-adevăr orașe păcătoase și dacă distrugerea lor se justifica. În timp ce doi dintre ei se îndreptau către Sodoma, Abraham l-a abordat pe Dumnezeu și i-a ***reproșat*** cu aceleași cuvinte pe care le regăsim în textele mesopotamiene: *Vrei să îi distrugi pe cei neprihăniți cu cei nedrepți? (Geneza 18:23)*

Ceea ce a urmat a fost o incredibilă sesiune de negocieri între Om și Dumnezeu. „Sunt cumva 50 de persoane neprihănite în oraș – Vrei să distrugi și să nu ții cont de cele 50 de persoane drepte din oraș? l-a întrebat Abraham pe Dumnezeu. Spun asta, orașul ar putea fi păstrat, dacă 50 de oameni drepți ar rămâne acolo, a spus Abraham, sau 40? Sau 30? Și a mers către 10..." Și Yahwe a plecat imediat ce a terminat de vorbit iar Abraham s-a întors la locul său."

Alte ființe divine – în continuarea poveștii în Capitolul 19 sunt numite *Mal'achim*, tradus literal „emisari" sau în mod obișnuit „Îngeri" – au sosit seara în Sodoma. Întâmplările de acolo au confirmat răutatea oamenilor orașului și, în zori, cei doi au îndemnat pe nepotul lui Abraham, Lot, și familia sa să plece pentru că „Yahwe se pregătește să distrugă orașul". Familia a insistat să ceară mai mult timp și unul dintre „îngeri" a fost de acord să amâne distrugerea pentru ca Lot și familia sa să ajungă în munți, în siguranță.

„Și Abraham s-a trezit dimineață devreme... și a privit

către Sodoma şi Gomora şi către toată Câmpia şi a văzut iată - aburi s-au ridicat de pe pământ ca un fum de furnal."

Abraham avea atunci 99 de ani; fiind născut în anul 2123 î.Hr., trebuia să fie anul 2024 î.Hr.

Asemănarea textelor mesopotamiene cu povestirile biblice din *Geneză* cu privire la distrugerea Sodomei şi Gomorei este una dintre cele mai semnificative confirmări ale veridicităţii Bibliei în general şi ale rolului şi statutului lui Abraham în special, şi una dintre cele mai folosite de către teologi şi savanţi datorită relatării asupra evenimentelor din ziua precedentă, ziua în care cele trei Fiinţe Divine („Îngeri" care semănau cu oamenii) i-au făcut o vizită lui Abraham - seamănă prea mult cu povestea „Astronauţilor Antici". Cei care au pus la îndoială Biblia sau au abordat textele mesopotamiene ca fiind doar mituri au încercat să explice distrugerea Sodomei şi Gomorei prin cauze naturale, deşi versiunea biblică confirmă de două ori că „distrugerea prin foc şi sulf" nu a fost o calamitate naturală, ci un eveniment *premeditat, ce putea fi amânat sau chiar anulat*: o dată când Abraham a negociat cu Conducătorul să nu-i distrugă pe cei drepţi din oraş împreună cu de cei nedrepţi, şi apoi când nepotul său Lot a obţinut o amânare a distrugerii.

Fotografii ale Peninsulei Sinai din spaţiu (**Fig. 34**) arată încă o imensă groapă şi o spărtură în suprafaţa unde a avut loc explozia. Zona însăşi este presărată în aceste zile cu pietre arse, zdrobite şi înnegrite (**Fig. 35**); ele conţin o cantitate neobişnuit de mare de isotopi uraniu – 235 care indică, în opinia experţilor, expunerea la o ***căldură bruscă foarte mare de origine nucleară.***

Distrugerea oraşelor din câmpia Mării Moarte a provocat o prăbuşire a ţărmului sudic al mării urmată de inundarea zonei. Astfel, o porţiune s-a separat de mare printr-un baraj numit „*El-Lissan*" (Limba) (**Fig. 36**) Încercările arheologilor evrei să exploreze fundul mării au dezvăluit existenţa unor enigmatice ruine subacvatice, dar Regatul Haşemit al Iordaniei, în a cărui jumătate a Mării Moarte se găsesc ruinele, a oprit explorările. Interesant, textele mesopotamiene relevante au confirmat schimbările topografice şi chiar

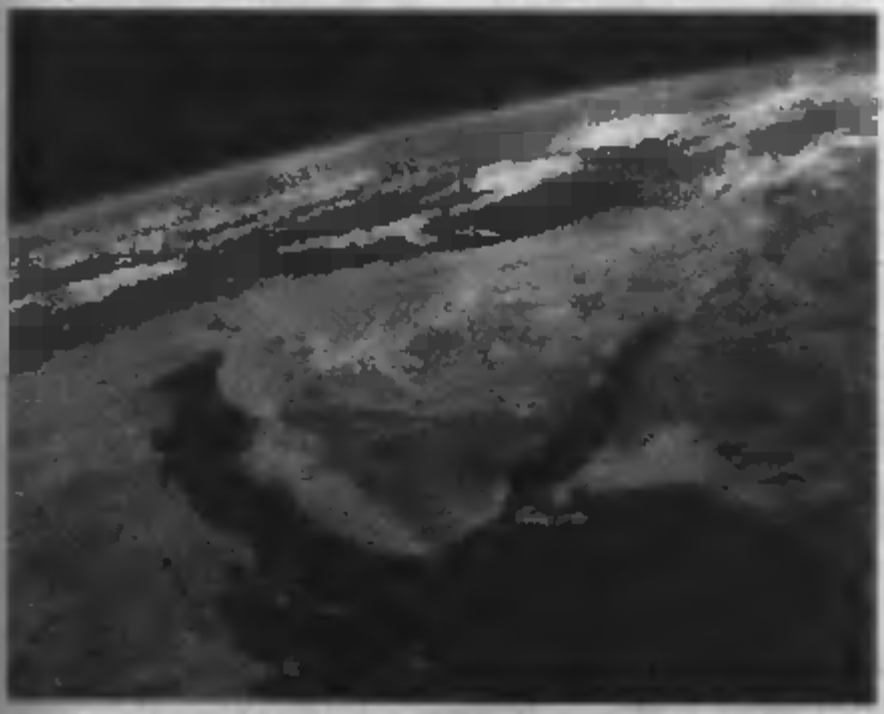

Figura 34

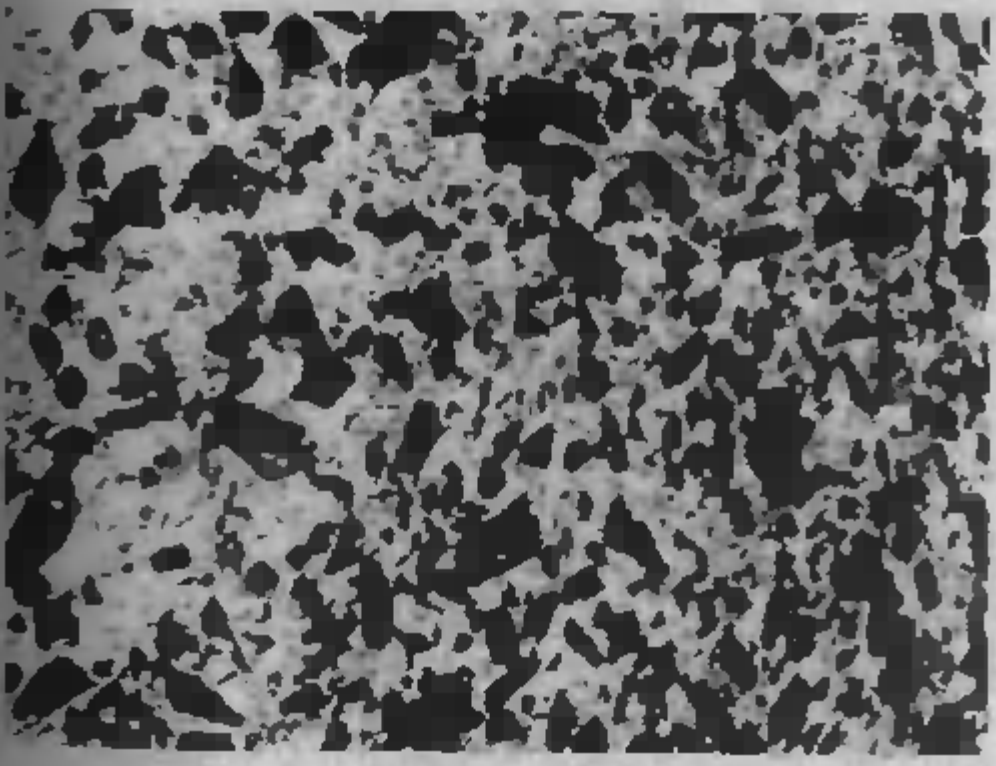

Figura 35

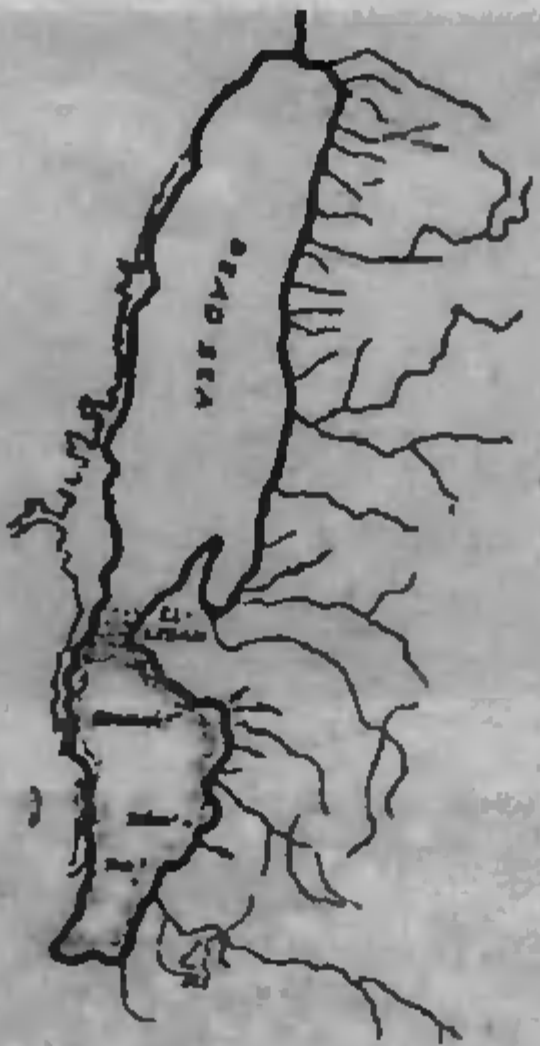

Figura 36

au sugerat că marea a devenit Marea Moartă ca rezultat al unei bombardări nucleare: Erra, spun ele, „a săpat prin mare şi a împărţit-o; că ceea ce trăieşte în ea, chiar şi crocodilii, s-au uscat."

Cei doi, după cum s-a dovedit, au făcut mai mult decât să distrugă portul spaţial şi oraşele păcătoase, ca rezultat al exploziilor nucleare:

O furtună, Vântul Rău,
Au venit în jurul cerurilor.

Şi a început şirul consecinţelor neprevăzute.

Dovezile istorice arată că civilizaţia Sumerului s-a prăbuşit în al şaselea an al domniei în Ur a lui Ibbi-Sin – în 2024 î.Hr. Era, cititorul îşi poate aminti, chiar anul în care Abraham avea 99 de ani.

Savanţii au presupus la început că Ur, capitala Sumerului, a fost devastată de „invazii barbare"; dar nu a fost găsită nicio dovadă că astfel de invazie a existat. A fost descoperit un text cu titlul „Un cântec de jale asupra distrugerii Ur" ; acesta i-a încurcat pe savanţi, pentru că deplânge nu doar distrugerea fizică a oraşului Ur, ci şi „abandonarea" sa: zeii care au locuit acolo l-au abandonat, oamenii care au locuit acolo au plecat, clădirile erau goale; templele, casele, stânele au rămas intacte, dar goale.

Au fost descoperite şi alte texte de jale. Ele deplâng nu doar oraşul Ur, ci tot Sumerul. Din nou, vorbesc despre „abandonare": nu doar zeii lui Ur, Nannar şi Ningal l-au abandonat, Enlil, „taurul sălbatic", a abandonat templul său iubit în Nippur; soţia sa Ninlil, a plecat şi ea. Nunmah a abandonat oraşul ei Kesh, Inanna, „regina lui Erech", a abandonat Erech; Ninurta şi-a părăsit templul Eninnu; soţia sa, Bau, a plecat şi ea din Lagash. Se arată că un oraş după altul au fost abandonate, lăsate fără zei, oameni sau animale. Savanţii erau acum încurcaţi cu privire la „catastrofa cumplită", calamitatea misterioasă care a afectat întregul Sumer. Ce putea fi?

Răspunsul la această chestiune este chiar în acele texte: *Pe aripile vântului*.

Nu, acesta nu este un joc de cuvinte din titlul faimoasei cărţi sau al celebrului film. Este un refren în Textele de Jale: Enlil a abandonat templul său, el era „pe aripile vântului". Ninlil din templul ei era „pe aripile vântului". Nannar a abandonat Ur – stânele sale erau „pe aripile vântului"; şi tot aşa. Savanţii au presupus că această repetiţie a cuvintelor era un truc literar, un refren prin care jelitorii îl repetau într-una pentru a-şi arăta durerea. Dar acela nu este un truc literar – ci un adevăr: **Sumerul şi oraşele sale au fost**

literalmente golite ca rezultat al unui vânt.

Un „*Vânt Rău*", arată tăbliţele (şi apoi şi alte texte), a început să bată şi a produs „o calamitate, una necunoscută pentru oameni, care nu s-a mai întâmplat pe pământ." Era un Vânt Rău care „a provocat pustiirea oraşelor, pustiirea caselor, a grajdurilor, golirea stânelor." A fost o pustiire, nu o distrugere; golire, nu ruine: oraşele erau acolo, casele erau acolo, staulele şi stânele erau acolo – dar nu a mai rămas nimic în viaţă; chiar „Râurile Sumerului curgeau cu apă care era învolburată, pe terenurile cultivate creşteau acum buruieni, pe lunci plantele s-au ofilit." Nu mai exista viaţă. Era o calamitate care nu s-a mai întâmplat până atunci.

Pe Pământul Sumerului a venit o calamitate,
Una necunoscută pentru oameni,
Una care nu s-a mai văzut înainte,
Una căreia nu s-a putut rezista.

Adusă de Vântul Rău, a venit o moarte de care nu a fost scăpare, era o moarte „care cutreiera pe străzi, umbla liberă pe drum (...) Cel mai înalt zid, cel mai gros zid, trecea ca un potop; nicio uşă nu o poate opri, niciun zăvor nu o poate întoarce." Cei care s-au ascuns în spatele uşilor cădeau înăuntru; cei care au fugit pe vârfurile acoperişurilor au murit acolo. Era o moarte nemaivăzută „Stătea alături de un om şi totuşi nimeni nu o putea vedea; când intra într-o casă, apariţia sa nu putea fi văzută." Era o moarte ciudată: „Tusea şi flegma slăbeau pieptul, gura se umplea de scuipat, apăreau muţenia şi zăpăceala (...) o muţenie copleşitoare (...) o durere de cap". Când Vântul Rău îşi încleştă victimele, „gurile lor erau udate cu sânge." Morţii şi moartea erau peste tot.

Textele arată clar că Vântul Rău care „a purtat bezna dintr-un oraş în altul" nu a fost o calamitate naturală; a fost rezultatul unei decizii deliberate a marilor zei. A fost cauzat de „o mare furtună provocată de Anu, o (decizie) din adâncul inimii lui Enlil." Şi a fost rezultatul unui singur eveniment – „născut într-un singur loc, în

lumina fulgerului" – un eveniment care s-a petrecut departe în vest: „A venit din mijlocul munților, din Câmpia Fără Milă (...) /Ca un venin amar al zeilor, din vest a venit."

Faptul că ceea ce a cauzat Vântul Rău a fost „activarea" nucleară în spatele și lângă peninsula Sinai a devenit clar atunci când textele au arătat că zeii știau cauza și sursele sale – *o rafală, o explozie:*

O briză rea a prevestit furtuna nefastă,
O briză rea a fost prevestitorul ei.
Urmași puternici, fii viteji,
Au fost vestitorii mohimei.

Autorii textelor de jale, înșiși zeii, ne-au lăsat o înregistrare vie a ceea ce s-a întâmplat. Imediat ce Armele Terbile au fost lansate din ceruri de către Ninurta și Nergal, „ei au răspândit raze copleșitoare, dogorind totul ca un foc." Furtuna s-a produs, „s-au creat raze luminoase." Un „nor gros care a adus osânda" – o „ciupercă" nucleară – a apărut atunci pe cer, urmată de „rafale puternice de vânt (...) o furtună care arde cerurile." Era o zi ce nu putea fi uitată:

În acea zi,
Când cerul a fost zdrobit
Și Pământul a fost lovit,
Fața sa a fost ștearsă de un vârtej –
Când cerurile s-au întunecat
Și acoperite cu o umbră –
În acea zi s-a născut Vântul Rău.

Texte diferite spun că vârtejul veninos a fost cauzat de explozia la „locul unde zeii coboară și urcă" – de distrugerea portului spațial, mai degrabă decât de distrugerea „orașelor păcătoase". Acolo, în „mijlocul munților", s-a ridicat ciuperca nucleară într-o sclipire strălucitoare – și de acolo vântul puternic venind din Marea Mediterană a purtat norul nuclear otrăvitor către est, spre Sumer, și

acolo a provocat nu distrugerea, ci o anihilare tăcută, moartea tuturor prin aerul nuclear otrăvit.

Reiese clar din toate textele relevante că, exceptându-l pe Enki, care a protestat şi a avertizat în legătură cu Armele Teribile, niciunul dintre zeii implicaţi nu s-a aşteptat la rezultat. Mulţi dintre ei erau născuţi pe Pământ şi pentru ei poveştile despre războaiele nucleare de pe Nibiru erau Poveşti din Bătrâni. S-a gândit oare Anu, care ar fi trebuit să ştie mai bine, că armele ascunse demult, funcţionează slab sau deloc? Au presupus Anu şi Ninurta (care a venit de pe Nibiru) că vântul ar putea să sufle norul nuclear către deşertul care acum este Arabia? Nu există un răspuns satisfăcător, textele spun doar că „marii zei au pălit la imensitatea furtunii." Dar este clar că imediat ce s-a realizat direcţia vânturilor şi intensitatea răului nuclear, s-a dat un semnal de alarmă pentru cei aflaţi în direcţia vântului – zei şi oameni deopotrivă – care au fugit să se salveze.

Panica, teama şi confuzia care s-au răspândit în Sumer şi în oraşele sale ca o alarmă sunt descrise foarte viu într-o serie de texte de jale, cum ar fi *Plângerea lui Ur, Plângerea asupra pustiirii oraşului Ur şi Sumerului, Plângerea lui Nippur, Plângerea lui Uruk* şi altele. Când zeii s-au îngrijorat, a fost un fel de „fiecare pentru el" şi folosind diverse ambarcaţiuni au plecat pe apă sau pe calea aerului pentru a nu mai fi în calea vântului. Înainte de a pleca, zeii au dat alarma pentru oameni. Aşa cum se descrie în *Plângerea lui Uruk*, „Ridicaţi-vă! Plecaţi! Ascundeţi-vă în stepă!" li s-a spus oamenilor în miezul nopţii. „Cuprinşi de teroare, cetăţenii cinstiţi din Uruk" au fugit să se salveze, dar ei au fost doborâţi de Vântul Rău.

Totuşi, imaginea nu este identică peste tot. În capitala Ur, Nannar/Sin a fost atât de neîncrezător încât a refuzat să accepte că soarta oraşului Ur fusese pecetluită. Apelul său lung şi emoţionant către tatăl său Enlil să prevină calamitatea apare în *Plângerea lui Ur* (care a fost compus de Ningal, soţia lui Nannar); era semnul acceptării inevitabilităţii de către Enlil.

Ur a primit regalitatea –

Nu a primit un rege etern...

Nedorind să accepte inevitabilul şi prea devotaţi oamenilor din Ur pentru a-i părăsi, Nannar şi Ningal au decis să rămână. Era în miezul zilei când Vântul Rău a ajuns la Ur; „din acea zi încă tremur", scria Ningal, „dar de mirosul rău al acelei zile nu am fugit." Cum a sosit ziua judecăţii, „o mai mare jale s-a ridicat în Ur, dar de murdăria sa nu am fugit." Cuplul divin a petrecut o noapte de coşmar în „casa termită", o cameră aflată adânc în subsolul zi-guratului lor. Dimineaţă, când vântul rău „a părăsit oraşul", Ningal a observat că Nannar era bolnav. Ea şi-a pus haine în grabă şi a trebuit să-l ducă pe zeu departe de Ur, oraşul pe care l-au iubit.

Cel puţin o altă zeitate a fost, de asemenea, afectată de Vântul Rău; era soţia lui Ninurta, Bau, care era singură în Lagash (pentru că soţul ei era ocupat să distrugă portul spaţial). Iubită de oameni, care o numeau „Mama Bau" a lor, ea avea pregătire de medic vindecător şi nu s-a putut hotărî să plece. Plângerile arată că „în acea zi, furtuna a prins-o pe Doamna Bau; ca şi cum ar fi fost muritoare, furtuna a luat-o." Nu este clar cât de rău a fost rănită, dar înscrierile ulterioare din Sumer au arătat că ea nu a mai supravieţuit mult după aceea.

Eridu, oraşul lui Enki cel mai îndepărtat spre sud, era aparent la capătul direcţiei Vântului Rău. Aflăm din *Plângerea lui Eridu* că Ninki, soţia lui Enki, a zburat din oraş către un refugiu sigur din oraşul african Abzu al lui Enki: „Ninki, Marea Doamnă, zburând ca o pasăre, a părăsit oraşul ei". Dar Enki însuşi a plecat din oraş destul de departe pentru a scăpa din calea Vântului Rău: „Domnul Eridu a stat în afara oraşului său (...) pentru soarta oraşului său a plâns cu lacrimi amare." Mulţi cetăţeni din Eridu l-au urmat, aşezându-se pe terenuri la o distanţă sigură de unde au privit – pentru o zi jumătate – la furtuna „care şi-a pus mâna pe Eridu."

Surprinzător, cel mai puţin afectat dintre toate centrele principale ale pământului a fost Babilon, pentru că a rămas dincolo de marginea nordică a furtunii. Cum a fost dată alarma, Marduk a luat legătura cu tatăl său pentru un sfat. „Ce să facă oamenii din Babilon?" a

întrebat el. „Cei care pot scăpa ar trebui să meargă în nord", i-a spus Enki; şi la fel cum cei doi „Îngeri", care l-au sfătuit pe Lot şi familia sa să nu privească în urmă când părăsesc Sodoma, aşa l-a învăţat Enki pe Marduk să le zică discipolilor săi „să nu se întoarcă, nici să nu privească în urmă". Dacă scăparea nu este posibilă, oamenii să caute adăpost sub pământ: „Du-i într-o cameră sub pământ în întuneric", a fost sfatul lui Enki. Urmând acest sfat şi datorită direcţiei vântului, Babilonul şi oamenii săi nu au fost afectaţi.

După ce Vântul Rău a trecut şi a plecat departe (rămăşiţele sale, am aflat, au ajuns la Munţii Zagros, mai departe în est), Sumerul a rămas pustiit şi epuizat. „Furtuna pustiit oraşele, a pustiit casele". Morţii, rămaşi unde au căzut, nu au fost îngropaţi. „Oamenii morţi în grămezi sub soare s-au topit." „Pe păşuni bovinele mari şi mici s-au rărit, toate fiinţele au început să dispară." Stânile „au fost date Vântului". Terenurile cultivate s-au veştejit, „pe malurile Tigrului şi Eufratului au crescut numai buruieni rele, în mlaştini stuf putrezit în duhoare." „Nimeni nu mai călca pe drumuri, nimeni nu mai căuta drumuri."

„O, Templu al lui Nannar din Ur, amară este dezolarea ta!" jeleau poemele; „Oh, Ningal al cărui pământ a dispărut, inima ta este ca apa!"

Oraşul a devenit un oraş ciudat,
Cum ar putea cineva să existe?
Casa a devenit ca o casă a lacrimilor,
Îmi face inima ca apa.
Ur şi templele sale
Au fost date Vântului.

După 2000 de ani, marea civilizaţie sumeriană a dispărut cu vântul.

Recent, arheologii s-au alăturat geologilor, climatologilor şi altor cercetători în domeniul ştiinţelor pământului într-un efort de dezlegare a enigmei legate de prăbuşirea bruscă a Sumer&Akkadului, la

sfârşitul mileniului al treilea î.Hr.

Un studiu de referinţă a fost cel al unui grup internaţional format din şapte cercetători în diferite discipline, intitulat „Schimbările climatice şi Prăbuşirea Imperiului Akkadian: Dovezi submarine", publicat în jurnalul ştiinţific *Geologia*, în numărul său din aprilie 2000. Studiul lor foloseşte analiza chimică şi radiologică a straturilor de praf vechi din perioada istorică respectivă, obţinută din diferite locaţii din Orientul Apropiat şi în primul rând de pe fundul Golfului Oman; concluzia lor a fost că schimbarea climatică neobişnuită *în zona vecină Mării Moarte* a dus la furtuni de praf şi acest praf – un „praf mineral" neobişnuit – a fost purtat de vânt spre sudul Mesopotamiei pe toată partea din spatele Golfului Persic (Fig. 37) – chiar tipul Vântului Rău din Sumer! Datarea cu carbon a „prafului radioactiv" neobişnuit a dus la concluzia că acesta s-a datorat unui *„eveniment dramatic neobişnuit care a avut loc cu aproximativ 4025 ani înainte."* **Aceasta înseamnă, cu alte cuvinte, „aproximativ 2025 î.Hr." – chiar anul 2024 î.Hr. indi-**

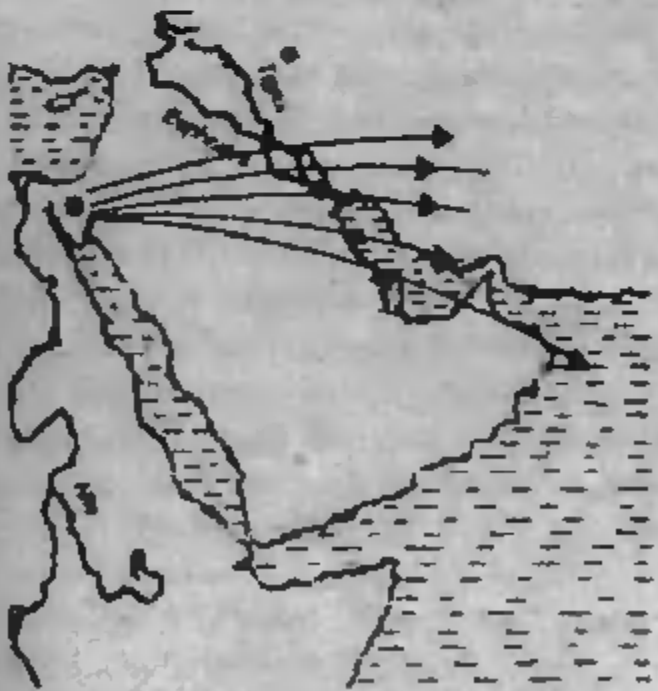

Figura 37

cat de noi!

Interesant, oamenii de știință implicați în studiu au arătat că *„Nivelul Mării Moarte a scăzut brusc cu 100 de metri în acea perioadă"*. Ei nu au dat o explicație la această chestiune – dar, desigur, breșa din bariera sudică a Mării Moarte și inundarea Câmpiei, cum am descris, explică ceea ce s-a întâmplat.

Periodicul științific *Science* și-a dedicat numărul din 27 aprilie 2001, cercetării climei vechi din toată lumea. La secțiunea privind evenimentele din Mesopotamia, se referă la dovezile din Irak, Kuweit și Siria „răspândite pe zona câmpiei" dintre râurile Tigru și Eufrat și constată că ele se datorează furtunilor de nisip „care au început în anii 4025 Î.P" („Înainte de prezent"). Studiul a lăsat fără explicații motivul „schimbării climatice" bruște, dar acceptă aceeași dată: 4025 ani înainte de 2001 d. Hr.

Anul funest, confirmă știința modernă, a fost 2024 î.Hr.

7

DESTINUL ARE 50 DE NUME

Recurgerea la armele nucleare la sfârşitul secolului XXI î Hr a inaugurat – am putea spune, „cu un bum" – Era lui Marduk. Era, în aproape toate privinţele, o adevărată Nouă Eră, chiar în maniera în care înţelegem termenul în zilele noastre. Cel mai mare paradox al său este că, în timp ce l-a făcut pe Om să se uite către ceruri, a adus zeii din ceruri jos, pe Pământ. Schimbările pe care le-a adus Era Nouă ne-au afectat până în zilele noastre.

Pentru Marduk Noua Eră a fost greşit îndreptată, o ambiţie atinsă, profeţii îndeplinite. Preţul plătit – pustiirea Sumerului, plecarea în zbor a zeilor, omorârea oamenilor săi – nu era fapta sa. În acest caz, cei care au suferit erau pedepsiţi pentru obstrucţionarea Destinului. Furtuna nemaivăzută, Vântul Rău şi cursul său care a părut orientat pe un traseu ales de către o mână nevăzută, confirmă faptul că Cerurile au hotărât: **Era lui Marduk, Era Berbecului sosise.**

Schimbarea de la Era Taurului la Era Berbecului a fost celebrată în mod special şi marcată în patria lui Marduk, Egipt. Picturile astronomice ale cerurilor (cum au fost cele din templul Denderah, vezi Fig. 20) arată constelaţia Berbecului ca un punct central al ciclului zodiacal. Listele constelaţiilor zodiacale încep nu cu Taurul, ca în Sumer, ci cu Berbecul (**Fig. 38**). Cele mai impresionante reprezentări erau coloanele Berbecului – în faţa sfincşilor care flancau calea procesiunii către marile temple din Karnak (**Fig. 39**), a căror construcţie, realizată de către faraonii din noul Regat de Mijloc, a început chiar după ascensiunea la supremaţie a lui Ra/Marduk. Erau Faraonii care purtau nume teofore ce îl onorau

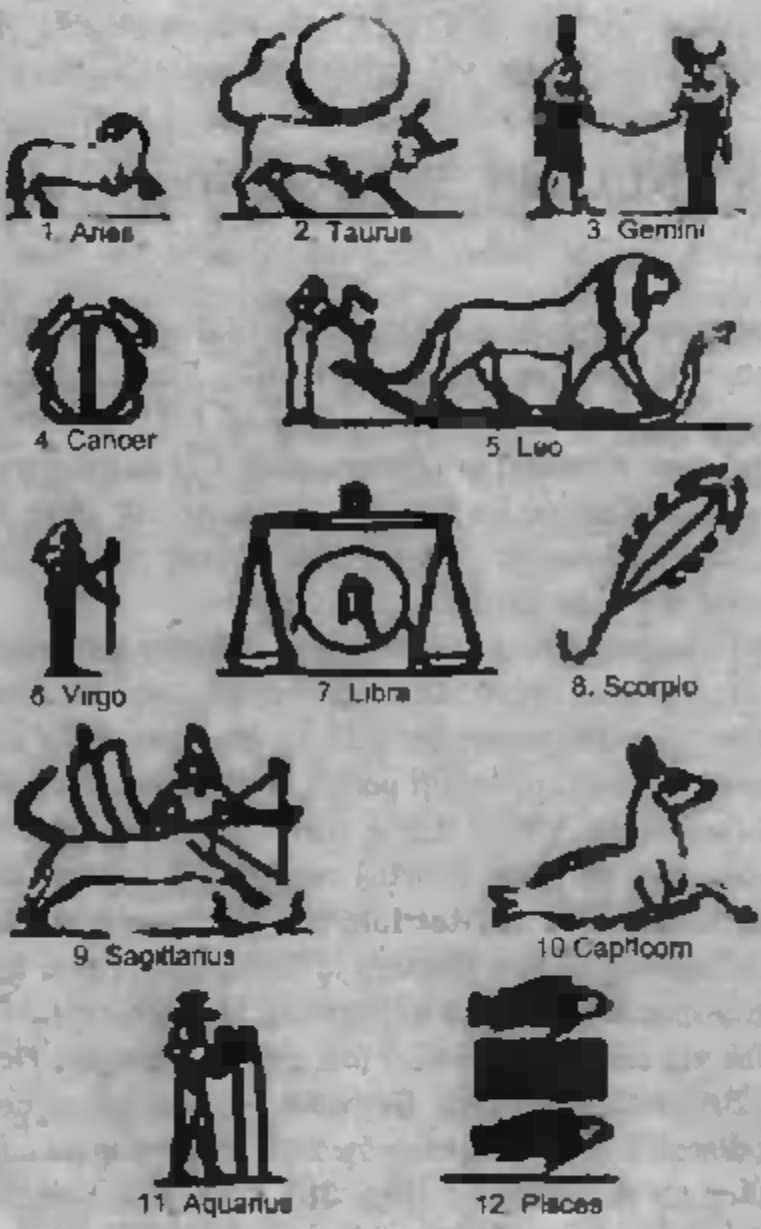
1. Aries
2. Taurus
3. Gemini
4. Cancer
5. Leo
6. Virgo
7. Libra
8. Scorpio
9. Sagittarius
10. Capricorn
11. Aquarius
12. Pisces

Figura 38

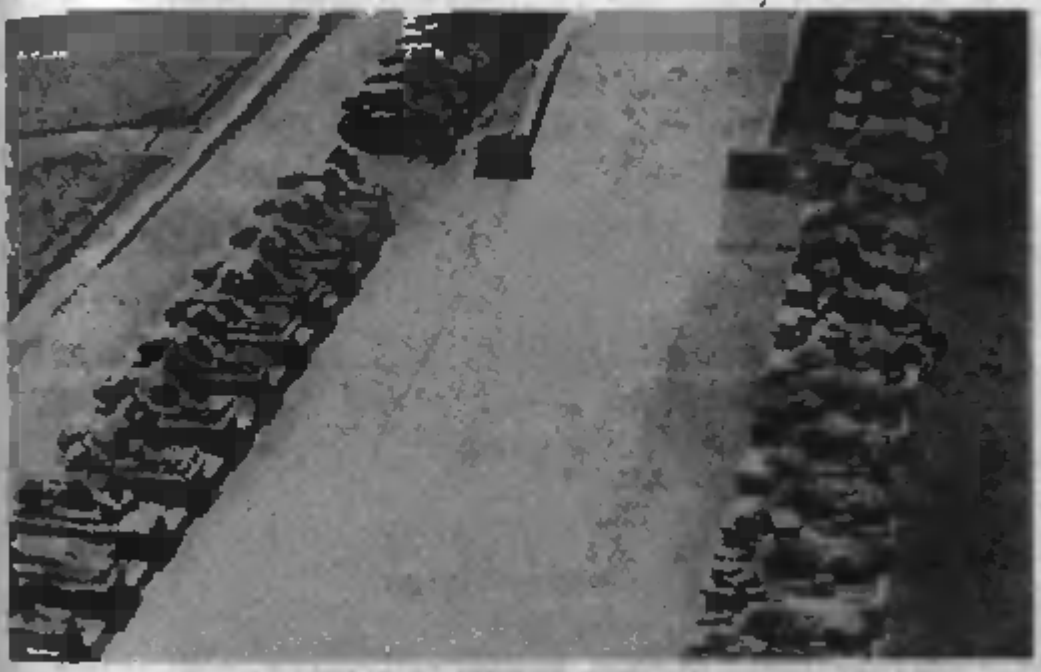

Figura 39

pe Amon/Amen, astfel că deopotrivă templele şi regii se dedicau lui Marduk/Ra ca **Amon**, *Nevăzutul*, pentru că Marduk a lipsit el însuşi din Egipt, alegând Babilonul din Mesopotamia ca Oraşul său Etern.

Deopotrivă Marduk şi Nabu au supravieţuit furtunii nucleare fără să fie răniţi. Deşi Nabu a fost ţinta specială a lui Nergal/Erra, el s-a ascuns pe una dintre insulele Mediteranei, scăpând nevătămat. Textele apărute ulterior arată că a primit propriul său centru de cult în Mesopotamia, Borsippa, un oraş nou situat lângă oraşul tatălui său, Babilon, dar el a continuat să cutreiere şi să fie venerat pe Pământurile sale favorite din Vest. Venerarea sa acolo, dar şi în Mesopotamia, este atestată de către locurile sacre numite în cinstea sa – cum ar fi Muntele Nebo lângă Râul Iordan (unde a murit Moise mai târziu) – şi numele teofonice regeşti (cum ar fi Nabo-pol-assar, Nebo-chad-nezzar, şi altele) cu care erau numiţi faimoşii regi ai Babilonului. Numele său, cum am arătat, a devenit sinonim cu „profet" şi profeţie în vechiul Orient Mijlociu.

Marduk însuşi, trebuie reamintit, întreba „Până când?" din postul său de comandă din Harran când au avut loc evenimentele

funeste. În textul său autobiografic *Profeția lui Marduk* el a prevestit **venirea Timpului Mesianic** când zeii și oamenii îi vor recunoaște supremația, când pacea va înlocui războiul și abundența va alunga suferința, când un rege ales prin voința sa „va face Babilonul cel dintâi" cu templul *Esagil* (care înseamnă numele său) care se va ridica către cer:

Se va ridica un rege în Babilon,
În orașul meu Babilon, în mijlocul său,
Templul meu către cer se va ridica,
El va reînnoi Esagil
Planul Cer-Pământ
Pentru că el va trasa muntele Esagil
Poarta Cerului va fi deschisă.
În orașul meu, Babilon, un rege se va ridica;
În belșug el va locui;
Mâna mea el o va apuca,
El mă va conduce în procesiuni..
Către orașul meu și templul meu Esagil
Pentru a intra în eternitate.

Acel nou Turn al lui Babel nu a fost construit (așa cum a fost primul) ca să servească drept turn de lansare. Supremația sa, recunoștea Marduk, era rezultată nu doar din poziționarea spațiului fizic de conexiune, ci și din Semnele Cerului – din Timpul Ceresc zodiacal, din poziția și mișcarea corpurilor cerești, *Kakkabu* a cerului (stele/planete).

În consecință, el a imaginat viitorul Esagil ca un observator regal astronomic, făcând de prisos pe cel al lui Ninurta, Enimnu și construcțiile de tip Stonehenge, ridicate de Thoth. Când Esagil a fost construit, el a fost ridicat conform unor planuri detaliate și precise (**Fig. 40**); înălțimea sa, spațierea celor șapte nivele și orientarea sa s-au făcut astfel încât să arate către steaua Iku – steaua din fruntea constelației Berbecului – cea **1960 LHr.**

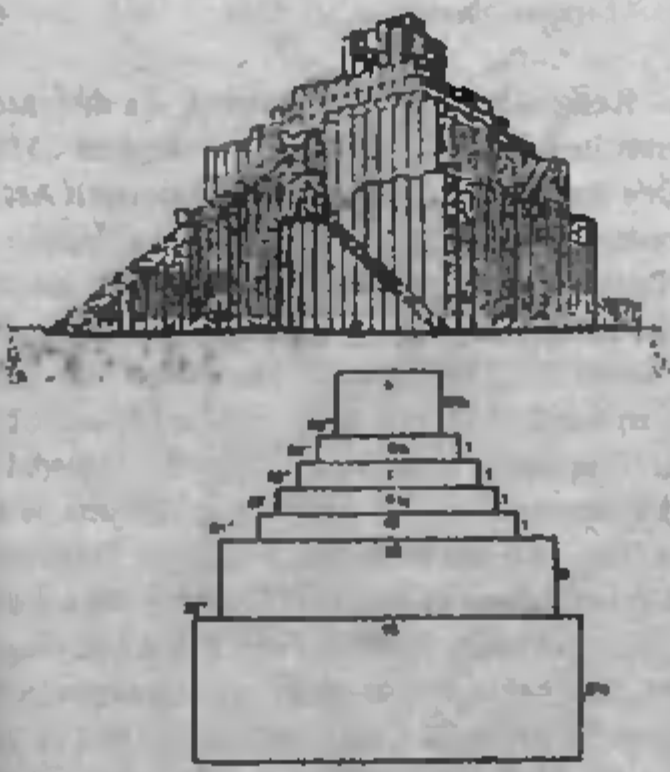

Figura 40

Apocalipsa nucleară şi consecinţele sale neaşteptate au dus la finalul disputei cu privire la a cărei ere zodiacală era rândul. Timpul Ceresc era acum Timpul lui Marduk. Dar planeta zeilor, Nibiru, era încă pe orbită şi pe ceasul Timpului Divin – şi atenţia lui Marduk s-a orientat spre aceasta. Aşa cum arată clar textul Profeţiei, el prevedea acum cercetarea cerurilor de către preoţi-astronomi de pe nivelele ziguratului pentru **„planeta legitimă a lui Esagil"**:

Cunoscătorii de semne, puşi în serviciu
Vor putea urca atunci la mijloc.
Stânga şi dreapta, pe părţile opuse,
Ei vor sta separat.
Regele se va apropia atunci,
Legitima Kakkabu *a lui Esagil*

Peste pământ (el va observa).

S-a născut Religia-Stea. Zeul – Marduk – a devenit o stea; o stea (noi o numim planetă) – Nibiru – a devenit „Marduk". Religia a devenit Astronomie, Astronomia a devenit Astrologie.

În conformitate cu noua Religie Stea, Epopeea Creației, *Enuma Elish* a fost revizuită în versiunea sa babiloniană astfel încât să-i dea lui Marduk o dimensiune cerească; el nu doar venea de pe Nibiru - el era Nibiru. Scrisă în „Babiloniană", un dialect din Akkadiană (mama limbii semitice), ea l-a echivalat pe Marduk cu Nibiru, planeta casă a lui Anunnaki, și a dat numele de „Marduk" marii Stele/Planete care venise din spațiu pentru a se răzbuna pe cereasca Ea și pe Pământ (**Fig. 41**). Așa s-a făcut „Marduk" „Domnul" în Cer și pe Pământ. Destinul său – în ceruri, orbita sa – era cel mai mare dintre toți zeii cerești (celelalte planete) (vezi Fig. 1); pe lângă aceasta, el era destinat să fie cel mai mare dintre zeii Anunnaki pe Pământ.

Epopeea Creației revizuită a fost citită public în a patra noapte a festivalului Anului Nou. Ea îl credita pe Marduk cu distrugerea

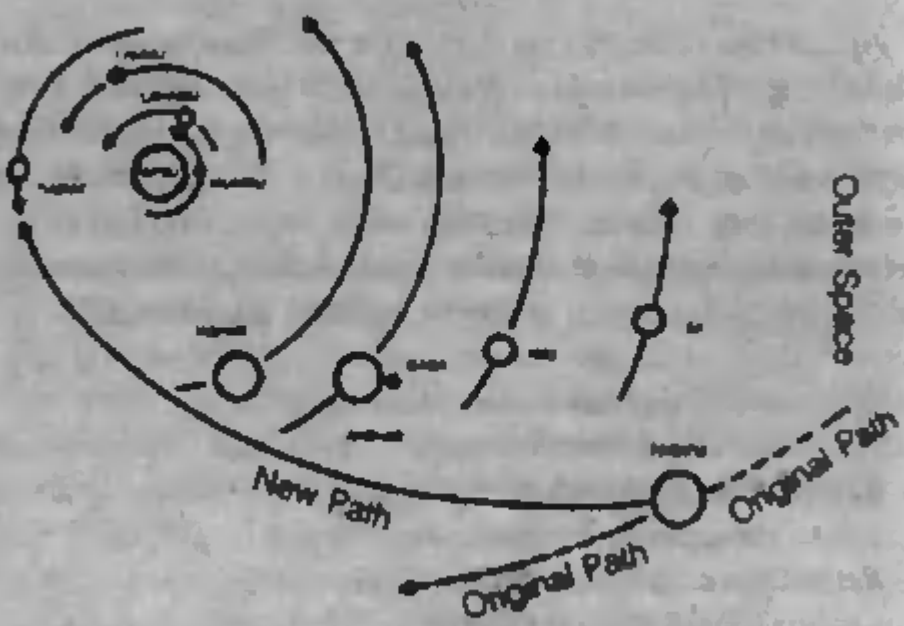

Figura 41

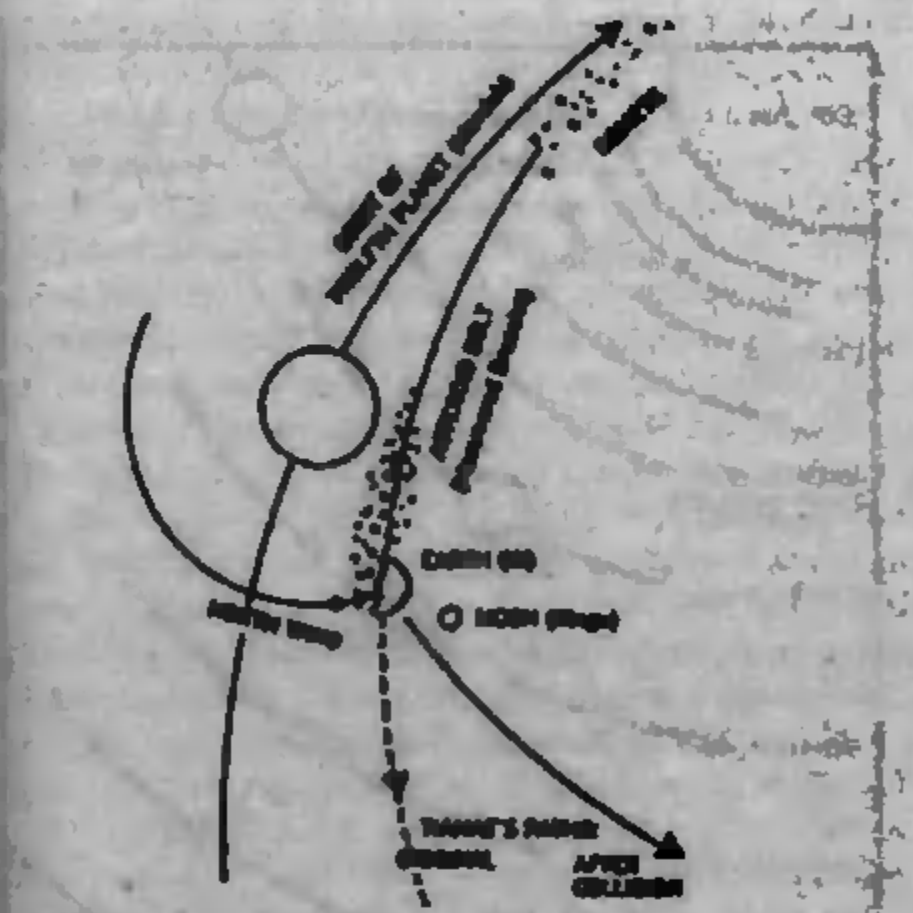

Figura 42

„monstrului" Tiamat în Bătălia Cerească, crearea Pământului (Fig. 42) şi reconfigurarea Sistemului Solar (Fig. 43) – fapte care în versiunea sumeriană originală erau atribuite planetei Nibiru ca parte a unei cosmogonii ştiinţifice complexe. Noua versiune îl creditează acum pe Marduk chiar cu „creaţia dibace" a Omului, cu elaborarea calendarului şi cu alegerea Babilonului ca „Buricul Pământului".

Festivalul Anului Nou – cel mai important eveniment al anului – începea în prima zi a lunii Nisaan şi coincidea cu Echinocţiul de primăvară. Numit în Babilon festivalul *Akitu*, a evoluat acolo într-o sărbătoare de 12 zile, faţă de festivalul de 10 zile sumerian A KI TI („Aduce Viaţă pe Pământ"). Festivalul era realizat conform unor ceremonii elaborate şi folosea ritualuri care reluau (în

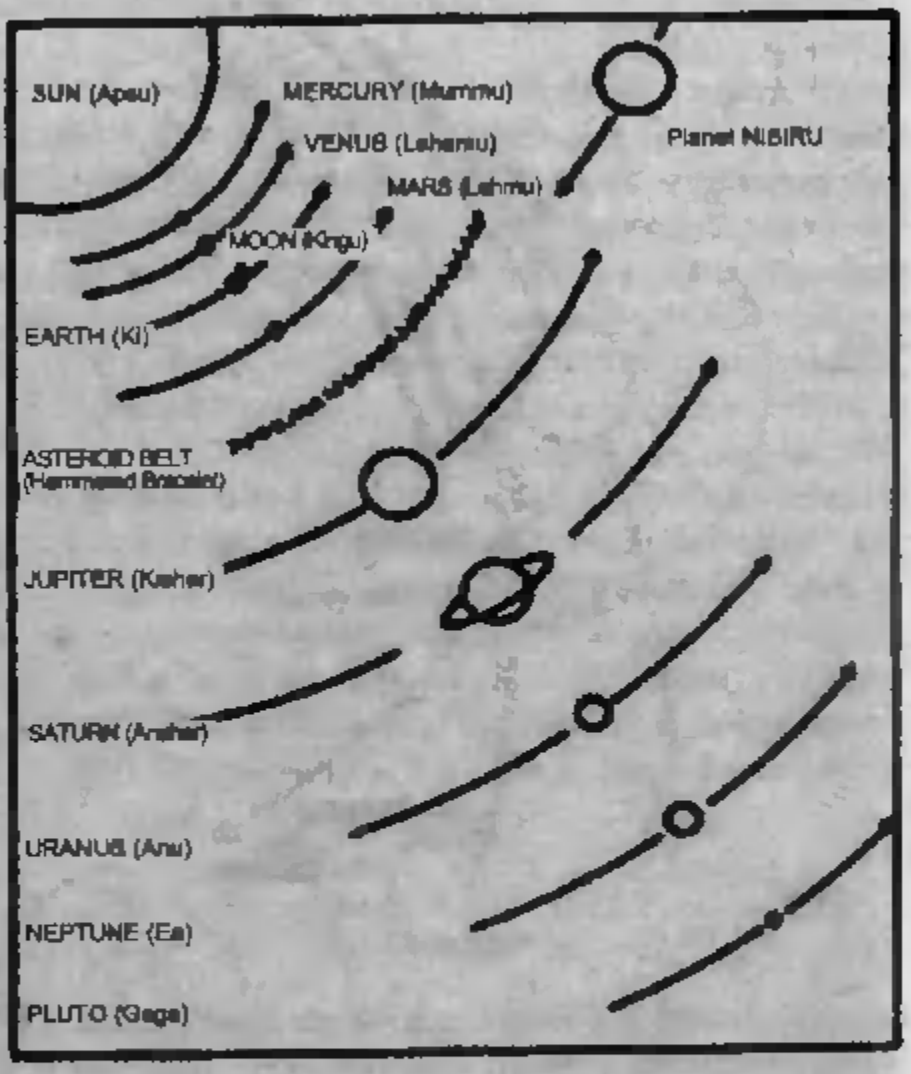

Figura 43

Sumer) povestea lui Nibiru şi venirea Anunnaki pe Pământ, iar în Babilon povestea vieţii lui Marduk. Includea episoadele de la Războaiele Piramidei, când a fost condamnat la moarte într-un mormânt sigilat şia înviat, când a fost scos din el în viaţă, exilul său pentru a deveni Nevăzutul, şi Reîntoarcerea sa victorioasă. Procesiunile, venirile şi plecările, aparţiile şi dispariţiile şi chiar jocurile cu actori îl prezintă oamenilor pe Marduk ca un zeu care a suferit – suferinţă pe Pământ – dar la final victorios, prin câştigarea supremaţiei prin omo-

lngul ceresc. (Povestea lui Iisus din Noul Testament a fost atât de asemănătoare, încât savanții și teologii din Europa discutau acum un secol dacă Marduk a fost „Prototipul lui Iisus").

Ceremoniile erau alcătuite din două părți. Prima implica o plimbare solitară cu barca a lui Marduk peste și de-a lungul râului către o structură numită *Bit Akiti* („Casa lui Akiti"); cealaltă are loc în interiorul orașului. Este clar că partea solitară simbolizează călătoria cerească a lui Marduk de pe planeta-mamă către o locație exterioară în spațiu, în interiorul sistemului solar – o călătorie într-o barcă peste ape, conform conceptului că spațiul interplanetar a fost alcătuit din „ape adânci" primitive care se traversau cu „bărci cerești" (nave spațiale) – un concept reprezentat grafic în arta egipteană, unde zeii cerești erau pictați la vânătoare în ceruri în „bărci cerești" (Fig. 44)

Era întoarcerea cu succes a lui Marduk din exterior și numai Bit Akiti începea festivitățile publice. Aceste ceremonii publice vesele începeau cu felicitarea lui Marduk la debarcader de către ceilalți zei și însoțirea sa de către rege și preoți într-o Procesiune Sacră, urmată de mulțimi mari de oameni. Descrierile procesiunii și ruta sa erau atât de detaliate încât ele le-au condus pe arheologii care au săpat în vechiul Babilon. Din textele inscripționate pe tăbliță de lut și din topografia dezgropată a orașului reiese că erau șapte staționări în care

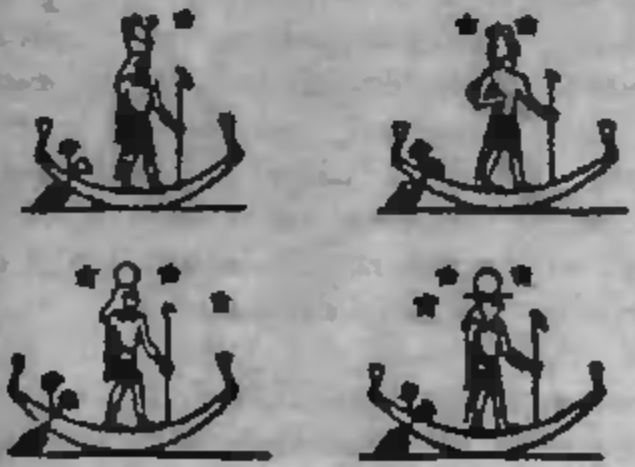

Figura 44

procesiunea sacră făcea opriri şi îndeplinea ritualuri. Staţiile purtau deopotrivă nume Sumeriene şi Akkadiene şi simbolizau (în Sumeriană) călătoriile lui Anunnaki în interiorul sistemului solar (de la Pluto către Pământ, a şaptea planetă) şi (în Babilon) „staţiile" din povestea vieţii lui Marduk: naşterea sa divină în „Locul Pur", cum a fost naşterea sa, dreptul său la supremaţie, cum a fost refuzat, cum a fost condamnat la moarte; cum a fost îngropat (în viaţă, în Marea Piramidă); cum a fost salvat şi reînviat; cum a fost exilat şi a mers în exil; şi, cum la final, chiar marii zei, Anu şi Enlil, s-au supus destinului şi au proclamat supremaţia sa.

Epopeea Creaţiei sumeriană originală este expusă în şase tăbliţe (în paralel pentru cele şase zile biblice ale Creaţiei). În Biblie, Dumnezeu s-a odihnit în a şaptea zi, folosind-o pentru a-şi revedea opera. Revizuirea babiloniană din Epopee a culminat cu adăugarea unei a şaptea tăbliţe care era dedicată în întregime glorificării lui Marduk prin dăruirea a 50 de nume – un act care simboliza pretenţia lui la Rangul 50 ce fusese a lui Enlil până atunci (şi a lui Ninurta ulterior).

Începând cu numele său tradiţional MAR.DUK, „fiul al Locului Pur", numele – alternând între Sumeriană şi Akkadiană – a primit epitete care variau de la „Creator a Tot" la „Domnul care a creat Cerul şi Pământul" şi alte titluri legate de bătălia celestă cu Tiamat şi crearea Pământului şi a Lunii: „Cel mai de seamă dintre toţi zeii", „Distribuitorul de sarcini către Igigi şi Anunnaki şi Comandantul lor", „Zeul care menţine viaţa... zeul care reînvie morţii," „Domnul tuturor pământurilor", zeul ale cărui decizii şi bunăvoinţă susţin Omenirea, oamenii pe care i-a creat, „Distribuitorul culturilor", care aduce ploaia peste recolte, distribuie terenurile şi „împarte bunăstarea" pentru zei şi oameni deopotrivă.

În sfârşit, el a primit numele NIBIRU, „Cel care va pune Trecerea/intersecţia Cerului şi Pământului":

> Kakkabu *care în ceruri este strălucitor...*
> *Cel care goneşte fără încetare prin Adâncimea Apelor*
> *Să fie „Trecere" numele său!*

Poate el susține cursul stelelor în ceruri,
Poate el păstorește zeii cerești ca oi.

„Marii zei l-au proclamat „cu titlul 50": Pe cel al cărui nume este, 50, zeii l-au făcut suprem", arată în concluzie textul complet.

Când citirea în cursul unei nopți întregi a celor șapte tăblițe se termina – probabil veneau zorii – preoții care conduceau serviciile rituului făceau următoarele anunțuri:

Să fie numele de 50 păstrat în amintire...
Să fie înțelepciunea și cunoașterea .
Să le recite tatăl către fiul său,
Să fie deschise urechile ciobanilor și păstorilor
Să se bucure cu Marduk, „Enlil" al zeilor,
Al cărui ordin este ferm, a cărui comandă este neschimbată;
Rostirea gurii sale niciun zeu nu o poate schimba.

Când Marduk le apărea oamenilor, era îmbrăcat în haine minunate ce făceau de rușine îmbrăcămintea simplă din lână a vechilor zei din Sumer&Akkad (Fig. 45).

Figura 45

Deşi Marduk era un zeu nevăzut în Egipt, venerarea şi acceptarea sa acolo au început destul de repede. Un imn către Ra-Amon, care glorifica zeul printr-o varietate de nume la întrecere cu Numele 50 Akkadian, îl numeşte „Stăpânul zeilor, cel care se vede la mijlocul orizontului" – un zeu ceresc – „care a făcut întregul Pământ", precum şi un zeu pe Pământ, „care a creat omenirea şi a făcut fiarele, care a creat pomii cu fructe, care a făcut ierburile şi a dat viaţă bovinelor", un zeu „pentru care a şasea zi este sărbătorită". Pasajele asemănătoare din poveştile mesopotamiene şi cele ale creaţiei biblice sunt clare.

Potrivit acestor expresii ale credinţei, pe Pământ, în Egipt, Ra/Marduk era un zeu nevăzut pentru că el locuia peste tot – un imn lung se referă, de fapt, la Babilon ca la locul unde zeii sărbătoreau victoria sa (deşi savanţii presupun că referirea nu este la Babilonul din Mesopotamia, ci la oraşul cu acelaşi nume din Egipt). În ceruri el era nevăzut, pentru că „el este departe în cer." Pentru că el merge „către partea din spate a orizonturilor... către înălţimea cerului." Simbolul regalităţii Egiptului – un disc înaripat flancat de şerpi – este de obicei explicat ca un disc al Soarelui „pentru că Ra era Soarele"; dar, de fapt, era vechiul simbol al omniprezenţei lui Nibiru (Fig. 46) şi era Nibiru care a devenit o „stea" nevăzută.

Deoarece Ra/Marduk era absent fizic din Egipt, acesta a fost locul unde Religia Stea a lui Marduk s-a exprimat în cea mai clară formă. Acolo, Aten, „Steaua Milioanelor de Ani" reprezentând pe Ra/Marduk în aspectul său ceresc, a devenit Nevăzutul, pentru că era „departe în cer", pentru că a plecat „în spatele orizontului".

Trecerea la Noua Eră a lui Marduk şi la noua religie nu a fost atât de lină în teritoriile Enlilite. Mai întâi sudul Mesopotamiei şi teritoriile vestice, care au fost în calea vântului otrăvitor, au trebuit să se recupereze după impact.

Calamitatea care s-a abătut asupra Sumerului, trebuie reamintit, nu a fost o explozie nucleară în sine, ci vântul radioactiv care a urmat. Oraşele au fost golite de locuitorii săi, dar nu au fost afectate

Figura 46

fizic. Apele fuseseră otrăvite, dar curgerea celor două râuri a reparat aceasta curând. Solul a absorbit substanța radioactivă otrăvitoare și acesta s-a refăcut și s-a îmbunătățit peste un timp; și de asemenea, s-a îmbunătățit cu timpul. Astfel a fost posibil pentru oameni să repopuleze încet și să înceapă să se așeze pe pământul pustiit.

Primul conducător administrativ înregistrat pe teritoriul pustiit din sud a fost un ex-guvernator al Mari, un oraș situat la nord-vest pe râul Eufrat. Aflăm că „el nu era de origine sumeriană", numele său, Ishbi-Erra, era de fapt un nume semitic. Și-a stabilit sediul în orașul Isin și de acolo supraveghea eforturile de refacere a celorlalte orașe principale, dar procesul era lent, dificil și uneori haotic.

Eforturile sale de repopulare au fost continuate de câțiva succesori, de asemenea purtând nume semitice, așa numita „Dinastie Isin". Împreună le-a luat un secol să reînvie Ur, centrul economic al Sumerului și în cele din urmă Nippur, centrul religios tradițional al teritoriului; dar până atunci procesul de refacere a trecut prin provocări din partea celorlalți conducători locali ai orașului, astfel că Sumerul de odinioară a rămas un teritoriu fragmentat și șubrezit.

Chiar și Babilonul, deși în afara direcției Vântului Rău, avea nevoie de o revitalizare și repopulare dacă dorea să crească și să ajungă la statutul de imperiu și nu a deținut grandoarea din profețiile lui Marduk pentru un timp. Mai mult de un secol a trebuit să treacă până când o dinastie, numită de savanți Prima Dinastie a Babilonului, a fost instalată la tron (cca 1900 î.Hr.). Încă un secol a trebuit să treacă până când un rege care a ajuns la măreția profețită a venit la Tronul Babilonului; numele său era Hammurabi. Este cunoscut mai ales pentru codul de legi pe care l-a creat – legi înscrise pe o stela de piatră descoperită de arheologi (și care se află acum la Luvru, în Paris).

A fost nevoie de două secole pentru ca viziunea profetică a lui Marduk cu privire la Babilon să devină realitate. Dovezile sărace din perioada de după calamitate – unii savanți se referă la perioada ce a urmat prăbușirii Ur ca fiind Era Întunecată din istoria Mesopotamiei – sugerează că Marduk i-a lăsat pe ceilalți zei – chiar și pe adversarii săi – să se îngrijească de refacerea și repopularea vechilor sale centre de cult, dar este îndoielnic că ei au dat curs invitației. Refacerea și reconstruirea inițiate de Ishbi-Erra au început în Ur, dar nu este menționată întoarcerea în Ur a lui Nannar/Sin și a lui Ningal. Există o mențiune a prezenței ocazionale a lui Ninurta în Sumer, în special pentru staționarea trupelor sale din Elam și Gutium, dar nu este nicio precizare că el sau soția sa, Bau, s-au întors vreodată în orașul lor drag, Lagash. Eforturile făcute de Ishbi-Erra și de succesorii săi pentru a reface centrele de culi și templele lor au culminat – după o perioadă de 72 de ani – la Nippur, dar nu este nicio mențiune că Enlil și Ninlil și-au reluat locuința acolo.

Unde au plecat? O direcție de explorare care a intrigat a fost că însuși Marduk – acum șef suprem și comandant care dă ordine zeilor Anunaki – avea planuri pentru ei.

Dovezi scrise, și nu numai, din acea perioadă arată că ascensiunea la supremație a lui Marduk nu a dus la sfârșitul politeismului – credințele religioase în mai mulți zei. Dimpotrivă, supremația sa a presupus continuarea politeismului, pentru că a fi șef suprem peste ceilalți zei făcea necesară existența acestora. El era mulțumit să-i lase pe zei să existe, atâta timp cât prerogativele lor se aflau sub controlul său, o tăbliță babiloniană arată (pe partea care nu a fost distrusă) următoarea listă a atributelor divine care au fost investite în Marduk:

Ninurta	este	Marduk al sapei
Nergal	este	Marduk al atacului
Zababa	este	Marduk al luptei
Enlil	este	Marduk al domniei și sfatului
Sin	este	Marduk al iluminării de noapte
Shamash	este	Marduk al justiției
Adad	este	Marduk al ploii

Ceilalți zei au rămas, atributele lor au rămas – dar ei dețineau acum prerogative ale lui Marduk, pe care el însuși le-a acordat lor. El i-a lăsat să-și continue cultul; chiar numele conducătorului/administratorului interimar în sud, Ishbi-*Erra* („Preotul lui Erra", i.e. al lui Nergal) confirmă această politică a toleranței. Dar ceea ce aștepta Marduk era ca ei să vină și să stea cu el în Babilon – prizonieri în colivii de aur, am putea spune.

În autobiografia sa, *Profețiile*, Marduk arată clar intențiile sale în ceea ce îi privește pe ceilalți zei, inclusiv pe adversari: urmau să vină și să locuiască, alături de el, în zona sacră a Babilonului. Sunt menționate în special sanctuare și pavilioane pentru Sin și Nergal, unde ar putea locui – „împreună cu posesiunile și comorile lor"! Textele care descriu Babilonul și săpăturile arheologice arată că, potrivit dorințelor lui

Figura 47

Marduk, incinta sacră din Babilon a inclus, de asemenea, şi altare dedicate lui Ninmah, Adad, Shamas şi chiar Ninurta.

Când în sfârşit Babilonul a devenit o putere imperială – sub Hammurabi – templul său zigurat s-a ridicat într-adevăr spre cer, marele rege profeţit stătea pe tronul său; dar în zonele sale sacre pline de preoţi, ceilalţi zei nu l-au urmat. Manifestarea Noii Religii nu a avut loc.

Privind reprezentările codului său de legi pe stela lui Hammurabi (Fig. 47), îl vedem primind legile de la nimeni altul decât de la Utu/Shamash – chiar el, potrivit listei citate mai sus, ale cărui prerogative ca Zeu al Justiţiei aparţineau acum lui Marduk, preambulul inscripţionat pe stelă îi invocă pe Anu şi Enlil – cel ale cărui atribute de „Domn şi Sfătuitor" se presupune că a fost preluate de Marduk – ca zei cărora Marduk le-a atribuit statutul său.

Măreţe Anu,
Stăpân al zeilor care au venit din cer pe Pământ,
Şi Enlil, Stăpân al Cerului şi al Pământului
Care hotărăşti destinele Pământului,

Hotărăşti pentru Marduk, primul născut al lui Enki,
Funcţiile lui Enlil peste toată omenirea.

Aceste confirmări ale împuternicirilor zeilor Enliliţi, la două secole după ce a început Era lui Marduk, reflectă stadiul actual al relaţiilor: ei nu s-au retras în incinta sacră a lui Marduk. Împrăştiaţi în Sumer, unii şi-au însoţit discipolii pe teritorii îndepărtate, în cele patru colţuri ale Pământului; ceilalţi au rămas în apropiere, adunându-şi discipolii vechi şi noi, pentru o nouă provocare a lui Marduk.

Faptul că Sumerul nu mai exista ca patrie este exprimat clar în instrucţiunile divine date lui Abram la Nippur – la începutul calamităţii nucleare – să-şi „semitizeze" numele în Abraham (şi pe cel al soţiei Sarai în Sarah) şi să-şi stabilească locuinţa în Canaan. Abraham şi soţia sa nu erau singurii sumerieni în căutarea unui nou refugiu. Calamitatea nucleară a declanşat mişcări migratoare la un nivel necunoscut până atunci. Primul val de oameni pleca departe de pământurile afectate; cel mai semnificativ aspect şi unul cu cele mai de durată efecte a fost dispersarea locuitorilor Sumerului *departe* de Sumer. Următorul val de migraţie a fost în *interiorul* pământului abandonat, venind în valuri din toate direcţiile.

Oricare a fost direcţia spre care s-au îndreptat valurile migratoare, roadele a 2000 de ani de civilizaţie sumeriană au fost adoptate de către alţi oameni care le-au urmat în următoarele două milenii. Într-adevăr, deşi Sumerul ca entitate fizică s-a prăbuşit, realizările civilizaţiei sale sunt cu noi în aceste zile – vedeţi calendarul *anului cu 12 luni*, verificaţi timpul la *ceasul vostru* care menţine sistemul sumerian 60-lea („baza 60"), sau conduceţi invenţia pe roţi (o maşină).

Dovada răspândirii diasporei sumeriene cu limba sa, scrierea, simbolurile, obiceiurile, cunoştinţele cereşti, credinţe şi zei, există în mai multe forme. Pe lângă generalităţi – o religie bazată pe un panteon al zeilor veniţi din ceruri, o ierarhie divină, epitete ale zeilor care au acelaşi înţeles în diferite limbi, cunoştinţele astronomice

care includ planeta casă a zeilor, un zodiac cu cele 12 case ale sale, poveşti ale creaţiei identice şi memorii ale zeilor şi semizeilor pe care savanţii le tratează ca „mituri" – acestea sunt o mulţime de asemănări specifice care nu pot fi explicate altfel decât printr-o prezenţă actuală a sumerienilor. Se vede în exprimarea simbolului reprezentând Vulturul dublu al lui Ninurta, răspândit în Europa (**Fig. 48**); faptul că cele trei limbi europene – maghiara, finlandeza şi basca – sunt înrudite numai cu sumeriana; şi răspândirea picturii prin lume – chiar şi în America de Sud – a lui Ghilgameş care luptă cu mâinile goale împotriva celor doi lei fioroşi (**Fig. 49**).

În Orientul Îndepărtat există asemănări clare între scrierea cuneiformă sumeriană şi scrierile din China, Coreea şi Japonia. Asemănarea nu este doar în ceea ce priveşte scrierea: multe hieroglife se pronunţă la fel şi au, de asemenea, acelaşi înţeles. În Japonia civilizaţia a fost atribuită unui strămoş enigmatic numit AINU. Împăratul era considerat descendent al unui semizeu, Sun-god, iar ceremoniile de învestitură a noului rege includeau o veghe solitară nocturnă alături de zeiţa Soarelui – un ritual care aminteşte de riturile Căsătoriei Sacre în vechiul Sumer, unde noul rege petrecea o noapte cu Inanna/Ishatar.

În cele Patru Regiuni de odinioară, valurile migratoare formate din diverse popoare, declanşate de calamitatea nucleară şi de

Figura 48

Figura 49

Noua Eră – mai mult decât râurile și râulețele care curg după ploi furtunoase – au format națiuni care au crescut și au căzut, state și orașe-state. În locul gol al Sumerului, noii sosiți veneau din apropiere, dar și de departe; arena lor, scena centrală, a rămas ceea ce putem spune pe drept cuvânt, Pământurile Bibliei. Într-adevăr, până la venirea arheologilor moderni, s-a știut puțin sau deloc despre ele, cu excepția menționării lor în Biblia Ebraică; ele oferă informații nu doar despre diverse popoare, ci și despre „zeii lor naționali" și despre războaiele purtate în numele acelor zei.

Dar națiuni ca hitiții, state ca Mitanni sau capitale regale ca Mari, Carchemish sau Susa, care au fost puse la îndoială, au fost

literalmente descoperite în săpăturile arheologilor; în ruinele lor au fost găsite nu doar artefacte grăitoare, ci şi mii de tăbliţe inscripţionate care au adus la lumină existenţa lor, precum şi extinderea stilului lor pe moştenirea sumeriană. Practic, peste tot, „primii" sumerieni în ştiinţe şi tehnologie, literatură şi artă, regalitate şi preoţie au creat fundaţia pe care s-au dezvoltat culturile ce au urmat. În astronomie s-au menţinut terminologia sumeriană, formulele orbitale, listele planetare şi conceptul zodiacal. Scrierea cuneiformă sumeriană a fost folosită alte mii de ani şi chiar mai mult. Limba sumeriană a fost studiată, lexicoanele sumeriene au fost compilate, poveştile sumeriene ale zeilor şi eroilor au fost compilate şi traduse. Şi odată ce limbile acelor diverse naţiuni au fost descifrate, s-a dovedit că zeii lor erau membri ai vechiului panteon Anunnaki.

Şi-au însoţit zeii Enliliţi discipolii în teritorii îndepărtate unde aceştia au reînviat cunoştinţele şi credinţele sumeriene? Informaţiile sunt neconcludente. Dar ceea ce este confirmat istoric este faptul că în perioada de două sau trei secole ale Noii Ere, pe pământurile de la graniţa Babilonului, cei care se presupune că au devenit invitaţii retraşi ai lui Marduk s-au angajat în cele mai noi tipuri de afilieri religioase: *religiile naţionale de stat*.

Este posibil ca Marduk să fi acumulat 50 de nume divine; dar nu a fost posibil să se prevină de atunci înainte lupta între naţiuni şi lupta oamenilor între ei „în numele Zeului" – zeul *lor*.

8

ÎN NUMELE ZEULUI

Dacă profeţiile şi aşteptările mesianice care anunţau Noua Eră a secolului XXI î.Hr. ne par familiare astăzi, strigătele bătăliei din secolele următoare nu s-ar putea părea ciudate. Dacă în mileniul trei î.Hr. un zeu a luptat împotriva altui zeu folosind armate de oameni, în mileniul al doilea î.Hr. oameni s-au luptat între ei „în numele zeului".

A trebuit să treacă câteva secole după începutul Noii Ere a lui Marduk pentru a se vedea că realizarea profeţiilor sale de grandoare au venea aşa uşor. Semnificativ, rezistenţa a venit nu atât din partea zeilor Enlilii dispensaţi, ci din partea oamenilor, a maselor care le erau credincioşi şi îi venerau!

Mai mult de un secol a trebuit să treacă de la dezastrul nuclear până când Babilonul (oraşul) să intre în istorie ca Babilonia (statul) sub conducerea Primei Dinastii. În timpul acestui interval, sudul Mesopotamiei – Sumerul vechi – a fost lăsat în mâna unor conducători temporari stabiliţi în Isin apoi în Larsa; numele lor teoforice – Lipit-*Ishtar*, *Ur-Ninurta*, *Rim-Sin*, *Enlil*-Bani – arătau loialitatea faţă de Enliliţi. Meritul încoronării lor a fost restaurarea templului din Nippur, exact după 72 de ani de la dezastrul nuclear – un alt indiciu al loialităţii lor şi al aderării la un anumit timp zodiacal.

Aceşi conducători ne-babilonieni erau vlăstare ale regilor vorbitori de limbi semitice, dintr-un oraş-stat numit Mari. Dacă cineva s-ar uita pe o hartă cu statele – naţiuni din prima jumătate a mileniului al doilea î.Hr. (**Fig. 50**), ar vedea clar că statele ne-Mardukiene formau o adevărată menghină în jurul Marelui Babilon, începând cu Elam şi Gutium pe partea de sud-est şi est, Asiria şi Hatti în nord; şi

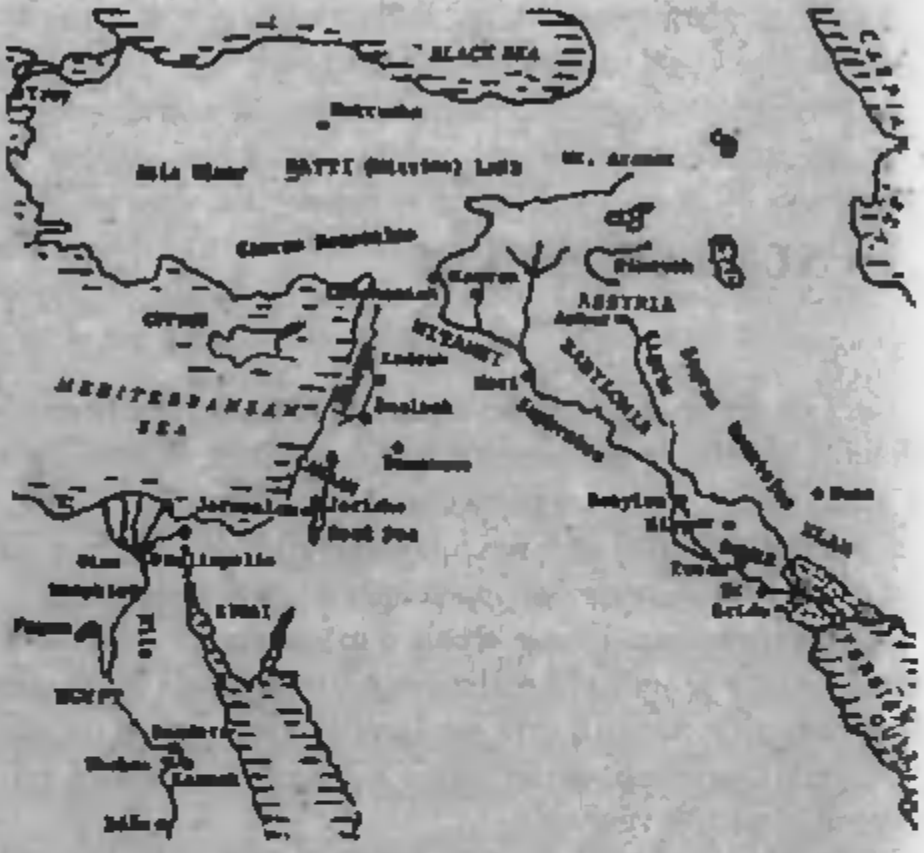

Figura 50

ca o ancoră vestică a lanțului, Mari pe Eufratul de mijloc.

Între ele, Mari era cel mai „sumerian" prin faptul că a servit odată drept capitală a Sumerului, al zecelea prin rotație între orașele principale ale Sumerului. Vechi oraș port la râul Eufrat, el a fost un punct important de trecere a oamenilor, bunurilor și culturii între Mesopotamia, în est, teritoriile mediteraneene, în vest și Anatolia în nord-vest. Monumentele sale dețin cele mai bune fragmente de scriere sumeriană, iar uriașul său palat era decorat cu picturi murale uimitoare prin măiestria lor, onorând-o pe Ishtar (Fig. 51). (Un capitol despre Mari și despre vizita mea la ruinele sale poate fi citit în *Cronicile Expedițiilor pe Pământ*).

Miile de tăblițe de lut din arhiva regală dezvăluie cum bogăția și conexiunile internaționale ale orașului Mari cu celelalte orașe-

Figura 51

state au fost folosite la început, apoi trădate de către Babilonul aflat în ascensiune. După o primă etapă a refacerii sudului Mesopotamiei de către regalitatea Mari, regii Babilonului – simulând pacea şi fără nicio provocare – au tratat Mari ca pe un mamic. În anul **1760 î.Hr.** regele babilonian Hammurabi a atacat, a supus şi distrus Mari, templele şi palatele sale. S-a făcut asta, se laudă Hammurabi în analele sale, „prin puterea măreaţă a lui Marduk".

După prăbuşirea oraşului Mari, căpeteniile din „Pământurile de la Mare" – zonele mlăştinoase ale Sumerului la graniţa cu Marea de Jos (Golful Persic) – conduceau raiduri către nord şi preluau din când în când controlul asupra oraşului sacru Nippur. Dar aceste raiduri au fost câştigate temporar, iar Hammurabi era sigur că înfrângerea lui Mari va completa dominaţia politică şi religioasă a Babilonului asupra vechiului Sumer&Akkad. Dinastia căreia îi aparţinea, numită de savanţi Prima Dinastie a Babilonului, a început cu un secol înaintea sa şi a continuat, prin descendenţii săi, timp de alte două secole. În acele vremuri tulburi, era o adevărată realizare.

Istoricii şi teologii sunt de acord că în anul **1760 î.Hr.** Hammurabi, numindu-se pe sine „Regele celor Patru Sferturi", „a pus Babilonul pe harta lumii" şi **a inaugurat Religia Stea a lui Marduk.**

Când supremația politică și militară a Babilonului a fost instaurată, era timpul afirmării și a creșterii dominației religioase. Într-un oraș a cărui splendoare era lăudată în Biblie și ale cărui grădini erau considerate una dintre minunile lumii antice, zona sacră, cu templul-zigurat al lui Esagil în centrul lor, era protejată cu ziduri și porți păzite; înăuntru, drumurile procesionale erau făcute să se potrivească cu ceremoniile religioase, iar altarele erau construite pentru ceilalți zei (pe care Marduk îi aștepta să-i fie oaspeți).

Când au săpat în Babilon, arheologii au găsit nu doar rămășițele orașului, ci și „tăblițe arhitecturale" care descriau și cartografiau orașul; deși multe structuri rămase sunt din perioada târzie, concepția centrului zonei sacre (**Fig. 52**) dă o bună idee asupra magnificului sediu al lui Marduk.

Ca și „Vaticanul", incinta sacră a fost umplută, de asemenea, cu matrici impresionante ale preoților ale căror sarcini religioase, administrative, politice pot fi separate în funcție de grupări, clasificări și desemnări.

La baza ierarhiei era serviciul personal, *Abalu* – „Hamalii" – care curățau templul și clădirile învecinate, furnizau unelte și ustensile cerute de ceilalți preoți și care se ocupau de aprovizionare și administrarea personalului – cu excepția firelor de lână care erau încredințate numai preoților *Shu'uru*. Preoții speciali, ca *Mushshipu*

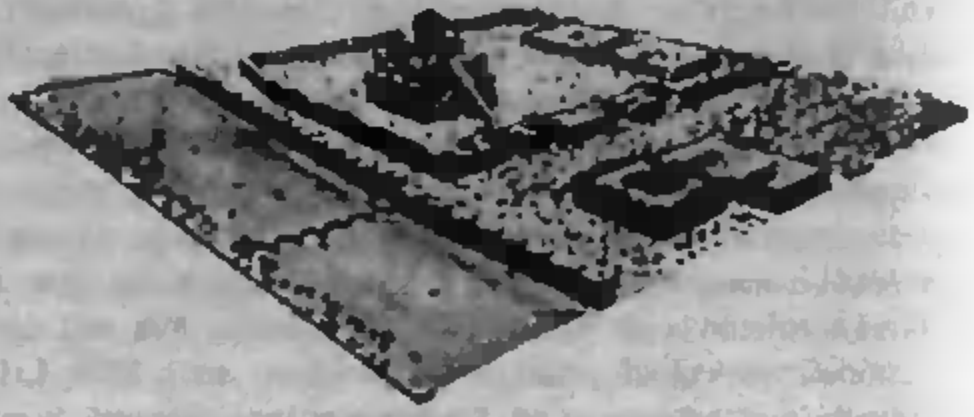

Figura 52

şi *Mulilu*, realizau servicii rituale de purificare, cu excepţia celui care cere lui *Mushlahhu* să trateze infestările şarpelui. *Umannu*, Stăpânul Meşteşugarilor, lucra în ateliere unde au fost create obiecte religioase artistice; grupul *Zabbu* era format din preotese şi bucătărese care preparau mâncarea. Alte preotese jucau rolul de bocitoare profesioniste la înmormântări; cele numite *Bakate* ştiau să verse lacrimi amare. Apoi mai erau *Shangu* – numiţi simplu, „preoţii" – care supravegheau funcţionarea de ansamblu a templului, desfăşurarea ritualurilor, precum şi primirea şi gestionarea ofrandelor, sau care erau responsabili pentru hainele zeilor; şi aşa mai departe.

Serviciile oferite de „majordomii" zeilor rezidenţi erau operate de un grup mic şi elitist de preoţi. Existau *Ramagu*, care se ocupau de ritualurile purificării prin apă (onorau prin baie zeul) şi *Nisaku* care aruncau apa folosită. Ungerea zeului cu „Uleiul sacru" – un amestec delicat de uleiuri aromatice specifice – era atribuită unor mâini pricepute, începând cu *Abaraku*, care amesteca unguentele, şi apoi cu *Pashixhu*, care realiza ungerea (în cazul zeiţelor toţi preoţii erau eunuci). Apoi erau alţi preoţi şi preotese, inclusiv Corul Sacru – *Naru* care cântau, *Lallaru* care erau cântăreţi şi muzicieni, şi *Munabu* a căror specialitate era jelirea. În fiecare grup exista un *Rabu* – Şeful – care conducea.

Aşa cum a prevăzut Marduk, odată ce templul său zigurat a-ra înălţat spre cer, principala sa funcţie era să observe cerurile în mod constant; într-adevăr, cel mai important grup de preoţi în templu era cel a cărui sarcină era să observe cerurile, să urmărească mişcările stelelor şi planetelor, să înregistreze fenomenele speciale (cum ar fi conjuncţia planetară sau eclipsa), să constate dacă cerurile transmit semne; şi dacă da, ce prevestesc ele.

Preoţii astronomi, numiţi, în general, *Mashmashu*, aveau diverse specializări: preotul *Kalu*, de exemplu, era specializat în urmărirea Constelaţiei Taurului. Era datoria lui *Lagaru* să facă zilnic înregistrări detaliate ale observaţiilor cereşti şi să transmită informaţiile către preoţii-interpreţi. Aceştia – aflaţi la vârful ierarhiei preoţeşti – îi includeau pe *Ashipputu*, specialiştii Semnului, *Mahhu* „cei care citesc

semnele" şi *Baru* – „Grăitoru de adevăr" – care „au înţeles misterele şi semnele divine". Un preot special, *Zaqiqu*, era însărcinat cu interpretarea cuvintelor divine către rege. Atunci, preoţii astronomi erau conduşi de *Urigallu*, Mare Preot, care era un om sfânt, un magician, un fizician ale cărui veşminte albe aveau tivuri colorate.

Descoperirea a 70 de tăbliţe care formulau o serie continuă de observaţii şi traducerea lor, numite după cuvintele de deschidere, *Enuma Anu Enlil*, arată deopotrivă tranziţia de la astronomia sumeriană şi existenţa formulelor oraculare care spun ce înseamnă fenomenele. În timp, o serie de ghicitori, interpreţi de vise şi alţii s-au alăturat ierahiei, dar ei erau mai degrabă în serviciul regelui decât în cel al zeilor. Cu timpul, locul observaţiilor cereşti a fost luat de semnele astronomice pentru rege şi ţară – care prevesteau războiul, liniştea, revoluţiile, viaţa lungă sau moartea, bogăţia sau mizeria, binecuvântarea divină sau pedeapsa zeilor. La început, observaţiile cereşti erau astronomie pură şi de interes major pentru zeu – Marduk – şi abia în al doilea rând, pentru rege şi oameni.

Nu întâmplător era un Kalu, preot specializat în supravegherea Constelaţiei Taurului a lui Enlil pentru orice fenomen neobişnuit, pentru că principalul scop al lui Esagil, ca observator era să urmărească schimbările zodiacale cereşti şi să stea cu ochii pe Timpul Zodiacal. Faptul că evenimente semnificative dinaintea exploziei nucleare, petrecute în intervale de 72 de ani, au continuat să se întâmple după aceea (vezi capitolele anterioare) arată că ceasul zodiacal, în care treceau 72 de ani pentru o schimbare Precesională cu un grad, era în continuare observat şi se ţinea cont de el.

Este clar din toate textele astronomice (şi astrologice) din Babilon că preoţii–astronomi au menţinut împărţirea sumeriană a cerurilor în trei Drumuri sau Căi, fiecare ocupând 60 de grade în arcul ceresc: Calea lui Enlil pentru cerurile din nord, Calea lui Ea pentru cerurile din sud şi Calea lui Anu pentru banda centrală (**Fig. 53**). Mai târziu au fost localizate şi constelaţiile zodiacale şi a fost acolo unde „Pământul întâlneşte Cerul" – la orizont.

Este posibil ca, deoarece Marduk a obţinut supremaţia în

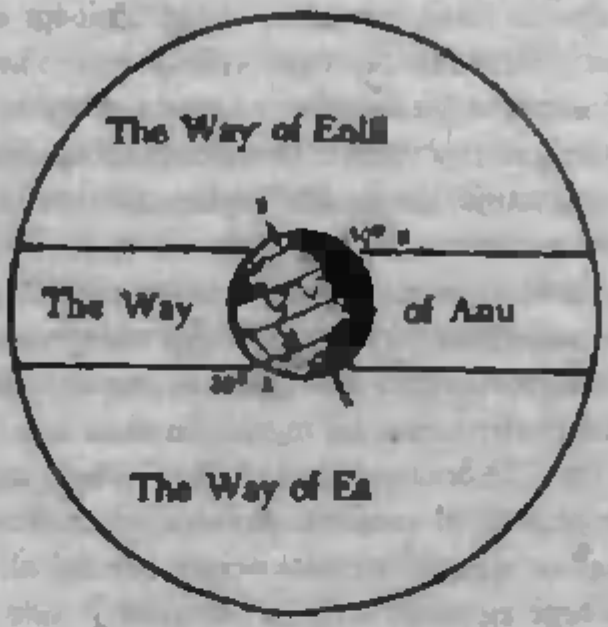

Figura 53

acord cu Timpul Ceresc, ceasul zodiacal, preoții săi astronomi să fi continuat să monitorizeze cerurile la orizont, AN.UR sumerian, „baza Cerului". Nu exista niciun punct în căutarea AN.PA sumeriam, „Vârful Cerului", zenitul, pentru că Marduk, fiind o „stea", Nibiru, era atunci plecat și nevăzut.

Dar o orbită planetară, deși nevăzută acum, a fost nevoită să se întoarcă. Exprimând echivalentul temei Marduk-este-Nibiru, versiunea egipteană a Religiei Stea a lui Marduk promitea credința că timpul va veni atunci când acest zeu-stea sau stea-zeu *ar putea reveni* ca ATEN.

Acest aspect al Religiei Stea a lui Marduk – posibila reintoarcere - a reprezentat o provocare pentru adversarii Enlilip ai Babilonului și a orientat centrul de conflict către așteptări mesianice reînnoite.

Între actorii post-Sumer de pe scena Lumii Antice, patru au crescut la statutul de imperiu și au lăsat o amprentă puternică în istorie: Egiptul și Babilonul, Asiria și Hatti (pământul hitiților); fiecare a avut propriul său „zeu național".

Primele două au aparținut taberei Enki-Marduk-Nabu; celelalte

două au aparţinut lui Enlil, Ninurta şi Adad. Zeii lor naţionali s-au numit Ra-Amon şi Bel/Marduk, Ashur şi Teshub şi în numele acestor zei s-au purtat războaie prelungite, constante şi crude. Războaiele, istoricii pot explica, au fost cauzate de motivele obişnuite: resurse, teritorii, nevoi sau lăcomie; dar analele regale care detaliază războaiele şi expediţiile militare le prezintă ca *războaie religioase*, în care unul dintre zei era glorificat, iar zeitatea adversă era umilită. Oricum, profilarea speranţelor Reîntoarcerii a transformat aceste războaie în *campanii teritoriale care aveau ca ţinte anumite amplasamente*.

Războaiele, potrivit analelor regale din toate aceste teritorii, au fost lansate de rege „la comanda zeului meu"; campania era purtată „în acord cu un oracol" al unui zeu sau altul; şi de fiecare dată victoria era obţinută cu ajutorul armelor neînfricate sau alt ajutor direct dat de zeu. Un rege egiptean scria în însemnările sale de război că „Ra care mă iubeşte, Amon care mă favorizează" l-a instruit să pornească „împotriva acestor inamici pe care Ra îi detestă". Un rege asirian, vorbind despre înfrângerea unui rege duşman, se lăuda că a înlocuit în templul oraşului imaginea zeului oraşului „cu imaginea zeilor mei şi i-am declarat de atunci încolo zeii teritoriului".

Un exemplu clar al caracterului religios al acelor războaie – şi al alegerii deliberate a ţintelor – poate fi găsit în Biblia ebraică, în *Capitolele Celor 2 Regi*, 18-19, în care este descris asedhul Ierusalimului de către armata asiriană a regelui Sennacherib. După înconjurarea oraşului, comandantul asirian s-a angajat într-un adevărat război psihologic pentru a convinge apărătorii oraşului să se predea. Vorbind în limba ebraică, astfel ca cei de pe zidurile oraşului să înţeleagă, el le-a strigat cuvintele regelui Asiriei: „Nu vă lăsaţi înşelaţi de către şefii voştri că zeul vostru, Yahwe vă va proteja, a salvat vreunul dintre zeii naţiunilor pământurile lor din mâna regelui lui Ashur? Unde sunt zeii lui Hamath şi Arpad? Unde sunt zeii lui Sepharvaim, Hena şi Avva? Unde sunt zeii teritoriului Samara? Care dintre zeii acestor teritorii şi-au salvat pământurile din mâna mea? Va salva atunci Yahwe Ierusalimul din mâna mea?" (Yahwe a făcut-o, arată dovezile istorice).

Pentru ce s-au purtat acele războaie religioase? Războaiele şi zeii naţionali în numele cărora se purtau acestea nu au sens dacă nu observăm că în centrul conflictelor era ceea ce sumerienii au numit DUR.AN.KI – „Legătura Cer-Pământ". În mod repetat, textele antice vorbesc despre catastrofa în care „Pământul s-a separat de Cer" – când portul spaţial de conectare a acestora a fost distrus. Întrebarea copleşitoare care a urmat calamităţii nucleare era aceasta: **Cine – care dintre zei împreună cu naţiunea sa – ar putea pretinde să fie unicul pe Pământ, care să deţină legătura cu Cerurile?**

Pentru zei, distrugerea portului spaţial din peninsula Sinai a fost o pierdere materială a unei unităţi ce trebuia înlocuită. Dar îşi poate cineva imagina impactul – spiritual şi religios – asupra Omenirii? *Deodată, zeii adoraţi ai Cerului şi Pământului aveau accesul tăiat la Cer...*

Cu portul spaţial din Sinai distrus au rămas numai trei amplasamente de conectare cu spaţiul în Lumea Veche: Locul Aterizării în Munţii Cedru; Centrul de Comandă a Misiunii post-Diluviu care înlocuia Nippur; şi Marile Piramide din Egipt care fixau Coridorul de Aterizare. În urma distrugerii portului spaţial, ar mai fi putut avea acele amplasamente funcţii cereşti utile, şi astfel o semnificaţie religioasă?

Cunoaştem răspunsul, într-o oarecare măsură, pentru că toate aceste trei amplasamente încă există pe Pământ, provocând Omenirea cu misterele lor, cu zeii orientaţi spre ceruri.

Cel mai familiar dintre cele trei este Marea Piramidă şi cele de la Giza (**Fig. 54**); dimensiunea sa, precizia geometrică, complexitatea interioară, aliniamentele cereşti şi alte aspecte uluitoare au aruncat îndoiala asupra atribuirii construirii sale Faraonului Keops – atribuire care s-a bazat numai pe găsirea unei hieroglife cu numele său în interiorul piramidei. În *Treptele spre Cer* vin cu dovezi că acele semne au fost un fals modern şi în acea carte, ca şi în altele aduc dovezi – texte şi picturi – care explică de ce şi cum Anunnaki

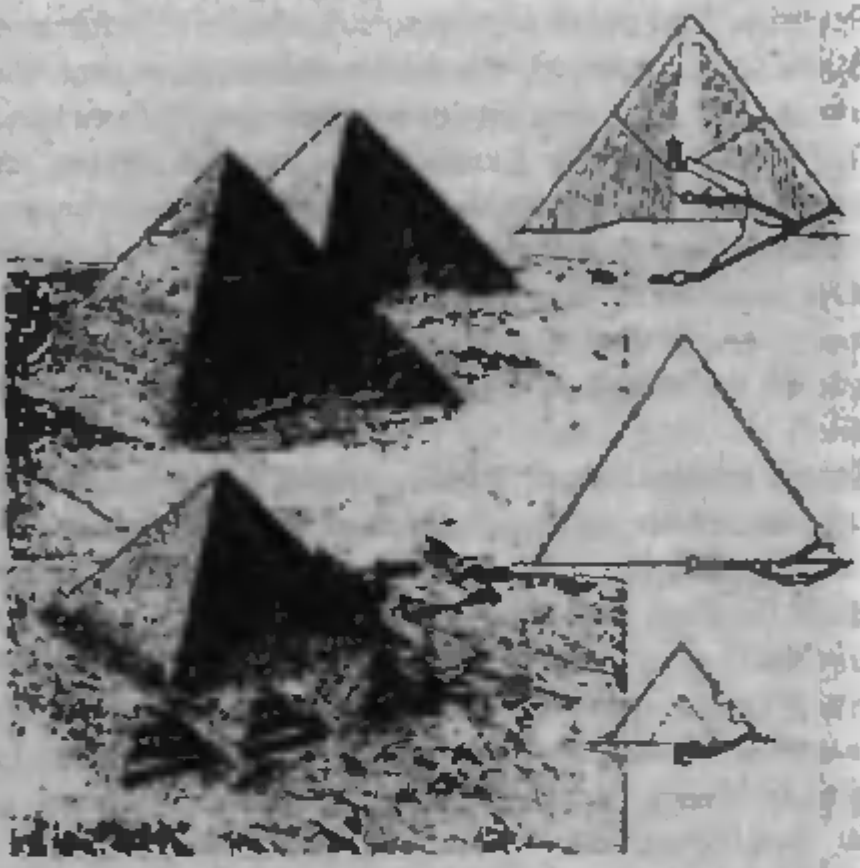

Figura 54

au decis şi construit piramidele. Fiind deposedată de echipamentele sale de ghidare luminoase din timpul războaielor zeilor, Marea Piramidă şi piramidele sale continuă să servească drept faruri pentru Coridorul Aterizării. Fără portul spaţial, ele au rămas doar martori tăcuţi ai unui Trecut dispărut; nu există acolo niciun indiciu că ele ar fi fost vreodată obiecte sacre religioase.

Locul Aterizării în Pădurea de Stejari a avut o referinţă diferită. Ghilgameş, care a fost acolo cu aproape un mileniu înaintea catastrofei nucleare, a asistat la lansarea unei rachete spaţiale; fenicienii din vecinătatea oraşului Byblos, pe coasta Mediteranei, au descris pe o monedă (**Fig. 55**) o rachetă spaţială amplasată într-o bază specială în interiorul unei incinte chiar acelaşi loc – aproape 1000 de ani după evenimentul nuclear. Aşadar, cu sau fără portul

Figura 55

spațial, **Locul Aterizării a continuat să fie operativ.**

Locul, *Ba'albek* („Valea despicată a lui Ba'al"), în Liban, în antichitate consta într-o vastă platformă (aproximativ 5 milioane metri pătrați) din pietre pavate în colțul nord-vestic din care se ridica spre cer o structură de piatră enormă. Construită din blocuri masive de piatră cu forma perfectă cântărind între 600 și 900 de tone fiecare, peretele său vestic a fost în mod special fortificat cu cele mai grele blocuri de piatră de pe Pământ, incluzând trei care cântăresc 1.100 tone fiecare și sunt cunoscute ca Trilithon (Fig. 56). Uluitor este faptul că aceste blocuri colosale de piatră au fost extrase de la aproximativ două mile distanță în vale, unde un astfel de bloc, a cărui extragere nu a fost finalizată, încă iese din pământ (Fig. 57).

Grecii au venerat locul din vremea lui Alexandru ca Heliopolis (Orașul zeului Soarelui); romanii au construit acolo marele templu al lui Zeus. Bizantinii l-au convertit într-o mare biserică; musulmanii, după ei, au construit acolo o moschee; în prezent creștinii maroniți respectă locul ca pe o relicvă din Vremea Uriașilor (o vizită la acest loc și la ruinele sale și felul cum au funcționat ca un turn de lansare, sunt descrise în *Cronicile Expeditiilor pe Pământ*).

Cel mai sacru și sfânt până în zilele noastre a fost locul care a servit ca Centru de Control al Misiunii – Ur-Shalem („Orașul Zeului

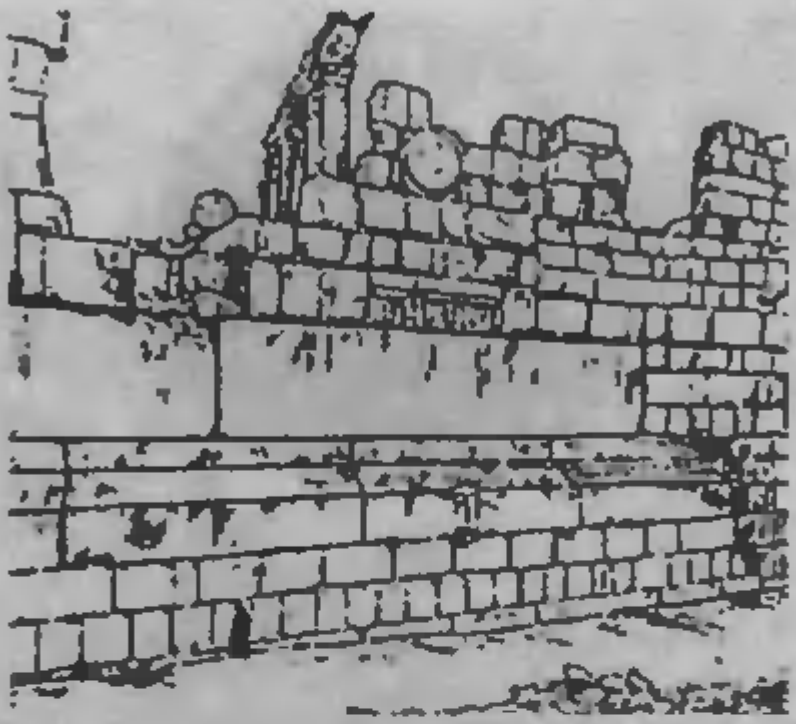

Figura 56

Atotcuprinzător"), **Ierusalim**. Acolo, la fel ca și în Baalbeck, dar la o scară mai redusă, o mare platformă de piatră stă pe o fundație din pietre tăiate, inclusiv **un zid vestic masiv cu trei blocuri imense din piatră**, care măsoară aproximativ 600 de tone fiecare (**Fig. 58**). A fost platforma pe care a fost construit Templul lui Yahwe de către Regele Solomon, iar al său Sfânt Chivot al Legământului a fost așezat pe o piatră sacră deasupra camerei subterane. Romanii care au construit cel mai mare templu al lui Jupiter în Baalbeck, au plănuit să construiască unul lui Jupiter în Ierusalim, în locul celui al lui Yahwe. Muntele Templului este astăzi dominat de construcția musulmană Domul de Piatră (**Fig. 59**), cupola sa aurită a acoperit inițial altarul musulman la Baalbeck – dovadă că legătura dintre cele două locuri de conectare spațială rareori s-a pierdut.

În vremurile grele de după catastrofa nucleară, a putut *Bab-Ili* a lui Marduk, „Poarta zeilor", să înlocuiască vechile amplasamente

Figura 57

Figura 58

ale Legăturii Cer-Pământ? Putea noua Religie a Stelei să ofere un răspuns maselor confuze?

Vechile cercetări pentru aflarea unui răspuns par să continue chiar în zilele noastre.

Figura 59

Cel mai perseverent adversar al Babilonului a fost Asiria. Asiria, situată în regiunea superioară a Tigrului, se numea în vremurile sumeriene Subartu şi reprezenta partea cea mai nordică a Sumer&Akkadului. După limbă şi origini, locuitorii par să fi avut o legătură de rudenie cu Sargon al Akkadului atât de strânsă, încât atunci când Asiria a devenit o putere imperială, câţiva dintre regii săi faimoşi au luat numele Sharru-Kin-Sargon – ca numele lor regal.

Toate acestea, spicuite din izvoarele arheologice în ultimele două secole, confirmă relatările din Biblie (*Geneza*, Capitolul 10) care menţionează asirienii printre descendenţii lui Shem, apoi capitala Asiriei, Nineve şi celelalte oraşe principale ca „venind din afară" – o extensie de la Shine'ar (Sumer). Panteonul lor era unul sumerian – zeii lor erau Anunnaki din Sumer&Akkad; numele teoforice ale regilor asirieni şi ale înalţilor oficiali arătau respect faţă de zeii Ashud, Enlil, Ninurta, Sin, Adad şi Shamash. Existau temple pentru ei, precum şi pentru zeiţa Inanna/Ishtar, care era de asemenea venerată; una dintre cele mai cunoscute descrieri ale sale, cu o casă

Figura 60

de pilot (Fig. 60), a fost găsită în templul său din oraşulAshur.

Documentele istorice ale timpului arată că asirienii din nord au fost primii care au provocat militar Babilonul lui Marduk. Chiar primul rege asirian atestat, Ilushuma, a condus în anul cca 1900 î.Hr. o expediţie militară victorioasă în jos pe fluviul Tigru, spre sud către graniţa cu Elam. Inscripţiile sale arată că scopul său era să „elibereze Ur şi Nippur", şi a făcut-o eliminând pentru un timp dominaţia lui Marduk asupra acelor oraşe.

A fost doar prima bătălie între Asiria şi Babilon într-un conflict care a continuat mai mult de o mie de ani, până la dispariţia ambelor regate. A fost o confruntare în care regii asirieni erau de obicei agresorii. Vorbind aceeaşi limbă Akkadiană şi moştenind aceeaşi tradiţie sumeriană, asirienii şi babilonienii se distingeau printr-o singură diferenţă – zeul lor naţional.

Asiria s-a numit ea însăşi „Pământul zeului Ashur" sau simplu ASHUR, după numele zeului ei naţional, pentru că regii lor şi poporul considerau că acest aspect religios era tot ceea ce conta. Prima sa capitală s-a numit „Oraşul lui Ashur" sau, sim-

plu, Ashur. Numele însemna „Singurul care vede" sau „Singurul care este văzut". Totuşi, cu toate acele nenumărate imnuri, rugăciuni şi alte referiri la zeul Ashur, rămâne neclar cine era exact acesta în panteonul Sumerian–Akkadian. În lista zeilor, el era echivalentul lui Enlil; alte referiri sugerează uneori că el era Ninurta, fiul şi moştenitorul lui Enlil, dar, deoarece soţia sa era menţionată ca fiind Ninlil, concluzia spre care s-a mers a fost că zeul asirian „Ashur" era Enlil.

Relatarea istorică referitoare la Asiria este una cu agresiuni şi cuceriri împotriva multor naţiuni şi a zeilor lor. Nenumăratele lor campanii militare, departe în lumea largă, se purtau, desigur, „în numele zeului" – al zeului lor Ashur: „La comanda zeului meu Ashur, marele domn", era de obicei cuvântul de deschidere în relatările campaniilor militare. Dar când vine vorba despre războiul cu Babilonul, motivul principal al atacurilor asiriene are un aspect uluitor: **nu doar reducerea influenţei Babilonului, ci în fapt mutarea fizică a lui Marduk însuşi din templul său din Babilon.**

Isprava preluării Babilonului şi a luării în captivitate a lui Marduk a aparţinut nu asirienilor, ci vecinilor din nord, hitiţii.

În cca 1900 î.Hr., hitiţii au început să se extindă din bastioanele lor aflate în zona nord-centru a Anatoliei (Turcia de astăzi), au devenit o putere militară care s-a alăturat lanţului de state-naţiuni Enlilite ce se opuneau Babilonului lui Marduk. Într-un timp relativ scurt au obţinut un statut imperial, iar teritoriile lor s-au extins spre sud, incluzând cea mai mare parte a Canaanului biblic.

Descoperirile arheologice referitoare la hitiţi, oraşele lor, relatări, limbă şi istorie reprezintă o poveste uluitoare a aducerii la viaţă şi a confirmării existenţei unui popor şi a unor locuri cunoscute până acum doar din Biblia ebraică. Hitiţii sunt menţionaţi în mod repetat în Biblie, dar fără desconsiderarea şi disprețul acordate celor care îi venerau pe zeii păgâni. Ea se referă la prezenţa hitiţilor pe cuprinsul teritoriilor unde se desfăşoară istoria Patriarhilor evrei. Ziii erau vecinii lui Abraham în Harran şi proprietari de pământ în Hebron, sudul Ierusalimului, cei care au cumpărat peştera de

înmormântare Machpelah. Bathsheba, pe care regele David a râvnit-o în Ierusalim, era soția unui căpitan hitit din armata sa, de la fermierii hitiți (care foloseau zona pentru treieratul grâului) a cumpărat David platforma pentru Templul de pe Muntele Moriah. Regele Solomon a cumpărat cai de caleașcă de la prinții hitiți, iar una dintre fiicele sale s-a căsătorit cu un hitit.

Biblia aprecia că hitiții au aparținut, genealogic și istoric, popoarelor din Asia de Vest, savanții moderni cred că ei au migrat către Asia Mică probabil de dincolo de munții Caucaz. După ce limba lor a fost descifrată, s-a ajuns la concluzia că aparțineau grupului Indo-European (cu greaca pe de o parte și sanscrita pe de altă parte), dar considerați non-semitici „Indo-Europeni". Totuși, odată stabiliți, au adăugat scrierea cuneiformă sumeriană la propria lor scriere, inclusiv „cuvintele de împrumut" sumeriene în terminația lor, au studiat și copiat „miturile" sumeriene și epopeile și au adoptat panteonul sumerian – inclusiv numărul de 12 „Olimpieni". În fapt, unele dintre cele mai timpurii povești ale zeilor din Nibiru și venind din Nibiru au fost descoperite în versiunile lor hitite. Fără îndoială, zeii hitiți erau zei sumerieni, monumentele și sigiliile regale îi arătau acompaniați de simbolul omniprezent al Discului Înaripat (Fig. 46), simbol al Nibiru. Acești zei erau numiți uneori în textele hitite cu numele lor sumeriene sau akkadiene – găsim menționați deseori pe Anu, Enlil, Ea, Ninurta, Inanna/Ishtar și Utu/Shamash. În alte situații, zeii sunt desemnați cu nume hitite; erau conduși de zeul național hitit, **Teshub** – „Suflare de Vânt" sau „Zeul furtunilor". El nu era altcineva decât cel mai mic fiu al lui Enlil, ISHKUR/Adad. Descrierile sale îl arată ținând fulgerul ca o armă, stând de obicei în picioare pe taur – simbol al constelației cerești a tatălui său (**Fig. 61**).

Referințele biblice ale creșterii și sporirii dibăciei militare a hitiților au fost confirmate de descoperirile arheologice, deopotrivă în siturile hitite, dar și în relatările altor națiuni. Semnificativ, teritoriul sudic hitit a ajuns să cuprindă cele două amplasamente de conectare spațială de la Locul Aterizării

Figura 61

(Baalbeck de astăzi) şi Centrul de Control al Misiunii din post-diluviu (Ierusalim); aceasta i-a adus pe hitiţii Enlilişti la o distanţă foarte mică de Egipt, pământul lui Ra/Marduk. Aşadar, cele două părţi aveau tot ce le trebuia pentru a se angaja într-un conflict. În fapt, războaiele dintre cele două a inclus unele dintre cele mai faimoase bătălii ale lumii vechi, „în numele zeului".

Dar decât să atace Egiptul, hitiţii au recurs la o surpriză. Astfel, adoptând carele trase de cai în campaniile militare, armata hitită s-a năpustit pe neaşteptate, în 1595 î.Hr., pe fluviul Eufrat, asediind Babilonul şi **înfrângându-l pe Marduk în captivitate.**

Ceea ce se ştie este că atacurile hitiţilor nu au avut ca scop preluarea şi conducerea Babilonului. Ei s-au retras curând după ce au depăşit sistemul de apărare a oraşului şi au intrat în incinta sacră,

luându-l pe Marduk prizonier, apoi lăsându-l nevătămat şi aparent fără pază într-un oraş numit Hana – un loc (încă necercetat arheologic) în districtul Terka, de-a lungul Eufratului.

Absenţa umilitoare a lui Marduk din Babilon a durat 24 de ani – exact aceeaşi perioadă cât a durat exilul său în Harran, în urmă cu cinci secole. După câţiva ani de confuzie şi dezordine, regii aparţinând dinastiei Kassite au preluat controlul Babilonului, restaurând altarul lui Marduk, „a luat mâna lui Marduk"– readucându-l în Babilon. Totuşi, prădarea Babilonului de către hitiţi este considerată de către istorici ca cea care a marcat deopotrivă sfârşitul gloriosei Primei Dinastii a Babilonului, dar şi a Perioadei Vechiului Babilon.

Brusca năvălire a hitiţilor în Babilon şi mutarea temporară a lui Marduk au rămas un mister istoric, politic şi religios nerezolvat. A fost intenţia acestui raid doar să afecteze şi să diminueze influenţa lui Marduk – să-i dezumfle ego-ul şi să-i deruteze pe discipoli – sau a avut un scop cu bătaie lungă şi o cauză ascunsă?

A fost posibil ca Marduk să cadă victimă proverbului „aruncat în aer de propria petardă"?

9

PĂMÂNTUL PROMIS

Prinderea și mutarea lui Marduk din Babilon a avut repercusiuni geopolitice, schimbând pentru câteva secole centrul de gravitație din Mesopotamia spre vest, către pământurile aflate de-a lungul Mării Mediterane. Dintr-o singură lovitură, marea dorință a lui Marduk ca toți zeii să fie strânși sub egida sa și toate speranțele mesianice ale discipolilor săi au dispărut ca un fum.

Dar, deopotrivă geopolitic și religios, cel mai mare impact poate fi legat de povestea celor trei munți – cele trei amplasamente legate de spațiu care plasează Pământul Promis în centrul a tot: Muntele Sinai, Muntele Moriah și Muntele Libanului.

Dintre toate evenimentele care au urmat apariției fără precedent în Babilon, cel mai important și cu efecte de durată a fost Exodul Israelitilor din Egipt – când, pentru prima dată, amplasamentele care până atunci erau ale zeilor, au fost acum încredințate oamenilor.

Când hitiții care l-au ținut captiv pe Marduk s-au retras din Babilon, au lăsat în urmă dezordine politică și o enigmă religioasă: Cum s-a putut întâmpla asta? De ce s-a întâmplat? Când oamenilor li se întâmplau lucruri rele, ei spuneau că zeii erau furioși; Cum s-a întâmplat un lucru rău zeilor – lui Marduk? *Există oare un Zeu suprem peste zeul suprem?*

Chiar în Babilon, eliberarea și întoarcerea ulterioară a lui Marduk nu a oferit niciun răspuns, ba a crescut misterul. „Kassites" care l-au primit bine pe zeul capturat în Babilon erau străini din afara Babilonului. Se numeau „Karduniash" și aveau nume cum ar fi Burnaburiash și Karaindash, dar se știe puțin despre ei sau despre

limba lor originară. Nici în zilele noastre nu este clar de unde au venit şi cum li s-a permis regilor lor să înlocuiască dinastia Hammurabi în **1660 I.Hr.** şi să domine Babilonul din **1560 î.Hr.** până în **1160 î.Hr.**

Savanţii moderni vorbesc despre perioada care a urmat umilirii lui Marduk ca despre o „eră întunecată" în istoria babiloniană, nu doar pentru dezordinea pe care a cauzat-o, dar în principal din cauza lipsei relatărilor babiloniene referitoare la acea vreme. Kassitea s-au integrat ei înşişi repede în cultura Sumer-Akkadiană, preluând inclusiv limba şi scrierea cuneiformă, dar nu au fost nici povestitori meticuloşi cum au fost sumerienii, nici scriitori de anale regale cum au fost predecesorii babilonieni. Într-adevăr, cele mai multe dintre puţinele relatări ale regilor Kassite au fost găsite nu în Babilon, ci în Egipt – tăbliţe de lut în arhiva El-Amarna a corespondenţei regale. De remarcat că în acele tăbliţe regii Kassite îi numeau pe faraonii Egiptului „fratele meu".

Expresia, deşi în sens figurat, nu a fost justificată, pentru că Egiptul împărtăşea cu Babilonul venerarea lui Marduk şi, la fel ca Babilonia, a trecut de asemenea, prin „era întunecată" – o perioadă pe care savanţii o numesc A Doua Perioadă Intermediară A început cu sfârşitul Regatului de Mijloc în anul **1780 î.Hr.** şi a durat până aproximativ în anul **1560 I.Hr.** Ca şi în Babilonia, a fost o domnie de regi străini cunoscuţi ca „Hyksos"(hicsoşi). Şi, de asemenea, nu se ştie sigur cine erau, de unde veneau şi cum s-a făcut că dinastia a condus Egiptul pentru mai mult de două secole.

Faptul că datele despre A Doua Perioadă Intermediară (cu multele sale aspecte întunecate) se derulează în paralel cu datele despre ima-ginile Babilonului din perioada de vârf a victoriilor lui Hammurabi (**1760 î.Hr**) până la capturarea şi reluarea venerării lui Marduk în Babilon (cca **1560 î.Hr.**) nu este nici o coincidenţă, nici un accident; acele evoluţii similare în timpuri paralele pe principalele teritorii ale lui Marduk s-au derulat pentru că Marduk a fost „aruncat în aer de propria petardă"

„Petarda" era propria sa afirmaţie că a sosit timpul pentru supre-

mația sa pe Pământ, deoarece în Ceruri sosise Era Berbecului, era sa. Dar cum ceasul zodiacal continua să ticăie, Era Berbecului începea să treacă încet. Dovezi fizice din acele vremuri încărcate încă există și ele pot fi văzute în Teba, vechea capitală a Egiptului Superior.

În afară de marile piramide din Giza, alte monumente impresionante ale vechiului Egipt sunt templele de la Karnak și Luxor, în sudul Egiptului (Superior). Grecii au numit locul Thebai, de unde derivă și numele său englez, Teba, vechii egipteni îl numeau Orașul lui Amon, pentru că templele erau dedicate acestui zeu nevăzut. Scrierea hieroglifă și descrierilor din picturile de pe pereți, obeliscuri, piloni și coloane (**Fig. 62**) îl glorificau pe zeu și lăudau faraonii care au construit, au mărit și extins – și au continuat să schimbe – templele. Acolo se anunța sosirea Erei Berbecului prin coloanele de sfincși cu capete de berbec (Fig. 39); chiar fațada templelor dezvăluia dilema discipolilor egipteni ai lui Ra-Amon/Marduk.

Odată, vizitând zona cu un grup de persoane, am stat în mijlocul templului mișcându-mi mâinile ca un polițist de trafic;

Figura 62

privitorii se întrebau uluiți „cine este nebunul acesta?", dar eu încercam să arăt grupului că templele din Teba, construite de succesorii faraonilor și-au menținut schimbarea orientării (Fig. 63). Sir Norman Lockyer, în 1890, a înțeles primul acest aspect arhitectural, punând bazele disciplinei numite arheo-astronomie.

Templele care erau orientate spre echinocțiu, ca cel al lui Solomon din Ierusalim (Fig. 64) (și vechea bazilică Sf. Petru de la Vatican în Roma), sunt orientate spre est, primind răsăritul la echinocțiu în fiecare an fără o reorientare. Templele orientate spre solstițiu, ca cele egiptene din Teba sau Templul Chinezesc al Cerului din Beijing, aveau nevoie periodic de o reorientare datorită precesiei, în cazul în care soarele răsare la solstițiu, ziua se schimbă ușor de-a lungul secolelor – așa cum poate fi văzut la Stonehenge, unde Lockyer a aplicat descoperirile sale (Fig. 6). Chiar templele pe care discipolii lui Ra/Marduk le-au ridicat pentru a-l glorifica, arată că cerurile erau nesigure în legătură cu durabilitatea unui zeu și a Erei sale.

Însuși Marduk – atât de conștient de ceasul zodiacal atunci când a pretins într-un mileniu anterior că timpul său a venit – a

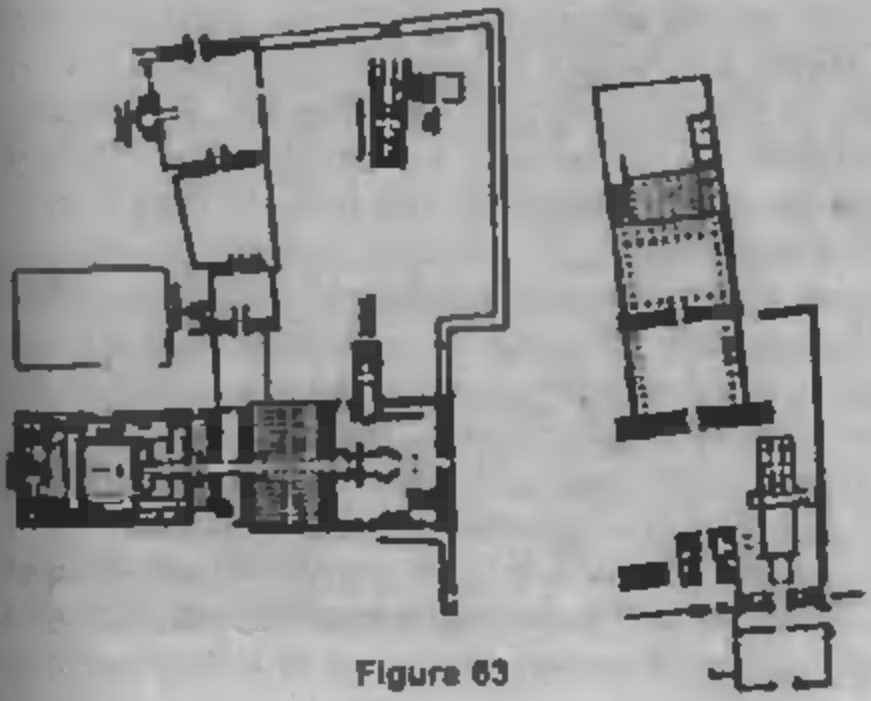

Figura 63

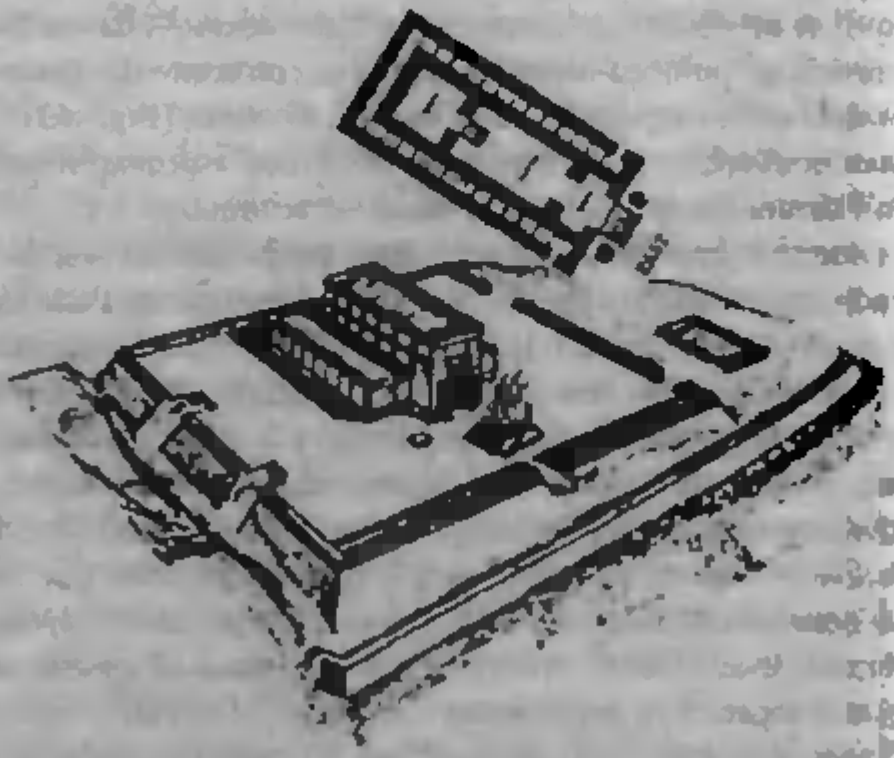

Figura 64

încercat să schimbe orientarea religioasă prin introducerea Religiei Stea „Marduk este Nibiru". Dar capturarea şi umilirea sa au ridicat întrebări cu privire la acest zeu ceresc nevăzut. Întrebarea „Până când va dura Era lui Marduk?" s-a transformat în: „Dacă pe cer Marduk este Nibiru, când se va arăta el însuşi, când va reapărea, când se va reîntoarce?"

După cum au arătat evenimentele în desfăşurare, deopotrivă centrul geopolitic şi cel religios s-au schimbat la mijlocul mileniului doi î.Hr. în sensul extinderii spre teritoriul pe care Biblia l-a numit Canaan. Deoarece reîntoarcerea lui Nibiru începuse să capete un accent religios, amplasamentele legate de spaţiu au căpătat şi ele un accent mai clar, în „Canaanul" geografic unde erau localizate Locul Aterizării şi Centrul de Control al Misiunii de odinioară.

Istoricii vorbesc despre evenimentele trecute în termeni de ridicare şi prăbuşire a statelor-naţiuni şi de ciocnire a imperiilor.

Era cca anul **1460 î.Hr.** când ututele regate Elam şi Anshan (cunoscut mai târziu ca Persia, la est şi sud-estul Babiloniei) s-au unit pentru a forma un stat nou şi puternic, cu Susa (biblicul Shushan) drept capitală naţională, iar Ninurta, zeu naţional ca *Shar Ilani* – „Stăpânul zeilor"; acest nou stat-naţiune urma să joace un rol decisiv în sfârşitul supremaţiei Babilonului şi al lui Marduk.

Nu era probabil o coincidenţă faptul că în aproximativ acelaşi timp, o nouă putere s-a ridicat în regiunea Eufratului unde dominase cândva Mari. Acolo neamurile biblice horites (savanţii îi numesc hurrians) au format un stat puternic, numit **Mitanni** – „Arma lui Anu". Au capturat pământurile care acum sunt ale Siriei şi Libanului, şi care au reprezentat o provocare geopolitică şi religioasă pentru Egipt. Acea provocare a fost contracarată cu cea mai mare ferocitate de către faraonul egiptean Tutmes III, pe care istoricii l-au descris ca pe un „Napoleon al Egiptului".

În strânsă legătură cu toate acestea a avut loc ***exodul Israeliţilor din Egipt***, perioadă aflată la originea evenimentelor, nu pentru alt motiv decât acela că efectele sale au fost de durată până în zilele noastre, asupra codurilor moral, social şi religios ale Omenirii, şi centralitatea Ierusalimului. Potrivirea sa nu a fost accidentală pentru acele evoluţii legate de chestiunea cu privire la ***cine va controla amplasamentele conectate la spaţiu când se va produce revenirea lui Nibiru.***

Aşa cum am văzut în capitolele anterioare, Abraham nu a devenit Patriarh Israelit, dar a fost un participant ales în principalele chestiuni internaţionale, în toate locurile în care ne-a dus povestea sa – Ur, Harran, Egipt, Canaan, Ierusalim, Sinai, Sodoma şi Gomora – au fost principalele locuri ale poveştii oamenilor şi zeilor din cele mai vechi timpuri. Exodul israeliţilor din Egipt, care este comemorat şi celebrat de poporul evreu în timpul sărbătorii de Paştele evreilor, era în plus un moment esenţial al evenimentelor care s-au desfăşurat pe pământurile antice. Biblia însăşi, departe de a aborda Exodul doar ca o poveste „israelită", îl plasează în contextul istoric

al Egiptului şi al evenimentelor internaţionale din acel timp.

Vechiul Testament începe povestea exodului israeliţilor din Egipt în a doua carte, *Exodul*, reamintind cititorului că prezenţa israelită în Egipt a început când Iacob (care a fost redenumit Israel, după un înger) şi ceilalţi 11 fii ai săi s-au alăturat lui Iosif, alt fiu al lui Iacob, în Egipt, în anul 1833 î.Hr. Întreaga istorie a lui Iosif, cum s-a separat el de familie, cum a evoluat de la statutul de sclav la cel de vicerege, cum a salvat Egiptul de la o foamete devastatoare, este povestită de Biblie, în ultimele capitole ale *Genezei*; presupunerea mea privind modul în care Iosif a salvat Egiptul şi probele care există în acest sens în zilele noastre, sunt relatate în *Cronicile Expeditiilor Pământului*.

Reamintind cititorului despre cum şi când a început prezenţa israelită în Egipt, Biblia arată clar că toate aceste se duseseră şi erau uitate până în timpul Exodului: „Iosif şi fraţii săi şi toată acea generaţie dispăruse". Nu doar ei, dar chiar şi dinastia regilor egipteni care era legată de acele vremuri dispăruse demult. O nouă dinastie preluase puterea: „Şi acolo s-a ridicat un nou rege peste Egipt care nu îl ştia pe Iosif".

Biblia descrie schimbarea conducerii în Egipt cu multă acurateţe. Dinastiile din Regatul de Mijloc cu centrul la Memphis, dispăruseră şi, după agitaţia celei de-a doua Perioade Intermediare, prinţii Tebei au întemeiat dinastia Regatului Nou. Într-adevăr, s-au ridicat acolo noi regi în Egipt – dinastii noi într-o nouă capitală, „şi ei nu îl ştiau pe Iosif".

Uitând contribuţia israeliţilor la salvarea Egiptului, noul faraon vedea un pericol în prezenţa lor acolo. El a ordonat o serie de măsuri opresive împotriva lor, inclusiv uciderea copiilor de sex bărbătesc. Iată motivele sale:

Şi el a spus către poporul său:
„Iată că o naţiune. Copiii lui Israel, este mai mare
Şi mai puternică decât noi;
Să ne purtăm înţelept cu ei, ca nu cumva să se înmulţească

Şi, când vor fi chemaţi la război, ei se vor alătura
Inamicilor noştri,
Şi luptă împotriva noastră şi părăsesc ţara".
(Exodul 1:9-10)

Cercetătorii Bibliei au presupus că naţiunea de temut a „Copiilor lui Israel" erau israeliţii pribegi în Egipt. Dar aceasta nu era în concordanţă nici cu numerele date, nici cu formularea textuală din Biblie. Exodul începe cu lista numelor lui Iacob şi ale copiilor săi care au venit să se alăture acestuia în Egipt, şi arată că „toţi descendenţii lui Iacob, excluzându-l pe Iosif, care era deja în Egipt, erau în număr de 70" (împreună cu Iacob şi Iosif, numărau în total 72, este un detaliu la care trebuie cugetat). „Pribegia" a durat patru secole şi numărul total al israeliţilor care au părăsit Egiptul indicat de Biblie era de 600.000; niciun faraon nu ar considera un astfel de grup „mai mare şi mai puternic decât noi" (pentru identitatea acelui faraon şi a „Fiicei Faraonului" care l-a crescut pe Moise ca fiul ei, vezi *Întâlniri Divine*).

Povestea consemnează teama faraonului că în perioada de război israeliţii „se vor alătura duşmanilor noştri şi vor lupta împotriva noastră şi vor părăsi teritoriul". Nu este o teamă de tipul „coloana a cincea" din interiorul Egiptului, ci de plecarea sărmanilor „Copii ai Israelului" din Egipt pentru a se alătura unei naţiuni duşmane de care ei sunt legaţi – toţi fiind din punctul de vedere al egiptenilor „Copiii Israelului". Dar despre ce altă naţiune a „Copiilor lui Israel" şi despre ce război vorbea regele egiptean?

Mulţumită descoperirilor arheologice, a consemnărilor regale de ambele părţi aflate în conflicte vechi, precum şi datorită sincronizării acestor consemnări, ştim că faraonii Noului Regat erau angajaţi într-un război de durată împotriva **Mitanni**. Începând cu anul **1560 î.Hr.**, cu faraonul Ahmosis, şi continuând cu faraonii Amenophis I, Thothmosis III, prin anul **1460 î.Hr.**, armatele egiptene au năvălit în Canaan şi au înaintat spre nord împotriva Mitanni. Cronicile egiptene ale acelor lupte menţionează frecvent

Naharin ca țintă finală – zona râului Khabur, care în Biblie se numea *Aram-Naharayim* („Teritoriul Vestic al celor două Râuri"), principalul său centru urban era Harran!

Era acolo unde, cercetătorii Bibliei își vor reaminti, fratele lui Abraham s-a oprit când acesta și-a continuat drumul spre Canaan, de acolo era Rebecca, mireasa lui Isaac, fiul lui Abraham, de fapt nepoata lui Nahor. În Harran a fost Iacob (numit apoi Israel), fiul lui Isaac, să-și găsească soție – și în final și-a căsătorit verii cu fetele (Lea și Rahela) lui Laban, fratele mamei sale, Rebecca.

Aceste legături de familie directe între „copiii lui Israel" care erau în Egipt și cei care au rămas în Naharin-Naharayim sunt subliniate chiar în primele versete din *Exodul*: lista fiilor lui Iacob care au sosit în Egipt, între ei fiind și cel mai mic, *Ben-Yamin* (Benjamin), singurul frate bun al lui Iosif, pentru că amândoi erau fiii lui Iacob cu Rachel (ceilalți erau fiii lui Iacob cu soția sa, Le'ah și alte două concubine). Știm acum din tăblițele Mitanni că cel mai important trib din zona râului Khabur se numea *Ben-Yamins*! Numele fratelui bun al lui Iosif era, astfel, un nume al tribului Mitanni; nu este de mirare, așadar, că egiptenii îi considerau pe „Copiii lui Israel" din Egipt și pe „copiii lui Israel" din Mitanni ca fiind dintr-o națiune înrudită „mai mare și mai puternică decât noi".

Acesta era războiul la care se gândeau egiptenii și acela era motivul preocupării lor militare – nu numărul mic al israeliților din Egipt, dacă ei rămâneau, ci amenințarea că „părăseau pământul" și ocupau teritoriul din nord al Egiptului. Într-adevăr, *prevenirea* plecării israeliților pare să fi fost tema centrală a dramei Exodului – existau apeluri repetate ale lui Moise către faraonul domnitor să „lase poporul meu să plece" și refuzuri repetate ale acestuia de a-și da acordul – în ciuda pedepselor divine consecutive. De ce? **Pentru un răspuns plauzibil, trebuie să introducem conexiunea spațiului în drama în desfășurare.**

În incursiunile lor spre nord, egiptenii au înaintat prin peninsula Sinai via *Calea Mării*, un traseu (numit ulterior de către romani *Via Maris*) care permitea un pasaj prin Cele Patru Regiuni

ale zeilor, de-a lungul țărmului Mediteranei, fără a intra de fapt în peninsulă. Atunci, înaintând spre nord prin Canaan, egiptenii au ajuns la Munții Cedru în Liban și au luptat la *Kadesh*, „Locul Sacru". Sugerăm că acestea au fost bătălii pentru controlul celor două amplasamente conectate la spațiu – fostul Centru de Control al Misiunii (Ierusalim) în Canaan și Locul Aterizării în Liban. Faraonul Thothmosis III, de exemplu, în analele sale de război, se referă la Ierusalim („*Ja-ur-sa*") unde și-a stabilit garnizoana, ca „*locul în care se ajunge la sfârșitul Pământului*" – „Buricul Pământului". Descriind campania tatălui său în nord, el a consemnat bătăliile de la Kadesh și Naharin și a vorbit despre preluarea Munților Cedru, „*Munți teritoriului zeului*" care „*susțin stâlpii către cer*". Terminologia identifică negreșit, prin atributele conexiunii lor la spațiu, cele două amplasamente pe care pretindea că le-a capturat „pentru marele zeu, tatăl meu, Ra/Amon".

Și scopul Exodului? Cuvântul Dumnezeului biblic însuși, care își onora jurământul făcut lui Abraham, Isaac și Iacob de a da descendenților lor „o Moștenire Veșnică" (*Exodul* 6: 4-8), „de la Pârâul Egiptului până la Eufrat, marele fluviu"; „întregul Pământ al Canaanului" (*Geneza* 15:18, 17:8); „Muntele Vestic... Pământul Canaanului și al Libanului (*Deuteronomul* 1:7); „din deșert către Liban, de la Fluviul Eufrat către Marea Vestică" (*Deuteronomul* 11:24) – chiar și „locurile fortificate care ajung spre înălțimi" unde „descendenții lui Anakim" – Anunnaki – încă stau (*Deuteronomul* 9:1-2).

Promisiunea către Abraham a fost reînnoită la prima oprire a israeliților, la *Har Ha-Elohim*, „Muntele zeilor lui Elohim". Misiunea era să preia și să dețină celelalte două locuri de conectare spațială pe care Biblia le stabilește în mod repetat (Psalmii 48:3) numindu-le Muntele Sion în Ierusalim *Har Kodshi*, „Muntele Meu Sacru" și celălalt pe vârful Libanului, *Har Zaphon*, „Muntele Nordic Secret".

În mod cert, Ținutul Promis cuprinde ambele locuri de conectare cu spațiul; împărțirea sa între cele 12 triburi care au primit zona Israelului către triburile lui Beniamin și Iuda și teritoriul care aparține astăzi Libanului către tribul lui Asher. În cuvintele de despărțire

adresate tribului înainte de a muri, Moise a reamintit tribului lui Asher că partea nordică a locului de conectare spațială era în teritoriul lor – ca niciun alt trib, a spus el, ei vor vedea **„Călărețul norilor avântându-se spre înălțimi"** *(Deuteronomul* 33:26*)*. În afară de distribuirea teritorială, **cuvintele lui Moise sugerează că amplasamentul ar fi fost funcțional și folosit pentru urcarea spre înălțimi în viitor.**

În mod clar Copiii lui Israel urmau să fie paznicii celor două amplasamente de conectare cu spațiul rămase, ale zeilor Anunnaki. Acel Legământ cu poporul ales pentru misiune a fost reînnoit în cea mai mare teofanie oficială, pe **Muntele Sinai**.

Cu siguranță, nu este întâmplător faptul că acea teofanie a avut loc acolo. Chiar de la începutul poveștii Exodului – când Dumnezeu l-a chemat pe Moise și i-a dat sarcina Exodului – acel loc în peninsula Sinai ocupa un loc central. Am citit în *Exodul* 3:1 că s-a întâmplat la „Muntele lui *Elohim*" – munte asociat cu Anunnaki. Traseul Exodului (**Fig. 65**) avea un sens divin, multor israeliți li s-a arătat drumul de către „o coloană de nori ziua și o coloană de foc noaptea". Copiii lui Israel „au călătorit în deșertul Sinaiului după instrucțiunile lui Yahwe", spune Biblia; în a treia lună a călătoriei, ei „au ajuns și au așezat tabăra în fața Muntelui"; și în a treia zi după, Yahwe în al său *Kabod* „a coborât de pe Muntele Sinai în fața întregului popor".

Era același munte unde a ajuns Ghilgameș, la locul în care racheta a urcat și a coborât, numit „Muntele *Mashu*". Era același munte „cu uși duble către cer" pe care faraonii egipteni porneau în Călătoria de după Viață să se alăture zeilor pe „plancta milioanelor de ani". Era Muntele aflat peste portul spațial de odinioară – și aici era locul unde Legământul a fost reînnoit cu poporul ales să fie gardianul celor două amplasamente rămase pentru conectarea cu spațiul.

***

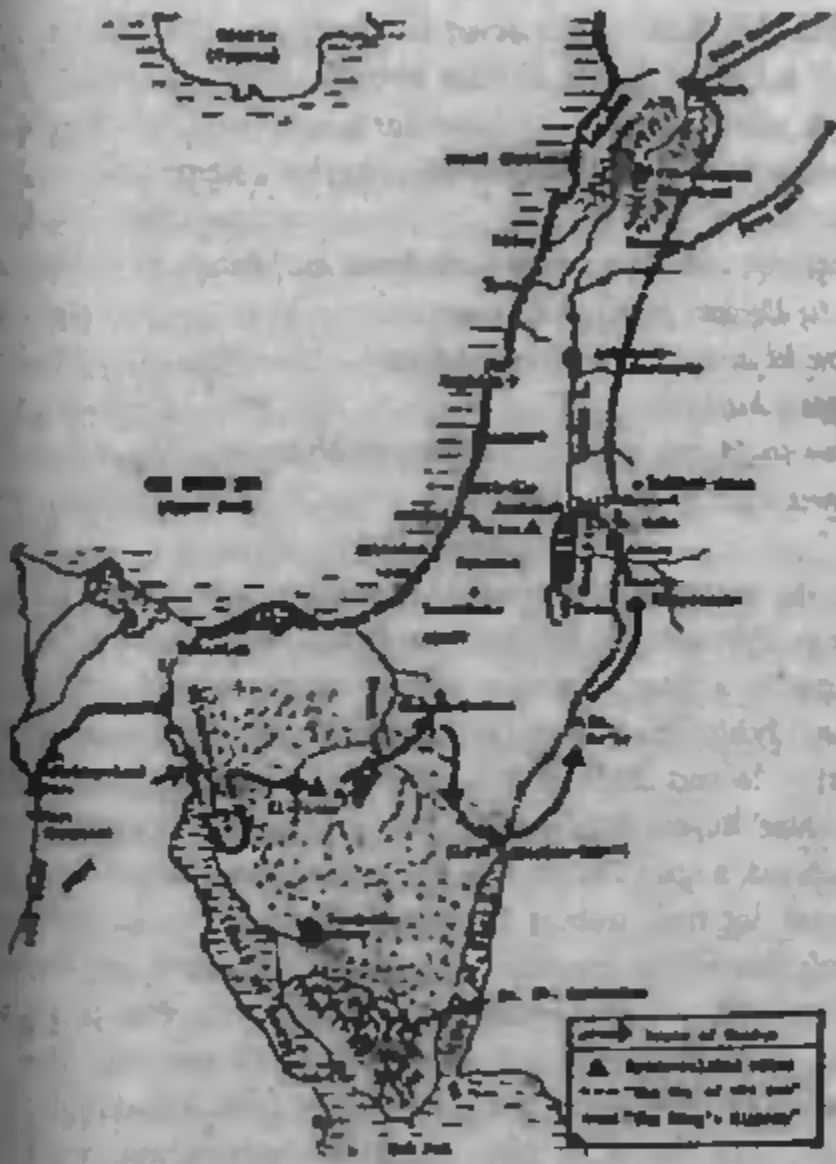

Figura 65

Cum israeliții erau pregătiți, după moartea lui Moise, să traverseze râul Iordanului, granițele Ținutului Promis au fost reafirmate de noul conducător, Iosua. Înconjurând locațiile amplasamentelor de conectare la spațiu, granițele includeau Libanul. Vorbind cu Iosua, Dumnezeul biblic a spus:

Acum ridică-te şi treci acest Iordan,
Tu şi tot acest popor, Fiii lui Israel,
Peste pământul pe care l-am dat lor.
Fiecare loc pe unde tălpile picioarelor voastre
Vor călca
L-am dat vouă, aşa cum i-am spus lui Moise:
De la Deşert până la Liban,
Şi de la marele râu, râul Eufrat,
În ţara hiţiţilor.
Până la Marea Mare, unde apune soarele –
Aceea va fi graniţa voastră.

Iosua 1: 2-4

Cu aşa tumult de evenimente politice, militare şi religioase petrecute pe Pământurile Bibliei şi cu Biblia însăşi servind ca o cheie spre trecut şi viitor, trebuie arătat avertismentul introdus de Dumnezeul biblic cu privire la Ţinutul Promis. Graniţele, mergând din deşert – în sud către munţii Libanului – în nord, şi de la Eufrat – în est către Marea Mediterană – în vest au fost reconfirmate lui Iosua. Acestea, a spus Dumnezeu, erau graniţele *promise*. Dar pentru a deveni un dar real, trebuia obţinut prin *posesiune*. La fel cum au făcut exploratorii din trecutul recent prin „plantarea pavilionului", israeliţii au putut prelua şi păstra tot pământul pe care au pus piciorul – „călcat cu tălpile picioarelor lor"; apoi Dumnezeu le-a cerut israeliţilor să nu întârzie şi să nu amâne, să treacă Iordanul şi să se stabilească, fără teamă şi prin colonizare organizată, pe Ţinutul Promis.

Dar când cele 12 triburi sub conducerea lui Iosua au reuşit să ajungă prin cucerire şi colonizare în Canaan, numai o parte din estul Iordanului a fost ocupată; nicio parte din pământurile la vest de Iordan nu a fost capturată sau colonizată. În ceea ce priveşte cele două locuri conectate la spaţiu, istoria lor este diferită total. Ierusalimul – menţionat în mod special (*Iosua* 12: 10, 18:28) – era în mâna tribului lui Beniamin. Dar dacă spre nord înaintarea a ajuns la Locul Aterizării, în Liban rămâne un dubiu. Referinţele

biblice ulterioare vorbesc despre un loc numit „Creasta lui *Zaphon*" („locul nordic secret") – la fel l-au numit și locuitorii din zonă, Canaaniți-Fenicienii. Epopeile canaanite credeau că era un loc sacru al zeului Adad, fiul mai mic al lui Enlil).

Traversarea râului Iordan – o realizare datorată câtorva miracole – a avut loc „în fața Ierihonului", iar orașele fortificate ale Ierihonului (în vestul Iordanului) au fost primele ținte ale israeliților. Istoria dărâmării zidurilor și a capturării include referințe biblice la Sumer (*Shin'ar* în ebraică); în ciuda ordinului de a nu prăda, unul dintre Israeliți nu a putut rezista tentației „de a lua o haină valoroasă din Shin'ar".

Capturarea Ierihonului și a orașului lui Ai în sudul său, a deschis drumul israeliților către cea mai importantă și urgentă țintă: Ierusalim, unde fusese platforma Misiunii de Control. Misiunea lui Abraham și a descendenților săi și legămintele lui Dumnezeu cu ei nu au pierdut niciodată din vedere poziția centrală a acelui loc. Așa cum Dumnezeu i-a spus lui Moise, ***în Ierusalim urma să fie casa Lui pământească***; acum profeția putea fi realizată.

Capturarea orașelor din calea Ierusalimului, împreună cu dealurile înconjurătoare, a devenit o provocare formidabilă, în primul rând pentru că unele dintre ele, și în mod special Hebronul, erau locuite de „copiii lui *Anakim*" – descendenți ai Anunnaki. Ierusalimul, trebuie amintit, a încetat să funcționeze ca Centru de Control al Misiunii când portul spațial din Sinai a fost eliminat, în urmă cu mai mult de șase secole. Dar potrivit Bibliei, descendenții Anunnaki încă locuiau în acea parte a Canaanului. „Adoni-Zedek, regele Ierusalimului" a format o alianță cu alți patru regi ai orașelor pentru a stopa înaintarea israeliților.

Lupta care a urmat, la Gibe'on, în Valea lui Ayalon, în nordul Ierusalimului, s-a desfășurat într-o singură zi – ***ziua în care Pământul s-a oprit***, în cea mai mare parte a acelei zile „Soarele s-a oprit și Luna încă stătea" (Iosua 10: 10-14) ajutându-i astfel pe israeliți să câștige acea bătălie crucială (un fenomen paralel dar invers, când noaptea a durat în plus 24 de ore, a avut loc pe cealaltă parte a lumii, în America; (*vezi Regatele pierdute*).

În perspectiva biblică, atunci, însuşi Dumnezeu a dat asigurări că Ierusalimul va intra în mâinile israeliţilor.

Abia s-a înfiinţat regatul sub conducerea lui David, când Dumnezeu i-a cerut să cureţe platforma de pe Muntele Moriah şi să o sfinţească pentru Templul lui Yahwe. Ulterior Solomon a construit un Templu iar Ierusalim/Muntele Moriah/Templul Muntelui a rămas un loc sacru. Nu există nicio altă explicaţie de ce Ierusalimul – un oraş care nu este situat la o răscruce de drumuri majoră, departe de canale, fără resurse naturale – a fost dorit şi considerat sacru din antichitate, apreciat ca fiind oraş unic, un „Buric al Pământului".

O listă completă a oraşelor capturate, dată în *Iosua* capitolul 12, numeşte Ierusalimul ca al treilea oraş, urmat de Ierihon şi Ai, ca oraşe căzute în mâinile israeliţilor. În nord, acolo unde se găsea amplasamentul de conectare la spaţiu, capturarea oraşelor a evoluat altfel.

Munţii Cedru ai Libanului se întind în două lanţuri, Libanul la vest şi anti-Libanul la est, separate de *Bekka* – „Crăpătura" , un canion ca o vale cunoscută de pe vremea Canaanită ca fiind „Valea Domnului" sau *Ba'al-Bekka* – de aici Ba'albeck, numele actual al amplasamentului Locul Aterizării (pe marginea lanţului estic, în faţa văii). Regii „Muntelui Nordului" sunt trecuţi în *Cartea lui Iosua* ca fiind învinşi; un loc numit *Ba'al Gad* „în valea Libanului" figurează ca fiind capturat; dar nu este sigur dacă Ba'al Gad „din valea Libanului" este doar un alt nume pentru Ba'al–Bekka. Ni s-a spus (*Judecători* 1:33) că Tribul lui Naphtali „nu i-a dezmoştenit pe locuitorii lui Beth-Shemesh" („Locuinţa lui Shamash", zeul Soarelui), şi aceea ar putea fi o referire la zonă, pentru că grecii au numit locul Heliopolis, „Oraşul Soarelui" (deşi mai târziu, teritoriile sub conducerea Regilor David şi Solomon s-au extins şi au inclus Beth-Shemesh, aceasta a fost temporar).

În primul rând, eşecul israeliţilor de a îşi impune hegemonia asupra teritoriilor de la nord de conexiunea cu spaţiul le-a făcut „disponibile" pentru alţii. Un secol şi jumătate după Exod, egiptenii au încercat să preia puterea Locului Aterizării „disponibil", dar au

Figura 66

întâlnit opoziția armatei hitite. Povestea bătăliei este descrisă în cuvinte și ilustrații (**Fig. 66**) pe pereții templelor din Karnak. Cunoscută ca bătălia de la Kadesh, s-a terminat cu înfrângerea egiptenilor, dar războiul a epuizat ambele părți atât de mult, încât amplasamentul Locului Aterizării a fost lăsat în grija unor regi fenicieni locali, ai Tirului, Sidonului și Byblos-ului (biblicul Gebal). (Profeții Ezechiel și Amos, care l-au numit „locul zeilor" sau „Casa Eden", au recunoscut că a aparținut fenicienilor).

Imaginea de pe o monedă feniciană din Byblos (Fig. 55) arată că regii fenicieni ai primului mileniu î.Ch., erau conștienți de semnificația și scopul amplasamentului. Profetul Ezechiel (28.2. 14) îl certa pe regele din Tyr pentru credința sa semeață că, dacă deține amplasamentul sacru al lui *Elohim*, poate deveni el însuși un zeu.

Tu ai fost la un munte sacru,
Ca un zeu ești, mișcându-te în cadrul pietrelor arzând .
Și ai devenit semeț, spunând
„Sunt un zeu, la locul lui Elohim am fost";
Dar ești un Om, nu un zeu.

Era vremea când profetul Ezechiel – în exil în „ţara veche", lângă Harran, pe Râul Khabur – a avut viziuni divine şi a văzut un car ceresc, o „Farfurie Zburătoare", dar acea poveste trebuie amânată pentru un capitol următor. Aici este important să observăm că **între cele două amplasamente de conectare cu spaţiul, numai Ierusalimul a fost preluat de către discipolii lui Yahwe.**

Primele cinci cărţi ale Vechiului Testament, cunoscute ca Tora („Învăţăturile"), cuprind povestea începând cu Creaţia, Adam, şi Noe, până la Patriarhi şi Iosif – în *Geneza*. Celelalte patru cărţi – *Exodul, Leviticul, Numeri şi Deuteronom* – spun povestea Exodului şi enumeră regulile şi regulamentele noii religii a lui Yahwe. Faptul că este vorba despre o nouă religie care cuprinde o nouă cale „preoţească" a vieţii este arătat explicit: „Să nu faceţi ce aţi făcut pe pământul Egiptului, unde aţi locuit, nici cum este obiceiul în Ţinutul Canaanului unde v-am adus; nu trebuie să vă purtaţi ca ei şi nici să urmaţi statutul lor" (*Leviticul* 18: 2-3).

Stabilind bazele credinţei („Nu veţi avea niciun alt Dumnezeu în afară de mine") şi codul moral şi etic în cele Zece Porunci, urmau apoi pagini întregi cu cerinţe stricte, detaliate, reguli pentru ritualurile preoţeşti şi îmbrăcăminte, învăţături medicale, directive agricole, instrucţiuni arhitecturale, regulamente de comportament familial şi sexual, dreptul proprietăţii, drept penal şi aşa mai departe. Ele dezvăluie cunoştinţe extraordinare în fiecare disciplină ştiinţifică, expertiză în domeniul textilelor şi metalelor, cunoştinţe în domeniul sistemelor juridice şi chestiunilor societale, în domeniul pământurilor, istoriei, obiceiurilor şi zeilor ale celorlalte naţiuni – şi anumite preferinţe numerologice.

Tema numărului *12* – ca în cazul celor 12 triburi ale lui Israel sau al anului cu 12 luni – este evidentă. Este evidentă, de asemenea, predilecţia pentru cifra *şapte* mai vizibilă în privinţa festivalurilor şi ritualurilor, în stabilirea săptămânii de şapte zile şi în consacrarea celei de-a şaptea zi ca zi de Sabat. Cifra *40* este una specială, pentru că 40 de zile şi 40 de nopţi a petrecut Moise pe Muntele Sinai, şi 40 de ani s-a hotărât pentru israeliţi să rătăcească

prin deşertul Sinai. Aceste numere ne sunt familiare din poveştile sumeriene – cele 12 ale sistemului solar şi calendarul de 12 luni din calendarul de la Nippur; cifra şapte este număr planetar al Pământului (când Anunnaki a numărat dinspre exteriorul sistemului solar) şi numărul lui Enlil în calitate de comandant al Pământului; numărul 40 este rangul numeric al lui Ea/Enki.

Numărul 50 este, de asemenea, prezent. Numărul 50, cum ştie cititorul, a fost unul cu aspecte „semnibile" – a fost numărul de rang al lui Enlil şi rangul de locţiitor al moştenitorului său aparent, Nimurta, şi mai semnificativ este că în zilele Exodului, el a fost un simbol pentru Marduk şi cele 50 de Nume ale sale. O atenţie mai mare trebuie acordată cifrei „50" căreia i s-a dat o importanţă extraordinară – *era folosită pentru crearea unei noi Unităţi a Timpului, Jubileul de 50 de ani.*

În timp ce calendarul din Nippur a fost adoptat, în mod clar, ca un calendar prin care festivalurile şi celelalte ritualuri religioase israelite urmau să fie observate, regulamente speciale au fost stabilite pentru cel de-al 50-lea an; i s-a dat un nume special, acela de Anul *Jubiliar*: „Un an jubiliar sacru va fi la voi" (*Leviticul*, Capitolul 25). Într-un astfel de an urmau să aibă loc libertăţi nemaipomenite. Calculul urma să se facă prin numărarea zilelor de Ispăşire de Anul Nou pe 7 ani de şapte ori, de 49 de ori; apoi în Ziua Ispăşirii din anul următor, al 50-lea an, trâmbiţa prin *cornul berbecului* va suna peste pământ şi libertatea va fi proclamată pe pământ pentru toţi cei care locuiesc acolo: oamenii se vor întoarce la familiile lor, proprietăţile vor fi returnate proprietarilor originali – toate vânzările de case şi pământuri vor fi ramburasate şi anulate; sclavii (cine a fost tratat tot timpul ca angajat!) vor fi eliberaţi, libertatea va fi dată şi pământurilor înseşi prin lăsarea lor ca pământuri necultivate în acel an.

La fel de mult cum conceptul „Anului Libertăţii" este inedit şi unic, alegerea cifrei de 50 ca unitate calendaristică pare ciudată (am adoptat 100 – un secol – ca unitate convenabilă de timp). Atunci numele de *a dată–la–50 de ani* este chiar mai ciudat. Cuvântul care este tradus prin „Jubileu" este *Yovel* în Vechiul Testament şi

însemnă „un berbec". Deci s-ar putea spune că ceea ce s-a decretat a fost „**Anul Berbecului**", care se repetă la fiecare 50 de ani şi este anunţat prin *cornul berbecului*. Deopotrivă, alegerea numărului 50 ca nouă unitate de timp şi numele său ridică întrebarea inevitabilă: există un aspect ascuns aici, legat de Marduk şi a sa Eră a Berbecului?

Li s-a spus israeliţilor să păstreze numărătoarea celor „50 de ani" până la derularea unor evenimente divine semnificative, legate fie de Era Berbecului fie de posesorul Rangului 50 – *când totul se va transforma pentru un nou început?*

De vreme ce acele capitole din Biblie nu ne oferă un răspuns evident, nu putem evita căutarea indiciilor prin urmărirea unităţilor de timp semnificative şi foarte asemănătoare din cealaltă parte a Pământului: nu 50, ci 52. Era Numărul Secret al zeului amerindian Quetzalcóatl, care, conform legendelor aztece şi mayaşe, le-a dat civilizaţia, inclusiv cele trei calendare. În *Regatele pierdute* l-am identificat pe Quetzalcóatl ca fiind zeul egiptean Thoth, al cărui număr secret era 52 – un număr calendaristic de bază pentru că reprezintă cele 52 de săptămâni de şapte zile din anul solar.

Cel mai vechi dintre cele trei calendare ale amerindienilor este cunoscut cu numele de Numărătoarea Lungă: el numără zilele începând cu „Ziua Unu", pe care cercetătorii au identificat-o ca fiind 13 August, 3113 î.Hr. Alături de acest calendar continuu dar linear, mai erau două calendare ciclice. Unul dintre ele, *Haab*, un calendar al anului solar din 365 de zile, împărţit în 18 luni, cu 20 de zile fiecare, la care se adaugă cinci zile speciale la finalul anului. Celălalt era *Tzolkin*, un Calendar Sacru cu numai 260 de zile, compus dintr-o unitate de 20 de zile, care se rotesc de 13 ori. Cele două calendare ciclice erau atunci angrenate împreună ca două roţi (**Fig. 67**), pentru a forma Centrul Sacru de 52 de ani, când aceste două numărători se întorceau la punctul comun de început şi astfel începea numărătoarea din nou.

Acest „pachet" de 52 de ani a fost cea mai importantă unitate de timp pentru că era legată de promisiunea lui Quetzalcóatl, care la acel moment a părăsit Mezoamerica, să se întoarcă la Anul său

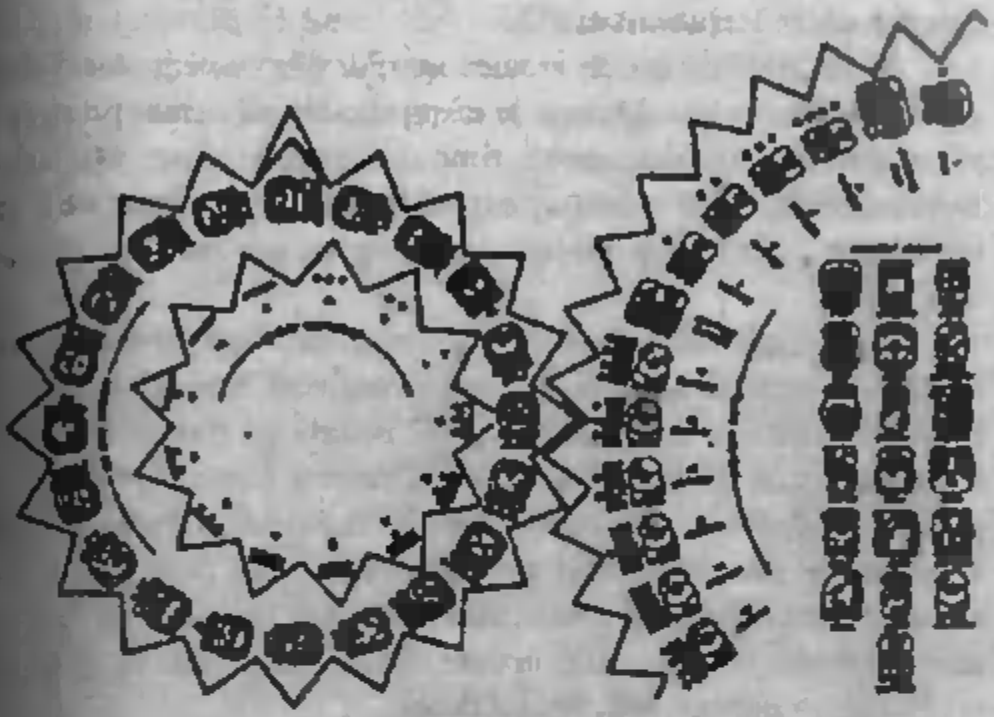

Figura 67

Sacru. Popoarele Mezoamericii obișnuiau de atunci să se strângă pe munți la fiecare 52 de ani pentru a aștepta Reîntoarcerea promisă de Quetzalcóatl (într-un astfel de An Sacru, 1519 d.Chr., o față-palidă, un spaniol cu barbă, Hernando Cortes, a acostat pe țărmul Yucatan, în Mexic, și a fost primit de regele aztec Montezuma ca fiind zeul reîntors – o greșeală care l-a costat, după cum știm).

În Mezoamerica, „anul pachet" folosea ca numărătoare inversă spre „Anul Reîntoarcerii" și întrebarea este: *era destinat „Anul Jubileu" să servească unui scop similar?*

Căutând un răspuns, am aflat că atunci când unitatea de timp liniară de 52 de ani era angrenată cu unitatea zodiacală ciclică de 72 – timpul cerut de schimbarea cu un grad – se ajunge la 3 600 (50x72 = 3 600), care era perioada orbitală (matematică) a lui Nibiru.

Prin legarea calendarului Jubiliar și a calendarului zodiacal al orbitei lui Nibiru, a apărut cuvântul Dumnezeului biblic: „Când veți intra pe Ținutul Promis, începeți numărătoarea

înverșă către Reîntoarcere"?

Acum 2000 de ani, în vremea marilor efervescențe mesianice, Jubileul era o unitate de timp de inspirație divină pentru prezicerea viitorului – prin calcularea timpului rotativ care va anunța Reîntoarcerea. Acea recunoaștere stă la baza uneia dintre cele mai importante cărți post-biblice, cunoscută sub numele *Cartea Jubileelor.*

Deși disponibilă acum numai în transcrieri grecești, originalul este scris în ebraică, așa cum confirmă fragmentele găsite printre sulurile de la Marea Moartă. Bazată pe tratatele timpurii extra-biblice și pe tradițiile sacre, ea reacrie Cartea Genezei și o parte din Exod, în acord cu un calendar bazat pe Unitatea de Timp a Jubileului. Era un rezultat, toți cercetătorii sunt de acord, al speranțelor mesianice pe vremea când Roma a ocupat Ierusalimul, iar scopul său era să ofere căi prin care să se prezică venirea lui Mesia – când se va petrece **Sfârșitul Zilelor**.

Este chiar misiunea pe care am inițiat-o.

10

CRUCEA DE LA ORIZONT

La 60 de ani după exodul israeliților, în Egipt au avut loc evoluții religioase extrem de neobișnuite. Unii cercetători au văzut aceste evoluții ca pe o încercare de adoptare a monoteismului – probabil sub influența revelațiilor de pe Muntele Sinai. Ei se gândeau la domnia lui Amenhotep (numit uneori Amenophis) IV, care a părăsit Teba și templele sale, a renunțat la venerarea lui Amon și l-a declarat pe ATEN ca singurul zeu creator.

Așa cum vom arăta, acela nu era un ecou al monoteismului, ci un alt vestitor al speranței Reîntoarcerii – reîntoarcerea Planetei Crucii.

Faraonul respectiv este mai bine cunoscut cu numele pe care l-a adoptat – *Akhen-Aten* („Servitorul/Cel care îl venerează pe Aten"), iar noua capitală și centrul religios pe care l-a stabilit, *Akhet Aten* („Aten al Orizontului") este mai bine cunoscut cu numele modern al locului, Tell el-Amarna (unde s-a descoperit o veche și faimoasă arhivă a corespondenței regale internaționale).

Urmaș al cunoscutei Dinastii a 18-a egiptene, Akhenaten a domnit din 1379 până în anul 1362 î.Hr., dar revoluția sa religioasă nu a durat. Preoții lui Amon din Teba s-au opus, probabil pentru că își pierdeau pozițiile de putere și bunăstare, dar este posibil, desigur, ca obiecțiile să fi fost de natură religioasă, pentru că succesorii lui Akhenaten (dintre care cel mai faimos a-a numit Tut-Ankh-Amen) au reluat includerea lui Ra/Amon în numele lor teoforice. Imediat ce Akhenaten a dispărut, noua capitală, templele sale și palatul său au fost demolate și distruse sistematic. Oricum,

dovezile arheologice găsite aruncă suficientă lumină asupra lui Akhenaten şi a religiei sale.

Ideea că venerarea lui Aten a fost o formă de monoteism – venerarea unui singur creator universal – provine, în primul rând, din câteva imnuri găsite, care erau adresate lui Aten; ele includ versuri ca „*O zeu unic*, ca tine nu mai este nimeni (...) Lumea a luat fiinţă prin mâna ta". Faptul că, într-o clară îndepărtare de la obiceiul egiptean, reprezentarea acestui zeu în formă antropomorfică a fost interzisă cu stricteţe, aduce foarte mult cu interzicerea formulată de Yahwe în cele 10 Porunci cu privire la venerarea oricărei „chip cioplit". În plus, unele părţi din Imnurile către Aten sună ca şi cum ar fi clone ale Psalmilor biblici –

O, Aten cel viu,
Cât de variată este opera ta!
Ea este ascunsă privirii omului
O, zeu unic, lângă care nu mai este un altul!
Tu ai creat pământul după dorinţa ta
În timp ce erai singur

Faimosul egiptolog James H. Breasted (*Zorii Conştiinţei*) a comparat versurile de deasupra cu Psalmul 104, începând cu versul 24 –

O, Doamne, cât de variată este opera ta!
Cu înţelepciune le-ai făcut pe toate;
Pământul este plin de bogăţiile tale

Oricum, asemănarea dintre cele două – imnul egiptean şi psalmul biblic – a apărut nu pentru că au fost copiate una după cealaltă, ci pentru că ambele vorbeau de acelaşi zeu ceresc din epopeea sumeriană a Creaţiei – Nibiru – care a format Cerul, a creat Pământul şi a adus pe el „sămânţa vieţii".

Practic, fiecare carte a vechiului Egipt ne va spune că discul „Aten", pe care Akhenaten l-a făcut obiectul central al venerării, îl

reprezenta pe binevoitorul Soare. Dacă este aşa, pare ciudat că, într-o abatere însemnată de la arhitectura egipteană, care orienta templele spre solstiţiu pe o axă sud-est-nord-vest, Akenaten a orientat templul său dedicat lui Aten pe o axă est-vest – cu faţa spre vest, *departe* de răsăritul Soarelui. Dacă aştepta reapariţia cerească dintr-o direcţie *opusă* faţă de cea de unde răsărea Soarele, acesta au putea fi Soarele.

O citire atentă a imnurilor dezvăluie faptul că „zeul stea" al lui Akhenaten nu a fost Ra, înţeles ca Amon „Nevăzutul", ci un Ra diferit: era zeul ceresc care „a existat din timpul primordial (...) *Cel care s-a reînnoit el însuşi*" ca să *reapară* în toată gloria sa, un zeu ceresc care „*mergea departe şi se întorcea*". În zilele noastre, aceste cuvinte ne-ar putea face să ne gândim la Soare, dar pe termen lung, descrierea se potriveşte lui Ra numai ca Nibiru: el a devenit nevăzut, au spus imnurile, pentru că era „departe în cer", pentru că a plecat „în spatele orizontului, către înălţimea cerului". Şi acum, Akhenaten a anunţat că el urmează să se întoarcă în toată gloria sa. Imnurile lui Aten profeţesc reapariţia sa, reîntoarcerea sa „frumos la orizontul cerului(...) strălucitoare, frumoasă, puternică", inaugurând *vremuri de pace şi bunăvoinţă pentru toţi*. Aceste cuvinte exprimă, în mod clar, speranţe mesianice care nu au nimic de-a face cu Soarele.

În sprijinul interpretării că „Aten este Soarele" sunt oferite diverse descrieri ale lui Akhenaten; ele îl arată (**Fig. 68**) împreună cu soţia sa primind binecuvântarea sau rugându-se la o stea cu raze; este Soarele, spun cei mai mulţi egiptologi. Imnurile se referă la Aten ca la o manifestare a lui Ra, care pentru egiptologii ce îl considerau pe Ra drept Soare însemna că Aten, de asemenea, reprezenta Soarele; dar dacă Ra era Marduk şi Marduk ceresc era Nibiru, atunci Aten, de asemenea, reprezenta Nibiru, nu Soarele. Dovezi suplimentare vin de la hărţile cerului, unele pictate pe capacele sicrielor (**Fig. 69**), care arată clar cele 12 constelaţii zodiacale, soarele cu raze şi alte formaţiuni ale sistemului solar; dar planeta lui Ra, „Planeta Milioanelor de Ani" este arătată ca o planetă suplimentară *în propria sa barcă cerească mare, în spatele Soarelui*, cu

Figura 68

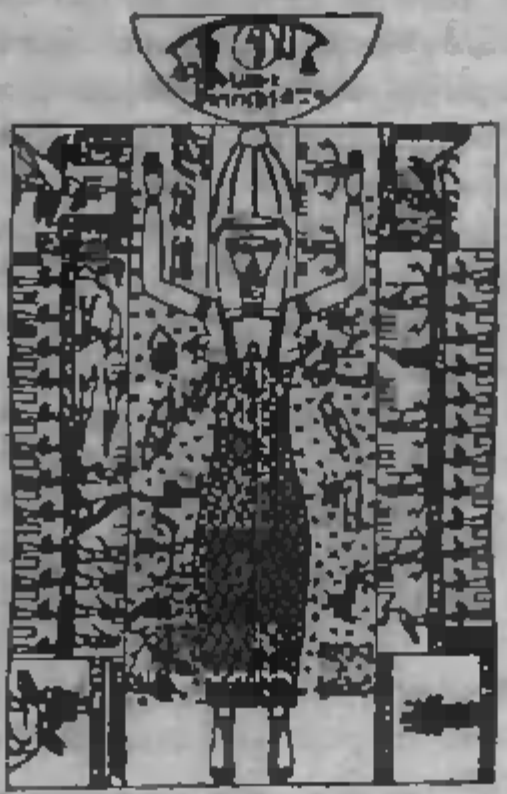

Figura 69

pictograma hieroglifă a „zeului" pe ea – „Aten" al lui Akhenaten.

Care a fost atunci inovația lui Akhenaten sau, mai degrabă, abaterea de la linia religiei oficiale? În centrul „infracțiunii" sale a fost aceeași veche dezbatere care avusese loc cu 720 de ani mai devreme, despre *sincronizare*. Atunci problema era: A venit timpul supremației lui Marduk/Ra, a început Era Berbecului în ceruri? Akhenaten a schimbat aspectul de la Timpul Ceresc (ceasul zodiacal) la Timpul Divin (timpul orbital al lui Nibiru), schimbând întrebarea în: *Când va reapărea zeul ceresc Nevăzut* și va deveni vizibil – „triumos la orizontul cerului"?

Cea mai mare erezie în ochii preoților lui Ra/Amon poate fi faptul că el a ridicat un monument special care îl onora pe *Ben-Ben* – un obiect care fusese venerat de generațiile anterioare ca un vehicul în care Ra a sosit pe Pământ din ceruri (**Fig. 70**). Era un indiciu, credem, că, ceea ce aștepta în conexiune cu Aten, era Reapariția, o Reîntoarcere nu a Planetei Zeilor, ci altă sosire, *a Nouă Sosire a zeilor înșiși!*

Aceasta, trebuie să concluzionăm, a fost inovația, diferența adusă de Akhenaten. Sfidând situația religioasă consacrată a preoților și fără dubii, el anunța venirea unui nou timp mesianic. Erezia a fost

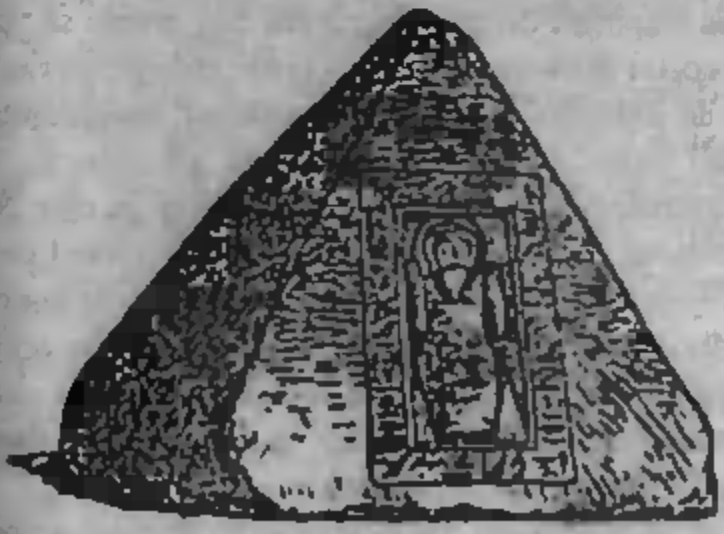

Figura 70

agravată prin faptul că Akhenaten, în declarațiile sale despre reîntoarcerea lui Aten, spunea că aceasta era însoțit de un susținător personal: Akhenaten se referea tot mai mult la sine însuși ca fiind *fiul-profet al zeului, cel „care a ieșit din trupul zeului"* și singurul căruia zeul i-a dezvăluit planul său divin:

Nu este nimeni care să te știe pe tine
În afara fiului tău, Akhenaten;
Tu l-ai făcut înțelept în planurile tale.

Aceasta era, de asemenea, de neacceptat pentru preoții din Teba ai lui Amon. Imediat ce Akhenaten a dispărut (și nu se știe sigur cum...) ei au reinstaurat cultul lui Amon – zeul Nevăzut – au demolat și distrus tot ce ridicase Akhenaten.

Faptul că episodul Aten din Egipt, ca o introducere a Jubileului – „Anul Berbecului" – a fost o manifestare a așteptării mai largi a Reîntoarcerii ceresculul „zeu stea" este evident și din alte referințe biblice la Berbec și din alte manifestări ale **Numărătorii Inverse către Reîntoarcere.**

Există o înregistrare a unui incident neobișnuit la finalul Exodului Este o poveste plină de aspecte confuze și care se termină cu o viziune de inspirație divină a lucrurilor care urmau să vină.

În mod repetat Biblia a declarat că prezicerile prin examinarea măruntaielor de animale, consultarea spiritelor, incantațiile, ghicirea norocului erau „dezgustătoare în fața lui Yahwe" – toate formele de vrăjitorie practicate de celelalte națiuni pe care israeliții trebuiau să le evite. În același timp, se afirma – citând pe însuși Yahwe – că visele, oracolele și viziunile puteau fi căi legitime de comunicare divină. O astfel de distincție explică de ce *Cartea Numerelor* dedică trei capitole lungi (22-24) ca să spună – aprobator! – povestea non-israelitului Seer și a Oracolului-vorbitor Numele său era Bil'am, redenumit Balaam în Biblie.

Evenimentele descrise în acele capitole au avut loc atunci când israeliții („Copiii lui Israel" în Biblie), părăsind Peninsula Sinai, au

mers în jurul Mării Moarte pe la est, avansând spre nord. Când au ajuns la micile regate care ocupau pământurile din estul Mării Moarte și râul Iordan, Moise a cerut permisiunea regilor acestora pentru o trecere liniștită; a fost refuzat. Israeliții, care tocmai i-au înfrânt pe amoniții ce nu i-au lăsat să treacă în pace, „au ridicat o tabără în câmpiile lui Mo'ab, pe partea Iordanului opusă Ierihonului", așteptând permisiunea regelui moabit de a trece prin teritoriul său.

Nedorind să lase „hoarda" să treacă și fiindu-i totuși teamă să lupte cu ei, regele Moabiților – Balak, fiul lui Zippor – a avut o idee strălucită. El a trimis emisari să-l aducă pe clarvăzătorul renumit, Bala'am, fiul lui Be'or, și „să-i întindă o cursă acestui popor pentru mine", pentru a putea fi înfrânt și alungat.

Balaam a trebuit să fie rugat de mai multe ori înainte de a accepta sarcina. Prima dată în casa lui Balaam (undeva lângă fluviul Eufrat?) și apoi pe drumul către Moab, un Înger al Domnului (cuvântul în ebraică, *Mol'ach*, însemna literal „emisar") a apărut și s-a implicat în eveniment; el este uneori vizibil, uneori invizibil. Îngerul i-a permis lui Balaam să accepte sarcina, numai după ce a fost sigur că Balaam a înțeles că urmează să exprime numai semnele de inspirație divină. Balaam l-a numit pe Yahwe „Dumnezeul meu" când a repetat această condiție, prima dată în fața ambasadorilor, apoi în fața regelui însuși.

Au fost pregătite o serie de aranjamente profetice. Regele l-a luat pe Balaam pe vârful unui deal, de unde putea vedea toată tabăra al israeliților și, la instrucțiunile clarvăzătorului, a ridicat șapte altare pentru sacrificarea a șapte boi și a șapte berbeci și a așteptat oracolul; dar din gura lui Balaam veneau nu cuvinte de acuzare, ci de rugăciune pentru israeliți.

Stăruitorul rege moabit l-a dus atunci pe Balaam pe alt munte de unde se putea vedea doar marginea taberei israeliților, iar procedura s-a repetat pentru a doua oară. Din nou, oracolul Balaam mai degrabă i-a binecuvântat decât i-a blestemat pe israeliți. „Îi văd plecând din Egipt protejați de un zeu cu coarne de berbec împrăștiate, spune el – este o națiune destinată pentru conducere,

o naţiune care se va ridica asemeni unui leu."

Hotărât să încerce din nou, regele l-a dus pe Balaam pe vârful unui deal în faţa deşertului, departe de tabăra israeliţilor; „poate zeii te vor lăsa să apui blestemele aici", spune el. Au fost ridicate şapte altare, pe care au fost sacrificaţi şapte boi şi şapte berbeci. Dar Balaam a văzut acum israeliţii şi viitorul lor, nu cu ochi umani, ci într-o „viziune divină". Pentru a doua oară el vede naţiunea protejată, când a plecat din Egipt, de către un zeu cu coarne de berbec împrăştiate şi a avut o viziune despre Israel ca o naţiune care „asemeni unui leu se va ridica".

Când regele moabit a protestat, Balaam a spus că nu contează cât aur sau argint i se oferă, pentru că el poate rosti doar cuvintele pe care i le pune Dumnezeu în gură. Înfrânt, regele a renunţat şi l-a lăsat să plece pe Balaam. Acesta i-a dat totuşi regelui un sfat: „lasă-mă să-ţi spun ce arată viitorul, i-a spus el regelui – cel care va veni pentru această naţiune şi pentru poporul tău la sfârşitul zilelor" – şi a continuat să descrie viziunea divină a viitorului cu privire la o „stea":

O văd, dar nu acum;
Iat-o, deşi nu este aproape.
Steaua lui Iacob este pe cursul său.
Un sceptru din Israel se va ridica –
Posturile Moabite se vor zdrobi,
Toţi Copiii lui Seth vor fi tulburaţi.
Numeri 24:17

Balaam s-a întors şi a privit către edomiţi, amalekiţi, cheniţi şi alte neamuri Canaanite şi a rostit o previziune cu privire la acestea. cei care vor supravieţui mâniei lui Iacob vor cădea în mâinile Asiriei, apoi va veni rândul Asiriei şi va cădea pentru totdeauna. Şi rostind această previziune, „Balaam s-a ridicat şi s-a întors la locul său; şi Balak a plecat pe drumul său".

Deşi a fost subiect de discuţii şi de dezbateri pentru cercetători Bibliei şi pentru teologi, episodul Balaam rămâne confuz şi

Figura 71

nerezolvat. Textele oscilează între referința la *Elohim* – „zei" la plural – și la Yahwe, singurul zeu, singurul Dumnezeu ca prezență Divină. El încalcă grav cea mai de bază interdicție prin asocierea Dumnezeului care i-a scos pe israeliți din Egipt, cu o imagine fizică și apoi comite păcatul de a-i crea imaginea unui „berbec cu coarne împrăștiate" – o imagine care fusese descrierea egipteană a lui Amon (**Fig. 71**). Atitudinea aprobatoare față de un clarvăzător profesionist în Biblie, care interzice prezicerile, evocările și așa mai departe, la care se adaugă faptul că întreaga poveste a fost una ne-israelită și totuși Biblia a inclus-o dedicându-i un spațiu substanțial. Așadar toate acestea, incidentul și mesajul lor trebuie să fi fost considerate o introducere semnificativă la posesiunile israeliților pe Pământul Făgăduit.

Textul sugerează că Balaam a fost un aramaean, locuind undeva în partea de sus a fluviului Eufrat; profețiile sale se extind

de la destinul Copiilor lui Iacob, la locul lui Israel printre naţiuni şi la previziuni cu privire la viitorul altor naţiuni – chiar cel îndepărtat şi pe cale să vină al Asiriei. Previziunile erau astfel expresia speranţelor mai cuprinzătoare ale ne-Israeliţilor la acea vreme. ***Prin includerea acestei poveşti, Biblia combină destinul israeliţilor cu speranţele universale ale Omenirii.***

Acele speranţe, arată povestea lui Balaam, erau canalizate pe două căi – pe de o parte, ciclul zodiacal, pe de alta, reîntoarcerea stelei.

Referinţele zodiacale sunt cel mai bine prezentate cu privire la Era Berbecului (şi la zeul său) în vremea Exodului şi devin profetice, ca viziunile despre Viitor ale clarvăzătorului Balaam, când sunt invocate simbolurile zodiacale ale constelaţiei Taurului şi Berbecului („boii şi berbecii pentru sacrificii înzecite") şi a Leului („când Trompeta Regală va fi auzită în Israel") (*Numeri*, Capitolul 23). Iar atunci când Balaam are viziunea asupra Viitorului Îndepărtat, textul foloseşte termenul semnificativ ***La Sfârşitul Zilelor***, ca moment de împlinire a profeţiilor (*Numeri*, 24:14).

Termenul leagă în mod direct aceste profeţii ne-israelite de destinul urmaşilor lui Iacob, pentru că Iacob însuşi, pe patul de moarte, şi-a chemat copiii în jur şi le-a cerut să-i asculte profeţiile despre viitorul fiecăruia (*Geneza*, Capitolul 49). „Veniţi, strângeţivă împreună", spunea el, „pentru că eu pot să vă spun ce se va întâmpla ***la sfârşitul zilelor***". Profeţiile se făceau pentru viitorul fiecăruia dintre Triburile lui Israel, iar mulţi consideră că erau legate de cele 12 constelaţii zodiacale.

Ce se ştia despre Steaua lui Iacob – o viziune explicită a lui Balaam?

În discuţiile biblice scolastice, mai degrabă în termeni astrologici decât astronomici, de cele mai multe ori se considera că referirea la „steaua lui Iacob" era în sens pur figurat. Dar ce ar fi fost dacă referirea se făcea într-adevăr la orbita şi cursul unei „stele" a unei planete care, în mod profetic era vizibilă, deşi ea nu putea fi încă văzută?

Dacă Balaam, ca şi Akhenaten, vorbea despre o reîntoarcere, o reapariţie, a lui Nibiru? O astfel de reîntoarcere, trebuie înţeles, ar fi un eveniment extraordinar care se întâmplă

o dată la câteva milenii, un eveniment care semnifică cel mai hotărâtor moment în relaţia zeilor cu oamenii.

Aceasta nu este doar o întrebare retorică. În fapt, evenimentele în desfăşurare povesteau că o serie de întâmplări semnificative urmau să se deruleze. Într-un secol şi ceva de preocupări şi predicţii cu privire la Reîntoarcerea Planetei pe care le-am găsit în poveştile Exodului, ale lui Balaam şi ale lui Akhenaten al Egiptului, însuşi Babilonul a început să ofere dovada unor astfel de speranţe larg răspândite, iar cel mai vizibil indiciu a fost **Semnul Crucii.**

În Babilon, timpul era acela al dinastiei Kassite, despre care am scris mai devreme. Ne-au rămas puţine date despre domnia lor în Babilon, deoarece acei regi nu au excelat în păstrarea de înscrisuri. Dar au lăsat totuşi unele descrieri cu indicii şi corespondenţa internaţională, cu scrisori şi tăbliţe de lut.

În ruinele din Akhet-Aten, capitala lui Akhenaten a fost descoperit un sit cunoscut ca Tell el-Amarna în Egipt – acele faimoase „Tăbliţe el-Amarna". Dintre cele 380 de tăbliţe de lut, toate cu excepţia a trei erau inscripţionate în limba akkadiană, care era atunci limba diplomaţiei internaţionale. În timp ce câteva dintre tăbliţe reprezentau copii ale scrisorilor regale trimise de la curtea Egiptului, cele mai multe erau scrisorile originale primite de la regi străini.

Depozitul era de fapt arhiva regală diplomatică a lui Akhenaten, iar tăbliţele erau în mare parte corespondenţa pe care a primit-o de la regii Babilonului!

A folosit Akhenaten acel schimb de scrisori cu omologii săi din Babilon pentru a le vorbi despre noua fondată lui religie? Nu ştim cu siguranţă, pentru că tot ce avem sunt scrisori ale regelui din Babilon către Akhenaten, în care acesta se plânge că aurul trimis lui a fost găsit mai puţin la greutate, pentru că ambasadorul său a fost jefuit în drumul spre Egipt sau că regele egiptean nu s-a interesat despre starea sa de sănătate. Totuşi, frecvente schimburi de ambasadori şi alţi emisari, chiar oferte de căsătorii între rude, precum şi numirea regelui egiptean „fratele meu" de către regele Babilonului, toate duc la concluzia că ierarhia din Babilon era conştientă pe deplin de religia în

ascensiune în Egipt; şi dacă Babilonul se întreba „Ce este această agitaţie cu Ra ca Stea care se Reîntoarce"?, Babilonul trebuie să fi înţeles că se referea la „Marduk ca Planetă care se Reîntoarce" – *la întoarcerea orbitei Nibiru.*

Cu tradiţia observaţiilor cereşti mai veche şi mai avansată în Mesopotamia decât în Egipt, este posibil ca astronomii regali ai Babilonului să fi ajuns la concluzia cu privire la reîntoarcerea lui Nibiru fără ajutorul egiptean, chiar înaintea egiptenilor. Era în secolul XIII î.Hr. când regii Kassite ai Babilonului au dat pe mai multe căi, semnalul, schimbărilor fundamentale în domeniul religiei lor.

În **1260 î.Hr**, un rege nou a preluat tronul în Babilon şi şi-a luat numele de Kadashman-Enlil – un nume teoforic surprinzător prin faptul că exprima venerarea lui Enlil. Nu a fost un gest pasager; a fost urmat la tron, secolul următor, de regi Kassiţi care purtau nume teoforice care îl venerau nu doar pe Enlil, ci şi pe Adad – gest surprinzător sugerând dorinţa unei reconcilieri divine. Acest gest a fost mai bine evidenţiat de un monument comemorativ numit *kudurru* – „pietre rotunjite" – indicatori de graniţă. Inscripţionat cu texte care stabileau termenii tratatului de graniţă (sau pământ oferit) şi jurăminte care să-l susţină, kudurru era sanctificat ca simbol al zeilor cereşti. Simbolurile zodiacale divine – toate 12 – erau descrise frecvent (**Fig. 72**), deasupra acestora erau emblemele Soarelui, Lunii şi a lui Nibiru. În altă descriere (**Fig. 73**) Nibiru era arătată în compania Pământului (a şaptea planetă) şi a Lunii (nedezlipitul simbol al lui Ninmah).

Semnificativ, Nibiru nu mai era descrisă cu simbolul Discului Înaripat, ci mai degrabă într-o manieră nouă – ca o planetă a **crucii radiante** – mai bine descrisă de Sumerieni în „Zilele de demult", ca o planetă radiantă gata să devină „Planeta de trecere".

Acest mod de a arăta neobservata planetă Nibiru printr-un simbol al unei cruci radiante a început să fie obişnuit şi, curând, regii Kassiţi ai Babilonului au simplificat simbolul la **Semnul Crucii**, înlocuindu-l pe cel al Discului Înaripat, simbol al sigiliilor regale (**Fig. 74**). Simbolul care seamănă mult cu „Crucea Malteză" creştină, este cunos-

Figura 72

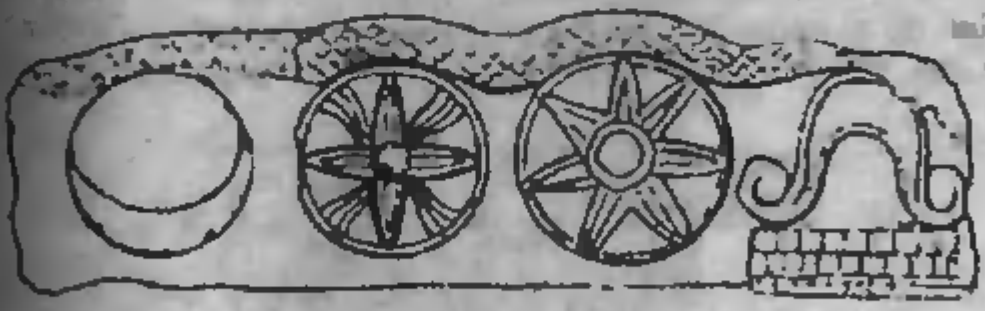

Figura 73

cui în studiile despre glipica antică drept „Crucea Kassită". Așa cum arată altă descriere, simbolul crucii era folosit pentru o planetă, în mod clar, *alta decât Soarele, care este arătat separat cu Semiluna și șase stele simbol pentru Marte* (Fig. 75).

Cu începutul primului mileniu î.Hr., Semnul Crucii al lui Nibiru

Figura 74

s-a răspândit din Babilonia pentru a confirma semnele în ţinuturile vecine. În absenţa textelor religioase sau literare ale Kassiţilor, există o ipoteză în legătură cu ce fel de speranţe mesianice ar fi putut însoţi/însemna acele schimbări ale descrierilor. Indiferent care au fost, ele au intensificat cruzimea atacurilor de către statele Enlilite Asiria, Elam – asupra Babilonului şi opoziţia lor faţă de hegemonia

Figura 75

lui Marduk. Atacurile au amânat dar nu au prevenit adoptarea Semnului Crucii de către însăşi Asiria. Aşa cum arată monumentele, simbolul era purtat vizibil de către regii Asiriei, pe piept, lângă inimă (Fig. 76) – aşa cum îl poartă catolicii fervenţi în zilele noastre. Reprezintă cel mai semnificativ gest, din punct de vedere religios şi astronomic. Că a fost o manifestare larg răspândită este dovedit şi de faptul că în Egipt, descrierile arătau regele-zeu purtând, ca omologii asirieni, semnul crucii pe piept (Fig. 77).

Adoptarea Semnului Crucii ca emblemă a lui Nibiru în Babilon, în Asiria şi în alte locuri, nu a fost o inovaţie surprinză-

Figura 76

Figura 77

toare. Semnul mai fusese folosit înainte – de către sumerieni şi akkadieni. *„Nibiru – lasă „Crucea să fie numele ei."* spunea Epopeea Creaţiei; şi potrivit simbolului ei, crucea a fost preluată în gliptica sumeriană pentru a desemna pe Nibiru, dar atunci semnifica **Reîntoarcerea sa la vizibilitate.**

Enuma Elish, Epopeea Creaţiei, arată clar că, după Bătălia Cerească cu Tiamat, Invadatorul a orbitat în jurul Soarelui şi s-a întors la locul bătăliei. De atunci Tiamat orbitează în jurul Soarelui într-un plan numit Eliptic (aşa cum fac şi membrii sistemului planetar al Soarelui) către acel loc din ceruri unde Invadatorul trebuie să se întoarcă; şi când face astfel, orbită după orbită, este acolo unde se *intersectează planul eliptic*. Un mod simplu de a arăta aceasta este calea orbitală a cunoscutei comete Halley (**Fig. 78**), care rivalizează la o scară redusă foarte mult orbita lui Nibiru; orbita sa înclinată o aduce, aproape de Soare, de la sud, iar de sub elipsă, lângă Uranus. Se curbează pe deasupra elipsei şi face un ocol în jurul Soarelui, salutând

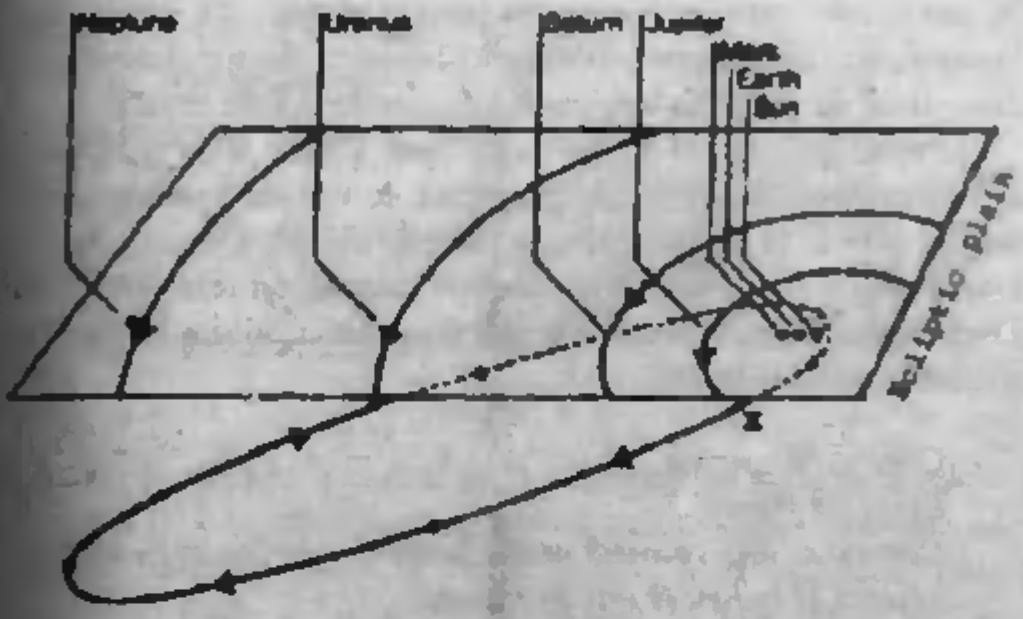

Figura 78

Saturn, Jupiter şi Marte; apoi coboară şi traversează elipsa pe lângă locul Bătăliei Cereşti a lui Niburu cu Tiamat – intersecţia (marcată cu „X") şi pleacă pentru a reveni aşa cum prescrie Destinul său orbital.

Acel punct în ceruri şi în timp, este **Crucea** – era atunci, spune *Enuma Elish*, când planeta zeilor Anunnaki a devenit **Planeta Crucii**:

Planeta NIBIRU:
Intersecţia Cerului cu Pământul
Va ocupa...
Planeta NIBIRU
Ea deţine poziţia centrală...
Planeta NIBIRU:
Ea este cea, care fără a obosi
Traversează mijlocul lui Tiamat;
Să fie „Cruce" numele său!

Textele sumeriene referitoare la evenimentele cruciale din epopeea Omenirii ne dau indicaţii specifice privind apariţia periodică a Planetei lui Anunnaki – aproximativ la fiecare 3.600 de ani – şi întot-

deauna în momente cruciale pentru istoria Omenirii şi a Pământului. Erau timpuri când planeta a fost numită Nibiru iar descrierile sale glip-tice – chiar din perioada timpurie a sumerienilor – erau Crucea.

Prima înregistrare începe cu Potopul. Câteva texte referitoare la Potop asociază catastrofa provocată de apă cu apariţia zeului ceresc, Nibiru, în Era Leului (cca. 10 900 î.Hr.) – Era „constelaţia Leului care a măsurat apele adâncimii", spune un text. Alte texte descriu apariţia lui Nibiru la vremea Potopului ca o stea radiantă şi o descriu astfel (**Fig.79**):

Când ei vor striga „Potop"!
Este zeul Nibiru..
Domnul a cărui coroană strălucitoare este încărcată cu spaimă,
Zi de zi el în Leu el este în flăcări

Figura 79

Planeta a revenit, a reapărut şi a devenit din nou „Nibiru" când Omenirea a primit agricultura şi economia, la mijlocul mileniului VIII î.Hr.; descrierile (pe sigilii cilindrice) ilustrând începutul agri-culturii foloseau Semnul Crucii pentru a o face vizibilă pe Nibiru pe cerul Pământului (**Fig. 80**).

În final, şi cel mai memorabil pentru sumerieni, planeta a mai fost vizibilă încă o dată, când Anu şi Antu au venit pe Pământ într-o vizită de stat aproximativ în anul 4000 î.Hr. în Era Taurului (Taurus). Oraşul care a fost cunoscut mai târziu, peste milenii, ca Uruk, a fost

Figura 80

întemeiat în onoarea lor, un zigurat a fost ridicat și de pe nivelele sale putea fi observată apariția planetelor la orizont pe perioada de noapte întunecată. Când se vedea Nibiru, se auzea un strigăt: „Imaginea Creatorului a apărut!" și toți cei prezenți cântau imnuri și cântece de rugă pentru „planeta Stăpânului Anu".

Apariția lui Nibiru la începutul Erei Taurului a însemnat că la momentul creșterii solare – când apar zorii, dar orizontul este încă destul de întunecat pentru a vedea stelele – constelația de pe fundal era aceea a Taurului. Dar mișcarea rapidă a lui Nibiru, trecând pe cer la jurul Soarelui, a coborât înapoi curând pentru a traversa planul planetar („eliptica") către punctul Crucii. Atunci intersecția a fost observată pe fundalul constelației Leului. Mai multe picturi, pe sigilii cilindrice și tăblițe astronomice, foloseau simbolul crucii pentru a arăta sosirea lui Nibiru când Pământul era în Era Taurului și trebuia să fie observată în constelația Leului (pictura de pe sigiliul cilindric,

Figura 81

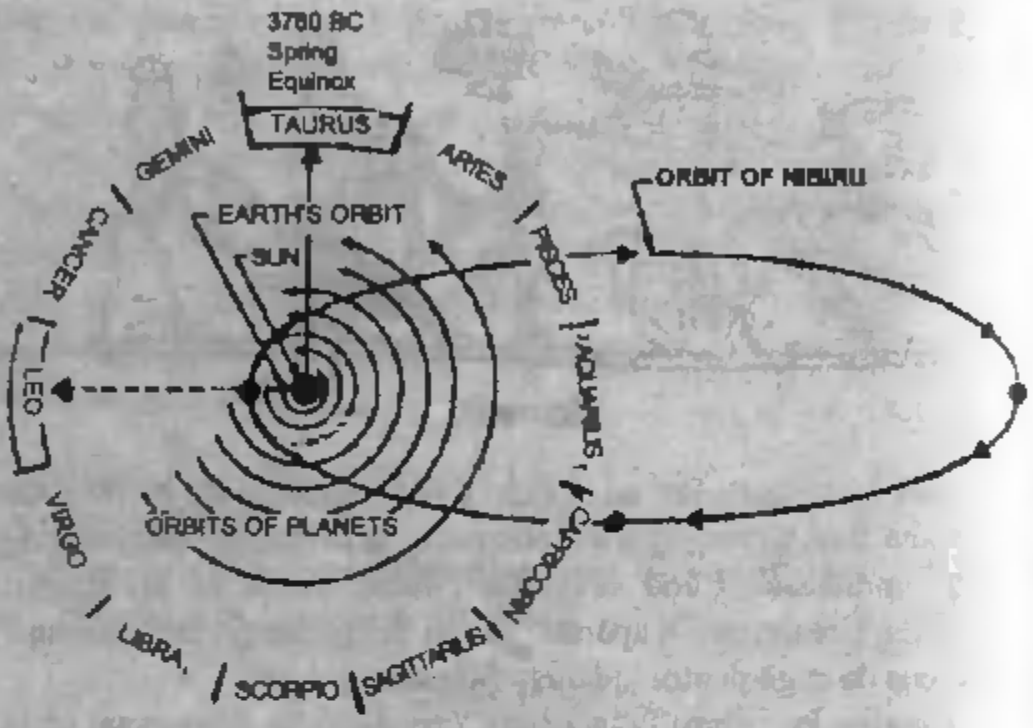

Figura 82

Fig. 81 şi ilustrarea din **Fig. 82**).

Schimbarea de la simbolul Discului Înaripat la cel al Crucii nu a fost, aşadar, o inovaţie; a fost o cale de revenire în care Domnul Ceresc fusese pictat în vremurile timpurii – dar numai când în marea sa orbită traversa elipsa şi devenea „Nibiru".

Ca în trecut, imaginea reînnoită a Semnului Crucii semnifică reapariţia, revenirea în câmpul vizual, ÎNTOARCEREA.

11

ZIUA DOMNULUI

Cum ultimul mileniu î.Hr. a început, apariția semnului Crucii a fost vestitorul Întoarcerii. Tot atunci, un templu ridicat pentru Yahwe în Ierusalim și-a conectat pentru totdeauna locul său sacru la evenimentele istorice și la așteptările mesianice ale Omenirii. Timpul și locul nu au reprezentat o coincidență: iminenta Întoarcere a dictat consacrarea vechiului Centru de Control al Misiunii.

Comparativ cu puterile imperiale cuceritoare ale acelor zile – Babilonia, Asiria, Egipt – regatul evreu era un pitic. Comparativ cu măreția capitalelor lor – Babilon, Ninive, Teba – cu incintele lor sacre, ziguratе, temple, drumuri procesionale, porți ornate, palate maiestuoase, grădini suspendate, bazine sacre și porturi fluviale – Ierusalimul era un oraș mic, cu pereți construiți în pripă și rezerve de apă îndoielnice. Și totuși, un mileniu mai târziu, Ierusalimul este un oraș viu, care rămâne în inimile noastre, un oraș actual, în timp ce grandoarea altor națiuni s-a transformat în praf și s-a prăbușit în ruine.

Ce face diferența? Templul lui Yahwe construit în Ierusalim și profeții săi care au făcut prezicerі ce s-au adeverit. Profețiile lor, consideră unii, încă dețin cheia Viitorului.

Asocierea evreilor cu Ierusalimul și în mod special cu Muntele Moriah, merge până în timpul lui Abraham. Atunci el și-a îndeplinit sarcina de a proteja portul spațial în timpul Războiului Regilor, primită de la Malkizedek, regele lui *Ir-Shalem* (Ierusalim), „care a fost preotul Dumnezeului Cel Prea Înalt". Atunci Abraham a fost binecuvântat și, la rândul său, a făcut un jurământ „către Dumnezeul Cel Prea Înalt, posesor al Cerului și Pământului". Acolo din nou, devotamentul lui Abraham a fost testat și a făcut

Legământul cu Dumnezeu. Totuşi a trecut un mileniu până când, la timpul şi în circumstanţele potrivite, să fie construit Templul.

Biblia a afirmat că templul din Ierusalim era unic – şi chiar aşa era: a fost conceput să păstreze „Legătura Cer-Pământ", aşa cum cum a fost odinioară DUR.AN.KI din oraşul sumerian Nippur.

Şi a venit să treacă
În al 48-lea an
După ce Copiii lui Israel au plecat din Egipt,
În al 4-lea an de domnie a lui Solomon,
În a doua lună,
În care el a început să construiască Casa Domnului.

Astfel înregistrează Biblia, în prima Carte a Regilor (6 1), începutul memorabil al construcţiei Templului lui Yahwe în Ierusalim de către regele Solomon, dându-ne date exacte despre eveniment. A fost un pas crucial ale cărui consecinţe încă se văd, şi ***timpul, trebuie observat, a fost când Babilonul şi Asiria au adoptat Semnul Crucii ca vestitor al Întoarcerii...***

Povestea dramatică a Templului din Ierusalim începe nu cu Solomon, ci cu regele David, tatăl lui Solomon, şi modul în care s-a întâmplat să devină regele Israelului este o poveste care dezvăluie un plan divin: **să pregătească Viitorul prin reînvierea Trecutului.**

Moştenirea lui David (după o domnie de 40 de ani) includea un domeniu extins, ajungând în nord până la Damasc (şi incluzând Locul Aterizării!), o mulţime de psalmi minunaţi şi fundaţia pentru templul lui Yahwe. Trei emisari divini au jucat un rol cheie în instalarea regelui şi a locului său în istorie; Biblia îi numeşte ca fiind „Samuel Clarvăzătorul, Nathan Profetul şi Gad Vizionarul". Samuel, preotul custode al Chivotului Legământului, a fost instruit de Dumnezeu „să-l ia pe tânărul David, fiul lui Iosif, de la turma de oi, să fie păstorul lui Israel" şi Samuel „a luat cornul umplut cu ulei şi **l-a uns** să conducă peste Israel".

Alegerea tânărului David, care era păstorul turmei tatălui său, să fie păstor peste Israel, avea o dublă semnificaţie, pentru că face

trimitere la epoca de aur a Sumerului. Regii săi erau numiți LU.GAL, „Marele Om", dar ei se străduiau să obțină titlul prețios EN.SI „Păstorul Drept". Aceasta, așa cum vom vedea, a fost numai începutul legăturilor lui David și ale Templului cu trecutul sumerian.

David și-a început domnia în Hebron, la sud de Ierusalim. A fost o alegere încărcată de simbolism istoric. Numele anterior al lui Hebron, arată Biblia în mod repetat, a fost *Kiryat Arba*, „orașul fortificat al lui Arba". Cine a fost Arba? *„El a fost Marele Om al lui Anakim"* – doi termeni biblici care proiau în ebraică termenii sumerieni LU.GAL și ANUNNAKI. Începând cu pasaje din cartea *Numeri*, apoi din *Iosua, Judecătorii și Cronici*, Biblia arată că Hebron a fost centrul descendenților lui „Anakim, care se consideră ca Nefilim", conectându-i cu neamul Nefilim din *Geneza 6* ce s-a amestecat cu Fiicele lui Adam. Hebron a fost locuit la vremea Exodului de trei fii ai lui Arba, și mai era Caleb, fiul lui Ieronim, care a cucerit orașul și i-a dat în numele lui Iosua. ***Prin alegerea sa ca rege al Hebronului, David și-a instaurat domnia ca o continuare directă a domniei regilor legați de învățătura sumeriană a Anunnaki.***

David a condus Hebronul șapte ani, apoi și-a mutat capitala în Ierusalim. Reședința sa – „Orașul lui David" – a fost construită pe Muntele Sion, la sud, și separată de o vale mică de Muntele Moriah (unde era platforma construită de Anunnaki, **Fig. 83**). A construit *Miloh*, Umplutura, pentru a închide spațiul dintre cei doi munți, la început prin construirea, pe o platformă, a templului lui Yahwe; dar tot ce i s-a permis să construiască pe Muntele Moriah a fost un altar. Cuvântul lui Dumnezeu, prin profetul Nathan, a fost că nu el, care vărsase sânge în multele sale războaie, ci fiul său, Solomon, ar trebui să construiască templul.

Supărat pentru mesajul profetului, David a mers și „s-a așezat în fața lui Yahwe" în fața Chivotului Legământului (care era încă ținut în cort). Acceptând decizia lui Dumnezeu, el a cerut o recompensă pentru loialitatea sa fervență față de El, o asigurare, un semn că aceasta va fi Casa lui David, că aici va putea fi construit Templul și acesta va fi binecuvântat pentru totdeauna. Chiar în acea noapte, stând în fața

Figura 83

Chivotului Legământului prin care Moise comunicase cu Domnul, el a primit un semn: i s-a dat un *Tavnit – o machetă* – al viitorului templu.

Unii ar putea pune la îndoială veridicitatea poveștii pentru că ce i s-a întâmplat în acea noapte regelui David și proiectului său de templu a fost asemănător cu povestea regelui sumerian Gudea, care în urmă cu 1000 de ani a avut o viziune asemănătoare cu o tăbliță cu planul arhitectural și dispozitivul de fasonare a cărămizilor pentru construcția unui templu în Lagash pentru zeul Ninurta.

Când s-a apropiat de sfârșitul zilelor sale, Regele David i-a chemat la Ierusalim pe toți conducătorii din Israel, inclusiv pe șefii de triburi și comandanții militari, preoții și pe cei care conduceau birourile regale și le-a povestit despre promisiunea lui Yahwe. În văzul mulțimii i-a înmânat fiului său, Solomon, „Tavnitul templului cu toate componentele și camerele sale (...) Tavnitul pe care l-a primit de

la Spirit". David i-a înmânat de asemenea, lui Solomon, „tot ce i-a dat El scris de mâna Lui, pentru a înțelege lucrările Tavnitului" un set de instrucțiuni însoțitoare, înscrisuri divine (*Cronici I*, Capitolul 28).

Termenul ebraic *Tavnit* este tradus în Biblia engleză a Regelui James ca „model", dar a fost preluat în cele mai recente traduceri ca „plan", sugerând că lui David i s-a dat un fel de schiță arhitecturală. Dar cuvântul ebraic pentru „plan" este *Tokhnit*. *Tavnit*, pe de altă parte, provine din rădăcina verbului care înseamnă „a construi, a ridica", deci ceea ce a primit David și a înmânat fiului său, Solomon, a fost „un model de construcție" – în limbajul de astăzi, o machetă (Într adevăr, arheologii au găsit și au dezgropat prin zona Orientului Mijlociu, machete de care, cărucioare, vase, ateliere și chiar altare cu mai multe nivele).

Cărțile biblice ale *Regilor și Cronicilor* furnizează măsurători și detalii precise ale Templului și al proiectului său. Axa sa merge spre est-vest, făcându-l un „templu etern" aliniat la echinocțiu. Constituit din trei părți (Fig. 64), el a adoptat planul sumerian al părții din față (*Ulam* în ebraică), un coridor central mare (*Hekhal* în ebraică provenind din sumerianul E.GAL, „Lăcașul Mare") și Sfânta Sfinților pentru Chivotul Legământului. Cea mai ascunsă parte a fost numită *Dvir* („Oratorul") – pentru că prin intermediul Chivotului Legământului Dumnezeu i-a vorbit lui Moise.

Ca și ziguratele sumeriene, care au fost construite în mod tradițional pentru a exprima conceptul sexagesimal al „bazei 60", templul lui Solomon a adoptat acest concept în construcția sa: secțiunea principală (Coridorul) avea 60 de coți (aprox. 100 picioare) în lungime, 20 coți lățime și 120 coți în înălțime[1]. Sfânta Sfinților avea 20 pe 20 coți[2] – suficient pentru a ține Chivotul Legământului cu cei doi heruvimi în vârf („aripile lor impresionante"). Tradiția, dovezile scrise și cercetările arheologice arată că Chivotul a fost plasat în mod precis pe piatra impresionantă pe care Abraham a fost gata să-l sacrifice pe fiul său Isaac; denumirea sa în ebraică, *Even Shatiyah*, înseamnă „Piatra de Fundație" și legendele evreiești

[1] aproximativ: 30 m lungime x 10 m lățime x 60 m înălțime (n. red)

[2] aproximativ: 10 x 10 m (n. red.)

susţin că aceasta semnifică faptul că lumea va fi re-creată. Astăzi ea este acoperită şi înconjurată de Cupola Stâncii (**Fig. 84**). (Cititorii pot găsi mai multe despre piatra sacră, peştera şi pasajele sale subterane secrete în *Cronicile Pământului*).

Deşi nu avea dimensiuni monumentale comparativ cu ziguratele zgârie-nori, templul era cu adevărat magnific la final; nu se compara cu niciun alt templu contemporan în acea parte a lumii. Niciun fel de element de fier sau unealtă de fier nu au fost folosite la ridicarea sa (toate ustensilele erau din cupru sau bronz), ***iar în interior clădirea a fost încrustată cu aur***; chiar şi piroanele care ţineau plăcile de aur erau făcute din aur. Cantitatea de aur folosită (numai „pentru Sfânta Sfintelor", 600 de taleri; pentru piroane, 50 sicli) era enormă – atât de mare încât Solomon a pregătit vase speciale pentru a aduce aur din Ophir (zonă presupusă a fi în sud-estul Africii).

Biblia nu dă explicaţii, nici cu privire la interdicţia de folosire a oricărui metal în zona acestui amplasament, nici cu privire la

Figura 84

încrustarea cu aur a interiorului templului. Se poate numai specula că s-a evitat folosirea fierului datorită proprietăților sale magnetice și s-a folosit aurul deoarece era cel mai bun conductor.

Este semnificativ faptul că numai două astfel de altare cunoscute încrustate cu aur se aflau în cealaltă parte a lumii. Unul era marele templu din Cuzco, capitala incașă din Peru, unde era venerat marele zeu al Americii de Sud, Viracocha. A fost numit *Coricancha* („Carcasa de Aur"), pentru că Sfânta Sfintelor a sa era încrustată complet cu aur. Celălalt era în Puma-Punku, pe țărmul Lacului Titicaca în Bolivia, lângă famoasele ruine ale Tiwanaku. Ruinele de acolo constau din rămășițele a patru construcții din piatră ca niște camere, ai căror pereți, podele și tavane erau făcute fiecare din câte un singur bloc de piatră uriaș. Cele patru incinte erau pe interior încrustate complet cu plăci de aur prinse cu piroane din aur. Descriind locurile (și cum au fost ele jefuite de spaniolt), în *Regatele Pierdute*, am sugerat că Puma-Punku a fost ridicat pentru șederea lui Anu și Antu când au vizitat Pământul, în cca anul 4000 î.Hr.

Potrivit Bibliei, a fost nevoie de zeci de mii de muncitori timp de șapte ani pentru această imensă lucrare. Care a fost, așadar, scopul Casei Domnului? Când totul a fost gata, cu o paradă mare, Chivotul Legământului a fost dus de preoți și pus în Sfânta Sfintelor. Imediat ce Chivotul a fost pus jos și perdelele care separau Sfânta Sfintelor de marele coridor au fost trase, „Casa Domnului s-a umplut de nori iar preoții nu au mai putut rămâne în picioare". Atunci Solomon a adresat o rugăciune de recunoștință, spunând.

Domnul care a ales să locuiască în nor:
Eu am construit pentru Tine o Casă impunătoare,
Un loc unde poți locui pentru totdeauna...
Deși marginile cerurilor nu Te pot cuprinde,
Poate auzi rugăciunile noastre din locul Tău
În cer.

„Și Yahwe i-a apărut lui Solomon în acea noapte și i-a spus:

Am auzit ruga ta. Am ales acest loc pentru casa mea de închinăciune (...) Din cer Eu voi auzi rugăciunile poporului meu şi voi ierta păcatele lor (...) Am ales acest loc şi am consacrat Casa pentru ca *Shem* al Meu să rămână acolo pentru totdeauna" (*Cronici* II, Capitolele 6-7).

Cuvântul *Shem* aici şi mai devreme, ca în versetele de la începutul capitolului 6 din *Geneza* – este tradus în mod obişnuit „Nume". La finalul primei mele cărţi, *A 12-a Planetă*, am sugerat că termenul original şi contextul se referă la ceea ce egipteniî au numit „Barca Cerească" iar sumerienii au numit MU – „nava cerului" – a zeilor. În consecinţă, Templul din Ierusalim, construit pe platforma de piatră, cu Chivotul Legământului plasat pe piatra sfântă, urma să servească drept legătură pământeană cu zeitatea cerească – deopotrivă pentru comunicare şi ca loc de aterizare al navei sale cereşti!

Totuşi nu exista în Templu nicio statuie, idol sau imagine pictată. Singurul lucru în interior era Chivotul Legământului sfinţit şi „nu era nimic în Chivot decât cele 12 tăbliţe care i-au fost date lui Moise pe Muntele Sinai".

Spre deosebire de templele zigurate din Mesopotamia, de la cel al lui Enlil din Nippur, până la cel al lui Marduk din Babilon, acesta nu era un loc de rezidenţă pentru zeitate, unde zeul locuia, mânca, dormea sau se îmbăia. **Era o Casă de Rugăciune, un loc pentru contact divin; era un templu pentru o Prezenţă Divină a Locuitorului în Nori.**

Se spune că o imagine valorează cât o mie de cuvinte; este cu siguranţă adevărat în cazul în care există câteva cuvinte pertinente, dar multe imagini relevante.

Era în perioada în care templul din Ierusalim a fost terminat şi consacrat Locuitorului din Nori în care schimbarea notabilă în gliptica sacră – pictura divinului – a avut loc acolo unde astfel de picturi erau obişnuite şi permise (în momentul acela) în primul rând în Asiria. Ele înfăţişează clar pe zeul Ashur ca un „locuitor al norilor", cu întreaga faţă sau doar mâna deseori ţinând un arc (**Fig. 85**) – o pictură ce aminteşte de una dintre poveştile Biblice

despre Curcubeul din Nori care era un semn divin în urma Potopului.

La un secol şi ceva, picturile asiriene au introdus o nouă variantă a Zeului din Nor. Considerat ca „Zeitatea în Discul Înaripat", el arată clar un personaj în interiorul emblemei Discului Înaripat, pe sine însuşi (**Fig 86 a**) sau cum se alătură Pământului (şapte puncte) şi Lunii (semiluna) (**Fig. 86 b**). Deoarece Discul Înaripat reprezenta Nibiru, trebuia să fie o zeitate *sosind cu Nibiru*. În mod clar atunci, ***aceste picturi presupun existenţa speranţelor legate de apropierea sosirii nu doar a planetei, ci şi a locuitorilor săi divini, probabil conduşi de însuşi Anu.***

Schimbările din gliptică şi simbolistică au început cu Semnul Crucii. Erau manifestările mai multor speranţe profunde, a schimbărilor viitoare şi a pregătirilor mari cerute de întoarcerea aşteptată. Oricum, speranţele şi pregătirile nu erau la fel în Babilon ca în Asiria. Într-un loc, speranţele mesianice erau orientate spre un zeu sau spre zei care erau deja acolo; în alt loc, speranţele erau în legătură cu zeul sau zeii care urma (urmau) să se întoarcă, să reapară.

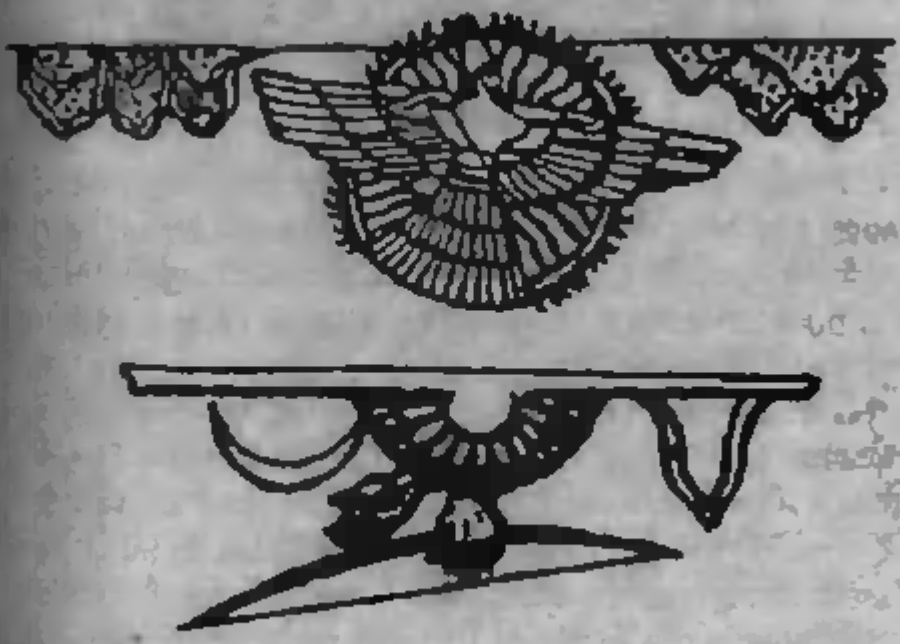

Figura 85

Figura 86 a

Figura 86 b

În Babilon speranțele erau în mare parte religioase – o reînviere mesianică a lui Marduk prin fiul său, Nabu. Au fost depuse mari eforturi pentru a relua, în cca 960 î.Hr., ceremoniile sacre *Akitu* în care *Enuma Elish* revizuită – atribuind lui Marduk crearea Pământului, reprofilarea Cerurilor (Sistemul Solar) și creația Omului – a fost citită public. Sosirea lui Nabu din altarul său în Borsippa (sudul Babilonului) ca să joace un rol crucial la ceremonii a fost o parte esențială a reînvierii. Așadar, regii babilonieni care au domnit între 900 î.Hr. și 730 î.Hr. au reluat numele lui Marduk ca nume de referință iar în marile numere, numele lui Nabu ca nume de referință.

Schimbările din Asiria au fost mai mult geopolitice; istoricii consideră perioada – cca. 960 î.Hr. – ca începutul perioadei

Imperiului Neo-Asirian. În plus față de inscripțiile de pe pereții monumentelor și ai palatului, principala sursă de informare despre Asiria acelor zile, există analele regilor săi, în care au înregistrat ce au făcut în fiecare an. După acestea, principala lor preocupare era Cucerirea. Cu o cruzime fără precedent, regii săi au pornit campanii sulfurate una după alta, nu doar pentru a prelua teritorii din vechiul Sumer&Akkad, dar și pentru tot ceea ce ei considerau esențial pentru Întoarcere: *Controlul locurilor legate de spațiu*.

Faptul că acesta era scopul campaniilor este evident nu doar din țintele vizate, dar și din reliefurile în piatră de pe pereții palatelor Asiriei din secolele IX și VIII î.Hr. (care pot fi văzute în câteva dintre marile muzee ale lumii): pe unul dintre sigiliile cilindrice, ele înfățișează pe rege și marele preot, însoțiți de *Cherubim* înaripați – „astronauți" Anunnaki – flancând Copacul Vieții și așteptând venirea zeului în Discul Înaripat (**Fig. 87 a,b**). ***Era așteptată, în mod clar, o sosire divină!***

Istoricii leagă începutul acestei perioade Neo-Asiriene de stabilirea unei noi dinastii regale în Asiria, când Tiglath-Pileser II a venit la tronul din Ninive. Modelul de mărire prin cucerire, distrugere și anexări externe a fost instaurat de către fiul și apoi nepotul acelui rege, care i-au urmat la tron în Asiria. Interesant este faptul că prima lor țintă a fost regiunea râului Khabur, cu centrul său

Figura 87a

Figura 87b

comercial şi religios – Harran.

Succesorii lor au continuat aceeaşi politică. Purtând frecvent acelaşi nume ca şi regii anteriori glorificaţi (deci numerele I, II, III, etc. pentru ei), regii au extins controlul asirian în toate direcţiile, cu interes special pentru oraşele de pe ţărm şi din munţii *La-ba-an* (Liban). În **860 î.Hr.**, Ashurnasirpal II – care purta simbolul crucii pe piept (Fig. 76) – se lăuda cu capturarea oraşelor feniciene de pe ţărm, Tyr, Sidon şi Gebal (Byblos) şi a pantei Muntelui Cedru cu amplasamentele sale sacre, vechiul Loc al Aterizării a lui Anunnaki.

Fiul şi succesorul său, Shalmaneser III, a înregistrat ridicarea acolo a stelei comemorative, numind locul *Bit Adini*. Literal, numele însemna „Lăcaşul Eden" – şi era cunoscut sub acelaşi nume de profeţii biblici. Profetul Ezechiel l-a criticat pe regele din Tyr pentru că se credea zeu deoarece fusese la acel loc sacru şi „a mutat înăuntru pietrele de foc"; şi profetul Amos l-a menţionat când vorbea despre sosirea **Zilei Domnului**.

Cum era de aşteptat, asirienii şi-au îndreptat atenţia către celălalt amplasament conectat la spaţiu. După moartea lui Solomon, regatul său a fost împărţit între moştenitorii săi rivali.

între „Iudeea" (cu capitala la Ierusalim), în sud, şi „Israel" şi cele zece triburi ale sale în nord. În cunoscutul său monument inscripţionat, Obeliscul Negru, Shalmaneser III a înregistrat primirea tributului de la regele israelian Jehu şi, într-o scenă dominată de emblema Discului Înaripat a lui Nibiru, este descris îngenunchiat în semn de supunere (Fig. 88). Deopotrivă Biblia şi analele asiriene au înregistrat invazia ulterioară asupra Israelului de către Tiglath-Pileser III (744-727 î.Hr.), desprinderea mai multor provincii şi exilul parţial al conducătorilor săi. Apoi, în 722 î.Hr., fiul său, Shalmaneser V, a invadat ce mai rămăsese Israelului, i-a alungat poporul şi a adus străini în locul său. Cele zece triburi au plecat, dar în ce loc anume, rămâne un mare mister (la întoarcerea din Israel, Shalmaneser a fost detronat şi înlocuit de alt fiu al lui Tiglath-Pileser, iar motivul detronării şi modul cum s-a făcut rămâne un alt mister nerezolvat).

Având deja sub control Locul Aterizării, asirienii erau acum aproape de recompensa finală: Ierusalimul; dar din nou au fost ţinuţi la distanţă când s-a produs asaltul final. Biblia explică aceasta prin voinţa lui Yahwe; o cercetare a înregistrărilor asiriene sugerează că ce anume şi când au făcut evreii în Israel se sin-

Figura 88

cronizează cu ce şi când au făcut cu Babilon şi Marduk.

După capturarea amplasamentelor spaţiale în Liban – dar înainte de lansarea campaniilor împotriva Ierusalimului – asirienii au făcut un pas medit în reconcilierea cu Marduk. În anul 729 î.Hr., Tiglath-Pileser III a intrat în Babilon, a mers în zona sacră şi „a luat mâinile lui Marduk". Era un gest cu o însemnată semnificaţie religioasă şi diplomatică; preoţii lui Marduk au aprobat reconcilierea, invitându-l pe Tiglath-Pileser să participe la masa sacră a zeului. După aceasta, fiul lui Tiglath-Pileser, Sargon II, a înaintat spre sud în zona vechiului Sumer&Akkad şi, după ocuparea Nippurului s-a întors în Babilon. În 710 î.Hr., ca şi tatăl său, el „a luat mâinile lui Marduk" în timpul ceremoniilor Anului Nou.

Sarcina capturării amplasamentelor spaţiale rămase a revenit succesorului lui Sargon, Sennacherib. Asaltul asupra Ierusalimului din anul 704 î.Hr. pe vremea regelui Ezechiel, este relatat pe larg în analele lui Sennacherib şi în Biblie. Dar în timp ce Sennacherib vorbeşte în scrierile sale despre ocuparea oraşelor din Iudeea, Biblia povesteşte despre asediul Ierusalimul de către o armată puternică asiriană care a fost respinsă în mod miraculos prin voinţa lui Yahwe.

Asediind Ierusalimul, asirienii s-au lansat într-un război psihologic, ţinând un discurs apărătorilor zidurilor oraşului prin care la final îl defăimau pe Yahwe. Indignat, regele Ezechia, îmbrăcat în haine de doliu, se ruga în Templu şi cerea ajutor de la „Yahwe, Dumnezeul Israelului, care se odihneşte peste Cherubim, singurul Dumnezeu al tuturor naţiunilor". Răspunsul, transmis regelui de profetul Isaia printr-o profeţie, era că regele asirian nu va intra niciodată în oraş, ci se va întoarce acasă învins şi acolo va fi asasinat.

Şi s-a întâmplat în acea noapte
Că Îngerul lui Yahwe a mers mai departe
Şi i-a înfrânt pe asirieni în tabără
O sută optzeci şi cinci de mii.
Şi la răsărit, iată,

Erau a mulțime de cadavre.
Așa că Sennacherib, regele Asiriei, a plecat
Și a călătorit către casa lui din Ninive
Regi II 19: 35-36

Pentru a arăta cititorului că profeția s-a împlinit cu adevărat, povestirea biblică a continuat „Și Sennacherib a călătorit înapoi către Ninive; când făcea plecăciunea către zeul său în templu (...) Adramelekh și Sharezzer l-au lovit cu o sabie și au fugit pe teritoriul lui Ararat. Fiul său, Esarhaddon, a devenit rege în locul lui".

Postscriptumul biblic oferă o informație uluitoare: Sennacherib a fost într-adevăr ucis de propriii săi fii, în 681 î.Hr. Pentru a doua oară, regii care au atacat Israelul sau Iudeea mureau imediat ce se întorceau.

În timp ce profeția – prezicerea a ceea ce urma să se întâmple – este ceea ce se așteaptă de la un profet, profeții Bibliei ebraice erau mai multe decât atât. Chiar de la început, așa cum arată clar *Leviticul*, un profet nu urma să fie „un magician, vrăjitor, incantator, un clarvăzător al spiritelor, un ghicitor sau cineva care invocă morții" așa cum se întâmpla la celelalte națiuni. Misiunea lor ca *Nabih* – „Vestitori" – era să transmită regilor și popoarelor cuvintele lui Yahwe. Și așa cum a arătat rugăciunea lui Ezechiel, în vreme ce Copiii lui Israel erau Poporul Său Ales, *Yahwe era „singurul Dumnezeu peste toate națiunile"*.

Biblia vorbește de profeți începând cu Moise, dar numai 15 dintre ei au propriile cărți în Biblie. Aceasta îi include pe cei trei profeți „majori" – Isaia, Ieremia și Ezechiel – și 12 „minori". Perioada lor profetică începe cu Amos în Iudeea (cca 760 î.Hr.) și Osea în Israel (750 î.Hr.) și se termină cu Malachi (cca 450 î.Hr.). Speranțele Întoarcerii au luat forma geopoliticii, religiilor și întâmplărilor reale amestecate pentru a servi ca fundament al Profeției biblice.

Profeții biblici au servit drept Păstrători ai Credinței, ei erau busola morală și etică a regilor și a poporului, ei erau de asemenea, observatori și prezicători pe arena lumii prin deținerea de cunoș-

tinţe precise cu privire la întâmplările din teritorii îndepărtate, la intrigile de la curţile capitalelor străine; cunoştinţe cu privire la zei care erau veneraţi oriunde sau cunoştinţe uluitoare de istorie, geografie, rute comerciale sau campanii militare. ***Profeţii biblici combinau o anume conştientizare a Prezentului având cunoştinţe despre Trecut pentru a prezice Viitorul.***

Pentru profeţii ebraici, Yahwe nu era doar *El Elyon* – „Dumnezeul Suprem" – şi nu doar Dumnezeu al zeilor, *El Elohim*, ci un Dumnezeu Universal – al tuturor naţiunilor, al întregului Pământ, al Universului. Deşi locuinţa Sa era în Cerul Cerurilor, El avea grijă de creaţia Sa – Pământul şi poporul Său. Tot ce se întâmpla era prin voinţa Sa, şi voinţa Sa era purtată prin Emisari – fie îngeri, fie un rege, fie o naţiune. Adoptând distincţia sumeriană între Destinul predestinat şi Soarta liber acceptată, Profeţii credeau că Viitorul putea fi prevestit pentru că el era pre-planificat; pe parcursul drumului, lucrurile puteau fi schimbate. Asiria, de exemplu, era numită la un moment dat „toiagul mâniei" lui Dumnezeu prin care naţiunile erau pedepsite, dar când a acţionat cu o brutalitate nejustificată sau în afara limitelor, Asiria însăşi a fost subiectul pedepsei.

Profeţii păreau să transmită un mesaj cu dublu sens, nu doar în ceea ce priveşte evenimentele curente, dar şi cu privire la Viitor. Isaia, de exemplu, a profeţit că Marduk ar trebui să aştepte Ziua Mâniei, când toate naţiunile (inclusiv Israel) vor fi judecate şi pedepsite şi să aştepte vremea idilică, atunci când lupul şi mielul vor locui împreună, bărbaţii îşi vor transforma săbiile în pluguri şi Sionul va fi lumină peste toate naţiunile.

Contradicţiile au încurcat generaţiile de cercetători ai Bibliei şi de teologi, dar o examinare atentă a cuvintelor profeţilor ne duce la o constatare uluitoare: despre Ziua Judecăţii se vorbea ca despre **Ziua Domnului**; vremea mesianică era aşteptată la **Sfârşitul Zilelor**; iar cele două nu erau nici sinonime, nici prevăzute ca evenimente simultane. Erau două evenimente separate, prevăzute să se întâmple la vremuri diferite.

Una, Ziua Domnului, o zi a judecății lui Dumnezeu, era pe cale să se întâmple;

Cealaltă, inaugurând o eră binevoitoare, urma să se întâmple cândva în viitor.

Au avut ecou cuvintele spuse în Ierusalim la dezbaterile din Ninive și Babilon cu privire la care ciclu de timp se aplică viitorul zeilor și oamenilor – Timpul Divin al orbitei Nibiru sau Timpul Ceresc zodiacal? Deoarece secolul VIII î Hr. se apropia de final, era clar în cele trei capitale că ambele cicluri de timp nu erau identice; ***în Ierusalim, vorbind despre venirea Zilei Domnului, profeții Bibliei vorbeau, de fapt, despre Întoarcerea lui Nibiru.***

În capitolul de deschidere a Genezei este prezentată o versiune abreviată a Epopeii sumeriene a Creației: Biblia a recunoscut existența lui Nibiru și întoarcerea sa periodică în apropierea Pământului și a considerat-o o altă – în acest caz cerească – manifestare a lui Yahwe ca Dumnezeu Universal. Psalmii și Cartea lui Iov vorbesc despre Domnul Ceresc nevăzut care „a marcat un circuit în înălțimea cerurilor". Profeții amintesc despre această primă apariție a Domnului Ceresc – când s-a ciocnit cu Tiamat (numită în Biblie *Tehom* și poreclită *Rahab* sau *Rabah*, Cea Semeață), a învins-o, a creat cerurile și „Brățara forjată" (Centura de asteroizi) și „a suspendat Pământul în gol"; Profeții au amintit de vremea când acel Domn ceresc a produs Potopul.

Sosirea lui Nibiru și coliziunea cerească ce a creat orbita planetei Nibiru erau sărbătorite în *Psalmul* 19:

Cerurile prevestesc gloria Domnului,
Ciocanul arată meșteșugul său...
El înaintează ca un mire de la baldachin;
Ca un atlet el se bucură să alerge la cursă.
El vine de la capătul cerurilor,
Și drumul său este către sfârșitul lor.

Era apropierea Domnului Ceresc la vremea Potopului care a

avut loc pentru a fi vestitorul a ceea ce urma să se întâmple în viitor când Domnul se va întoarce (Psalmi 77.6, 17-19):

Îmi voi aminti faptele Domnului,
Amintește minunile tale din trecut.
Apele te-au văzut, O, Doamne, și s-au cutremurat.
Scânteile tale au mers mai departe,
Luminând lumea.
Sunetul tunetului tău s-a rostogolit,
Pământul a fost agitat și s-a cutremurat.

Profeții au considerat acele fenomene timpurii ca un ghid pentru ceea era de așteptat. Așteptau ca Ziua Domnului (citățm profetul Joel) să fie o zi în care „Pământul va fi agitat, Soarele și Luna vor fi întunecate, stele vor ascunde strălucirea lor (...) O zi care este mare și teribilă"

Profeții au adus cuvântul lui Yahwe lui Israel și tuturor națiunilor pentru o perioadă de aproape trei secole. Cel mai timpuriu dintre cei 15 Profeți a fost Amos: el a început să fie vestitorul lui Dumnezeu („*Nabih*") în jurul anului 760 î. Hr. Profețiile sale au acoperit trei perioade sau faze: a prezis atacurile asiriene în viitorul apropiat, sosirea Zilei Judecății și un Timp al Sfârșitului în pace și belșug. Vorbind în numele Domnului Yahwe, care a dezvăluit secretele Sale profeților, el a descris Ziua Domnului ca o zi în care „Soarele apune la amiază și Pământul se va întuneca la mijlocul zilei". Adresându-se celor care venerează „planete și stele ale zeilor lor", el compara venirea Zilei cu evenimentele Potopului, când „ziua s-a întunecat ca noaptea și apele mărilor s-au vărsat peste pământ"; și i-a avertizat pe veneratori cu o întrebare retorică (Amos 5:18):

Vai vouă care doriți Ziua Domnului!
Care este scopul pentru voi?
Pentru că ziua Domnului este întunecare și nu lumină.

Un secol și jumătate mai târziu, profetul Isaia a legat profeți-

ile despre „Ziua Domnului" de un loc specific geografic, de „Muntele Timpului stabilit", locul „pe pantele nordice", şi a spus regelui că „iată, Ziua Domnului vine cu furia şi mânia sa nemiloasă, pentru a lăsa pământul pustiit şi pentru a distruge păcătoşii de pe el". El a comparat ce s-a întâmplat la Potop, amintind vremea în care „Domnul a venit ca o furtună distrugătoare de valuri puternice" şi a descris (Isaia 13: 10, 13) venirea Zilei ca o apariţie care va afecta Pământul:

Stelele cerurilor şi constelaţiile lor
Nu vor mai da lumina lor;
Soarele va deveni întunecat la răsărit
Şi Luna nu va da lumina sa..
Cerurile vor fi agitate
Şi Pământul în locul său se va scutura,
Când Domnul Savaot trebuie să treacă
Pe ziua mâniei sale.

Cel mai remarcabil aspect în această profeţie este identificarea Zilei Domnului cu vremea în care „Domnul Savaot" – domnul ceresc, planetar – *„trebuie să fie în trecere"*. Acesta este chiar limbajul folosit în *Enuma elish* când se descrie cum invadatorul care a înfrânt pe Damat a fost numit NIBIRU: *„Trecere* trebuie să fie numele său!"

Urmând pe Isaia, profetul Osea a prevăzut de asemenea, Ziua Domnului ca pe o zi când Cerul şi Pământul trebuie să „răspundă" unul altuia – o zi a fenomenelor cereşti cu rezonanţă pe Pământ.

Dacă vom continua să cercetăm profeţiile cronologic, aflăm că, în secolul VII î.Hr., pronunţările profetice au devenit mai insistente şi explicite: Ziua Domnului trebuia să fie o Zi a Judecăţii peste naţiuni, inclusiv peste Israel, dar, în primul rând, pentru Asiria, pentru ceea ce a făcut, şi pentru Babilon, pentru ceea ce va face. Iar ***Ziua se apropie, este aproape***:

Marea Zi a Domnului se apropie –
Este aproape!
Sunetul Zilei Domnului se apropie foarte mult.
O zi a mâniei este acea zi,
O zi a necazului şi suferinţei,
O zi a calamităţii şi pustiirii,
O zi a întunericului şi beznei adânci,
O zi a norilor şi ceţei groase.

Zephania, 1: 14-15

Chiar înainte de anul 600 î.Hr., profetul Habacuc s-a rugat la „Dumnezeul ***care vine în anii apropiaţi***" şi care trebuie să arate milă în ciuda mâniei Sale. Habacuc a descris pe Domnul ceresc aşteptat ca pe o ***planetă radiantă*** – chiar în felul în care Nibiru a fost descris în Sumer&Akkad. Trebuia să apară, spunea profetul, din cerurile dinspre sud:

Domnul din sud trebuie să vină.
Cerurile sunt acoperite cu aureola sa,
Splendoarea Sa umple Pământul
Razele Sale strălucesc înainte
De unde puterea Sa este tăinuită
Cuvântul vine în faţa Sa,
Scântei vin de jos.
El se opreşte să măsoare Pământul;
El este văzut şi naţiunile tremură.

Habacuc 3:3-6

Insistenţa profeţilor a crescut când a început secolul VI î.Hr. ***„Ziua Domnului este aproape!"***, anunţa Profetul Joel; ***„Ziua Domnului este aproape!"***, declara profetul Obadia. În jurul anului 570 î.Hr., profetul Ezechiel a primit următorul mesaj divin (*Ezechiel* 30: 2-3):

Fiu al Omului, profeţeşte şi spune:
Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu:
Strigă şi jeleşte pentru Ziua!
Pentru că Ziua este aproape –
Ziua Domnului este aproape!

Ezechiel era atunci departe de Ierusalim, fiind trimis în exil cu alţi conducători iudei de către regele babilonian Nabucodonosor. Locul exilului, unde au avut loc profeţiile şi viziunea faimoasă a lui Ezechiel asupra Carului Ceresc, a fost pe malul râului Khabur, în regiunea Harran.

Locaţia nu a fost una întâmplătoare, **pentru că încheierea poveştii Zilei Domnului – şi a Asiriei şi Babilonului – urma să aibă loc unde a început călătoria lui Abraham.**

12

ÎNTUNERIC LA AMIAZĂ

În timp ce profeții evrei prevesteau întuneric la Amiază, ce speranțe aveau „celelalte națiuni" așteptând întoarcerea lui Nibiru?

Dacă judecăm după dovezile scrise și imaginile gravate, profeții așteptau deznodământul conflictelor dintre zei, timpuri binevoitoare pentru omenire și o mare teofanie. Vor avea însă o mare surpriză.

În perspectiva marelui eveniment, preoții, observând cerurile în Ninive și Babilon, au fost mobilizați să observe fenomenele cerești și să interpreteze semnele lor. Fenomenele au fost înregistrate cu meticulozitate și transmise regilor. Arheologii au găsit în ruinele bibliotecilor regale și ale templelor, tăblițe cu înregistrări și rapoarte care, în multe cazuri, erau aranjate în funcție de subiectul sau planeta pe care le observau. O binecunoscută colecție formată din 70 de tăblițe permite constituirea unei serii numită *Enuma Anu Enlil*, seria conținea observații ale planetelor, stelelor și constelațiilor, clasificate potrivit cu Calea lui Anu și Calea lui Enlil – acoperind cerurile de la 30 de grade sud spre zenit în nord (vezi Fig. 53).

La început observațiile au fost interpretate prin comparație cu fenomenele din înregistrările astronomice sumeriene. Deși scrise în akkadiană (limba Babilonului și a Asiriei), observațiile foloseau considerabil terminologia sumeriană și matematica, iar uneori includeau note ale scribilor care au fost traduse din tăblițe sumeriene timpurii. Astfel de tăblițe serviseră ca manuale ale „astronomilor" și vorbeau despre sensul oracular al fenomenelor folosind experiența trecutului.

Când Luna în timpul său calculat nu este văzută:

Va fi o invazie a unui oraș puternic
Când o cometă ajunge pe cărarea Soarelui
Fluxul se va diminua,
Un vacarm se va întâmpla de două ori.
Când Jupiter merge cu Venus:
Rugăciunile pământului vor ajunge la zei.

Cum timpul trecea, relatările erau tot mai numeroase, conținând observații însoțite de interpretările proprii ale preoților de semne: „În timpul nopții, Saturn a venit lângă Lună. Saturn este o planetă a Soarelui. Înțelesul este acesta. Este un semn favorabil pentru rege". Descoperirile arheologice au arătat că se acorda o atenție deosebită eclipselor. Astfel o tăbliță (aflată acum la British Museum), prezintă coloane de numere ca imprimate de un computer, servind la prezicerea eclipselor lunare cu 50 de ani înainte.

Studiile moderne au constatat că schimbarea către un nou stil de actualitate astronomică a avut loc în secolul VIII î.Hr., când, după o perioadă de rupturi și schimbări de conducere în Babilon și Asiria, soarta celor două teritorii a revenit în mâini regale puternice: Tiglath-Pileasar III (745-727 î.Hr.) în Asiria și Nabunassar (747-734 î.Hr.) în Babilonia.

Nabunassar („Protejat de Nabu") a fost cunoscut din antichitate ca un inovator și un centru de putere în domeniul astronomiei. Una dintre primele sale inițiative a fost să repare și să restaureze templul lui Shamash din Sippar, centrul de cult al zeului Soarelui în vechiul Sumer. A construit, de asemenea, un nou observator în Babilon, modernizând calendarul (o moștenire de la Nippur) și a instituit rapoartele zilnice către rege cu privire la fenomenele cerești și la interpretările lor. Acele măsurători au adus date astronomice bogate, aruncând lumină asupra evenimentelor ulterioare.

Tiglath-Pilesar III a fost, de asemenea, foarte activ. Analele sale descriu campanii militare frecvente și laude cu privire la orașe capturate, execuții brutale ale regilor și nobililor locali și exiluri în masă. Rolul său și al succesorilor, Shamaneser V și Sargon II, în

decesele şi exilul poporului din Israel (cele zece triburi rătăcite), apoi în încercarea lui Sennacherib de preluare a Ierusalimului, au fost descrise în capitolul anterior. Mai aproape de casă, regii asirieni erau ocupaţi că anexeze Babilonia prin „luarea mâinilor lui Marduk". Următorul rege asirian, Esarhaddon (680-669 î.Hr.), a anunţat că „Marduk şi Nabu mi-au dat înţelepciune", a spus jurăminte în numele lui Marduk şi al luiNabu şi a început să reconstruiască templul Esagil din Babilon.

În cărţile de istorie, Esarhaddon este menţionat în special pentru invadarea victorioasă a Egiptului (675-669 î.Hr.). Scopul acţiunii, se apreciază, a fost stoparea încercărilor egiptene de „a se amesteca în Canaan" şi de a domina Ierusalimul. Remarcabil de observat, în lumina evenimenteleor ulterioare, a fost ruta pe care a ales-o: în loc să meargă pe drumul mai scurt, pe la sud, el a făcut un ocol considerabil şi a mers prin nord, către **Harran**. Acolo, în vechiul templu al zeului Sin, Esarhaddon a vrut să afle dacă are binecuvântarea zeului pentru a pleca în război de cucerire; Sin i-a dat binecuvântarea sa prin personalul său şi prin Nusku (Mesagerul Divin al zeilor).

Esarhaddon s-a întors atunci spre sud, zdrobind cu putere ţinuturile de la estul Mediteranei pentru a ajunge în Egipt. Semnificativ, el a ocolit obiectivul pe care Sennacherib nu a reuşit să îl obţină – Ierusalimul. De asemenea, semnificativ este faptul că acea invazie a Egiptului şi ocolul Israelului – ca şi propria soartă a Asiriei – fuseseră prevestite de către Isaia cu decenii în urmă (10. 24-32).

Deşi ocupat cu aspectele geopolitice, Esarhaddon nu a neglijat cerinţele astronomice ale acelor vremi. Cu sprijinul zeilor Shamash şi Adad, el a ridicat în Ashur (oraşul, centrul de cult al Asiriei) o „Casă a Înţelepciunii" – un observator – şi a pictat pe monumentele sale sistemul solar complet, cu cei 12 membri, inclusiv pe Nibiru (**Fig. 89**).

Ducând la o zonă sacră mai generoasă, el a construit o nouă poartă monumentală care rivaliza – potrivit descrierilor de pe un sigiliu cilindric – cu poarta lui Anu pe Nibiru (**Fig. 90**). Este un indiciu cu privire la ce speranţe aveau Asirienii în legătură cu Întoarcerea.

Figura 89

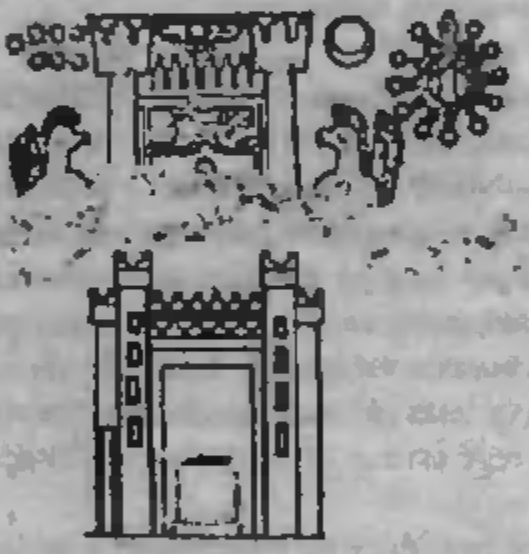

Figura 90

Toate acele mişcări politico-religioase sugerează că Asirienii s-au asigurat că „ating toate bazele" de care zeii erau interesaţi. Astfel că, până în secolul VII î.Hr., Asiria era pregătită să aştepte întoarcerea planetei zeilor. Textele descoperite – incluzând scrisorile adresate regilor de către şefii lor astronomi – dezvăluie anticiparea unor vremi idilice:

Când Nibiru va culmina...
Pământul va fi locuit în siguranță,
Regii asirii vor fi în pace;
Zeii vor primi rugăciunile
Și vor auzi rugile.
Când Planeta Tronului Cerului
Va deveni mai strălucitoare,
Vor fi inundații și ploi.
Când Nibiru va ajunge la perigeu,
Zeii vor aduce pacea.
Necazurile vor fi șterse,
Încurcăturile vor fi destrămate.

În mod evident, speranțele lor erau la o planetă care va apărea, se va ridica pe cer, va deveni mai strălucitoare și, la perigeu, la Trecere, devenea NIBIRU (Planeta Cruce). Și așa cum arată poarta și alte construcții, ***cu revenirea planetei era așteptată o nouă și repetată vizită a lui Anu pe Pământ.*** Era acum datoria preoților-astronomi să urmărească cerurile și să observe apariția planetară; dar unde observau ei întinderea cerească și cum ar fi putut recunoaște planeta când era încă pe ceruri îndepărtate?

Următorul rege asirian, Ashurbanipal (668-630 î.Hr.), a venit cu o soluție.

Istoricii l-au considerat pe Ashurbanipal cel mai savant dintre regii asirieni, pentru că învățase și alte limbi pe lângă limba akkadiană și sumeriană și pretindea că putea citi chiar „scrieri de dinainte de Potop". El pretindea, de asemenea, că „a învățat semnele secrete ale Cerului și Pământului... și a studiat cerurile cu învățători ai divinației".

Unele studii moderne îl consideră „Primul Arheolog", pentru că el a strâns, în mod sistematic, tăblițe din locuri care erau deja străvechi pe vremea lui – ca orașele considerate sumeriene Nippur, Uruk și Sippal. De asemenea, el a trimis echipe specializate să

sorteze şi să ia tăbliţe din capitalele pe care asirienii le-au cucerit. Tăbliţele au ajuns în biblioteci faimoase unde echipe de scribi au studiat, tradus şi copiat textele alese din mileniile anterioare (Orice vizitator la Muzeul vechiului Orient Mijlociu din Istanbul poate vedea expuse aceste tăbliţe, aranjate pe rafturile originale, cu fiecare raft etichetat şi un „catalog al tăbliţelor" ce enumeră toate textele de pe acel raft).

Subiectele de pe tăbliţele descoperite acoperă o gamă largă, iar ceea ce s-a găsit arată o atenţie specială pentru informaţiile cereşti. Printre textele cu caracter pur astronomic, erau tăbliţe care aparţineau unei serii numită *„Ziua lui Bel" – Ziua Domnului!* În plus, poveştile şi istoriile care ţin de venirea zeilor erau considerate importante, în special dacă se refereau la trecerea lui Nibiru. *Enuma Elish* – Epopeea Creaţiei, care povestea cum o planetă invadatoare s-a alăturat sistemului solar şi a devenit Nibiru – a fost copiată, tradusă şi recopiată; la fel şi scrierile referitoare la Marele Potop, cum ar fi *Epopeea Atra-Hasis* şi *Epopeea lui Ghilgameş*. Se observă că *toate au legătură cu dovezile apariţiilor lui Nibiru în trecut – şi astfel cu următoarea sa apropiere.*

Printre textele cu caracter pur astronomic traduse şi atent studiate, existau şi ghiduri pentru observarea sosirii lui Nibiru şi recunoaşterea apariţiei sale. Un text babilonian care folosea terminologie sumeriană arăta că:

Planeta zeului Marduk
La apariţia sa SHUL PA E;
Crescând 30 de grade, SAG.ME.NIG;
Când stă în mijlocul cerului NIBIRU

În vreme ce prima planetă numită (SHUL.PA.E) pare să fie Jupiter (dar poate fi Saturn), numele următoarei (SAG.ME.NIG) poate fi o variantă pentru Jupiter, dar este considerată de către unii a fi Mercur[1]. Un text similar din Nippur, luând nume planetare sumeriene ca UMUN.PA.UD.DU şi SAG.ME.GAR., sugerează că sosirea

lui Nibiru va fi „anunțată" de planeta Saturn și, după ridicarea la 30 de grade va fi lângă Jupiter. Celelalte texte (ca o tăbliță cunoscută ca K.3124) arată că, după trecerea SHUL.PA.E și a SAG.ME.GAR. – care cred că însemnau Saturn și Jupiter – „Planeta Marduk" va „intra Soarele" (adică ajunge la perigeu, cel mai aproape de Soare) și „devine Nibiru".

Celelalte texte dau indicii mai clare în ceea ce privește drumul lui Nibiru și cadrul temporar al apariției sale:

Din poziția lui Jupiter,
Planeta trece spre vest.

Din poziția lui Jupiter
Planeta crește în strălucire,
Și în zodia Racului va deveni Nibiru.

Marea planetă,

---

[1] Studiile astronomice vaste care au fost gândite au atras atenția marilor savanți încă din secolul al XIX-lea și începutul secolului XX. Aceștia au combinat în mod strălucit „Astrologia" și cunoștințele de astronomie. Prima carte a Cronicilor Pământului, A 12-a Planetă, acoperă și folosește munca și realizările lui Franz Kugler, Ernst Weidner, Erich Ebeling, Herman Hilprecht, Alfred Jeremias, Morris Jastrow, Albert Schott și Th.G. Pinches și alții. Sarcina lor era complicată prin faptul că acestei *kakkabu* (orice corp ceresc, inclusiv planete, stele fixe și constelații) puteau avea mai mult de un nume. Eu am arătat acolo principala eroare a muncii lor, și eu presupun că sumerienii și celelalte popoare antice nu aveau cum să vadă („cu ochiul liber") planetele de după Saturn. Rezultatul a fost că orice planetă a fost numită altfel decât cu numele acceptate pentru că cele „șapte *kakkabani* cunoscute" – Soarele, Luna, Mercur, Venus, Marte, Jupiter, Saturn – se presupunea că orice alt nume era doar alt nume pentru unul dintre acele „șapte planete cunoscute". Principala victimă a acestui punct de vedere eronat a fost Nibiru, unde era enumerat el sau echivalentul său babilonian „planeta Marduk", se presupunea că este doar alt nume pentru Jupiter sau Marte sau (după unele păreri extreme) chiar Mercur. Pare incredibil, dar studiile astronomice moderne continuă să-și bazeze munca pe acea presupunere „numai șapte planete" – în ciuda numeroaselor dovezi ale contrariului care arată că sumerienii știau adevărata formă și compoziție a sistemului solar. Începând cu numirea planetelor exterioare în *Enuma elish* sau în picturile vechi de 4.500 de ani care prezintă sistemul solar în formula cu 12 membri, cu Soarele în centru - vezi sigiliul cilindric VA/243 din Muzeul din Berlin (**Fig. 91**) sau descrierea celor 12 simboluri planetare de pe monumentele asiriene și babiloniene etc.

Figura 91

La apariția sa: Roșu închis
Cerul îl împarte în jumătate
Când Nibiru apare în întregime.

Luate împreună, textele astronomice din vremea lui Asburbanipal descriau apariția unei planete de la marginea sistemului solar, care devenea vizibilă când ajungea orbita lui Jupiter (sau chiar înaintea lui Saturn) și se curba apoi în jos pe elipsă. La perigeul său, când era cel mai aproape de Soare (și de Pământ), planeta – la trecere – devine *Nibiru* „**în zodia Racului**". Aceasta, așa cum arată diagrama din schema anexată, se putea întâmpla numai când răsăritul din ziua Echinocțiului de Primăvară avea loc în Era Berbecului – în timpul erei zodiacale a Berbecului (**Fig. 92**).

Astfel de indicii cu privire la drumurile orbitale ale Domnului Ceresc și la aparițiile sale, uneori folosind constelațiile ca o hartă cerească, au fost descoperite, de asemenea, în pasaje biblice, apoi în cunoștințe revelatoare care trebuie să fi fost disponibile la nivel internațional în antichitate:

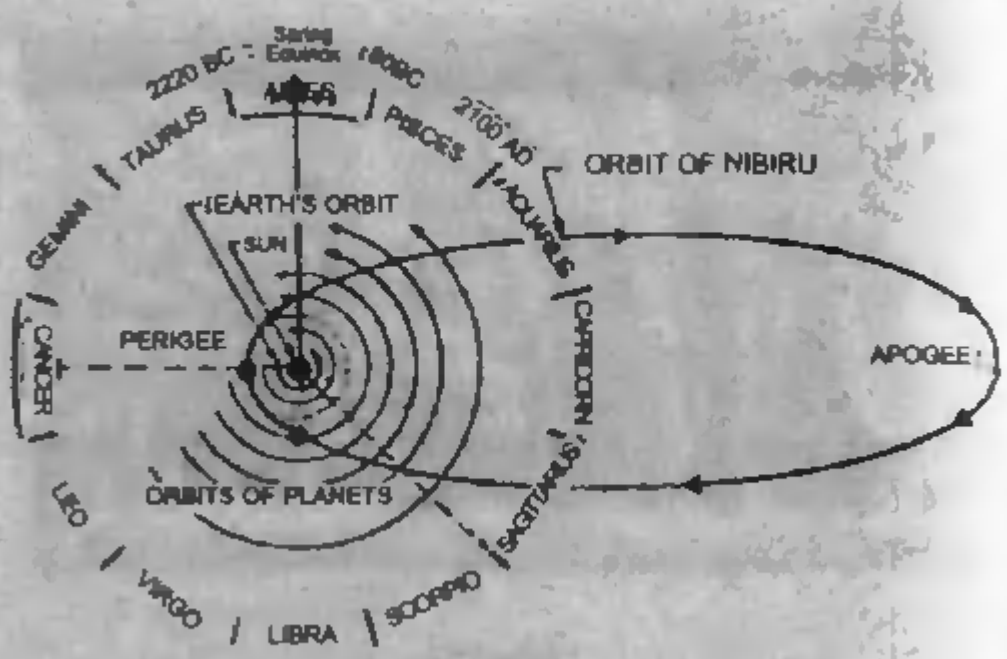

Figura 92

„În Iupiter va fi văzută fața ta", arată *Psalmi* 17. „Domnul va veni din sud (...) splendoarea sa strălucitoare va traversa ca lumina", prezicea profetul Habacuc (Capitolul 2). „Numai el se întinde pe ceruri și pășește peste cel mai mare Adânc; el sosește la Carul Mare, Sirius și Orion, și constelațiile din sud", spune Cartea lui Iov (Capitolul 9); și profetul Amos (5 9) a prevăzut Domnul Ceresc „cu fața lui zâmbitoare peste Taur și Berbec, de la Taur la Săgetător el trebuie să treacă". Aceste versete descriu o planetă care se rotește în cerurile înalte și, *orbitând în sensul acelor de ceasornic* – „retrograd" spun astronomii – sosește pe ruta constelațiilor din sud. Este o traiectorie asemănătoare celei a cometei Halley, dar la dimensiuni mult mărite (vezi Fig. 78).

Un indiciu grăitor în privința speranțelor lui Ashurbanipal a fost preluarea meticuloasă în akkadiană a descrierilor sumeriene a ceremoniilor de așteptare a vizitei lui Anu și Antu pe Pământ în cca 4000 î.Hr. Părțile care se referă la șederea lor în Uruk descriu cum, dimineața, un observator stătea „pe cel mai înalt nivel al turnului" pentru a vedea și a anunța apariția planetelor, una după alta, până

ce „Planeta Marelui Anu al Cerului" intra în raza vederii, după care toți zeii adunați urau bun-venit cuplului divin; ei recitau un text „Celui care crește luminos, planeta cerească a zeului Anu" și cântau imnul „Imaginea Creatorului s-a ridicat". Textele lungi descriau atunci ceremonia meselor, retragerea la camerele de noapte, procesiunea din ziua următoare, și așa mai departe.

Se poate concluziona, pe drept cuvânt, că Ashurbanipal a fost implicat în colectarea, coroborarea, traducerea și studierea tuturor textelor timpurii care puteau (a) oferi îndrumări preoților astronomi pentru detectarea, la primul moment posibil, a revenirii lui Nibiru și (b) informau regele despre procedurile pentru ceea ce va urma. Numirea planetei „Planeta Tronului Ceresc" este un indiciu important pentru speranțele regale, cum erau picturile de pe pereții palatului, în reliefuri magnifice, ale regilor asirieni *salutând zeul în Discul Înaripat* plutind deasupra Arborelui Vieții (ca în Fig. 87).

Era important ca regii să fie informați cu privire la apariția planetei cât mai curând posibil, pentru a putea *pregăti întâmpinarea adecvată a sosirii marelui zeu descris – Anu însuși?* – și să fie binecuvântați cu Viață lungă, chiar eternă.

Dar nu așa a fost destinat să fie.

Curând după moartea lui Ashurbanipal, au izbucnit revolte în imperiul asirian. Teritoriile fiilor săi din Egipt, Babilonia și Elam s-au dezintegrat. Noii veniți s-au oprit la granițele imperiului asirian – „hoarde" din nord, mezii din est. Peste tot, regii locali au preluat controlul și au declarat independența. De o importanță specială – imediată și pentru evenimentele viitoare – a fost „decuplarea" Babilonului de la regalitatea dual㠠cu Asiria. La festivalul Noului An, în 626 î.Hr., un general babilonian al cărui nume era Nabupolassar („Nabu îl protejează pe fiul său"), a pretins că el este fiul lui Nabu și a fost încoronat ca rege al Babiloniei independente. O tăbliță descrie începutul ceremoniei sale de investire astfel: „Prinții teritoriilor au fost adunați; ei l-au binecuvântat pe Nabupolassar; deschizând pumnii lor, ei l-au declarat suveran; Marduk la adunarea zeilor a dat Steagul Puterii lui Nabupolassar".

Resentimentul față de regulile brutale ale Asiriei era atât de mare, încât Nabupolassar al Babilonului a găsit curând aliați pentru o acțiune militară împotriva Asiriei. Un aliat important și viguros era poporul mezilor (precursorii perșilor), care au cunoscut incursiunile și brutalitatea asiriană. În timp ce trupele babiloniene avansau în Asiria prin sud, mezii au atacat din est și în 614 î.Hr. – așa cum prevestiseră profeții evrei! – au capturat și incendiat capitala religioasă a Asiriei, Ashur. A urmat întoarcerea spre capitala regală, Ninive. **Până în anul 612 î.Hr., marea Asirie era prăbușită.** Asiria – teritoriul „Primului Arheolog" – a devenit ea însăși un teritoriu al siturilor arheologice.

Cum s-a putut întâmpla asta unui teritoriu al cărui nume însemna chiar „Pământul zeului Ashur"? Singura explicație a momentului era că zeii și-au retras protecția pentru acel teritoriu, în fapt, trebuie arătat, a fost mai mult decât atât: **zeii înșiși s-au retras – de pe acest ținut și de pe Pământ.**

A început să se deruleze apoi cel mai uimitor și ultimul capitol al Poveștii Întoarcerii. **Harran** urma să joace un rol cheie.

Șirul de evenimente următoare după prăbușirea Asiriei a început cu fuga în **Harran** a membrilor familiei regale a Asiriei. Căutând acolo protecția zeului Sin, fugarii au strâns rămășițele armatei asiriene și l-au proclamat pe unul dintre refugiații regali ca „Rege al Asiriei"; dar zeul, care deținea orașul Harran din zilele vechi, nu le-a răspuns. ***În anul 610 î.Hr. trupele babiloniene au capturat Harran și au pus capăt speranțelor asirienilor.***

Disputa pentru mantaua succesiunii și pentru moștenirea Sumerului și a Akkadului s-a terminat; era purtată acum numai de un rege din Babilon și cu binecuvântare divină. Din nou, Babilonul conducea teritorii care erau odată sfințitul „Sumer&Akkad" – atât de multe, încât în multe texte din acea vreme, Nabupolassar a primit titlul „Rege al Akkadului". El a folosit această autoritate pentru a extinde observațiile cerești către orașele sumeriene de odinioară. Nippur și Uruk, și de acolo au venit unele dintre textele cu observații cheie pentru următorii ani crucial.

În același an funest, 610 î.Hr., s-a produs o revigorare a Egiptului, când tronul său a fost preluat de un bărbat puternic și hotărât, numit Necho. Un an mai târziu a avut loc una dintre cel mai puțin înțelese, de către istorici, mișcări geopolitice. Egiptenii, care obișnuiau să fie de aceeași parte cu babilonienii, opunându-se regulilor Asiriei, au plecat din Egipt și, năvălind spre nord, au cucerit teritoriile și locurile sacre pe care babilonienii le considerau ale lor. Avansul egiptean, tot drumul spre nord spre Carchemish, i-a adus la o distanță alarmantă de Harran; acțiunea plasa, de asemenea, în mâinile egiptenilor, cele două locuri sfințite din Liban și Iudeea.

Surprinși, babilonienii nu aveau de gând să lase lucrurile așa. Vârstnicul Nabupolassar a încredințat sarcina preluării celor două locuri vitale fiului său, Nabucodonosor, care deja se distinsese pe câmpurile de bătaie. În iunie 605 î.Hr., la Carchemish, babilonienii au înfrânt armata egipteană, au eliberat „pădurea sacră din Liban pe care o doreau Nabu și Marduk" și i-au urmărit pe fugarii egipteni tot drumul spre peninsula Sinai. Nabucodonosor s-a oprit din urmărire numai la vestea primită din Babilon că tatăl său murise. El s-a întors și a fost proclamat Rege al Babilonului în același an.

Istoricii nu au găsit nicio explicație pentru atacul brusc al egiptenilor și nici pentru ferocitatea reacției babiloniene. Pentru noi este clar că în centrul evenimentelor erau speranțele întoarcerii. Într-adevăr, se pare că în acel an, 605 î.Hr., Întoarcerea era considerată iminentă, chiar întârziată; pentru că era chiar în același an în care profetul Habacuc a început să prevestească, în numele lui Yahwe, în Ierusalim.

În mod ciudat, prevestind viitorul Babilonului și al altor națiuni, profetul l-a întrebat pe Yahwe când va veni Ziua Domnului – o zi a judecății națiunilor, inclusiv a Babiloniului – iar Yahwe i-a răspuns:

Scrie jos profeția,
Explic-o clar pe tăbliță,
Așa încât să poată fi citită repede.

Pentru că viziunea există un timp;
La final aceasta va veni fără greşeală!
Deşi aceasta poate zăbovi, aşteptaţi-o,
Pentru că ea sigur va veni –
Pentru că timpul ei stabilit nu va fi amânat.
Habacuc 2.2-3

(„Timpul stabilit", aşa cum vom vedea, a sosit cu precizie 50 de ani mai târziu).

Cei 43 de ani de domnie ai lui Nabucodonosor (605-562 î.Hr.) au fost consideraţi o perioadă de dominare a imperiului „Neo-Babilonian", marcată de acţiuni decisive şi mişcări rapide, pentru că nu era timp de pierdut – apropierea Întoarcerii era acum recompensa Babilonului!

În vederea pregătirii Babilonului pentru aşteptata Întoarcere, au fost începute rapid lucrări masive de renovare şi construcţie. Punctul lor central a fost incinta sacră, unde templul Esagil al lui Marduk (acum numit simplu *Bel/Ba'al*, „Domnul") a fost renovat şi reconstruit, iar cele şapte nivele ale ziguratului au fost pregătite

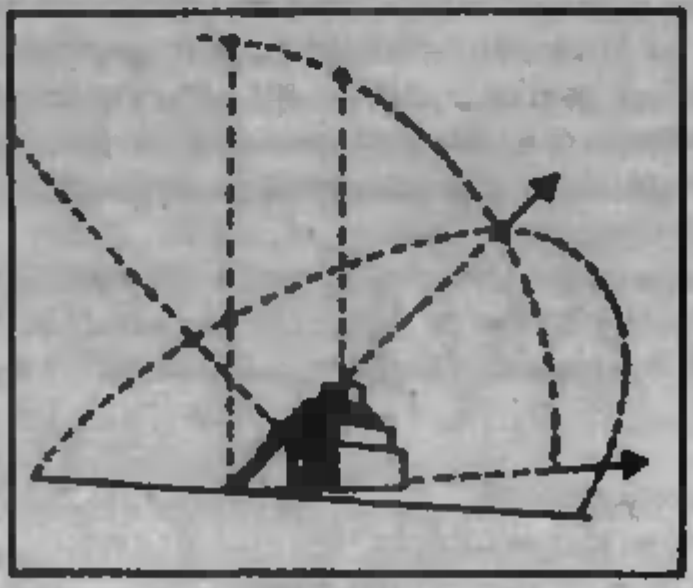

Figura 93

pentru urmărirea de acolo a cerurilor înstelate (**Fig. 93**) – exact așa cum s-a făcut în Uruk atunci când Anu l-a vizitat, în anul 4000 î.Hr. A fost ridicat un nou Drum Procesional ce ducea către incinta sacră printr-o nouă poartă masivă; pereții săi erau decorați și acoperiți de sus până jos cu cărămizi smălțuite, care au ținut până în zilele noastre, pentru că excavatoarele moderne au mutat și pus Drumul Procesional și Poarta înapoi împreună la Muzeul Vorderasiatiches din Berlin. Babilonul, Orașul Etern al lui Marduk, era gata să întâmpine Întoarcerea.

„Am făcut orașul Babilon să fie primul printre toate teritoriile și habitatele; am făcut ca numele său să fie cel mai lăudat între toate orașele sacre", scria Nabucodonosor în inscripțiile sale. Speranța sa era, se pare, ca sosirea zeului Discului Înaripat să aibă loc la Locul Aterizării în Liban, urmată apoi de intrarea în Babilon prin impresio-

Figura 94

nantul Drum Procesional şi impozanta sa Poartă (Fig. 94) – o poartă numită „Ishtar" (alias IN.ANNA), care fusese „îndrăgita lui Anu" în Uruk – un alt indiciu referitor la a cui Întoarcere era aşteptată.

Împreună cu aceste aşteptări era rolul Babilonului ca nou Centru al Pământului - moştenind statutul prediluviu al Nippurului ca DUR.AN.KI, „Legătura Cer-Pământ". Aceasta era acum noua funcţie a Babilonului şi era exprimată prin denumirea platformei fundaţiei ziguratului cu numele sumerian E.TEMEN.AN.KI („Templul Fundaţiei pentru Cer-Pământ"), accentuând rolul Babilonului ca noul „Centru al Pământului" – rol descris clar pe „Harta Lumii" babiloniană (vezi Fig.10). Este terminologia care a avut ecou în descrierile din Ierusalim, cu a sa Piatră de Temelie, servind drept legătură între Cer şi Pământ!

Dacă aceasta este ceea ce şi-a imaginat Nebucodonosor, atunci Babilonul a trebuit să înlocuiască actuala legătură spaţială post-diluviu – Ierusalim.

Preluând rolul din perioada prediluviu al Nippurului care servea ca Centru de Control al Misiunii după Potop, Ierusalimul era aşezat în centrul distanţelor concentrice faţă de celelalte amplasamente spaţiale (vezi Fig.3). Numindu-l „Centrul Pământului" (38:12), profetul Ezechiel spunea că Ierusalimul a fost ales pentru acest rol de însuşi Dumnezeu:

Atunci a spus Domnul Yahwe:
Acesta este cetatea Ierusalim;
În mijlocul naţiunilor am aşezat-o,
Şi toate pământurile sunt în cerc
În jurul ei.

Ezechiel 5:5

Hotărât să uzurpe acel rol pentru Babilon, Nabucodonosor şi-a condus trupele către marea mizã şi, în anul 598 î.Hr., a capturat Ierusalimul. În acest timp, deşi profetul Ieremia l-a avertizat, Nabucodonosor a atras furia lui Dumnezeu asupra poporului din

Ierusalim pentru că ei au preluat cultul zeilor cereşti: „Ba'al, Soarele şi Luna şi constelaţiile" (Regi II 23:5) – *o listă care îl include în mod clar pe Marduk ca pe o entitate cerească!*

Înfometând poporul din Ierusalim printr-un asediu care a durat trei ani, Nabucodonosor a reuşit să supună oraşul şi să-l ia captiv pe regele iudeu Ioachim în Babilon. Au fost duşi în exil nobilimea din Iudeea şi învăţaţii – printre ei şi profetul Ezechiel, precum şi mii de soldaţi şi meşteşugari – şi deportaţi pe malurile râului Khabur, lângă Harran, locul lor de origine.

Oraşul însuşi şi Templul au fost lăsate neatinse, dar 11 ani mai târziu, în 587 î.Hr., babilonienii s-au întors în forţă. Potrivit Bibliei, babilonienii au incendiat Templul pe care l-a construit Solomon. În inscripţiile sale, Nabucodonosor nu oferă nicio motivaţie, decât cea obişnuită – să îndeplinească dorinţele şi să le facă plăcere „zeilor mei Nabu şi Marduk"; dar, după cum vom vedea, motivul real a fost unul simplu: credinţa că Yahwe a plecat.

Distrugerea Templului a fost un fapt şocant şi îngrozitor pentru care Babilonul şi regii – consideraţi anterior de către profeţi ca fiind „nuiaua mâniei" – urmau să fie pedepsiţi sever: „Răzbunarea lui Yahwe, Domnul nostru, **răzbunarea pentru templul său**" se va abate asupra Babilonului, a anunţat profetul Ieremia (50:28). Prevestind căderea puterii Babilonului şi distrugerea sa de către invadatorii din nord – evenimente care au devenit reale câteva decenii mai târziu – Ieremia a proclamat soarta zeilor pe care i-a invocat Nabucodonosor:

Declară printre naţiuni şi propovăduieşte,
Arată semnul, anunţă, nu ascunde,
Spune: Babilonul este capturat!
Bel este obosit, Marduk este îngrozitor!
Ieremia 50:2

Pedeapsa divină peste însuşi Nabucodonosor a fost direct proporţională cu sacrilegiul său. Înnebunit, potrivit surselor tradiţionale,

de o ploșniță care i-a intrat la creier prin nas, Nabucodonosor a murit în agonie în anul 562 î.Hr.

Nici el, nici cei trei succesori ai săi pe linie de sânge (care au fost uciși sau eliminați) nu au trăit să vadă sosirea lui Anu la poarta Babilonului. De fapt, ***o astfel de sosire nu a avut niciodată loc, chiar dacă Nibiru s-a întors.***

Este un fapt evident că tăbliţele astronomice din vremea aceea au înregistrat observaţii reale ale lui Nibiru, alias „Planeta lui Marduk". Unele vorbeau despre o amenințare, de exemplu o tăbliță catalogată K.8688 informa pe rege că dacă Venus va fi văzută „în fața" (sau răsărind în fața) lui Nibiru, recoltele vor fi proaste, dar dacă Venus va apărea „în spatele" (adică după) Nibiru, „recoltele vor fi bune". De un mare interes pentru noi este grupul de tăblițe „babiloniene târzii" găsite în Uruk; ele conțin informații ordonate în 12 coloane lunare zodiacale și combină texte cu ilustrații. Într-una dintre aceste tăblițe (VA 7851, **Fig. 95**), Planeta lui Marduk, văzută între simbolul Berbecului, pe de o parte, și șapte simboluri ale Pământului, pe de alta, îl arată pe Marduk în interiorul planetei. Alt exemplu este tăblița VAT 7847; ea arată o obser-

Figura 95

vație reală, *în constelația Berbecului, „Ziua când poarta marelui domn Marduk a fost deschisă"* – când Nibiru a apărut la vedere; și atunci are o intrare – *„Ziua Domnului Marduk"* – ca planetă care s-a mutat și a fost văzută în Pești.

Mai multe chiar despre intrarea în raza de vizibilitate a planetei „Marduk" din sud și despre rapida sa transformare în „Nibiru", pe partea centrală a cerului, găsim în alt grup de tăbliță, de această dată circulare. Reprezentând un „avans întârziat" la credințele astronomice sumeriene, tăbliță au împărțit sfera cerească în trei Căi (Calea lui Enlil pentru cerurile din nord, Calea lui Ea pentru sud și a lui Anu în centru). Cele 12 segmente zodiacal-calendaristice au fost suprapuse pe cele trei Căi, așa cum se arăta în fragmentele descoperite (**Fig. 96**); textele explicative erau scrise pe partea din spate a acelor tăbliță circulare.

În anul 1900 d.Chr. adresându-se unei reuniuni a Societății Regale Asiatice din Londra, Theophilus G. Pinches a produs senzație când a anunțat că a reușit să ansambleze un „tabel astrologic" („Producători de stele") pe care l-a numit tableta. Ea arată ca un disc circular divizat în trei secțiuni concentrice, ca o plăcintă, și 12 segmente, rezultând astfel 36 de câmpuri. Fiecare dintre aceste 36 de porțiuni conține un nume cu un mic cerc sub el, indicând un corp ceresc și un număr. Fiecare porțiune poartă numele unei luni; Pinches le-a dat numere de la I la XII, începând cu Nisan (**Fig. 97**).

Prezentarea a produs o agitație de înțeles, pentru că era vorba despre o hartă babiloniană a cerului, împărțită în trei Căi, a lui Enlil, Anu și Ea/Enki, arătând care planete, stele și constelații erau observate în fiecare lună a unui an. Dezbaterea cu privire la identitatea corpurilor cerești (la baza căruia stă expresia de „nimic în spatele lui Saturn") și sensul numerelor nu s-a terminat încă. De asemenea, a rămas nesoluționată chestiunea datării – în ce an a fost făcut „tabelul astrologic" și, dacă este o copie după un tabel mai vechi, care era timpul arătat? Variantele de datare sunt cuprinse de la începutul secolului al XII-lea către secolul al III-lea î.Hr.; cea mai agreată, a fost, că tabelul aparține erei lui Nabucodonosor sau

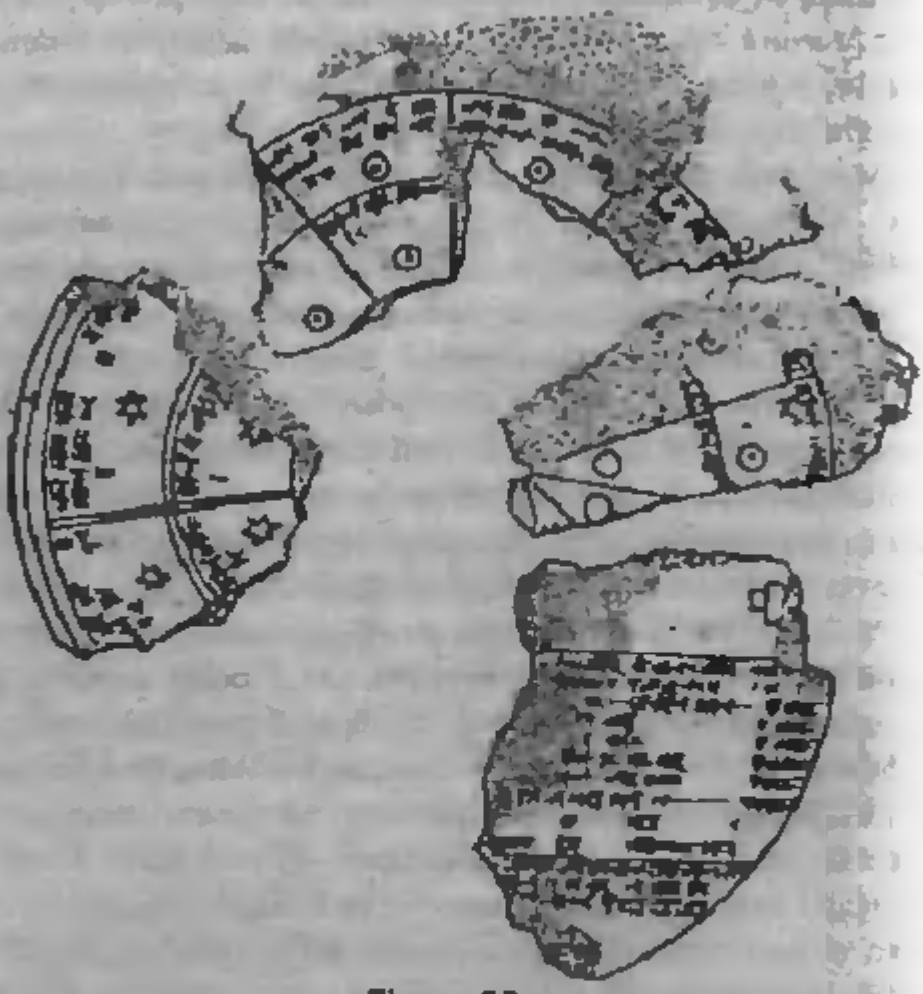

Figura 96

urmaşului său Nabuna'id.

Astrolabul prezentat de Pinches a fost identificat în dezbaterile care au urmat ca „P", dar ulterior a fost redenumit „Astrolabul A" pentru că un altul a fost reconstituit şi este cunoscut ca „Astrolabul B".

Deşi cele două arată identic la prima vedere, ele sunt diferite – pentru analiza noastră, diferenţa cheie este că în „B" planeta identificată ca *mul Neberu zeitatea Marduk* – „Planeta Nibiru a zeului Marduk" – este arătată în Calea lui Anu, partea centrală a fâşiei cereşti (Fig. 98) în vreme ce în „A" planeta identificată ca *mul Marduk* – „Planeta lui Marduk" – este arătată în Calea lui Enlil, în

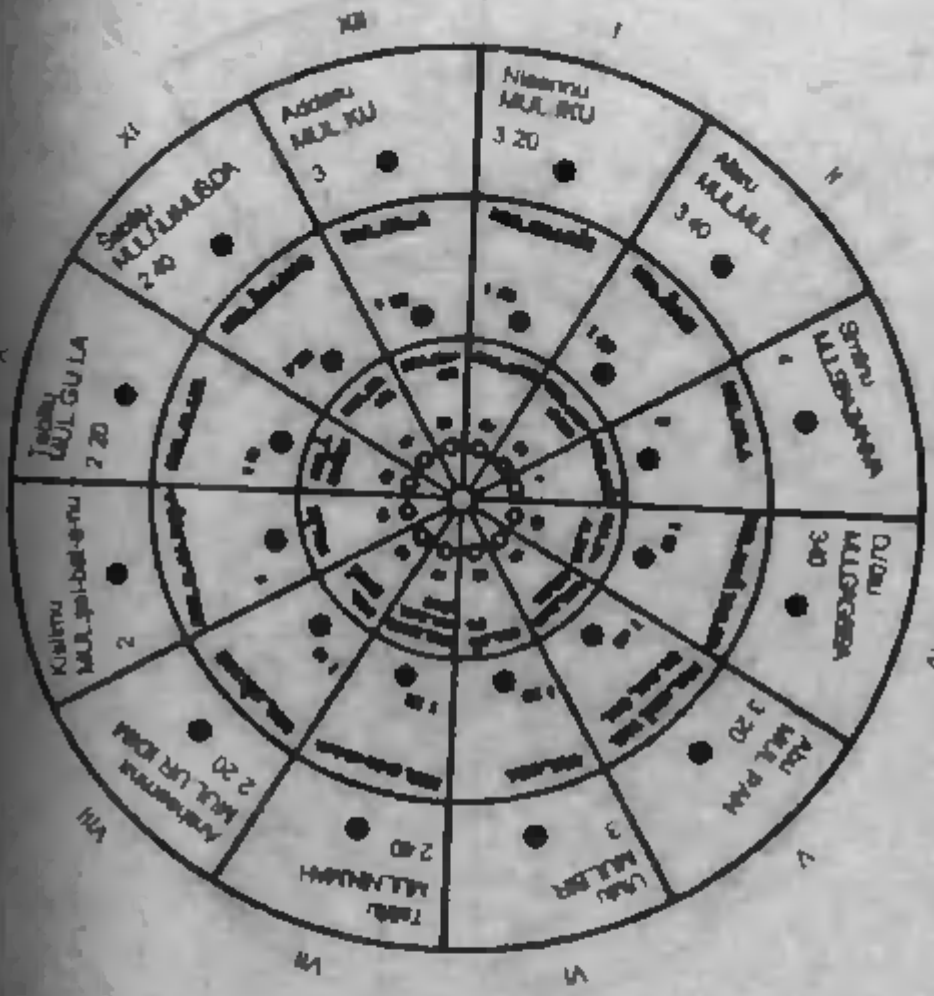

Figura 97

partea de nord a cerului (Fig. 99).

Schimbarea de nume şi poziţie este corectă dacă cele două tabele descriu o planetă în mişcare – „Marduk" aşa cum era numită de babilonieni; aceasta, după ce a intrat în raza vederii în partea de nord a cerului (ca în „A"), s-a curbat în jos pentru a traversa elipsa şi a devenit NIBIRU („Trecere") când a traversat elipsa în *Calea lui Anu* (ca în „B"). Cele două etape de documentare a celor două astrolaburi descriu cu precizie ce am afirmat până acum!

Textele (cunoscute ca KAV 218, coloanele B şi C) care

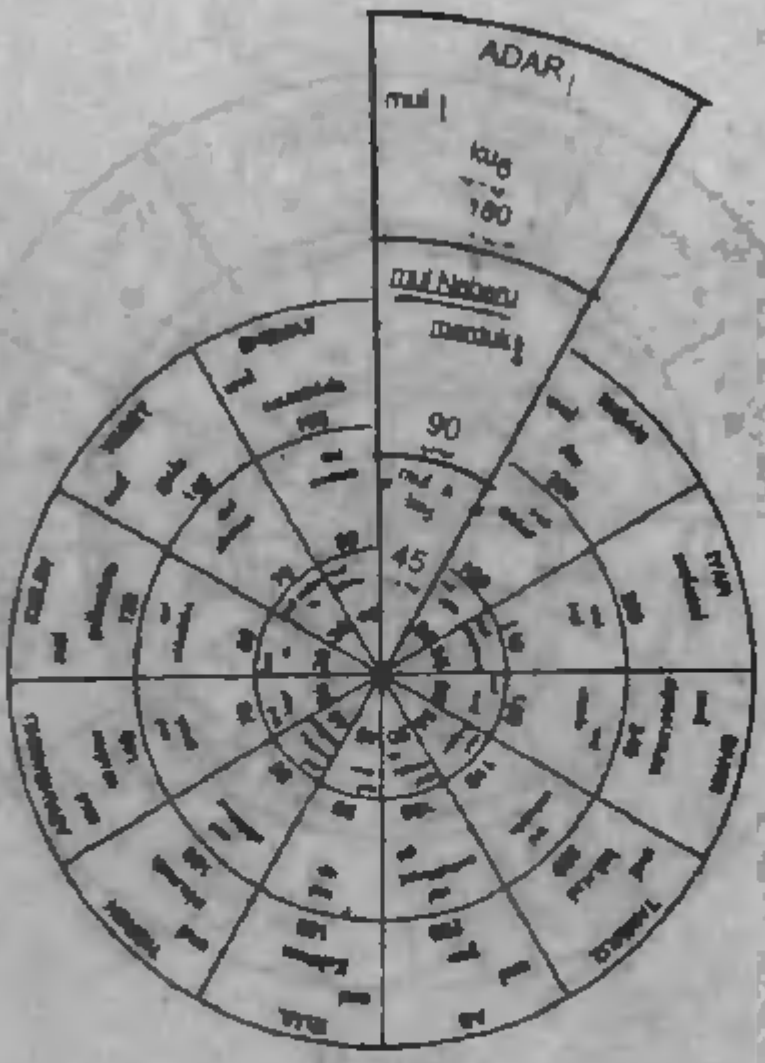

Figura 86

însoțesc descrierile circulare șterg orice urmă de îndoială cu privire la identitatea lui Marduk/Nibiru:

(Luna) Adar.
Planeta Marduk în Calea lui Anu
Strălucitorul Kakkabu care răsare în sud
După ce zeii nopții și-au terminat treburile,
Și au împărțit cerurile,
Acest Kakkabu este Nibiru = zeul Marduk.

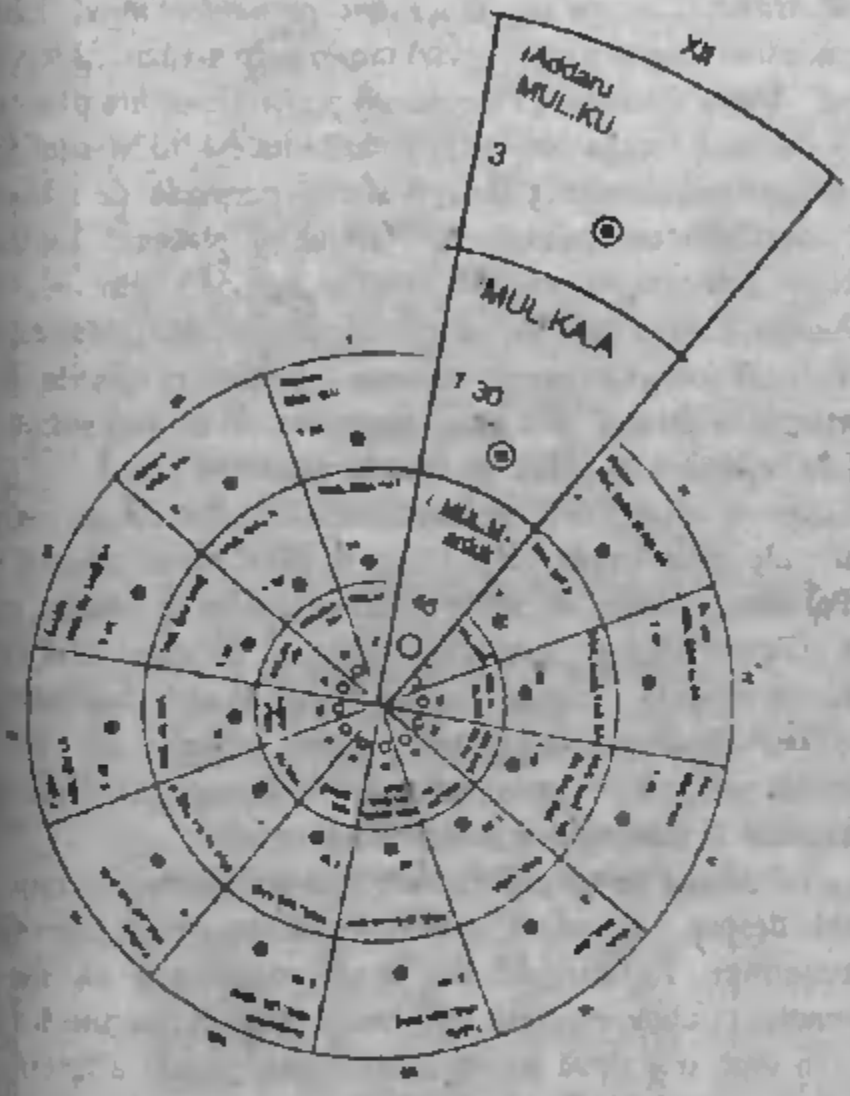

Figura 98

În timp ce putem fi siguri – din motive pe care le vom vedea curând – că observațiile din toate acele tăblițe „babiloniene târzii" ar fi putut avea loc mai devreme de 610 î.Hr., putem fi, deasemenea, de acord că ele nu au putut avea loc după 555 î.Hr., pentru că aceea a fost data când cel care a fost numit Nabuna'id a devenit ultimul rege al Babiloniei, și el a pretins că legitimitatea sa provine din faptul că domnia sa a avut confirmare cerească deoarece „*pla-*

neta lui Marduk, sus pe cer, m-a numit pe numele meu". El a precizat că într-o noapte a avut o viziune în care a văzut „*Marea Stea şi Luna*". După formula lui Kepler cu privire la orbita planetară în jurul Soarelui, întreaga perioadă de vizibilitate a lui Marduk/Nibiru din Mesopotamia a durat doar o scurtă perioadă de câţiva ani, aşadar, vizibilitatea amintită de Nabuna'id plasează întoarcerea planetei în anii care au precedat imediat anul 555 î.Hr.

Aşadar, când a avut loc cu precizie întoarcerea? Mai există un aspect legat de rezolvarea acestui puzzle: profeţiile despre „Întunericul la amiază" din Ziua Domnului – o eclipsă solară – şi o **astfel de eclipsă a avut loc de fapt în anul 556 î.Hr.!**

Eclipsele solare, deşi mai rare decât cele lunare, nu erau neobişnuite; ele se întâmplă când Luna, trecând pe un anumit traseu între Pământ şi Soare, ascunde Soarele temporar. Numai o mică parte a eclipselor solare sunt totale. Măsura, durata şi felul eclipsei - totală sau parţială – variază de la o trecere la alta, datorită schimbărilor periodice ale celor trei trasee orbitale ale Soarelui, Pământului şi Lunii, la care se adaugă mişcarea de revoluţie zilnică a Pământului şi schimbarea înclinaţiei axei sale.

La fel de rare ca eclipsele solare sunt fenomenele numite *atalu shamshi*, despre care oferă informaţii moştenirea astronomică a Mesopotamiei. Referinţele din texte sugerează că nu doar fenomenele, ci chiar efectele sale lunare erau cunoscute în lumea veche. În fapt, o eclipsă solară a cărei parte totală a trecut peste Asiria a avut loc în 762 î.Hr. A fost urmată de o alta, în anul 584 î.Hr., care a fost văzută de pe toate teritoriile de la Mediterană, şi în totalitate din Grecia. **Dar atunci, în 556 î.Hr., a avut loc o eclipsă solară extraordinară *„nu într-un timp aşteptat"*. Dacă nu s-a datorat mişcărilor previzibile ale Lunii, ar fi putut ea fi produsă de o trecere apropiată neobişnuită a lui Nibiru?**

Printre tăbliţele astronomice care au aparţinut unei serii numite „Când Anu este Planeta Domnului", una (catalogată VACh Shamash/RM.2,38 – **Fig. 106**) referitoare la eclipsa solară, a înregistrat următorul fenomen (rândurile 19-20):

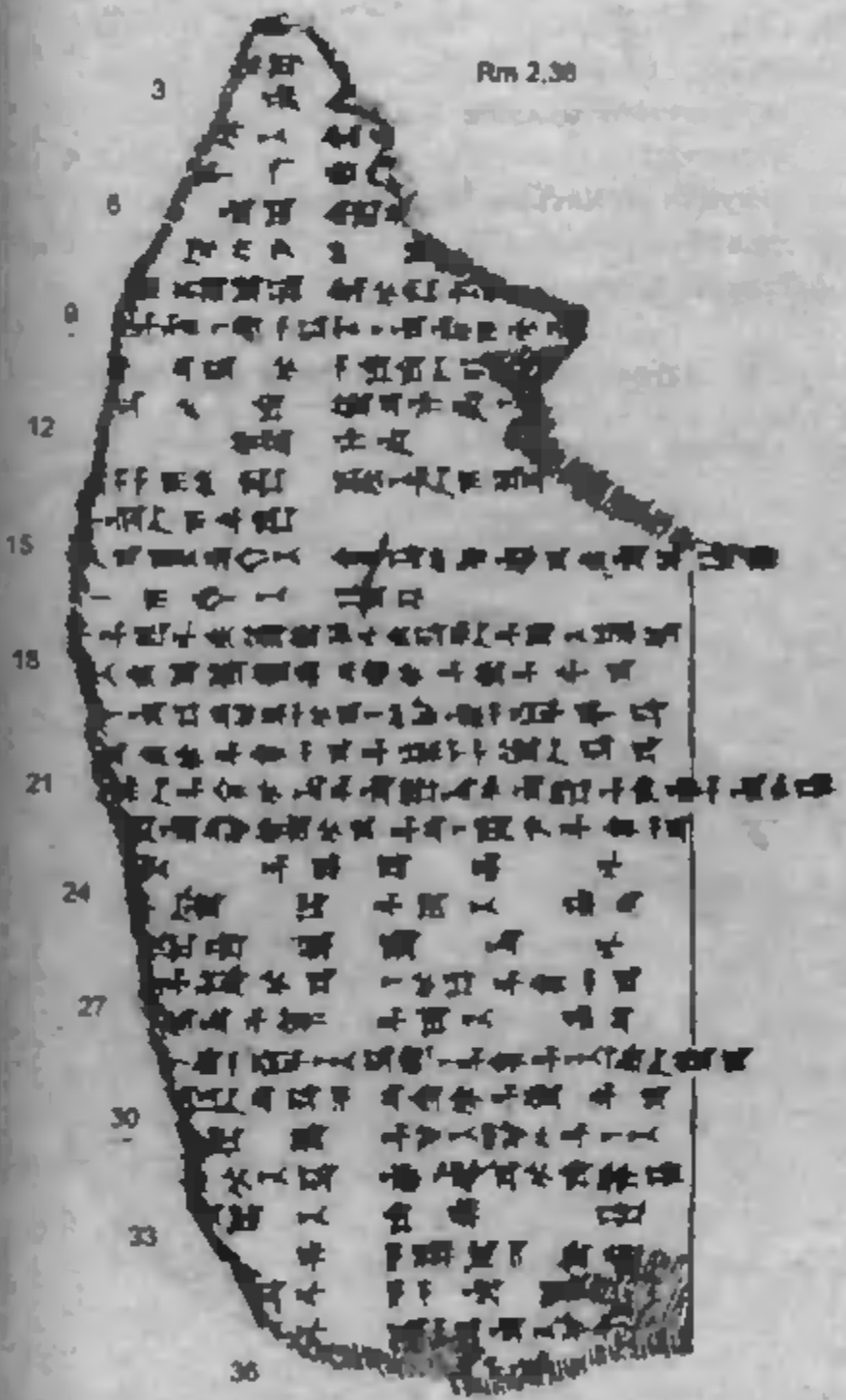

Figure 100

La început discul solar,
Nu într-un timp așteptat,
s-a întunecat,
și stătea în strălucirea Marii Planete.
În ziua 30 (a lunii) a fost
Eclipsa de Soare.

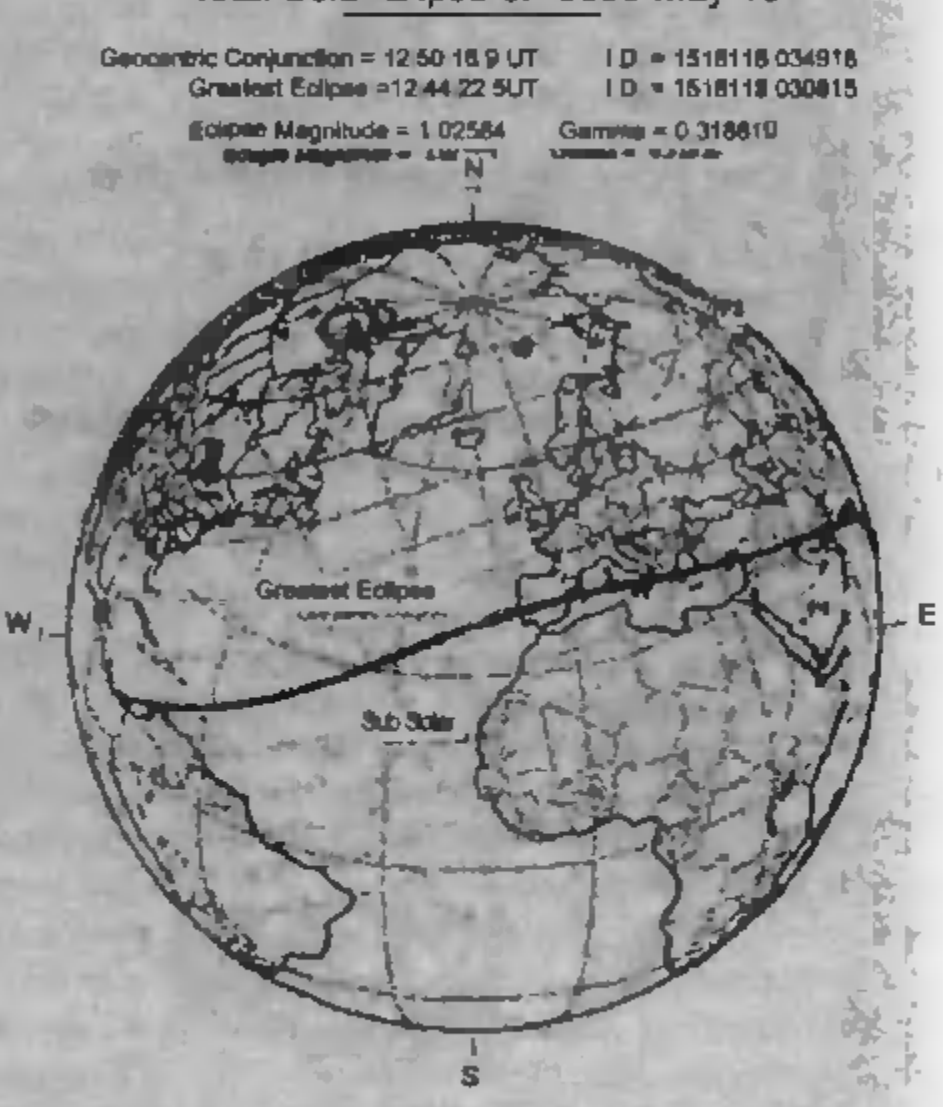

Figura 101

Ce a însemnat că Soarele întunecat „stătea în strălucirea Marii Planete"? Deşi tăbliţa însăşi nu furnizează informaţii despre acea eclipsă, sugestia noastră este că expresia subliniată mai sus indică în mod categoric, faptul că acea ***eclipsă solară neaşteptată şi extraordinară era cumva cauzată de întoarcerea lui Nibiru***, „marea planetă strălucitoare"; textele nu explică dacă motivul direct a fost planeta însăşi sau efectele „strălucirii" sale (efectul gravitaţional sau magnetic) asupra Lunii.

Totuşi, este un fapt istoric, dovedit astronomic, că într-o zi, şi anume 19 mai 556 î.Hr., a avut loc o eclipsă totală majoră de soare. Aşa cum arată harta realizată de Centrul de Zbor Spaţial Godard al NASA (**Fig. 101**) eclipsa a fost un eveniment major, văzut pe un teritoriu extins; un aspect unic a fost faptul că ***acea faşie de întuneric total a trecut exact peste zona Harran!***

Acest ultim fapt este extrem de semnificativ pentru concluziile noastre – şi a fost chiar mai mult în acei ani fatali din lumea veche: imediat după aceea, în 555 î.Hr., Nabuna'id a fost proclamat rege în Babilonia – nu în Babilon, ci în Harran. A fost ultimul rege al Babilonului, după el, aşa cum a profeţit Ieremia, Babilonul a urmat soarta Asiriei.

Era în 556 î.Hr. când a venit acel Întuneric la Amiază prevestit. A fost momentul când Nibiru s-a întors, era acea prevestită ZI A DOMNULUI.

Şi când a avut loc Întoarcerea planetei, nici Anu, nici alt zeu aşteptat nu s-a arătat. Într-adevăr, s-a întâmplat contrariul: zeii, zeii Anunnaki, au decolat şi au părăsit Pământul.

13

CÂND ZEII AU PĂRĂSIT PĂMÂNTUL

Plecarea zeilor Anunnaki de pe Pământ a fost un eveniment dramatic încărcat de teofanii, evenimente fenomenale, incertitudini divine şi dileme umane.

Incredibil, dar Plecarea nu este nici presupunere, nici speculaţie; ea este documentată. Dovezile ne vin din Orientul Mijlociu, precum şi din America; unele dintre cele mai directe şi în mod cert, dramatice, înregistrări din perioada antică a plecării zeilor, ne vin din **Harran**. Mărturia nu provine din zvonuri; ea se află în ***relatările ale martorilor***, printre aceştia fiind şi profetul Ezechiel. Documentele sunt incluse în Biblie şi au fost înscrise pe coloane de piatră – texte care se referă la evenimentele miraculoase ce au dus la accesiunea la tron a ultimului rege al Babilonului.

Harranul din zilele noastre – da, el există încă, şi eu l-am vizitat – este un oraş neînsemnat în estul Turciei, la câteva mile de graniţa cu Siria. Este înconjurat de ziduri surpate din perioada Islamică, iar locuitorii săi trăiesc în case din lut în formă de stup. Izvorul tradiţional unde Iacob a întâlnit-o pe Rahela este încă acolo, printre pajiştile cu oi din afara oraşului, cu cea mai pură apă din câte ne putem imagina.

Dar în zilele de demult Harran era un înfloritor oraş comercial, cultural, religios şi politic. Profetul Ezechiel (27:24), care locuia în zonă împreună cu ceilalţi exilaţi, a reamintit de reputaţia ei în comerţul cu „lucrul de haine albastre şi brodate, şi în cufere de îmbrăcăminte bogată, legate cu funii şi făcute din stejar". Era un oraş ridicat de pe vremea sumerienilor pe locul unui centru de cult „Ur departe de Ur" al „zeului Lună" Nannar/Sin. Familia lui Abraham a sfârşit prin a se aşeza acolo deoarece tatăl său, Terah,

era un Tirhu, un preot al semnelor, primul în Nippur, apoi în Ur şi la final în templul Nannar/Sin din Harran.

Deşi Nannar („Su-en" sau Sin pe scurt în akkadiană) nu a fost primul născut moştenitor al lui Enlil – acest rang aparţinea lui Ninurta – el era totuşi primul născut pe Pământ al lui Enlil şi al soţiei lui, Ninlil. Zeii şi oamenii i-au adorat pe Nannar/Sin şi pe soţia sa; imnurile în onoarea lor din perioada glorioasă a Sumerului şi plângerile după pustiirea Sumerului în general şi a Urului în special, arătau dragostea şi admiraţia poporului faţă de acest cuplu divin. Faptul, că multe secole mai târziu, Esarhaddon a mers să-l consulte pe vârstnicul Asin („sprijinindu-se pe personal") cu privire la invazia Egiptului şi faptul că fugarii regali asirieni au făcut un ultim popas în Harran indică rolul important jucat de Nannar/Sin şi de Harran până la sfârşit.

În ruinele templul din oraşului marelui Nannar/Sin, E.HUL.HUL („Casa Dublei Bucurii") arheologii au descoperit patru coloane din piatră („stele"), care au stat cândva în templu, câte una la fiecare colţ al sălii principale de rugăciune. Inscripţiile pe de stele arată că cele două au fost ridicate de către înalta preoteasă a templului, Adda-Guppi, iar alte două de către fiul său, Nabuna'id, ultimul rege al Babilonului.

Cu un evident simţ al istoriei şi cu experienţa unui oficial al templului, Adda-Guppi a oferit, în inscripţiile sale, informaţii precise despre evenimentele uimitoare la care a fost martoră. Informaţiile legate de obiceiurile din anii de domnie ai regilor cunoscuţi au putut fi – şi au fost – cercetate şi verificate de savanţii moderni. Este sigur, aşadar, că ea s-a născut în 649 î.Hr. şi a trăit pe parcursul perioadelor de domnie a câtorva regi asirieni şi babilonieni, ajungând la o vârstă înaintată de 104 ani.

Iată ce a scris ea pe stela sa cu privire la prima din seriile de evenimente uimitoare:

Era în al 60-lea an al lui Nabupolassar,
Rege al Babilonului, când Sin, stăpânul zeilor,

s-a înfuriat pe oraşul şi pe templul său
şi a plecat în cer,
şi oraşul şi poporul de acolo au căzut în ruine.

Al 60 lea an al lui Nabupolassar a fost 610 î.Hr. – un an memorabil când forţele babiloniene au capturat Harran de la cei care au mai rămas din familia regală asiriană armată şi când Egiptul refăcut a decis să pună stăpânire pe amplasamentele vpaţiale. A fost atunci când Adda-Guppi a scris că Sin, furios, şi-a retras protecţia (şi pe sine însuşi) din oraş, s-a pregătit „**şi a plecat în cer**"!

Ce a urmat în oraşul cucerit este prezentat cu acurateţe. „Şi oraşul şi poporul de acolo au căzut în ruine". În vreme ce ceilalţi supravieţuitori au fugit, Adda-Guppi a rămas. „În fiecare zi fără încetare, zi şi noapte, pentru luni şi ani", ea a stat de veghe la ruinele templului. Cu jale, ea „ a renunţat la rochiile din lână fină, a scos bijuteriile, nu mai purta nici argint, nici aur, a renunţat la parfumuri şi uleiuri dulci mirositoare". Ca o fantomă rătăcind la altarul abandonat, „în haine rupte eram îmbrăcată; Am venit şi am plecat în linişte", scria ea.

Apoi, în zona sacră părăsită, a găsit o rochie care a aparţinut cândva lui Sin. Pentru preoteasa descurajată, evenimentul acesta a însemnat un semn de la zeu: deodată, acesta i-a transmis o stare a prezenţei zeului. Ea nu-şi putea lua ochii de la veşmântul sacru şi nici nu îndrăznea să-l atingă, doar „ţinând apăsat tivul său". Ca şi cum zeul ar fi fost acolo să o audă, ea s-a închinat şi, „în rugă şi umilinţă", a rostit un jurământ: „Dacă te-ai întoarce în oraşul tău, tot poporul cu capul negru te va venera!"

„Poporul cu capul negru" era un termen prin care obişnuiau să se descrie şi folosirea acestuia de către înalta preoteasă la 1.500 de ani după ce Sumerul nu mai exista, era foarte semnificativ: ea îi spunea zeului că, dacă va veni înapoi, va fi reinstaurat ca stăpân în Vechile Vremuri, devenind din nou zeul Sumerului şi al Akkadului reînviat. Pentru aceasta, Adda-Guppi a făcut o înţelegere cu zeul: „Dacă zeul se va întoarce şi prin puterile sale divine va face ca fiul său, Nabuna'id, să devină următorul rege imperial, domnind peste teritori-

ile Babiloniei și Asiriei, atunci Nabuna'id va reface templul lui Sin nu doar în Harran, ci și în Ur și ar putea impune venerarea lui Sin ca o religie de stat în toate teritoriile poporului cu Capul Negru!"

Atingând țelul de la roba zeului în fiecare zi, ea se ruga; apoi, într-o noapte, zeul i-a apărut în vis și i-a acceptat propunerea. Zeului Lunii i-a plăcut ideea, scria Adda-Guppi: „Sin, stăpânul zeilor Cerului și Pământului, pentru faptele mele bune, s-a uitat la mine cu un zâmbet; el a auzit rugile mele, el a acceptat jurământul meu. Mânia din inima lui a trecut. Către Ehulhul, templul său din Harran, locuința sa divină, unde inima sa s-a bucurat, el a fost împăcat; și inima sa s-a schimbat." Zeul a acceptat înțelegerea, scria Adda-Guppi:

Sin, stăpânul zeilor,
a ascultat cu bunăvoință cuvintele mele,
Nabuna'id, fiul meu, rod al pântecului meu,
La domnie el l-a numit –
La domnia Sumerului și Akkadului
Toate ținuturile de la granița Egiptului,
De la Marea Superioară la Marea de Jos,
Le-a încredințat în mâinile sale.

Ambele părți au respectat înțelegerea. „Eu însumi am văzut asta îndeplinit", spunea Adda-Guppi, în concluzie, pe un fragment din inscripțiile sale. Sin „și-a onorat cuvântul pe care mi l-a dat", ajutându-l pe Nabuna'id să acceadă la tronul Babiloniei în 555 î.Hr.; și Nabuna'id a respectat jurământul mamei sale să refacă templul Ehulhul din Harran, „finisându-i structura". El a reînnoit cultul lui Sin și Ningal (*Nikkal* în akkadiană) – „toate riturile uitate el le-a reînnoit".

Și apoi s-a întâmplat un mare miracol, o întâmplare nemaivăzută. Evenimentul este descris în cele două stele ale lui Nabuna'id, în care el este descris ținând un lucru neobișnuit și orientat către simbolurile cerești ale lui Nibiru, Pământului și Lunii (**Fig. 102**):

Acesta este marele miracol al lui Sin

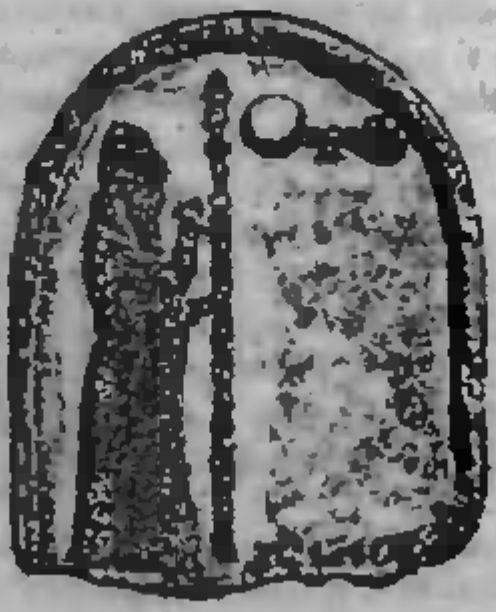

Figura 102

Care are de la zei şi zeiţe
Nu s-a mai întâmplat pe Pământ,
Din vremurile vechi necunoscute;
Ca oamenii de pe Pământ
Să nu fi văzut, nici să fi găsit scris
Pe tăbliţe din vremile vechi
Că Sin, stăpânul zeilor şi zeiţelor,
Care stă în ceruri,
A coborât din ceruri –
În deplina vedere a lui Nabuna'id, regele Babilonului.

Inscripţiile arată că Sin nu s-a întors singur. Potrivit textelor el a intrat în templul Ehulhul, restaurat, în cadrul unei procesiuni ceremoniale, însoţit de soţia sa, Ningal/Nikkal, şi de consilierul său, Mesagerul Divin Nusku.

Întoarcerea miraculoasă a lui Sin „din ceruri" a ridicat multe întrebări, prima fiind: Unde, „în ceruri", fusese el pentru cinci sau şase decenii? Răspunsurile la o astfel de întrebare pot fi date pri

combinarea probelor antice cu realizările ştiinţei şi tehnologiei moderne. Dar înainte să ne referim la aceasta, este important să examinăm aspectele Plecării, pentru că nu doar Sin singur „s-a mântat" şi a părăsit Pământul, „a urcat în cer".

Venirile şi plecările cereşti extraordinare descrise de Adda-Guppi şi Nabuna'id au avut loc în timp ce ei erau în Harran – un aspect semnificativ, pentru că un alt martor era prezent în acea zonă, era profetul Ezechiel şi avea multe de spus, pe acest subiect.

Ezechiel, un preot al lui Yahwe din Ierusalim, era printre aristocraţii şi meşteşugarii care fuseseră exilaţi împreună cu regele Ioachin, după primul atac al lui Nabucodonosor asupra Ierusalimului, în 598 î.Hr. Ei au fost duşi cu forţa în nordul Mesopotamiei şi stabiliţi în zona râului Khabur, la mică distanţă de locul lor de origine din Harran. Acolo a avut Ezechiel faimoasa viziune în legătură cu carul ceresc. Ca un preot experimentat, el a notat locul şi data: era în ziua a 5-a a lunii a patra, în al 5-lea an de exil – 594/593 î.Hr. – „când eram printre exilaţi pe malul râului Khabur, şi atunci cerurile s-au deschis şi am avut viziunile lui *Elohim*", spune Ezechiel chiar la începutul profeţiilor sale; şi ceea ce a văzut, apărând într-un vârtej de vânt, cu scânteI luminoase şi înconjurat de o strălucire, era un car divin care urca şi cobora, iar în el „pe un fel de tron, era cineva cu asemănarea unui om"; şi a auzit o voce care i s-a adresat cu „Fiu al Omului" şi i-a dat sarcina profetică.

Începutul relatării profetului e tradus în mod obişnuit ca „viziunile lui Dumnezeu". Termenul *Elohim*, care este la plural, fusese în mod obişnuit tradus ca „Dumnezeu", la singular, chiar dacă însăşi Biblia îl foloseşte la plural, ca în „Şi Elohim a spus hai să îl creăm pe Adam după imaginea *noastră* şi după asemănarea *noastră*" (*Geneza*, 1:26). Cititorii cărţilor mele ştiu că povestea biblică a lui Adam este o preluare a mai multor detalii din textele sumeriene ale creaţiei, în care un echipaj Anunnaki, condus de Enki a folosit o tehnologie genetică pentru a-l „crea" pe Adam. Termenul *Elohim*, am arătat în mai multe rânduri, se referă la Anunnaki; ceea ce ne-a transmis a fost faptul că **el s-a întâlnit cu o navă spaţială**

aparţinând Anunnaki – lângă Harran.

Nava cerească pe care a văzut-o şi a descris-o Ezechiel în capitolul de început, dar şi după aceea, era denumită *Kavod* („Ceea ce este greu") a lui Dumnezeu – acelaşi termen folosit în *Exodul* pentru a descrie vehiculul divin care a aterizat pe Muntele Sinai. Descrierea navei făcută de Ezechiel a inspirat generaţii de cercetători şi artişti, reprezentările s-au schimbat cu timpul, pe măsură ce tehnologia şi aparatele de zbor au avansat. Textele vechi se referă, de asemenea, la nave spaţiale şi la avioane şi îi descriu pe Enlil, Enki, Ninurta, Marduk, Thoth, Sin, Shamash şi Ishtar, ca să numim pe cei mai proeminenţi, ca zei ce dispuneau de nave spaţiale şi puteau cutreiera cerurile Pământului sau se implicau în bătălii aeriene, cum au fost între Horus şi Seth sau Ninurta şi Anzu (ca să nu menţionăm zeii Indo-Europeni). Dintre toate descrierile din texte sau picturile „bărcilor cereşti" ale zeilor, cel mai apropiat de viziunea lui Ezechiel pare să fie „carul vârtej de vânt" descris la un sit din Iordan (**Fig. 103**) cu care profetul Ilie a fost luat în cer. Asemănător unui elicopter, a servit doar ca navetă pentru navele spaţiale.

Misiunea lui Ezechiel era să prevestească şi să-i avertizeze pe compatrioţii săi exilaţi cu privire la sosirea Zilei Judecăţii pentru toate naţiunile care au comis nedreptăţi şi ticăloşii. Apoi, un an mai târziu, aceeaşi „apariţie umană" a sosit din nou, l-a luat şi l-a dus tot drumul către Ierusalim, ca să profeţească acolo. Oraşul, ne amintim, a trecut printr-o stare de asediu şi foamete, o înfrângere umilitoare.

Figura 103

jafuri şi ocupaţie babiloniană, apoi exilul regelui şi a nobilimii. Sosind acolo, Ezechiel a văzut scena completă a prăbuşirii statului de drept şi a sărbătorilor religioase. Întrebându-se ce s-a întâmplat, el a auzit pe cineva rămas acolo, jelind (8:12; 9:9):

Yahwe nu ne mai vede,
Yahwe a părăsit Pământul!

Acesta a fost, sugerăm noi, motivul pentru care Nabucodonosor a îndrăznit să atace din nou Ierusalimul şi să distrugă templul lui Yahwe. Era, de fapt, un strigăt asemănător cu cel al lui Adda-Guppi din Harran: „Sin, stăpânul zeilor, s-a mâniat pe oraşul său şi pe oameni şi a plecat în cer; oraşul şi oamenii săi au căzut în ruină".

Nu se ştie cu certitudine cum şi de ce evenimentele din nordul Mesopotamiei au dat naştere în îndepărtata Iudee la ideea că Yahwe, de asemenea, a părăsit Pământul, dar este clar că zvonul conform căruia Dumnezeu şi zeii au plecat s-a răspândit repede. Într-adevăr, tăbliţa VAT 7847, pe care am menţionat-o mai devreme în legătură cu eclipsa solară, arată într-o secţiune profetică următoarele cu privire la calamităţile ce au durat 200 de ani:

Hohotind, zeii zburau.
De pe pământuri ei vor pleca,
De oameni ei vor fi despărţiţi.
Oamenii vor lăsa casele zeilor în ruine.
Îndurarea şi bunăstarea vor înceta.
Enlil, mânios, se va ridica el însuşi.

La fel ca în cazul altor documente din „Profeţiile Akkadiene", savanţii au considerat acest text ca o „profeţie post-eveniment" – un text care foloseşte evenimente ce au avut loc deja ca bază pentru prevestirea altor evenimente viitoare. Fie că este sau nu aşa, avem un document care extinde considerabil exodul divin. zeii furioşi, conduşi de *Enlil*, au zburat către pământurile lor, nu a fost doar Sin cel care s-a înfuriat şi a plecat.

Mai există un document. Este clasificat de către cercetători ca aparţinând „Profeţiei din sursele Neo-Asiriene", deşi primele cuvinte sugerează un autor care îl venerează pe Marduk. Iată ce se spune în el:

Marduk, Enlil al zeilor, s-a mâniat. În mintea lui a devenit furios.
El a făcut un plan duşmănos să separe Pământul şi oamenii săi.
Inima sa furioasă s-a aplecat nivelând pământul şi distrugând oamenii săi.
Un blestem dureros s-a ivit în gura sa.
Semne rele arătând întreruperea armoniei cereşti
Au început să apară din abundenţă în Cer şi pe Pământ.
Planetele de pe Căile lui Enlil, Anu şi Ea şi-au stricat poziţiile şi au dezvăluit semne anormale.
Arahtu, râul abundenţei, a devenit un curent furios
Un val puternic de apă, ca o revărsare violentă ca potopul
A măturat oraşul, casele sale şi sanctuarele, transformându-le în ruine
Zeii şi zeiţele s-au înfricoşat, au abandonat altarele lor, au zburat ca păsările şi au urcat către cer.

Ceea ce apare în toate aceste texte sunt afirmaţiile că (a) zeii s-au mâniat pe oameni, (b) zeii „au zburat ca păsările" şi (c) ei au urcat către „cer". Suntem informaţi mai departe că plecarea a fost însoţită de fenomene cereşti neobişnuite şi câteva perturbaţii terestre. Acestea sunt aspecte ale Zilei Domnului, profeţite de profeţii biblici. **Plecarea a fost legată de Întoarcerea lui Nibiru – zeii au părăsit Pământul când a venit Nibiru.**

Textul VAT 7847 include o referinţă următoare la o perioadă de calamităţi de două secole. El nu spune clar dacă aceasta a fost o predicţie a ceea ce urmează după plecarea zeilor, sau dacă a existat deja un astfel de timp în care furia şi dezamăgirea faţă de Marduk au crescut, ducând la Plecare. Se pare că este cazul din urmă, deoarece nu pare

o coincidență faptul că era profeției biblice cu privire la păcatele omenirii și la venirea judecății de Ziua Domnului a început cu Amos și Osea în cca 760/750 î.Hr. – două secole înainte de întoarcerea lui Nibiru! Pentru două secole, profeții, din singurul loc legitimat al „Legăturii Cer-Pământ" – Ierusalimul – cereau onestitate și dreptate printre oameni și pace între națiuni, disprețuind ofrandele fără sens și venerarea idolilor lipsiți de viață, denunțând cuceririle frivole și distrugerea nemiloasă și avertizând națiunile – inclusiv Israelul – cu privire la pedeapsa inevitabilă, dar demersul lor a fost zadarnic.

Dacă așa a fost, ceea ce s-a întâmplat apoi a fost o acumulare graduală de furie divină și dezamăgire ce a condus pe Anunnaki la concluzia că „este suficient" – este timpul să plece. Totul aduce în minte decizia zeilor, conduși de dezamăgitul Enlil, să țină venirea Potopului și plecarea cu navele cerești în secret față de Omenire; acum, deoarece Nibiru era din nou în apropiere, zeii Enliliți au plănuit Plecarea.

Cine a plecat, cum au plecat ei și unde s-au dus, dacă Sin a putut reveni în câteva decenii? Pentru a avea răspunsuri, să revenim puțin la evenimentele anterioare.

Când Anunnaki, conduși de Ea/Enki, au sosit pe Pământ pentru a obține aur destinat protejării atmosferei planetei lor, intenționau să-l extragă din apele Golfului Persic. Eșecul primei tentative i-a determinat să mute operațiunile de minerit în sud-estul Africii, iar topirea și rafinarea în E.DIN, viitorul Sumer. Numărul lor a crescut la 600 pe Pământ, plus 300 Igigi care operau deplasările spațiale pe drumul către stația de pe Marte, de unde navele spațiale de distanțe lungi puteau fi lansate mai ușor către Nibiru. Enlil, fratele vitreg al lui Enki și rival la succesiune, a fost pus la comanda generală. Când Anunnaki trudtori în mine s-au răsculat, Enki a sugerat că ar trebui creat un „Muncitor primitiv"; a fost făcut prin modernizarea genetică a unui Umanoid existent. Atunci, Anunnaki au început „să ia fiicele lui Adam de soții și să aibă copii cu ele" (Geneza 6). Enki și Marduk au fost cei care au spart tabuul. Când a venit Potopul, Enlil, ofensat, a spus „lasă omenirea să piară" pentru că „slăbiciunea Omului era mare pe

Pământ". Dar Enki, prin Noe a zădărnicit planul. Omenirea a supraviețuit, s-a înmulțit și în timp a primit civilizația.

Potopul care a măturat Pământul a inundat minele din Africa, dar a expus filonul de aur din Munții Anzi în America de Sud, permițând Anunnakilor să obțină mai mult aur, mai ușor și mai rapid, fără să mai fie nevoie de topire și rafinare, pentru că aurul – pepita pură era spălată din munți – avea nevoie doar să fie strâns și colectat. A fost posibil astfel să fie redus numărul de Anunnaki pe Pământ. În vizita lor pe Pământ, în cca 4000 î.Hr., Anu și Antu au vizitat terenul de aur post-diluviu de pe țărmurile Lacului Titicaca.

Vizita a servit ca o oportunitate pentru a începe reducerea numărului de Nibiruani pe Pământ; de asemenea, s-a aprobat înțelegerea dintre cei doi frați vitregi rivali și clanurile lor învrăjbite. Dar în vreme ce Enki și Enlil au acceptat împărțirea teritorială, fiul lui Enki, Marduk, nu a renunțat niciodată la disputa pentru supremație, care includea controlul asupra vechilor amplasamente spațiale. Atunci, Enlilții au început să pregătească facilități pentru un port spațial alternativ în America de Sud. Când portul spațial post-diluviu din Sinai a fost distrus de armele nucleare, în 2024 î.Hr., facilitățile din America de Sud au rămas singurele aflate în mâinile Enlilților.

Astfel, când dezgustați și înfrânți, conducătorii Anunnaki au decis că este timpul să plece, unii au putut folosi Locul Aterizării; ceilalți, probabil, cu o mare cantitate de aur, au trebuit să utilizeze unitățile din America de Sud, lângă locul unde au stat Anu și Antu în timpul vizitei în zonă.

Cum am arătat înainte, locul – numit acum Puma-Punku – este la mică distanță de vechiul Lac Titicaca (împărțit între Peru și Bolivia), dar atunci era situat cu utilajele portuare pe malul sudic al lacului. Principalele sale rămășițe constau într-un șir de patru structuri prăbușite, fiecare făcut dintr-un singur bolovan gigantic scobit (**Fig. 104**). Fiecare astfel de camere scobite erau acoperite complet în interior cu plăci din aur care erau prinse în cuie de aur – o comoară incredibilă luată de spanioli când au sosit în secolul al

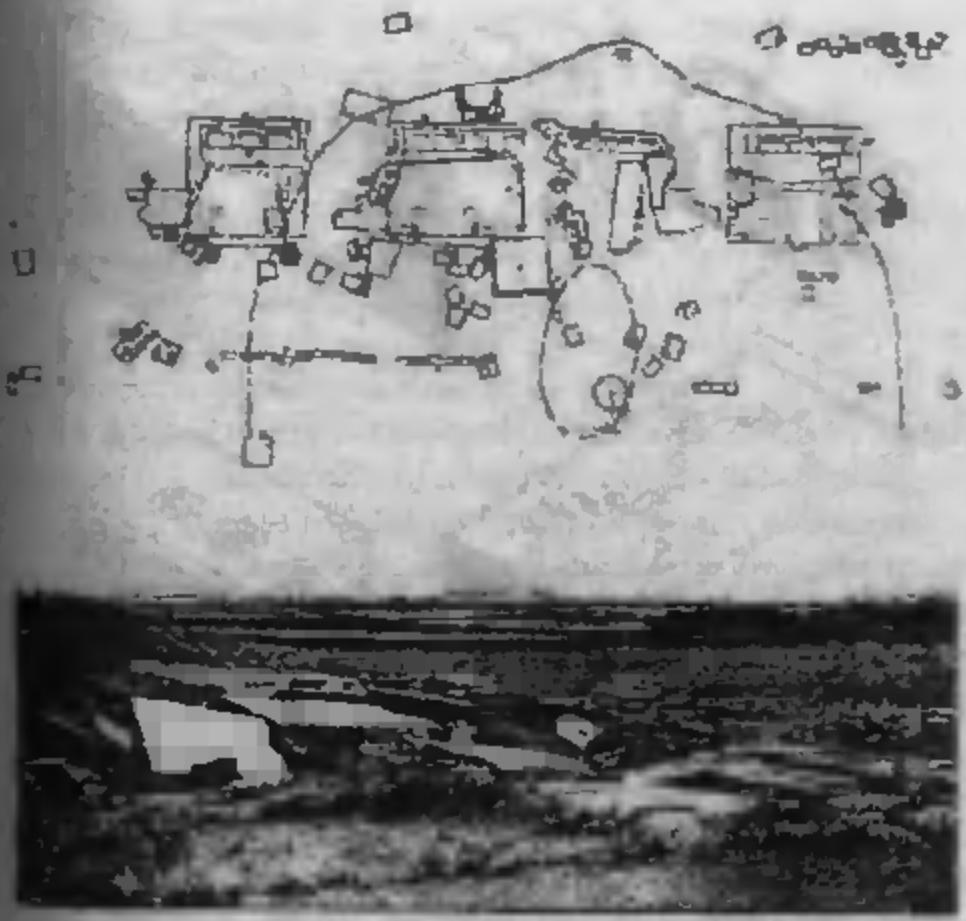

Figura 104

XVI-lea. Cum au fost atât de precis săpate în piatră şi cum cele patru blocuri de rocă au fost aduse la amplasament rămâne un mister.

Mai există un alt mister al sitului. Arheologii au găsit în acest loc inclusiv un număr mare de blocuri neobişnuite de piatră tăiate cu precizie, canelate, având diverse forme; unele dintre ele sunt arătate în Fig. 105. Nu este nevoie de cunoştinţe de inginerie pentru a înţelege că acele pietre au fost tăiate, perforate şi împărţite de către cineva cu tehnologie incredibilă şi echipament sofisticat; unii se îndoiesc că pietrele ar putea fi decupate astfel cu mijloace din zilele noastre. Confuzia este amplificată de scopul necunoscut al acestor miracole tehnologice. Dacă urma să servească la turnarea matriţelor pentru

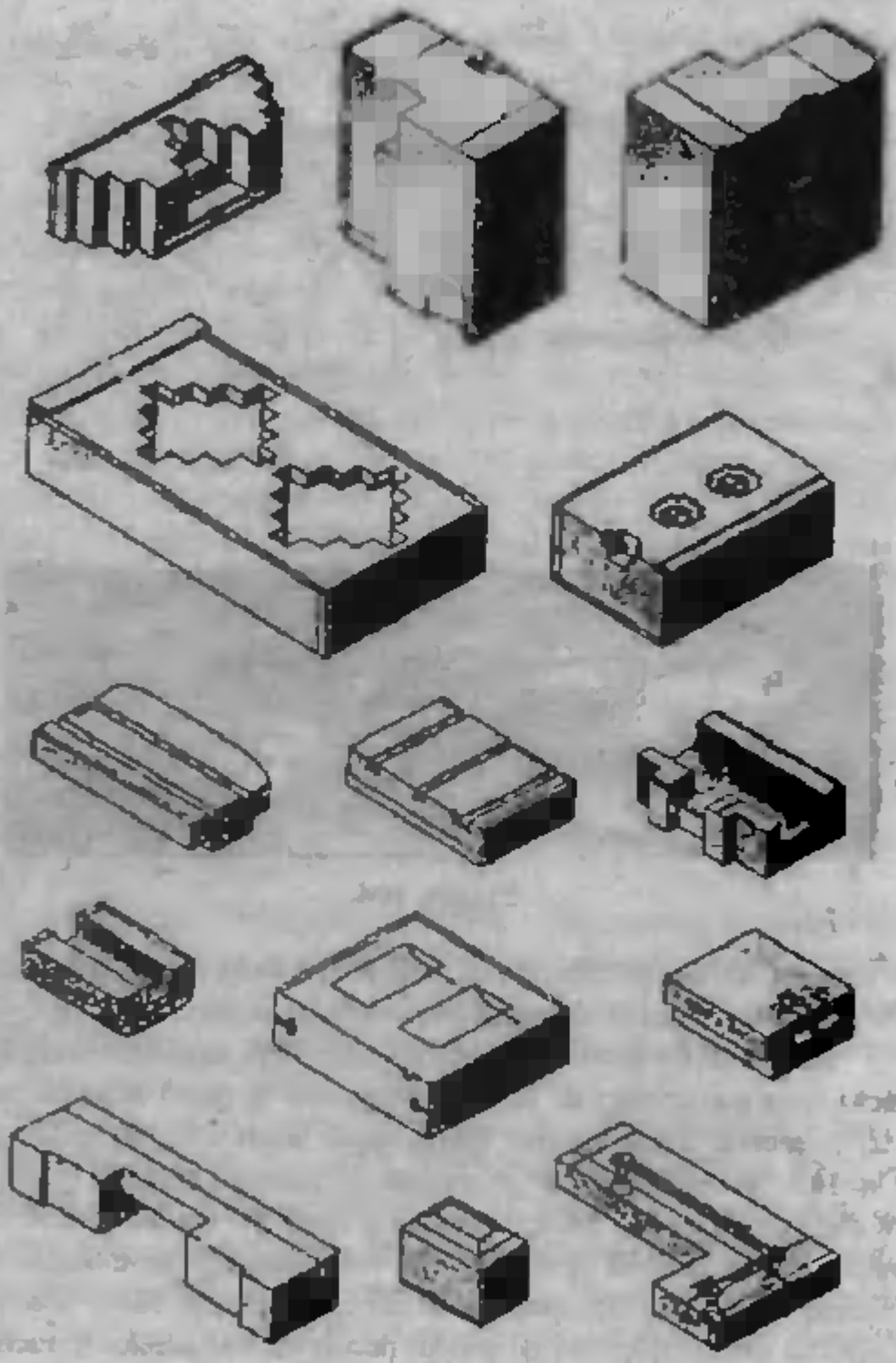

Figura 105

extraordinar complicate, ce – şi ale cui – erau acele instrumente?

În mod clar, ne putem gândi numai la Anunnaki, ca posesori deopotrivă ai tehnologiei pentru realizarea „matriţelor" cât şi al utilizării lor. Principalul avanpost Anunnaki era situat la câteva mile în interior, într-un loc cunoscut acum ca Tiwanacu (pronunţat Tiahuanacu), în Bolivia. Unul dintre primii exploratori europeni, ajuns în timpurile moderne, George Squier, a descris zona în cartea sa, *Peru illustrated* (*Peru în imagini*), ca „Baalbec al lumii noi" – o comparaţie mai îndreptăţită decât a realizat el.

Următorul explorator modern al Tiwanaku, Arthur Posnansky (*Tihuanacu – The Cradle of American Man – Leagănul Omului American*) a ajuns la concluzii uluitoare cu privire la vechimea sitului. Principalul strat de deasupra structurilor din *Tiwanaku* (există alte straturi subterane) include **Akapana**, o movilă artificială străbătută de canale, conducte şi ecluze, al căror scop este discutat în *Regatele pierdute*. Favorita turiştilor este o poartă din piatră cunoscută ca **Poarta Soarelui**, o structură proeminentă care, de asemenea, a fost tăiată dintr-un singur bolovan, cu aceeaşi precizie întâlnită la Puma-Punku. Ea a servit probabil unui scop astronomic şi, fără dubii, unuia calendaristic, aşa cum indică imaginile cioplite pe arcadă, basoreliefurile sunt dominate de o imagine mai mare a zeului Viracocha ţinând arma trănetului şi care, în mod clar, imita pe Adad/Teshub din Orientul Mijlociu (**Fig. 106**). Într-adevăr, în *Regatele Pierdute* am sugerat că el era Adad/Teshub.

Poarta Soarelui era astfel poziţionată încât să fie un post de observare astronomic cu a treia structură proeminentă la Tiwanaku, numită **Kalasasaya**. Este o mare structură rectangulară cu o curte centrală adâncită şi înconjurată de piloni din piatră. Sugestia lui Posnansky (Kalasasaya servea ca un observator) a fost confirmată de exploratorii care i-au urmat; concluzia sa, bazată pe orientările arheologului astronom Sir Norman Lockyer, că a fost construită cu mii de ani înaintea incaşilor, a fost atât de incredibilă, încât instituţiile astronomice germane au trimis echipe de cercetători să verifice aceasta. Rapoartele lor şi cele care au urmat (Revista ştiinţifică *Baessler Archiv*, volumul 14)

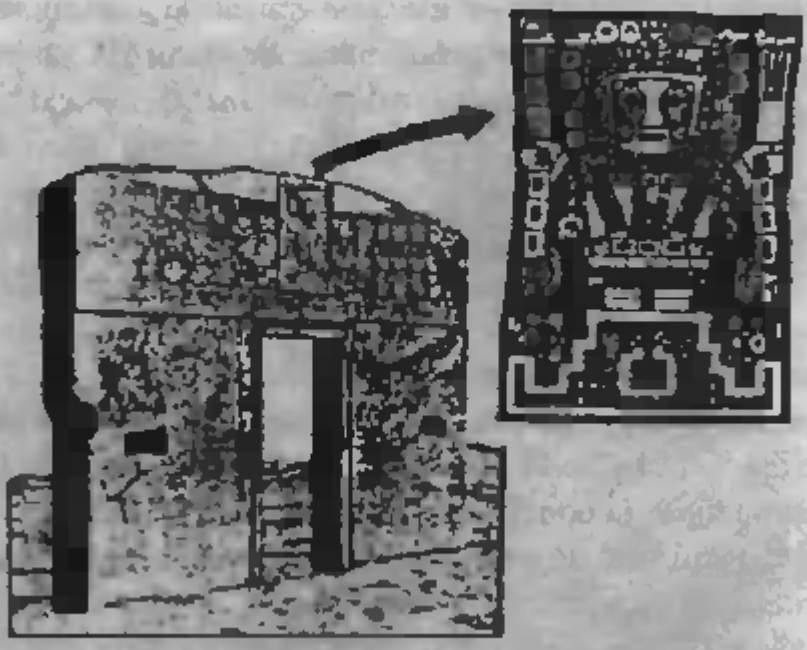

Figura 106

afirmă că orientarea lui Kalasasaya se potrivește indiscutabil cu poziția oblică a Pământului din 10.000 î.Hr sau **4000 î.Hr.**

Ambele date, am scris în *Regatele Pierdute*, sunt acceptabile pentru mine – mai devreme de Potop, când operațiunile de extragere a aurului au început acolo, sau o dată mai târzie, când a fost vizita lui Anu; ambele date se potrivesc activității Anunnaki acolo, iar dovezile prezenței zeilor Enlilii sunt peste tot în acel loc.

Cercetările arheologice, geologice și mineralogice la sit și în zonă au confirmat că Tiwanaku a servit, de asemenea, ca centru metalurgic. Bazându-mă pe descoperirile numeroase și pe imaginile de pe Poarta Soarelui (**Fig. 107 a**) și pe asemănările cu picturile de la vechile situri hitite din Turcia (**Fig. 107 b**), am sugerat că operațiunile de extragere a aurului (și a cositorului) erau supravegheate de Ishkur/Adad, fiul cel mai mic al lui Enlil. Domeniul lui în Lumea Veche era Anatolia, fiind venerat de hitiți ca Teshub, „zeul vremii" al cărui simbol era paratrăsnetul, un astfel de simbol uriaș, sculptat enigmatic pe o parte abruptă a muntelui (**Fig. 108**), poate fi văzută de sus sau de deasupra oceanului în Golful Paracas, Peru, un port natural situat în valea de jos din

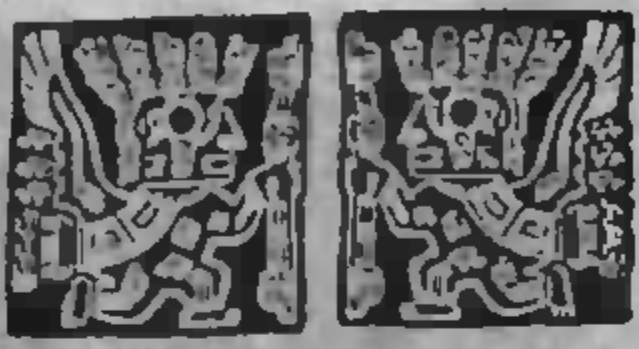

Figura 107a

Figura 107b

Tiwanaku. Poreclit Candelabrul, simbolul are în lungime 420[1] de picioare și 240[1] în lățime, iar liniile sale care au de la 5[2] la 15[2] picioare lățime au fost gravate în piatră cu o adâncime de aproape 2 picioare[3] – și nimeni nu știe de cine, când și cum, doar dacă nu a fost însuși Adam care a vrut să-și anunțe prezența.

În partea de nord a golfului, în interiorul deșertului între râurile Ingeni și Nazca, exploratorii au găsit una dintre cele mai confuze mistere ale antichității, așa-numitele **Linii Nazca**. Numită printre „cele

[1] 120 - 72 m (n. red)
[2] 0,15 - 4,5 m (n. red)
[3] 0,6 m (n. red)

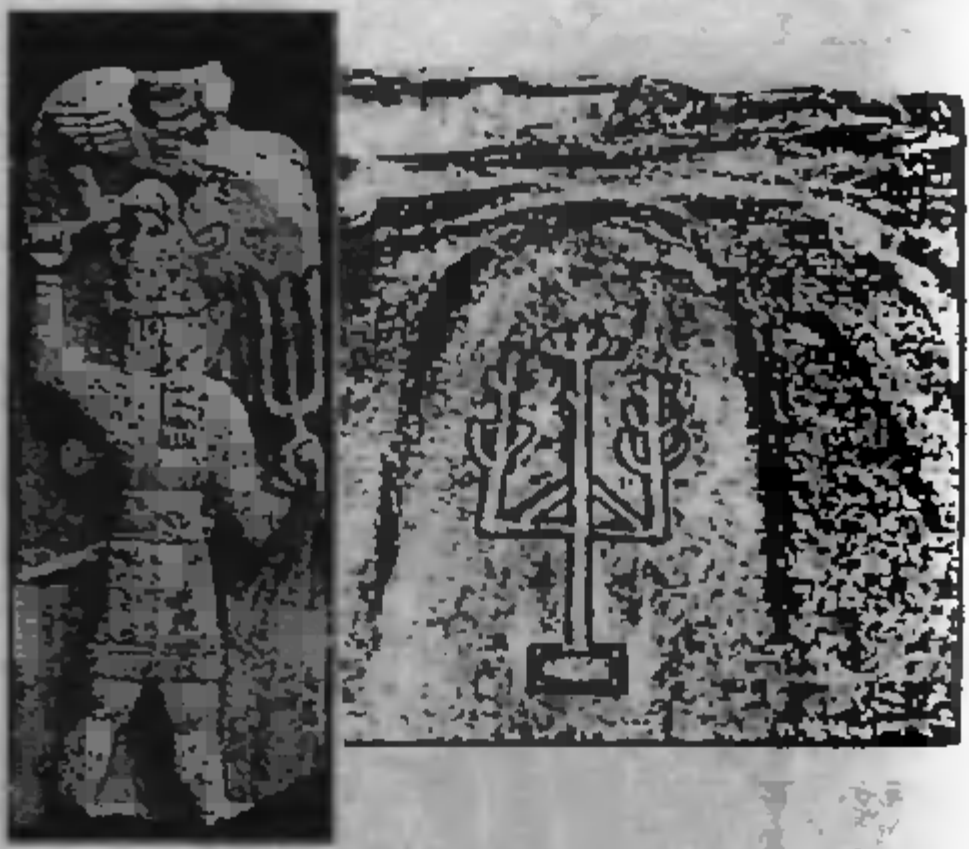

Figura 108

mai mari opere de artă ale lumii", o zonă vastă (aprox. 320 km^2) care se întinde spre est de *pampa* (deşert plat) către zona abruptă a muntelui, a fost folosită de „cineva" ca o pânză pentru a desena pe ea semne; desenele sunt atât de mari, încât nu au sens la nivelul solului dar când sunt văzute din aer, reprezintă clar animale cunoscute şi păsări (Fig. **109**). Desenele au fost făcute prin scoaterea solului ve-getal la o adâncime de câţiva centimetri şi au fost executate printr-o linie continuă care se curbe şi se răsucea, fără să treacă peste ea însăşi. Oricine zboară pe deasupra zonei (există avioane mici la dispoziţia turiştilor acolo) ajunge invariabil la concluzia că „cineva" acropurtat a folosit un dispozitiv de sablare pentru a mâzgăli pe pământ.

În legătură directă cu subiectul Plecării este o altă şi mai confuză caracteristică a Liniilor Nazca – ***de fapt „liniile" care arată ca nişte***

Figura 109

piste largi (Fig. 110) Drepte fără nicio eroare, aceste întinderi plate – unele strâmte, altele largi, unele scurte, altele lungi – merg drept printre dealuri și văi, indiferent de forma terenului. Există 749 de „linii" drepte, unele combinate cu „trapeze" triunghiulare (Fig. 111). Ele se încrucișează frecvent fără motiv, iar unele trec peste desenele cu animale, arătând că acele linii au fost făcute în timpuri diferite.

Încercările diferite de a rezolva misterul Liniilor, inclusiv aceea ultimă a Mariei Reiche, care a făcut din asta proiectul vieții ei, au eșuat ori de câte ori explicațiile erau date în termeni de „au fost făcute de băștinașii peruani"oameni aparținând „culturii

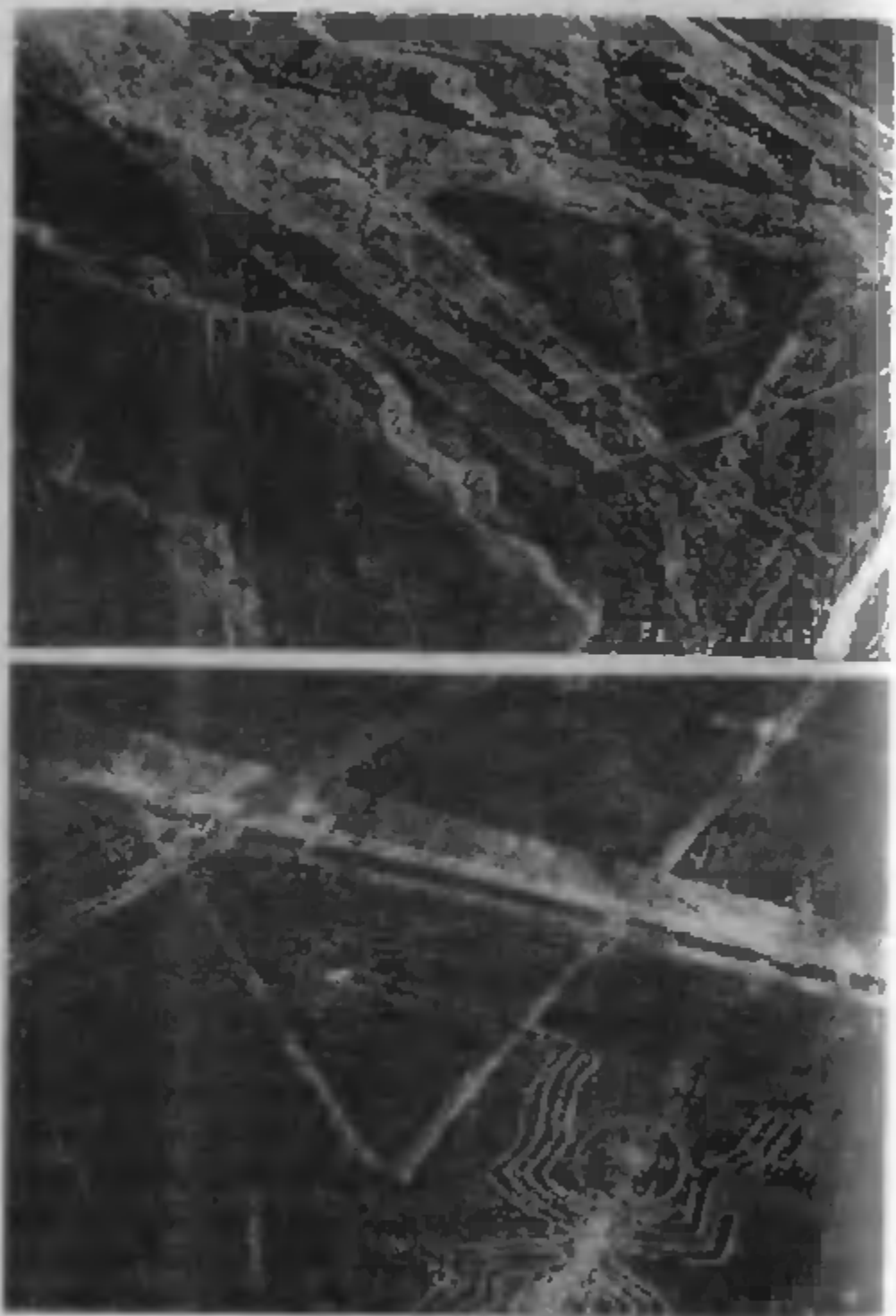

Figura 110

Figura 111

Nazca" sau „civilizației Paracas" sau ceva similar.

Studiile (inclusiv câteva ale Societății National Geographic) care vizează descoperirea orientărilor astronomice ale liniilor – alinierea cu solstițiile, echinocțiile, o stea sau alta – nu au dus nicăieri. Pentru cei care exclud soluția „Astronauților Antici",

enigma rămâne nedezlegată.

Deşi liniile mai largi arată ca nişte piste de aeroport pe care roţile aeronavei alunecă pentru a decola sau ateriza, nu este cazul aici, pentru că „liniile" nu sunt la un nivel orizontal – ele merg drept înainte pe un teren inegal, făcând abstracţie de dealuri, râpe şi curbe. Într-adevăr mai mult decât să permită decolarea, ele par mai degrabă să fie *un rezultat al decolărilor* de către nave care decolează lăsând pe teren urme create de motorul lor de evacuare. „Camerele cereşti" ale lui Anunnaki foloseau astfel de tuburi de eşapament, lucru indicat în pictografia sumeriană (citit DIN.GIR) pentru zeii spaţiali (**Fig. 112**).

Aceasta, sugerez eu, este soluţia misterului de la „Liniile Nazca": Nazca a fost portul spaţial Anunnaki. Ei l-au folosit pentru Plecarea finală, după ce cel din Sinai a fost distrus.

Nu există texte ale martorilor oculari cu privire la nave spaţiale sau la zboruri în Nazca; există, după cum am arătat, texte din Harran şi Babilon referitoare la zboruri care au avut loc, fără îndoială, folosind Locul Aterizării în Liban. Poveştiri ale martorilor oculari legate de acele zboruri şi navele zeilor Anunnaki includ şi mărturia profetului Ezechiel şi inscripţiile lui Adda-Guppi şi Nabuna'id.

Concluzia inevitabilă trebuie să fie aceea că, din anul 610 î.Hr. cel puţin, sau probabil 560 î.Hr., zeii Anunnaki au părăsit planeta Pământ.

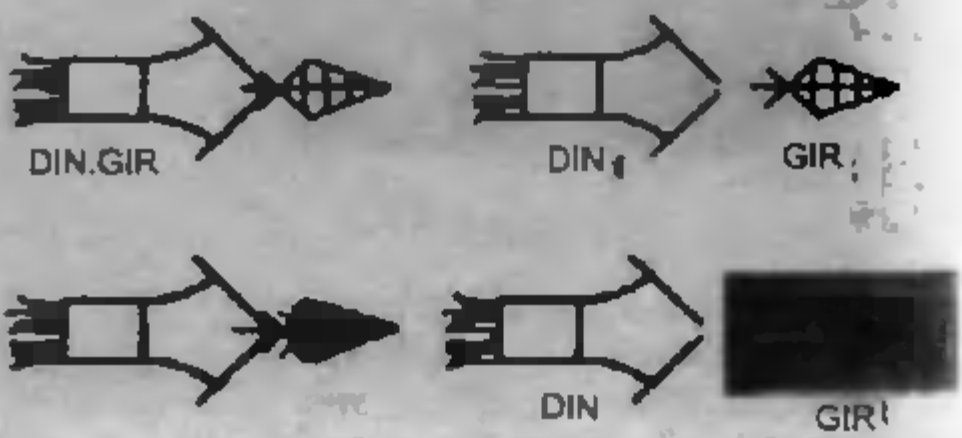

Figura 112

Unde au mers după ce s-au ridicat de pe Pământ? Trebuie să fi fost, desigur, un loc de unde Sin s-a putut întoarce relativ curând, imediat ce s-a răzgândit. Locul a fost Vechea Stație de pe Marte, de unde navele pentru distanță lungă mergeau să intercepteze și să aterizeze pe Nibiru.

Așa cum am detaliat în *A 12-a Planetă*, cunoștințele sumeriene despre sistemul nostru solar cuprindeau și referiri la felul cum Marte a fost folosită de către Anunnaki ca Stație. Este arătat în remarcabila imagine de pe sigiliul cilindric vechi de 4.500 de ani, aflat acum în Muzeul Ermitaj în St. Petersburg din Rusia (**Fig. 113**), care prezintă un astronaut de pe Marte (a 6-a planetă) cu unul aflat pe Pământ (a 7-a planetă, numărând din afară spre centru) cu o navă spațială în cerul între ei. Datorită forței gravitaționale mai slabe a lui Marte față de cea a Pământului, Anunnaki au considerat că este mai simplu și mai logic să se transporte pe ei și încărcătura în navete de pe Pământ pe, și de acolo să ajungă pe Nibiru (și invers).

În anul 1976, când toate acestea au fost prezentate în *A 12-a Planetă*, Marte era considerată încă drept o planetă ostilă, fără apă, aer și fără viață, iar sugestia că acolo ar fi existat o bază spațială a fost considerată de către cercetătorii de atunci chiar mai ciudată decât noțiunea de „Astronauți Antici". Când *Întoarcerea la Geneză* a

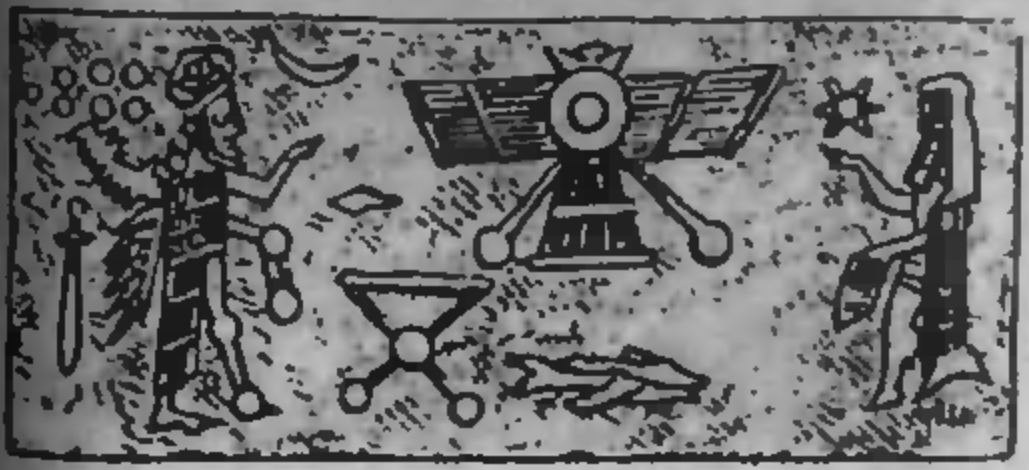

Figura 113

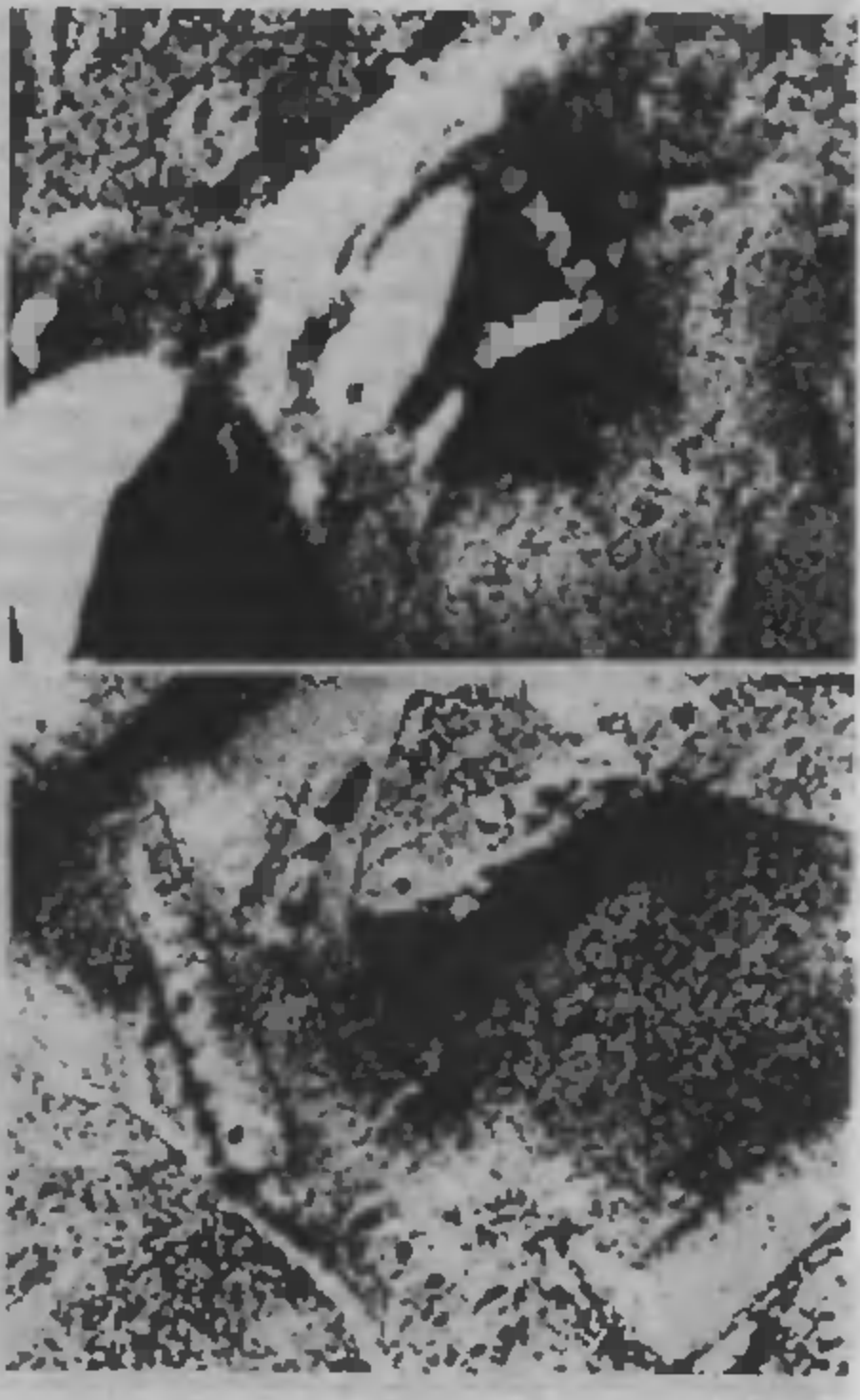

Figura 114

Figura 115

Figura 116

fost publicată, în 1990, existau suficiente dovezi şi fotografii ale NASA de pe Marte care să umple un întreg capitol intitulat „O bază spaţială pe Marte". Dovezile arătau că, odată, Marte a avut apă şi cuprind şi fotografii cu structuri fortificate, drumuri, un punct central (**Fig. 114** arată doar două astfel de fotografii) – şi faimoasa Figură (**Fig. 115**).

Deopotrivă USA şi URSS (acum Rusia) fac mari eforturi pentru a ajunge şi explora planeta Marte cu nave spaţiale fără pilot; spre deosebire de alte cercetări spaţiale, misiunea pe Marte – consolidată prin participarea Uniunii Europene – s-a confruntat cu o serie de situaţii neobişnuite, încurcături, confuzii şi eşecuri, inclusiv dispariţii uluitoare şi inexplicabile de navete spaţiale. Dar, datorită eforturilor perseverente, USA, Rusia şi Europa au reuşit cu ajutorul navelor spaţiale fără pilot, să ajungă pe Marte şi să o exploreze în ultimele două decenii, astfel încât revistele ştiinţifice – care au fost

Figura 117

aceleaşi „Toma Necredinciosul" din anii 70 – erau pline cu articole, studii şi fotografii ce anunţau că Marte are totuşi o atmosferă considerabilă; că a avut cândva râuri, lacuri şi oceane şi are încă apă în unele locuri, sub suprafaţa sa, şi chiar mici lacuri îngheţate – aşa cum arată titlurile din ziare (**Fig. 116**). În 2005, misiunea Rover a NASA a trimis probe chimice şi fotografii ce susţin acele concluzii; împreună cu unele fotografii ale misiunii Rover ce arată vestigii structurale – cum ar fi peretele acoperit cu nisip care prezintă colţuri în unghiuri drepte (**Fig. 117**) – ele sunt suficiente pentru a demonstra că: **Marte a putut şi a servit într-adevăr drept Staţie pentru Anunnaki.**

A fost prima destinaţie apropiată după plecarea zeilor, aşa cum confirmă şi revenirea rapidă şi relativă a lui Sin. Cine altcineva a rămas, cine a rămas în urmă, cine ar fi putut reveni?

Surprinzător, unele dintre răspunsuri vin de pe Marte.

14

SFÂRȘITUL ZILELOR

Evenimentele marcante din istorie rămase în memoria omenirii – „legende" sau „mituri" pentru majoritatea istoricilor – includ povești considerate „universale" care fac parte din cultura sau moștenirea religioasă a popoarelor de peste tot pe Pământ. Povești cum ar fi cea a Primului Cuplu Uman, a Potopului sau a zeilor care au venit pe Pământ, aparțin acelei categorii. La fel și poveștile despre plecarea zeilor înapoi în ceruri.

De un interes special pentru noi sunt memoriile colective ale unor popoare de pe teritoriile de unde au avut loc de fapt plecările. Am parcurs deja dovezile din vechiul Orient Mijlociu; ele vin, de asemenea, din America și cuprind deopotrivă zeii Enlilil și Enki.

În America de Sud, zeitatea supremă s-a numit Viracocha („Creatorul Tuturor"). Bătrânii aymara din Anzi vorbeau despre el că locuia în Tiwanaku și că a dat primului cuplu frate-soră o baghetă din aur cu care să găsească locul potrivit pentru a stabili Cuzco (posibila capitală incașă), locul pentru observatorul lui Machu Picchu și alte locuri sacre. Apoi, după ce a făcut toate acestea, el a plecat. Schema mare, schița un pătrat zigurat cu colțurile orientate spre punctele cardinale, arătând apoi direcția plecării sale (**Fig. 118**). L-am identificat pe zeul din Tiwanaku ca fiind Teshub/Adad din panteonul Hitit/Sumerian, fiul mai mic al lui Enlil.

În Mezoamerica, cel care a adus civilizația a fost „Șarpele Înaripat" ***Quetzalcóatl***. L-am identificat ca fiind Thoth, fiul lui Enki din panteonul egiptean (Ningishzidda la sumerieni) și ca unul care, în anul 3113 î.Hr., i-a convins pe urmașii săi africani să întemeieze civilizația în Mezoamerica. Deși perioada plecării sale nu este precizată, ea trebuie să fi coincis cu dispariția protejaților săi africani, olmecii, și

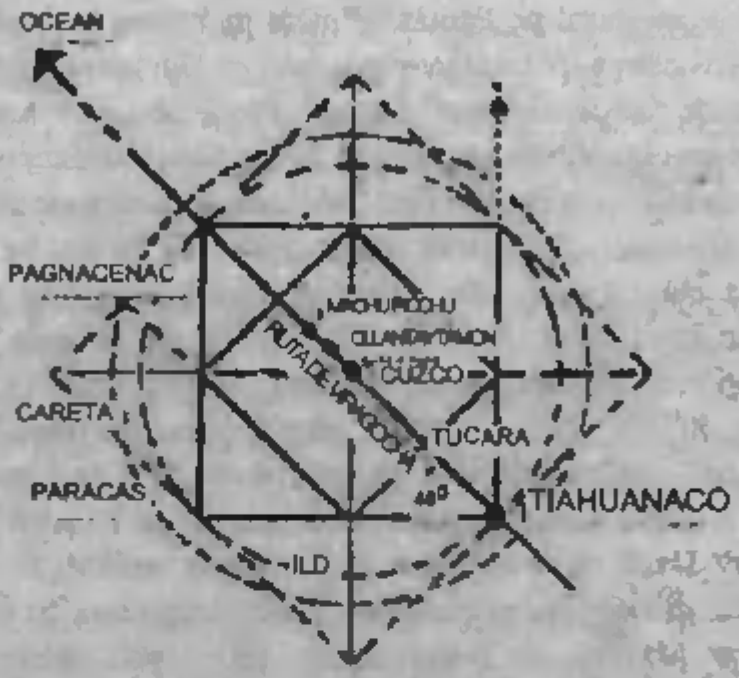

Figura 118

cu ridicarea simultană a băştinaşilor maya – cca 600/500 î.Hr. Legenda predominantă în Mezoamerica era promisiunea sa, când a plecat, că se va întoarce – în ziua aniversării Numărului său Secret 52.

Şi astfel se făcea că, la mijlocul primului mileniu î.Hr., omenirea, de la un capăt al lumii la altul, nu mai avea zei pe care să-i venereze; şi, înainte de toate, întrebarea (care mi-a fost adresată de către cititori) a început să preocupe Omenirea: *Se vor întoarce?*

Ca o familie abandonată brusc de tatăl ei, Omenirea s-a agăţat de speranţa Întoarcerii; ca un orfan care are nevoie de ajutor, Omenirea caută un Păstrător. Profeţii promit că aceasta se va întâmpla cu siguranţă – la *Sfârşitul Zilelor*.

La apogeul prezenţei lor pe Pământ, zeii Anunnaki numărau 600 pe Pământ, plus alţi 300 Igigi cu baza pe Marte. Numărul lor a scăzut după Potop şi mai ales după vizita lui Anu, în jurul anului 4000 î.Hr. Dintre zeii numiţi în textele timpurii sumeriene şi în Listele Zeului, câţiva au rămas în mileniile care s-au succedat. Cei mai mulţi s-au întors pe planeta lor; câţiva – în ciuda „nemuririi" lor

obișnuite – au murit pe Pământ. Putem menționa pe învinșii Zu și Seth, Osiris care a fost dezmembrat, sau pe Dumuzi care s-a înecat, sau Bau, afectat de conflictul nuclear. Plecările zeilor Anunnaki ca și întoarcerea lui Nibiru au părut să fie un final dramatic.

Vremurile minunate în care zeii locuiau în spațiile lor sacre în orașele oamenilor, când un faraon pretindea că un zeu l-a ridicat în carul său, când un rege din Asiria se lăuda cu ajutorul primit din ceruri, au luat sfârșit. Deja în zilele profetului Ieremia (626-586 î.Hr.), națiunile din jurul Iudeei erau batjocorite pentru că veneraU nu „un zeu viu", ci idoli făcuți din piatră, lemn sau metal de către meșteșugari – zei care trebuiau purtați, pentru că ei nu puteau merge.

Care dintre marii zei Anunnaki a rămas pe Pământ după plecarea lor? Dacă ne pronunțăm asupra celor amintiți în textele și inscripțiile din perioada următoare, putem menționa cu certitudine numai pe Marduk și Nabu dintre zeii Enki, dintre Enlilați, Nannar/Sin, soția sa, Ningal/Kikkal și consilierul său, Nusku, și probabil Ishtar. Pe fiecare parte a acelui mare decalaj religios exista acum doar un singur Mare Zeu al Cerului și Pământului: Marduk la zeii Enki și Nannar/Sin pentru Enlilați.

Povestea ultimului rege al Babilonului reflectă noile circumstanțe. El a fost ales de către Sin în centrul său de cult, Harran, dar a cerut consimțământul și binecuvântarea lui **Marduk** în Babilon și confirmarea cerească prin apariția planetei lui Marduk; el a purtat numele **Nabu** – Na'id. Această co-regalitate ar putea fi o încercare de instituire a monoteismului dual (ca să inventăm o expresie), dar ***consecința sa neprevăzută a fost că a răspândit sămânța* Islamului**.

Sursele istorice arată că nici zeii, nici oamenii nu au fost încântați de aceste rânduieli. Sin, al cărui templu în Harran a fost refăcut, a cerut ca marele templu ziguraT din Ur să fie, de asemenea, reconstruit și să devină centru de cult; și în Babilon, preoții lui Marduk erau nehotărâți.

O tăbliță aflată acum la Muzeul Britanic este inscripționată cu un text pe care cercetătorii l-au numit *Nabunaid și Clerul Babilonului*. Ea conține o listă de acuzații făcute de preoții din

Babilon împotriva lui Nabunaid. Acuzațiile merg de la chestiuni de ordin civil („el nu a promulgat legea și ordinea"), la neglijarea economiei („fermierii sunt corupți", „rutele comerciale sunt blocate") la lipsa siguranței publice („nobilii sunt uciși"), până la cele mai serioase acuzații: sacrilegiul religios.

El a creat imaginea unui zeu pe care nimeni nu l-a văzut înainte pe Pământ
L-a pus în templu, l-a ridicat pe un piedestal,
Îl cheamă cu numele Nannar, cu lapislazuli l-a împodobit,
L-a încoronat cu o tiară în forma unei luni întunecate,
Face cu mâinile sale mișcarea unui demon.

Era, continuă acuzațiile, o statuie a unei zeități care nu a mai fost văzută înainte, „cu părul până jos la piedestal". Era atât de neobișnuit și nemaivăzut, scriau preoții, încât chiar Enki și Ninmah (care au renunțat să producă himere când au încercat să-l creeze pe Adam) „nu-l puteau concepe", era atât de ciudat că „nici chiar învățatul Adapa" – o expresie a celor mai înalte cunoștințe umane – „nu-l putea numi". Pentru ca lucrurile să meargă și mai rău, au fost sculptate două fiare neobișnuite, ca gardieni ai săi – una „Demonul Potopului" și cealaltă, un taur sălbatic, apoi regele a pus acești monștri în templul lui Marduk, Esagil. Mai ofensator a fost anunțul lui Nabunaid că de atunci încolo nu se mai sărbătorea festivalul *Akitu*, în timpul căruia apropierea morții, învierea, exilul și triumful final ai lui Marduk erau reconsfințite.

Declarând că „zeul protector al lui Nabunaid i-a devenit ostil" și că „fostul favorit al zeilor a fost predestinat nenorocirii", preoții babilonieni l-au obligat pe Nabunaid să plece în exil „într-o regiune îndepărtată". Este un fapt atestat istoric că, într-adevăr, Nabunaid a părăsit Babilonul și l-a numit pe fiul său, Bel-Shar-Uzur, ca regent – Belșațar în Cartea biblică a lui Daniel.

„Regiunea îndepărtată" în care s-a auto-exilat Nabunaid a fost Arabia. Așa cum atestă diferite inscripții, anturajul său includea și

evrei din rândul exilaților iudei din regiunea Harran. Principala lor bază era într-un loc numit Teima, acum un centru de rulote în nord-vestul Arabiei Saudite, și menționat de câteva ori în Biblie (săpături recente au dus la descoperirea unor tăblițe cuneiforme care atestă șederea lui Nabunaid acolo). El a stabilit alte șase așezări pentru adepții săi, cinci orașe au fost menționate – o mie de ani mai târziu – de către scriitorii arabi ca orașe evreiești. ***Unul dintre ele a fost Medina, orașul în care Mohamed a fondat Islamul.***

„Latura evreiască" din povestea lui Nabunaid a fost confirmată prin faptul că, un fragment din pergamentele de la Marea Moartă, găsite la Qumran pe țărmurile Mării Moarte, îl menționează pe Nabunaid și afirmă că a suferit în Teima de „o neplăcută boală de piele" care a fost vindecată numai după ce „un evreu i-a spus să-l venereze pe Dumnezeu cel Prea Înalt". Toate acestea duc la speculația că Nabunaid se gândea la monoteism; dar pentru el Dumnezeul cel Prea Înalt nu era Yahwe al iudeilor, ci ocrotitorul său Nannar/Sin, zeul Lunii, al cărui simbol lunar a fost adoptat de islam; dar există unele dubii că rădăcinile sale își au originea în șederea lui Nabunaid în Arabia.

Prezența lui Sin a a estompat în Mesopotamia după dispariția lui Nabunaid. Textele descoperite la Ugarit, la un sit „Canaanit" pe țărmul mediteranean în Siria, numit acum Ras Shamra, îl descriu pe zeul Lunii ca fiind retras cu soția sa către o oază la confluența a două ape, „lângă despărțitura celor două mări". Întrebându-mă de ce peninsula Sinai a fost numită în onoarea lui Sin, iar principala sa intersecție în onoarea soției sale, Nikkal (locul se numește încă, în arabă, Nakhl), am presupus că acel cuplu vârstnic s-a retras undeva pe malurile Mării Roșii și ale Golfului din Eilat.

Textele din Ugarit îl numesc pe zeul Lunii *EL* – simplu, „Dumnezeu", un precursor al lui *Allah* al islamului; iar simbolul său, semiluna, se află în fiecare moscheie musulmană. Și așa cum cere tradiția, moscheile sunt flancate, până în zilele noastre, de minarete care simulează rachete cu trepte, gata să fie lansate (Fig. 119).

Ultimul capitol din povestea lui Nabunaid era legat de apariţia pe scena lumii antice a **perşilor** – un nume dat popoarelor şi statelor amestecate din platoul iranian care includea vechile state sumeriene Anshan şi Elam şi teritoriile mezilor târzii (care au avut un rol în dispariţia Asiriei).

În secolul al VI-lea î.Hr., un trib numit **Achaemeana** de către istoricii greci care au înregistrat faptele lor în suburbiile nordice ale acelor teritorii, şi-au extins controlul şi le-au unificat pe toate, devenind un nou imperiu puternic. Deşi păreau să aparţină rasei „indo-europene", numele lor tribal provenea din acela al strămoşilor lor, *Hakham-Anish*, care însemna „Om Înţelept" în limba ebraică semitică – un fapt atribuit de către unii influenţei evreilor exilaţi din cele Zece Triburi, care fuseseră mutate în acea regiune de către asirieni. Din punct de vedere religios, perşii achaemeni au adoptat panteonul Sumer-Akkadian înrudit cu versiunea lor Hurrian-Mitannian, apropiată de cea indo-europeană a Vedelor Sanscrite - un amestec care în mod convenabil este simplificat prin faptul că declară credinţa într-un Dumnezeu cel Prea Înalt, pe care

Figura 119

ei îl numeau ***Ahura-Mazda*** („Adevăr şi Lumină").

În anul 560 î.Hr. regele Achaemean a murit şi i-a urmat la tron fiul său, Kurash, care a marcat evenimentele istorice ulterioare. Noi îl numim **Cyrus**. Biblia l-a numit Koresh şi l-a considerat emisarul lui Yahwe pentru cucerirea Babilonului, pentru răsturnarea regelui său şi reconstruirea Templului distrus din Ierusalim. „Dacă nu ştii de mine, Eu, Yahwe, Dumnezeul Israelului, sunt cel care te cheamă pe nume (...) care te va ajuta, deşi tu nu mă recunoşti", spune Dumnezeul biblic prin profetul Isaia (44:28 la 45:1-4).

Acel sfârşit al regilor babilonieni a fost dramatic prevestit în Cartea lui Daniel. Unul dintre iudeii exilaţi dus în Babilon, Daniel servea la curtea babiloniană a lui Belşaţar, când, în timpul unui banchet regal, o mână care plutea a apărut şi a scris pe un perete *MENE MENE TEKEL UP-HARSIN*. Uluit şi intrigat, regele a chemat vrăjitorii şi clarvăzătorii să descifreze scrisul de pe perete, dar nimeni nu a putut. În ultimă instanţă a fost chemat Daniel şi el a spus regelui sensul scrierii: Dumnezeu a măsurat Babilonul şi pe regele său, i-a găsit necorespunzători, a numărat zilele lor; ei îşi vor găsi sfârşitul în mâinile perşilor.

În anul 539 î.Hr., Cyrus a trecut fluviul Tigru în teritoriul babilonian, a avansat spre Sippar, unde a oprit retragerea lui Nabunaid şi apoi – pretinzând că însuşi Marduk l-a invitat – a intrat în Babilon fără luptă. Primit bine de preoţii care considerau că i-a salvat de ereticul Nabunaid şi nesuferitul său fiu, Cyrus „a strâns mâinile lui Marduk", ca un semn de omagiu adus zeului. Dar în chiar una dintre primele sale proclamaţii, a revocat exilul iudeilor, permiţând reconstruirea Templului în Ierusalim, şi a ordonat revenirea la toate obiectele rituale care au fost jefuite de Nabucodonosor.

Întoarcerea exilaţilor, sub conducerea lui Ezra şi Neemia a completat refacerea Templului – cunoscut de atunci ca Al Doilea Templu – în 516 î.Hr. – cu exactitate, aşa cum a fost prevestit de către Ieremia, 70 de ani după ce Primul Templu a fost distrus. Biblia l-a considerat pe Cyrus ca un instrument al planului lui Dumnezeu, un „uns al lui Yahwe", istoricii cred că Cyrus a procla-

mai o amnistie religioasă generală care a permis fiecărui popor să venereze pe cine dorea. Aşa cum s-a crezut, dacă judecăm după monumentele pe care şi le-a ridicat, pare să se fi văzut pe sine însuşi ca pe un heruvim înaripat (**Fig. 120**).

Cyrus – unii istorici i-au adăugat la nume epitetul „cel mare" – a consolidat într-un vast imperiu Persan toate teritoriile celor care au fost cândva Sumer&Akkad, Mari şi Mittani, Hatti şi Elam, Babilonia şi Asiria; imperiul a fost lăsat fiului său, Cambyses (530-522 i.Hr.) pentru a-l extinde către Egipt.

Egiptul tocmai se recupera după o perioadă de prăbuşire pe care unii o consideră A Treia Perioadă Intermediară, în timpul căreia era dezbinat, şi-a schimbat capitala de câteva ori şi a fost condus de invadatori din Nubia sau nu avea o autoritate centrală. Egiptul era, de asemenea, în dezorganizare religioasă, preoţii săi nu erau siguri pe cine să venereze, aşa încât cultul principal era acela al lui Osiris mort, zeităţea conducătoare feminină Neith, al cărei titlu era *Maica Domnului*, iar principalul „obiect de cult" un taur, Taurul Apis sacru, pentru care erau organizate funeralii elaborate.

Figura 120

Cambyses, la fel ca tatăl său, nu era un fanatic religios şi a lăsat oamenilor libertatea de a venera pe cine doreau; el chiar a învăţat secretele venerării lui Neith (conform unei stele inscripţionate, aflată acum la muzeul din Vatican) şi a participat la o ceremonie funerară a unui taur Apis.

Aceste politici religioase *laissez-faire* au adus perşilor pacea în imperiu, dar nu definitiv. Tulburări, răscoale şi rebeliuni au continuat să apară aproape peste tot. Supărătoare în mod special au fost relaţiile comerciale, culturale şi religioase care s-au dezvoltat între Grecia şi Egipt (mai multe informaţii despre aceasta vin de la istoricul grec, Herodot, care a scris pe larg despre Egipt după vizita sa acolo, în cca 460 î.Hr., ce a coincis cu începutul „vârstei de aur" a Greciei). Perşii nu puteau fi încântaţi de aceste relaţii pentru că mercenarii greci participau la răscoalele locale. O îngrijorare specială o reprezentau, de asemenea, provinciile din Asia Mică (astăzi Turcia), din partea vestică, pentru care Asia şi perşii s-au confruntat cu Europa şi cu grecii. Acolo coloniştii au revigorat şi întărit vechile aşezări; de cealaltă parte, perşii au căutat să-i îndepărteze pe supărătorii europeni, prin confiscarea insulelor greceşti din vecinătate.

Tensiunile în creştere au condus la izbucnirea războiului când perşii au invadat Grecia continentală şi au fost înfrânţi la Maraton, în 490 î.Hr. Invazia perşilor pe mare a fost înfrântă de greci în strâmtoarea Salamina un deceniu mai târziu, dar încăierările şi bătăliile pentru controlul Asiei Mici au continuat pe parcursul unui alt secol, chiar dacă în Persia s-au schimbat regii, iar în Grecia, atenienii, spartanii şi macedonenii s-au luptat între ei pentru supremaţie.

În acele duble conflicte – unul între grecii de pe continent, celălalt cu perşii – susţinerea coloniştilor greci în Asia Mică era foarte importantă. Nu mult după ce macedonenii au câştigat partea superioară a Greciei continentale, regele lor, Filip al II-lea, a trimis un corp de armată către strâmtoarea Hellespont (astăzi Dardanele) să se asigure de loialitatea aşezărilor greceşti. În anul 334 î.Hr., succesorul său, Alexandru („cel Mare"), conducând o armată puternică de 15.000 de oameni, a trecut în Asia prin acelaşi loc şi a lansat un

război major împotriva perșilor.

Victoriile uluitoare ale lui Alexandru și supunerea Orientului Mijlociu dominației Vesticilor (greci) au fost povestite și repovestite de către istorici – începând cu unii care l-au însoțit pe Alexandru – dar au nevoie să fie repetate aici. Ceea ce trebuie descris aici sunt motivele *personale* ale incursiunilor lui Alexandru în Asia și Africa. Pentru că, dincolo de toate rațiunile geopolitice și economice ale marelui război greco-persan, exista un motiv personal al lui Alexandru: circulau zvonuri persistente la curtea macedoneană că nu regele Filip, ci un zeu – un zeu egiptean – era adevăratul tată al lui Alexandru, care a venit la regină, Olimpia, transformat în bărbat. Cu un panteon grecesc care derivă din zona Mării Mediterane, condus (ca cei 12 zei sumerieni) de 12 zei Olimpieni și cu poveștile zeilor („mituri") care rivalizează cu poveștile zeilor din Orientul Apropiat, apariția unui astfel de zeu la curtea macedoneană nu părea imposibilă. Cu situațiile comice de la curte, care au implicat o tânără iubită egipteană a regelui, și neînțelegerea maritală care a încheiat divorț și crime, „zvonurile" au fost crezute – în primul rând de însuși Alexandru.

O vizită a lui Alexandru la oracolul din Delfi pentru a afla dacă era într-adevăr fiul unui zeu și deci, nemuritor, a amplificat misterul; el a fost sfătuit să caute un răspuns la un loc sacru din Egipt. Curând după ce perșii au fost înfrânți în prima bătălie, Alexandru, în loc să îi urmărească, și-a părăsit cea mai mare parte a armatei și a-o îndreptat spre oaza din Siwa, în Egipt. Acolo preoții l-au asigurat că este într-adevăr un semizeu, fiul lui Amon zeul-berbec. Ca să celebreze acest eveniment, Alexandru a emis monede din argint care îl reprezentau cu coarne de berbec (**Fig. 121**).

Dar cum rămâne cu nemurirea? În timp ce cursul războiului a fost reluat, iar cuceririle lui Alexandru au fost confirmate de istoricul său din campanii, Calistene și alți istorici, acțiunile sale în căutarea nemuririi sunt mai cunoscute din surse ce par să fie pseudo-Calistene sau „Aventurile lui Alexandru", care îmbină faptele reale cu legenda. Cum am detaliat în *Trepte spre Cer*, preoții egipteni l-au îndreptat pe Alexandru, din Siwa spre Teba. Acolo, pe

Figura 121

ţărmul vestic al fluviului Nil, el a putut vedea în templul funerar construit de Hatşepsut inscripţia care ateste că ea era născută din zeul Amon când acesta a sosit la mama ei după ce a luat înfăţişarea soţului său regesc – exact aceeaşi poveste a concepţiei semizeului Alexandru. În marele templu a lui Ra-Amon din Teba, în Sfînta Sfintelor, Alexandru a fost încoronat ca Faraon. Apoi, urmînd instrucţiunile primite la Siwa, el a trecut prin tuneluri subterane în peninsula Sinai şi în final a sosit acolo unde a fost Amon-Ra, alias Marduk. Reluând bătăliile cu perşii, Alexandru a ajuns la Babilon în 331 î.Hr. şi a intrat în oraş pe carul său.

În incinta sacră s-a năpustit în templul ziguret Esagil să strîngă mâinile lui Marduk, aşa cum au făcut cuceritorii dinaintea sa. ***Dar marele zeu era mort.***

Potrivit pseudo-surselor, Alexandru l-a văzut pe zeu întins într-un sicriu din aur, iar corpul său era scufundat (sau păstrat) în uleiuri speciale. Adevărat sau nu, esenţial era faptul că ***Marduk nu mai trăia*** şi că ziguratul său, Esagil, era descris, fără excepţie, ca **mormânt** al său, de către istoricii care au urmat.

Potrivit lui Diodor din Sicilia (secolul I î.Hr.), a cărui *Bibliotheca historica* este cunoscută pentru compilaţiile din surse verificate de încredere, „savanţii numiţi caldeeni, care căştigaseră o mare reputaţie în astrologie şi obişnuiau să prevestească evenimente viitoare după o metodă bazată pe observaţiile din era veche", l-au avertizat pe Alexandru că ar putea să moară în Babilon, dar „ar

scăpa de pericol dacă ar reclădi **mormântul lui Belus**, care fusese dărâmat de către perşi" (Cartea XVII, 112.1). Intrând în oraş, Alexandru nu a avut nici timp şi nici forţă de muncă să facă reparaţiile şi, într-adevăr, a murit în Babilon, în 323 î.Hr.

În primul secol î.Hr., istoricul-geograf, Strabon, care s-a născut într-un oraş grecesc din Asia Mică, a descris Babilonul, în faimoasa sa *Geografia*: dimensiunea sa uriaşă, „grădina suspendată", care a fost una dintre cele Şapte Minuni ale Lumii, clădirile înalte construite cu cărămizi arse şi aşa mai departe; el spunea în secţiunea 16.1.5 (subliniat):

> **Aici se află mormântul lui Belus, în ruine,**
> *A fost demolat de Xerxe, după cum se spune.*
> *A fost o piramidă patrulateră din cărămizi arse,*
> *nu doar o stadie în înălţime*
> *Ci având laturile de o stadie în lungime.*
> *Alexandru a vrut să repare această piramidă,*
> *Dar ar fi fost o sarcină mare*
> *Şi ar fi avut nevoie de o perioadă lungă de timp,*
> *Aşa că el nu ar fi putut termina ce a încercat.*

Potrivit acestei surse, **mormântul** lui *Bel*/Marduk a fost distrus de Xerxe, rege al perşilor (şi conducător al Babilonului) din 486 până în 465 î.Hr. Strabon, în Cartea 5, spusese mai devreme că Belus stătea întins într-un sicriu când Xerxe a decis să distrugă templul, în 482 î.Hr. Aşadar Marduk nu murise cu mult înainte (asiriologii germani, la o întâlnire la Universitatea din Jena, în 1922 au ajuns la concluzia că Marduk era deja în sicriul său în 484 î.Hr.). Fiul lui Marduk, Nabu, a dispărut, de asemenea, din paginile istoricilor care în aceeaşi perioadă. ***Şi astfel s-a sfârşit, un sfârşit aproape uman, povestea zeilor care au modelat istoria pe Pământ.***

Faptul că sfârşitul venea pe măsură ce Era Berbecului descreştea nu a fost probabil o coincidenţă.

Cu moartea lui Marduk şi dispariţia lui Nabu, toţi marii zei

Anunnaki care dominaseră cândva Pământul au plecat; cu moartea lui Alexandru, semizeii reali sau pretinși care au făcut legătura între Omenire și zei au dispărut de asemenea. Pentru prima oară de când a fost creat Adam, Omul se găsea fără creatorii săi.

În acele vremuri descurajante pentru Omenire, speranța a venit atunci de la Ierusalim.

Uimitor, povestea lui Marduk și soarta sa finală în Babilon fuseseră prevestite corect în profețiile biblice. Am spus deja că Ieremia, în timp ce a prevestit prăbușirea Babilonului, a făcut distincția că zeul său Bel/Marduk a fost sortit doar să „se usuce" – să rămână, dar să crească, să se contracte și să moară. Nu ar trebui să fim surprinși că această profeție s-a îndeplinit.

Dar, așa cum corect a prevestit Ieremia prăbușirea Asiriei, a Egiptului și a Babilonului, el a însoțit acele predicții cu profeții despre reabilitarea Sionului, reconstruirea templului și un „final fericit" pentru toate națiunile la *Sfârșitul Zilelor*. Ar putea fi, spunea el, un viitor pe care Dumnezeu l-a plănuit tot timpul „în inima sa", un secret care va fi dezvăluit Omenirii (23:20) într-un viitor predeterminat „*la Sfârșitul Zilelor îl veți percepe*" (30:24), și „la vremea aceea, ei vor numi Ierusalimul Tronul lui Yahwe, toate națiunile vor fi împreună acolo" (3:17).

Isaia, în al doilea set de profeții (numite uneori Isaia al Doilea) identificându-l pe zeul Babilonului ca fiind „Zeul Ascuns" – care era „Amon" – a prezis viitorul cu aceste cuvinte:

> ***Bel** este închinat, **Nebu** este ghemuit.*
> *Imaginile lor sunt încărcate de fiare și vite...*
> *Împreună ei s-au încovoiat, s-au închinat,*
> *Incapabili să se scape pe ei înșiși din captură.*
>
> Isaia 46:1-2

Aceste profeții, așa cum a făcut Ieremia, conțin, de asemenea, promisiunea că Omenirea va primi un nou început, o nouă speranță; că va veni un Timp Mesianic, când „lupul va locui cu mielul" și, a

spus profetul, „aceasta se va întâmpla la **Sfârşitul Zilelor**, când Muntele Templului lui Yahwe va fi primul dintre munţi, mai presus de toate dealurile, şi toate naţiunile vor da năvală la el"; atunci va fi când naţiunile „vor transforma săbiile în brăzdare de plug şi suliţele lor în cârlige de cosor, naţiunile nu vor mai ridica sabia împotriva altor naţiuni şi ei nu vor mai învăţa războiul"(Isaia 2, 1-4).

Afirmaţia că după nenorociri şi necazuri, după ce popoarele şi naţiunile vor fi judecate pentru păcatele şi greşelile lor, o perioadă de pace şi dreptate va veni, a fost făcută, de asemenea, de profeţii timpurii, chiar dacă ei au prevestit Ziua Domnului ca pe o zi a judecăţii. Printre ei a fost Osea, ce a prevestit *întoarcerea regatului lui Dumnezeu prin Casa lui David la Sfârşitul Zilelor*, şi Mihail care – folosind cuvinte identice cu cele ale lui Isaia – a declarat că „la Sfârşitul Zilelor se va întâmpla". Semnificativ, tot Mihail consideră **restaurarea Templului lui Dumnezeu în Ierusalim şi domnia universală a lui Yahwe prin descendentul lui David** ca o premisă, o „nevoie" chiar de la începuturi, „provenind din vremurile antice, din veşnicie".

A existat, aşadar, o combinaţie a două elemente de bază în profeţiile Sfârşitului Zilelor – unul, că Ziua Domnului, o zi a judecăţii peste Pământ şi naţiuni, va fi urmată de Restauraţie, Renaştere şi o eră binevoitoare centrată pe Ierusalim. Celălalt se referă la faptul că totul fusese predestinat şi că Sfârşitul a fost deja planificat de Dumnezeu de la Început. Într-adevăr, conceptul de Sfârşit al Epocii, un timp în care cursul evenimentelor va face o oprire – precursor, unii ar putea spune, al ideii recente de „Sfârşit al istoriei" – şi o nouă epocă (unii sunt tentaţi să spună, o Nouă Eră), un nou (şi estimat) ciclu va începe, poate fi deja regăsit în capitolele biblice timpurii.

Termenul ebraic *Acharit Hayamim* (tradus uneori ca „ultimele zile", dar cu mai multă precizie „sfârşitul zilelor") a fost folosit deja în Biblie în Geneza (Capitolul 49), când muribundul Iacob l-a chemat pe fiul său şi i-a zis: „Strângeţi-vă împreună, pentru că eu vă pot spune ce se va întâmpla la Sfârşitul Zilelor". Este o afirmaţie (urmată de proviziuni detaliate, multe asociate cu cele 12 case zodiacale) care

implică o profeție fiind bazată pe cunoștințe avansate ale viitorului. Și în Deuteronom (Capitolul 4) când Moise, înainte să moară, revăzând moștenirea divină a Israelului și viitorul său, i-a sfătuit pe oameni: „Când vei fi în necaz și astfel de lucruri îți se vor întâmpla, **la Sfârșitul Zilelor** întoarce-te la Yahwe al tău și ascultă vocea Lui".

Accentul repetat pus pe rolul Ierusalimului, pe importanța Muntelui Templului ca semnal luminos către care vor porni toate națiunile, are mai mult decât un motiv teologic și moral. Este amintit chiar un motiv practic, nevoia de a avea un loc pregătit pentru întoarcerea în *Kavod a lui Yahwe* – chiar termenul folosit în *Exodul* și apoi de Ezechiel pentru a descrie vehiculul ceresc al lui Dumnezeu! Kavod-ul care va fi păstrat cu sfințenie în Templul reconstruit „de unde voi aduce pacea, va fi mai mare decât cel din Primul Templu", i s-a spus profetului Haggai. Semnificativ, sosirea Kavod-ului în Ierusalim a fost legată în mod repetat, în Isaia, de celelalte amplasamente spațiale – în Liban. „De acolo va sosi în *Ierusalim* ***Kavod a lui Dumnezeu***", spun versetele 35:2 și 60:13.

Nu se poate evita concluzia că Întoarcerea divină era așteptată la Sfârșitul Zilelor; dar când era stabilit Sfârșitul Zilelor?

Întrebarea – una la care vom oferi propriul nostru răspuns – nu este nouă, ea a fost pusă deja în antichitate, chiar de către profeții care au vorbit despre Sfârșitul Zilelor.

Profeția lui Isaia despre timpul „în care marea trâmbiță va fi sunată" și națiunile se vor strânge și „se vor închina la Yahwe pe Muntele Sfânt din Ierusalim", a fost însoțită de recunoașterea faptului că, fără detalii și date despre timp, oamenii nu vor putea înțelege profeția. „Învățătura după învățătură este, învățătura se află în învățătură, linia este pe linie, este cu linie, puțin aici, puțin acolo", a fost felul în care Isaia s-a plâns lui Dumnezeu (28:10). Orice răspuns a primit, lui i s-a cerut să sigileze și să ascundă documentul, de trei ori Isaia a schimbat cuvântul pentru „litere" ale unui document – *Otioth* – *cu Oioth*, ceea ce înseamnă „semne profetice", aluzie la existența unui fel de „**Cod biblic**" secret datorită căruia planul divin nu putea fi înțeles până la timpul potrivit. Codul său secret ar fi putut fi lăsat să

fie înțeles atunci când profetul i-a cerut lui Dumnezeu – identificat drept „Creator al literelor" – să „ne spună cuvintele din urmă" (41:23).

Profetul Țefania – al cărui nume însemna „Codificat de Yahwe" – a transmis un mesaj de la Dumnezeu că va veni vremea adunării națiunilor în care El „va vorbi o limbă clară". Dar a spus că nu spune mai mult, „Veți ști când va veni timpul să vă spun".

Nu este de mirare, deci, că în finalul său profetic, Biblia se referă aproape exclusiv la întrebarea CÂND – când va veni Sfârșitul Zilelor? Este *Cartea lui Daniel*, chiar acel Daniel care a descifrat (corect) pentru Belșațar scrierea de pe Zid. A fost după ce acel Daniel a început să aibă el însuși vise cu semne și să aibă viziuni apocaliptice despre viitor în care „Anticul Zilelor" și arhanghelii săi jucau un rol important. Uimit, Daniel a cerut explicații îngerilor; răspunsurile au constat în previziuni ale evenimentelor viitoare care aveau loc sau conduceau la Sfârșitul Timpului. „Și când va fi?" a întrebat Daniel; răspunsurile, aparent precise, conțineau o mulțime de enigme și confuzii.

Într-un caz, un înger a răspuns că o fază viitoare, o vreme în care „un rege profan va încerca să schimbe vremurile și legile", va dura *„o vreme, vremuri și jumătate de vreme"*; numai după aceasta va fi Timpul Mesianic promis, când „domnia cerului va fi dată oamenilor de către Cel Sfânt al Celui Prea Înalt". Altă dată, îngerul a răspuns: „de șapte ori 70 și de șase ori 70 de ani au fost hotărâți pentru poporul și orașul tău până măsura păcatelor va fi plină și viziunea profetică va fi aplicată"; și altă dată că „după 70 și 60 și 2 de ani, Mesia va fi tăiat, va veni un conducător care va distruge orașul și sfârșitul va veni printr-un potop".

În căutarea unui răspuns mai lipede, Daniel i-a cerut unui mesager divin să vorbească clar: „Cât mai este până la sfârșitul acestor lucruri îngrozitoare?". El a primit din nou un răspuns enigmatic, și anume, că Sfârșitul va veni după „o vreme, vremuri și jumătate de vreme". Dar ce înseamnă *„o vreme, vremuri și jumătate de vreme"*? Ce înseamnă „70 de săptămâni de ani"?

„Am auzit și nu am înțeles", spunea Daniel în cartea sa. „Așa

că ara zis: Dumnezeule, care va fi rezultatul acestor lucruri?" Vorbind codat din nou, îngerul i-a răspuns: „din vremea în care ofranda regulată este eliminată și ticăloșia îngrozitoare este instaurată, vor fi 1290 de zile; ferice de cei care așteaptă și ajung 1335". Dându-i lui Daniel acea informație, îngerul – care l-a numit înainte „Fiul Omului" – i-a spus: „Acum mergi către sfârșitul tău și ridică-te pentru destinul tău de la Sfârșitul Zilelor".

La fel ca Daniel, generații de cercetători biblici, savanți, teologi, astrologi și chiar astronomi – faimosul Sir Isaac Newton printre ultimii – au spus la fel: „noi am auzit dar nu am înțeles". Enigma nu este dată doar de sensul expresiei „timp, timp și jumătate" și așa mai departe, ci și de timpul la care începe (sau a început) numărătoarea. Incertitudinea rezultă din faptul că viziunile simbolice avute de Daniel (cum ar fi o capră care atacă un berbec sau două coarne care se multiplică în patru, apoi se divid) îi sunt explicate de către înger ca evenimente care au avut loc în urma Babilonului din vremea lui Daniel, în urma căderii sale prevestite, chiar în urma profeției cu privire la reconstrucția Templului după 70 de ani. Ridicarea și prăbușirea imperiului persan, venirea grecilor sub conducerea lui Alexandru, chiar împărțirea imperiului cucerit între succesorii săi – toate acestea sunt prevestite cu o așa acuratețe, încât mulți cercetători cred că profețiile lui Daniel sunt genul „post-eveniment", că partea profetică a cărții a fost scrisă în cca 250 î.Hr. dar s-a pretins că ar fi fost scrisă trei secole mai devreme.

Argumentul concludent este referința, într-una dintre întâlnirile cu îngerii, la începutul numărătorii din vremea în care „ofranda regulată este eliminată (în templu) și ticăloșia îngrozitoare este instaurată". Aceasta se poate referi numai la evenimentele care au avut loc în Ierusalim în a 25-a zi a lunii ebraice Kislev, în 167 î.Hr.

Data este înregistrată cu precizie, pentru că atunci a avut loc în Templu „ticăloșia pustirii", marcând – mulți au crezut atunci – începutul Sfârșitului Zilelor.

15

IERUSALIM: UN POTIR DISPĂRUT

În secolul XXI î.Hr., când au fost folosite pentru prima dată armele nucleare pe Pământ, Abraham a fost binecuvântat cu vin și pâine la Ur-Shalem în numele lui Dumnezeu Cel Prea Înalt și a proclamat prima religie monoteistă a Omenirii.

Douăzeci și unu de secole mai târziu, un descendent devotat al lui Abraham, celebrând o cină specială în *Ierusalim*, a purtat pe spate o cruce – simbol al unei anumite planete – către locul execuției și a ridicat o altă religie monoteistă. Întrebările cu privire la el fac încă multe valuri – Cine a fost cu adevărat? Ce făcea în Ierusalim? A existat un complot împotriva Lui sau a fost El Însuși un complotist? Și ce a fost cu potirul care a dat naștere la legenda despre (și căutările) „Sfântul Graal"?

În ultima Sa seară în libertate, El a sărbătorit masa ceremonială a Paștelui evreiesc (numită *Seder* în ebraică) cu vin și pâine nedospită împreună cu cei 12 discipoli, iar scena a fost imortalizată de unul dintre cei mai mari pictori ai artei religioase, Leonardo Da Vinci, a cărui pictură faimoasă, *Cina cea de Taină*, este cea mai cunoscută dintre toate (**Fig. 122**). Leonardo da Vinci este renumit pentru cunoștințele sale în domeniul științei și perspectivele teologice; ceea ce arată pictura sa a fost discutat, dezbătut și analizat până în zilele noastre – și adâncește mai degrabă decât clarifică enigma.

Cheia dezvăluirii misterelor, vom arăta, stă în ceea ce nu arată tabloul; este ceea ce lipsește din el și care deține răspunsurile la misterele tulburătoare din povestea lui Dumnezeu și a

Figura 122

Omului pe Pământ şi dorinţele pentru Vremurile Mesianice. Trecut, Prezent şi Viitor converg în cele două evenimente separate prin 21 de secole; Ierusalimul a fost pivotul amândurora şi, prin sincronizarea lor, ele au fost legate prin profeţiile biblice despre Sfârşitul Zilelor.

Pentru a înţelege ce s-a întâmplat acum 21 de secole, trebuie să răsfoim paginile de istorie înapoi către Alexandru, care se considera pe sine fiu al unui zeu şi care totuşi a murit în Babilon, la vârsta fragedă de 32 de ani. În perioada vieţii, şi-a controlat generalii printr-o combinaţie de favoruri, pedepse şi chiar morţi premature (unii cred, de fapt, că însuşi Alexandru a fost otrăvit). Nu mult de la moartea sa, fiul său de patru ani şi păzitorul său, fratele lui Alexandru, au fost ucişi, iar în urma certurilor dintre generali şi comandanţii regionali, teritoriile cucerite au fost divizate între ei: Ptolemeu şi succesorii săi, cu centru în Egipt, au luat teritoriile africane ale lui Alexandru; Seleucus şi succesorii săi au condus din Siria, Anatolia, Mesopotamia şi pământurile îndepărtate ale Asiei;

contestata Iudee (cu Ierusalimul) a ajuns sub conducerea Ptolemeilor.

Ptolemeii, reuşind să aducă trupul lui Alexandru pentru înmormântare în Egipt, s-au considerat ei înşişi adevăraţii lui moştenitori; în general, au continuat politica tolerantă a lui Alexandru faţă de celelalte religii. Au înfiinţat faimoasa Bibliotecă din Alexandria, atribuită unui preot egiptean, cunoscut ca Manetho, care a reuşit să înregistreze istoria dinastică a Egiptului şi preistoria divină pentru greci (arheologii au confirmat că sunt recunoscute ca fiind scrierile lui Manetho). Acesta i-a convins pe ptolemei că civilizaţia lor a fost o continuare a celei egiptene şi, astfel, ei s-au considerat succesorii de drept ai faraonilor. Savanţii greci au arătat un interes special pentru religia şi scrierile evreilor, astfel încât ptolemeii au pregătit traducerea Bibliei ebraice în greacă (traducere cunoscută ca *Septuaginta*) şi au permis evreilor o libertate religioasă totală în centrul de cult din Iudeea, precum şi înmulţirea comunităţilor lor în Egipt.

La fel ca ptolemeii, seleucizii au cerut unui savant care vorbea limba greacă, fost preot al lui Marduk, cunoscut cu numele Berossus, să redacteze pentru ei istoria şi preistoria Omenirii şi a zeilor săi potrivit cunoştinţelor mesopotamiene. El a cercetat şi a scris într-o bibliotecă cu tăbliţe cuneiforme lângă Harran. În cele trei cărţi ale sale (pe care le ştim numai din citate fragmentate din scrierile antice) spune că lumea occidentală, Grecia, apoi Roma au aflat de Anunnaki şi de sosirea lor pe Pământ, era pre-diluviană, crearea Omului Înţelept, Potopul şi ce a urmat. Aşadar, de la Berossus (aşa cum s-a confirmat mai târziu prin descoperirea şi descifrarea tăbliţelor cuneiforme) am aflat pentru prima dată de 3600 „Sar" ca „an" al zeilor.

În anul 200 î.Hr., seleucizii au trecut graniţele ptolemeilor şi au cucerit Iudeea. Ca şi în alte împrejurări, istoricii au căutat motivele geopolitice şi economice ale războiului – făcând abstracţie de aspectele religios-mesianice. A existat un document despre Potop, în care indiciul a fost dat de Berossus, că Ea/Enki l-a învăţat pe

Ziusudra (un Noe sumerian) să „ascundă fiecare inscripție în Sippar, orașul lui Shamash", pentru a fi recuperate în perioada de după Potop, pentru că acele scrieri „erau despre începuturi, perioadele de mijloc și finaluri". Potrivit lui Berossus, lumea suferă cataclisme periodice și le-a legat de Erele zodiacale, cea contemporană cu el fiind începută cu 1.920 de ani înainte de Era Seleucizilor (312 î.Hr.); aceasta ar putea plasa începutul Erei Berbecului în 2232 î.Hr. – o Eră aflată pe punctul de a se termina chiar dacă matematic a primit o lungime totală (2232 - 2160 = 122 î.Hr.).

Texte veridice sugerează că regii seleucizi, cuplând acele calcule cu Întoarcerea Pierdută au înțeles nevoia de a urgenta și de a se pregăti pentru una. Exista o adevărată frenezie în vederea reconstruirii templelor din Sumer și Akkad, cu o atenție specială pentru E.ANNA – „Casa lui Anu" – în Uruk. Locul Aterizării în Liban, numit de ei Heliopolis – Orașul zeului Soarelui – a fost refăcut prin ridicarea unui templu în onoarea lui Zeus. Motivul războiului pentru capturarea Iudeei, putem concluziona, a fost urgentarea pregătirii amplasamentului spațial în Ierusalim, pentru Întoarcere. ***A fost, sugerăm noi, modul grecilor seleucizi de a se pregăti pentru reapariția zeilor.***

Spre deosebire de ptolemei, conducătorii seleucizi erau hotărâți să impună cultura și religia elenă în teritoriile lor. Schimbarea a fost mai semnificativă în Ierusalim, unde au fost staționate trupe străine, iar autoritatea preoților din temple a fost redusă. Cultura elenistică și obiceiurile au fost introduse cu forța; numele schimbate, începând cu cel al înaltului preot, care a trebuit să-și modifice numele din Iosua în Jason. Legile civile au restricționat cetățenia evreiască în Ierusalim, taxele au fost orientate spre finanțarea predării atletismului și a luptelor, în locul *Torei*; în mediul rural, autoritățile au ridicat altare pentru divinitățile grecești, iar soldații erau trimiși să întărească cultul acestora acolo.

În 169 î.Hr., regele seleucid de atunci, Antioh al IV-lea (care a adoptat epitetul Epifanes), a sosit la Ierusalim. Nu a fost o vizită de

curtoazie. Încălcând spațiul divin al Templului, el a intrat în Sfânta Sfintelor. La ordinele sale, comoara Templului, care includea obiecte rituale din aur, a fost confiscată, un guvernator grec a fost instaurat la conducerea orașului și o cetate cu o garnizoană permanentă din soldați străini a fost construită lângă Templu. În capitala sa siriană, Antioh a emis o proclamație cerând venerarea zeilor greci în tot regatul, în Iudeea au fost interzise în mod special respectarea Sabatului și circumcizia. Conform unui ordin, templul din Ierusalim urma să devină templul lui Zeus, în 167 î.Hr., în a 25-a zi a lunii ebraice Kislev – ***echivalentul zilei de 25 decembrie de astăzi*** – un idol, o statuie care îl reprezenta pe Zeus, „Stăpânul Cerului", a fost instalată de către soldații greco-asirieni în templu, iar marele altar a fost modificat și folosit pentru sacrificiile lui Zeus. Sacrilegiul nu putea fi mai mare.

Răscoala inevitabilă a evreilor, începută și condusă de un preot numit Matityahu și cei cinci fii ai săi, este cunoscută ca Revolta Hashmonean sau a macabeilor. Începută la țară, revolta s-a răspândit rapid în garnizoanele grecești locale. Până când grecii și-au întărit forțele, revolta a cuprins întreaga țară; deși le-au lipsit armele și nu erau numeroși, macabeii au compensat prin ferocitatea zelului lor religios. Evenimentele, descrise în Cartea Macabeilor (și de către istoricii care au urmat), nu lasă niciun dubiu asupra faptului că lupta celor puțini împotriva unui regat puternic a fost ghidată de un anume orar: *Era imperativ necesară preluarea Ierusalimului, curățarea templului și redarea lui către Yahwe până la un anumit termen.* Reușind, în anul 164 î.Hr. să recucerească numai Muntele Templului, macabeii au curățat Templul iar flacăra sfântă a fost reaprinsă în acel an; victoria finală care a condus la controlul deplin al Ierusalimului și la restaurarea independenței Ierusalimului a avut loc în anul 160 î.Hr. Victoria și reconsacrarea Templului este sărbătorită încă de evrei ca vacanța de *Hanukka* („reprofilarea") în a 25-a zi a lunii Kislev.

Succesiunea și sincronizarea acelor evenimente par să fie legate de profețiile despre Sfârșitul Zilelor. Dintre aceste profeții,

după cum am văzut, unele care dau indicii numerice cu privire la viitorul final, Sfârşitul Zilelor, au fost transmise lui Daniel de către îngeri. Dar lipseşte claritatea, deoarece calculele au fost exprimate enigmatic doar în unităţi numite „vreme" sau în „săptămâni de ani" şi chiar în număr de zile; şi este probabil numai în privinţa celui din urmă deoarece ceva este spus când numărătoarea a început, deci acel ceva poate fi cunoscut la sfârşitul său. În chiar acel moment, numărătoarea urmează să înceapă din ziua în care „ofrandele obişnuite sunt desfiinţate şi ticăloşiile se instaurează" în templul din Ierusalim, am constatat că un astfel de act ticălos a avut într-adevăr loc într-o zi în anul 167 î.Hr.

Având în minte succesiunea acelor evenimente, numărătoarea zilelor primită de Daniel trebuie aplicată evenimentelor speciale de la Templu: profanarea sa, în 167 î.Hr. („când ofrandele obişnuite sunt desfiinţate şi ticăloşia îngrozitoare se instaurează"), curăţarea Templului în 164 î.Hr. (după „1290 de zile") şi eliberarea completă a Ierusalimului până în 160 î.Hr. („fericit este cel care aşteaptă şi ajunge 1335 de zile"). Numărul de zile, 1290 şi 1335, marchează fundamental succesiunea evenimentelor de la Templu.

Potrivit profeţiilor din *Cartea lui Daniel*, chiar atunci ceasul Sfârşitului Zilelor a început să ticăie.

Necesitatea recapturării întregului oraş şi mutarea soldaţilor străini necircumcişi din Muntele Templului până în 160 î.Hr. deţine cheia unui alt indiciu. În timp ce am folosit numărătoarea acceptată a datării evenimentelor cu termenii î.Hr. şi d.Hr., popoarele din acele vremuri nu puteau folosi şi nu au folosit un orar bazat pe viitorul calendar Creştin. Calendarul evreiesc, aşa cum am menţionat mai devreme, a fost calendarul început în Nippur în 3760 î.Hr. – şi în acord cu acel calendar, ***ceea ce noi numim 160 î.Hr., a fost cu precizie anul 3600!***

Acela, după cum a aflat cititorul până acum, a fost un SAR, perioada orbitală originală (matematic) a lui Nibiru. Şi deşi Nibiru a reapărut în urmă cu 4000 de ani, sosirea anului SAR – 3 600 – ***încheierea unui An Divin*** – a fost extrem de semnificativă. Pentru cei ale căror profeţii privind întoarcerea *Kavod*-ului lui Yahwe în Templul Muntelui erau declaraţii divine incontestabile, anul pe care îl numim „160 î.Hr." a fost un moment crucial al adevărului: nu conta unde era planeta, Dumnezeu a promis întoarcerea la Templul Său şi aceasta trebuia purificat şi pregătit pentru eveniment.

Faptul că trecerea anilor după calendarul evreiesc din Nippur nu a fost pierdut din vedere în acele vremuri agitate, a fost menţionat de *Cartea Jubileelor*, o sursă extra-biblică, care se presupune că a fost scrisă în ebraică în Ierusalim în anii ce au urmat după revolta macabeilor (disponibilă acum numai în traduceri în greacă, latină, etiopiană şi slavonă). Ea repovesteşte istoria poporului evreu din perioada Exilului în unităţi de timp ale Jubileelor – unităţi de 50 de ani decretate de Yahwe pe Muntele Sinai (vezi capitolul IX), este creat, de asemenea, un calcul calendaristic istoric consecutiv care a devenit cunoscut de atunci ca **Annu Mundi** – „Anul Lumii" în latină – care a început din 3760 î.Hr. Savanţii (de exemplu Rev. R.H. Charles în transpunerea în limba engleză a cărţii) au convertit astfel de „Jubileu de ani" şi „săptămânile" sale în numărătoarea Anno Mundi.

Acel calendar nu a fost ţinut doar în spaţiul Orientului Mijlociu antic, el a stabilit chiar evenimentele programate să se întâmple, aşa cum se poate constata la o simplă revedere a unor date fundamentale (subliniate cu caractere îngroşate) precizate în capitolele noastre anterioare. Dacă alegem doar câteva dintre aceste evenimente istorice cheie, iată ce reiese când convertim datarea „î.Hr." cu cea „N C" (Calendarul Nippurian):

Î. Hr	N.P	EVENIMENT
3760	0	Civilizația sumeriană. Începutul calendarului Nippur
3460	300	Episodul Turnul Babel
2860	900	Taurul Cerului ucis de Ghilgameș
2360	1400	Sargon începe Era Akkad
2160	1600	Prima Perioadă Intermediară în Egipt, Era lui Nimurta (Gudea construiește Templul 50)
2060	1700	Nabu organizează discipolii lui Marduk; Abraham merge spre Canaan; Războiul regilor
1960	1800	Templul Esagil al lui Marduk în Babilon
1760	2000	Hammurabi consolidează supremația lui Marduk
1560	2200	Noua dinastie („Regatul de Mijloc") în Egipt; noua dinastie conducătoare („Kassită") începe în Babilon
1460	2300	Amahan, Elam, Mitanni se ridică împotriva Babilonului; Moise în Sinai, „rugul aprins"
960	2800	Se formează imperiul Neo-Asirian, festivalul Akitu reîncepe în Babilon
860	2900	Asurnasirpal poartă simbolul crucii
760	3000	Profeția în Ierusalim începe cu Amos
560	3200	Zeu Anunnaki își pregătesc Plecarea definitivă, persii provoacă Babilonul, Cyrus
460	3100	Vârsta de aur a Greciei, Herodot în Egipt
160	3600	Macabeii eliberează Ierusalimul, reconsacrarea Templului

Cititorul nerăbdător va aștepta cu greu să facem completări cu datele care au urmat:

60	**3700**	**Romanii construiesc templul lui Jupiter la Baalbeck și ocupă Ierusalimul**
0	**3760**	**Iisus din Nazaret; începe datarea d. Hr.**

Secolul şi jumătate care a trecut de la eliberarea Ierusalimului de către macabei până la evenimentele legate de Iisus înainte de sosirea lui acolo, a fost unul dintre cele mai turbulente din istoria lumii antice şi a poporului evreu în mod special.

Acea perioadă crucială, ale cărei evenimente ne afectează în prezent a început cu un triumf de înţeles. Pentru prima oară de secole evreii erau din nou stăpâni pe capitala lor sfântă şi pe Templul sacru, erau liberi să îşi desemneze propriii regi şi înalţii Preoţi. Deşi lupta la graniţe a continuat, graniţele erau acum extinse şi cuprindeau mult din vechiul regat unit de pe vremea lui David. Înfiinţarea unui stat evreu independent cu capitala în Ierusalim, sub conducerea Hashmoneană a fost un eveniment triumfal din toate punctele de vedere – cu excepţia unuia: Întoarcerea *Kavod-ului* lui Yahwe, aşteptată la Sfârşitul Zilelor, nu a avut loc, chiar dacă numărătoarea zilelor de la vremea ticăloşiei părea să fie corectă. Mulţi s-au întrebat dacă Timpul Împlinirii era aproape, şi a devenit evident că enigmele celorlalte numărători ale lui Daniel cu „ani", „săptămâni de ani", şi „vreme, vremuri" şi aşa mai departe trebuiau să fie descifrate.

Indiciile erau părţile profetice din *Cartea lui Daniel* în care vorbea despre ridicarea şi prăbuşirea regatelor *viitoare* de după Babilon, Persia şi Egipt – regate numite obscur „din sud", „din nord" sau de peste mări „Kittim"; şi regatele care se vor lupta una cu cealaltă „pun corturile de închinăciune ale palatelor între mări" – toate obiectele viitoare care erau reprezentate criptic prin diverse animale (un berbec, o capră, leu sau altele) ale căror progenituri numite „coarne", se vor separa din nou şi se vor lupta între ele. Cine erau acele viitoare naţiuni şi ce războaie erau prevestite?

Profetul Ezechiel a vorbit, de asemenea, despre mari bătălii ce urmau să fie între nord şi sud, între un Gog neidentificat şi un adversar Magog; oamenii se întrebau dacă regatele profeţite apăruseră deja pe scena lumii – Alexandru al Greciei, seleucizii, ptolemeii. Au fost aceştia subiecţi ale profeţiilor sau cineva urma să apară într-un viitor chiar mai îndepărtat?

Exista atunci o dispută teologică: era aşteptarea la *Templul*

Ierusalimului a Kavod-ului ca obiect fizic o înțelegere corectă a profeților, sau era Sosirea doar o *Prezență spirituală*, un fapt simbolic? Care erau cerințele oamenilor – sau ceea ce era destinat să se întâmple se întâmpla oricum? Conducătorii evrei erau separați între farisei fervenți și saduchei mai liberali, care erau mai deschiși, recunoscând importanța diasporei evreiești răspândită deja din Egipt către Anatolia și Mesopotamia. În plus, la aceste două mari secte principale, s-au mai adăugat și unele comunități cu propria lor organizare, cea mai cunoscută dintre ele fiind comunitatea esenienilor (cunoscută datorită Manuscriselor de la Marea Moartă) care s-au retras la Quamran.

În eforturile de descifrare a profețiilor, figurează o nouă putere în ascensiune – **Roma**. După ce au câștigat mai multe bătălii cu fenicienii și cu grecii, romanii controlau zona Mediteranei și începeau să se implice în chestiuni din Egiptul ptolemeilor și Levantul seleucid (inclusiv Iudeea). Armatele erau urmate de delegații imperiali; până în 60 î.Hr., romanii, sub Pompei, au ocupat Ierusalimul. Pe drumul său către aceasta, cum a făcut Alexandru înaintea sa, Pompei a făcut un drum la Heliopolis (Baalbeck) și a oferit sacrificii lui Jupiter; a urmat apoi construirea acolo, în vârful blocurilor uriașe de piatră de mai înainte, a celui mai mare templu pentru Jupiter din Imperiul Roman (**Fig. 123**). O inscripție comemorativă găsită la sit arată că, atunci când împăratul Nero a vizitat locul, în anul 60 d.Hr., templul roman era deja construit.

Disputele naționale și religioase din acele zile și-au găsit expresia în multitudinea de scrieri istorico-profetice, cum ar fi *Cartea Jubileului*, *Cartea lui Enoh*, *Testamentele celor 12 Patriarhi* și *Adormirea Maicii Domnului lui Moise* (și alte câteva, toate cunoscute ca *Apocrifele* sau *Pseudo-Epigrapha*). Tema lor comună era credința că istoria este ciclică și că totul a fost prevestit, că Sfârșitul Zilelor – o vreme a tulburărilor și a revoltelor – va marca nu doar un sfârșit al unui ciclu istoric, ci de asemenea și începutul altuia nou, că „vremea întoarcerii" (ca să folosim o expresie modernă) se va manifesta prin sosirea „Unsului" – *Mashi'ach* în ebraică (tradus *Christos* în greacă, apoi Mesia sau Crist în engleză).

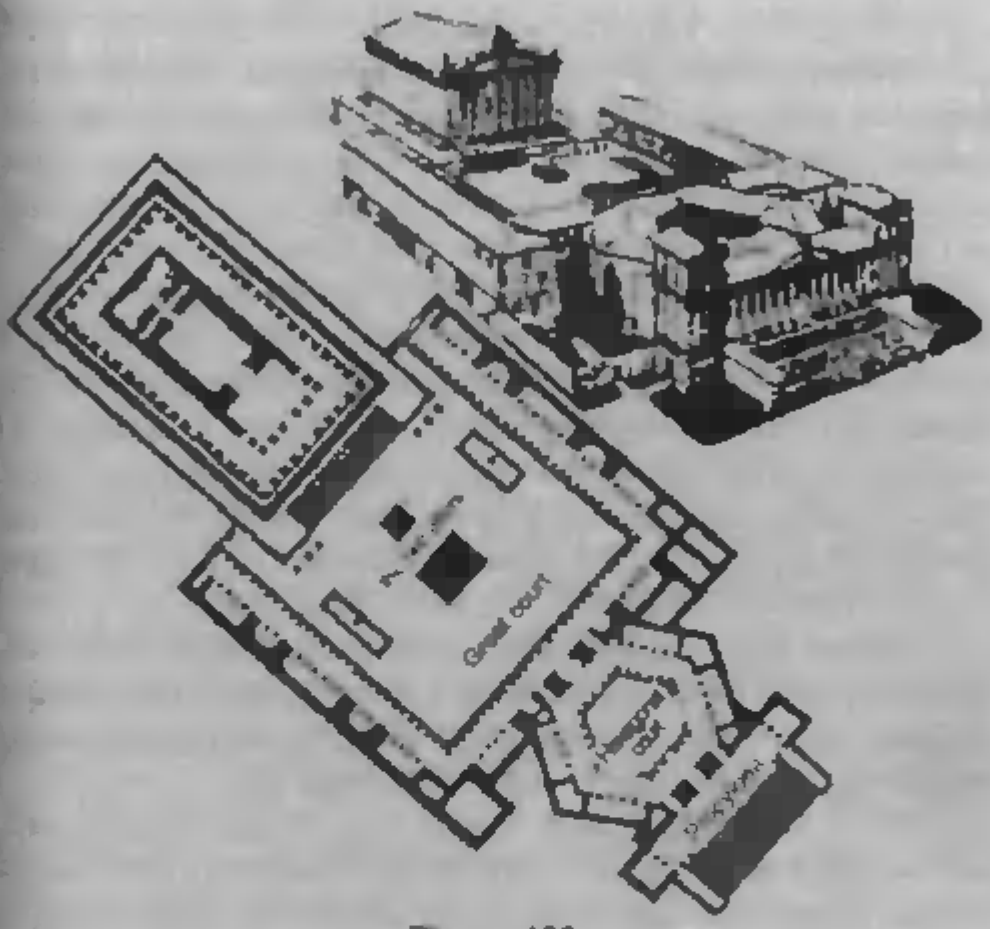

Figura 123

Obiceiul ungerii cu ulei preoțesc a noilor regi investiți era cunoscut în Lumea Antică, cel puțin din vremea lui Sargon. Era recunoscut în Biblie ca un act de consacrare al lui Dumnezeu din timpurile cele mai vechi, dar momentul său memorabil a fost când preotul Samuel, custode al Chivotului Sfânt, l-a convocat pe David, fiul lui Jesse și l-a proclamat rege prin voința lui Dumnezeu.

A luat un corn de ulei și l-a uns
În prezența fraților săi.
Și Spiritul lui Dumnezeu
A trecut peste David începând cu acea zi.
Samuel I 16:13

Studiind fiecare profeție și rostire profetică, evlaviosul din Ierusalim descoperă referințe frecvente la David ca ***Unsul lui Dumnezeu*** și un legământ divin că va fi din „sămânța sa" – prin descendenții Casei lui David – dacă tronul său va fi stabilit din nou la Ierusalim ***„în zilele ce vor veni"***. Pe „tronul lui David", acei viitori regi care trebuiau să fie din Casa lui David vor sta în Ierusalim, și când aceasta se va întâmpla, regii și prinții de pe Pământ vor veni la Ierusalim pentru pace, dreptate și cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta, Dumnezeu a făgăduit, este „promisiunea veșnică", legământul lui Dumnezeu „pentru toate generațiile". Universalitatea acestui legământ este atestată în *Isaia* 16:5 și 22:22; *Ieremia* 17:25, 23:5 și 30:3; *Amos* 9:11; *Habacuc* 3:13; *Zaharia* 12:8; *Psalmii* 18:50, 89:4, 132:10, 132:17 și altele.

Acestea sunt afirmații categorice, clare în privința legământului lor mesianic cu ***Casa lui David*** și totuși conțin multe aspecte explozive care au dictat de fapt cursul evenimentelor în Ierusalim. În legătură cu aceasta este povestea **profetului Ilie**.

Ilie, numit Thisbit, după numele orașului său din districtul Gile'ad, a fost un profet biblic activ în regatul Israelului (după separarea de Iudeea) în secolul al IX-lea î.Hr., în perioada domniei regelui Ahab și a soției sale canaanite, Regina Izabela. Cu numele său evreiesc *Eli – Yahu* – „Yahwe este Dumnezeul meu" – el a fost într-un conflict permanent cu preoții și „reprezentanții" zeului canaanit Ba'al („Domnul") a cărui venerare era susținută de Izabela. După o perioadă de izolare într-o ascunzătoare lângă fluviul Iordan, unde a fost hirotonisit să devină „Omul lui Dumnezeu", el a primit o „manta din postav de păr" care deținea puteri magice și putea să facă miracole în numele lui Dumnezeu. Primul său miracol înregistrat (Regii I capitolul 17) a fost că a făcut o lingură plină cu făină și puțin ulei de gătit pe care le-a lăsat unei văduve să mănânce pentru tot restul vieții sale. El l-a înviat apoi pe fiul văduvei, care murise de o boală gravă. În timpul unei dispute cu profeții lui Ba'al pe Muntele Carmel, Ilie a provocat un incendiu venit din cer. El a fost singura dovadă biblică a reveniri

israeliților pe Muntele Sinai după Exod: când a fugit pentru a-și salva viața de mânia Izabelei și a preoților lui Ba'al, un Înger al Domnului l-a adăpostit într-o peșteră de pe Muntele Sinai.

Despre el, scripturile spun că nu a murit, ci a fost luat sus către cer de un vârtej de vânt pentru a fi cu Dumnezeu. Ascensiunea sa, așa cum este descrisă în detaliu în Regi II (capitolul 2), nu a fost nici o întâmplare bruscă, nici una neașteptată; dimpotrivă, era o acțiune planificată și aranjată, ale cărui loc și timp au fost anunțate dinainte de Ilie.

Locul stabilit a fost în Valea Iordanului, pe partea estică a râului. Când a venit vremea să plece acolo, discipolii săi, conduși de unul dintre ei, numit Elisei, au înaintat de-a lungul râului. Ei au făcut o oprire la Gilgal (unde au fost miracolele lui Yahwe pentru israeliți sub conducerea lui Iosua). Acolo el a încercat să scape de însoțitori, dar aceștia l-au urmat până la Beth-El; deși rugați să rămână și să-l lase pe Ilie să traverseze singur râul, ei au stat cu el până la ultima oprire, Ierihon, întrebându-l în tot acest timp pe Elisei dacă era „adevărat că Domnul îl va lua pe Ilie sus în cer astăzi?"

Pe malul râului Iordan, Ilie a înfășurat mantaua miraculoasă și a lovit apa, despărțindu-se de ei, pentru a traversa râul. Ceilalți discipoli stăteau în spate, dar chiar și atunci Elisei a insistat să fie cu Ilie, să traverseze apa cu el:

Și când ei au continuat să meargă și să vorbească,
Atunci a apărut un car de foc cu cai de foc,
Și cei doi s-au despărțit.
Și Ilie a mers către cer, într-un vârtej de vânt.
Și Elisei l-a văzut și plângea.
„Tată al meu! Tatăl meu!
Carul lui Israel și caii săi!"
Și nu a mai văzut nimic.

Regii II 2: 11-12

Săpăturile arheologice de la Tell Ghassul („Movila Profetului"), un sit în Iordania care se potrivește cu relatările geografice din povestea

Figura 124

biblică, au dus la descoperirea unor picturi murale care descriau „vârtejul de vânt" arătat în Fig. 103. Este singurul loc unde s-au făcut săpături sub patronajul Vaticanului (cercetarea mea care a inclus muzeele arheologice din Israel și Iordania, o vizită la situl din Iordania și în cele din urmă la Institutul Biblic Pontifical situat din Ierusalim – **Fig 124** – este descrisă în *Cronicile Expeditiilor Pământului*).

Tradiția evreiască spune că Ilie, care s-a metamorfozat, se va întoarce într-o zi ca un vestitor al salvării pentru poporul lui Israel, ***un vestitor al lui Mesia***. Tradiția a fost deja înregistrată în secolul al V-lea i.Hr., de către profetul Malachi – ultimul profet biblic – în finalul profeției sale. Deoarece tradiția spune că peștera de pe Muntele Sinai de unde îngerul l-a luat pe Ilie era aceeași unde Dumnezeu s-a arătat lui Moise, Ilie era așteptat să reapară la începutul festivalului Paștelui evreiesc, când este sărbătorit Exodul. Până în zilele noastre, *Seder*, ceremonialul mesei de seară când încep cele șapte zile ale vacanței Paștelui evreiesc, există obiceiul așezării pe masă a unei cești pline cu vin pentru Ilie, ca să ia o înghițitură când vine, ușa este deschisă pentru a i se permite să intre și este recitat un anumit imn, care exprimă speranța că va veni

curând să vestească „pe Mesia, fiul lui David" (ca și în cazul poveștilor creștine spuse copiilor, că Moș Crăciun se furișează prin coș și le aduce cadouri, la fel copiilor evrei li se spune că, deși nevăzut, Ilie se furișează înăuntru și ia o înghițitură de vin). Ca de obicei, „ceașca lui Ilie" a fost împodobită pentru a deveni o cupă măiastră, un potir care nu este folosit niciodată în alt scop decât pentru ritualul lui Ilie la masa de Paști.

„Cina cea de Taină" a lui Iisus a fost o continuare a acelei tradiții a mesei de Paști.

Deși s-a menținut aparența alegerii propriilor săi înalți preoți și regi, Iudeea a devenit o colonie romană, condusă la început din Siria, apoi prin guvernatori locali. Guvernatorul roman, numit Procurator, s-a asigurat că evreii aleg ca un *Ethnarch* („conducătorul consiliului evreiesc") să servească drept Înalt Preot al Templului și la început un „Rege al evreilor" (nu „Rege al Iudeei" ca țară) persoane agreate de Roma. Din 36 până în anul 4 î.Hr., regele a fost Irod, descendent al edomiților convertit la iudaism, care a fost alegerea a doi generali romani (faimoși datorită Cleopatrei): Marc Antoniu și Octavian. Irod a lăsat moștenire structuri monumentale, inclusiv extinderea Templului Muntelui și cetatea strategică a Masadei la Marea Moartă; el a dat atenția cuvenită guvernatorului, fiind un vasal *de facto* al Romei.

În Ierusalimul extins și dezvoltat de Hashmoneeni și prin construcțiile lui Irod, aglomerat de pelerini care veneau în vacanța de Paști, a venit Iisus din Nazaret – în anul 33 d. Hr. (potrivit datării umanim acceptate de savanți). În vremea aceea, evreilor li se permitea să-și păstreze doar autoritatea religioasă, un consiliu din 70 de bătrâni numit *Sanhedrin*, nu mai exista un rege evreu, teritoriul nu mai era un stat evreu, ci o provincie romană, condusă de procuratorul Pilat din Pont, instalat în Cetatea Antonia alăturată Templului.

Tensiunile între populația evreiască și stăpânii romani au crescut și au condus la o serie de răscoale sângeroase în Ierusalim. Sosind în Ierusalim în anul 26 d. Chr., Pilat din Pont a înrăutățit situația aducând legiuni romane cu însemnele lor și monede care reprezentau

imagini interzise în Templu; evreii care opuneau rezistență erau condamnați fără milă la crucificare, iar numărul lor era atât de mare încât locul execuției a fost numit *Golgatha* - Locul Craniilor.

Iisus mai fusese în Ierusalim înainte; „Părinții săi veneau în fiecare an la Ierusalim la sărbătoarea Paștilor și, când acesta avea 12 ani, ei au venit la Ierusalim, ca de obicei, la festivitatea de Paști; după ce au sărbătorit, la întoarcere, copilul Iisus a zăbovit la Ierusalim (Luca 2: 41-43). Când Iisus a revenit după ani, cu discipolii săi de această dată, situația nu era așa cum se aștepta, nu așa cum au promis profețiile biblice. Evreii devotați – asemeni lui Iisus – erau încrezători în ideea salvării printr-un Mesia, în centrul căreia se afla legătura specială și veșnică între Dumnezeu și Casa lui David. Era clar arătat în *Psalmul 89* (19-29), că Yahwe, vorbind adepților Săi credincioși, spunea:

Am înălțat un popor ales dintre oameni;
L-am găsit pe David, slujitorul meu;
Cu uleiul Meu sfânt l-am uns pe el...
El va striga la mine:
Tu ești tatăl meu, Dumnezeul meu
Stânca mântuirii mele!"
Și îl voi pune pe el ca Primul Născut,
Suveran peste toți regii Pământului.
Voi păstra mereu compasiunea Mea pentru el,
Loialitatea mea nu o voi trăda;
Legământul Meu cu el nu va fi rupt,
Ce am rostit Eu nu se va schimba...
Voi face ca sămânța sa să reziste pentru totdeauna,
Tronul său (să reziste) până la Zilele din Cer.

Nu a fost referirea la „Zilele din Cer" un indiciu, o legătură între venirea Salvatorului și Sfârșitul Zilelor prevestit? Nu era timpul ca profețiile să devină realitate? Astfel că Iisus din Nazaret, aflat acum în Ierusalim cu cei 12 discipoli, era hotărât să ia lucrurile

în propriile mâini; dacă salvarea presupunea un Unsi al Casei lui David, el, Iisus, ar putea fi alesul!

Chiar numele său evreiesc – *Yehu-shuah* („Iosua") – însemna Mântuitorul lui Yahwe, şi, deoarece exista cerinţa ca Unsul („Mesia") să fie din Casa lui David, El era. chiar versetul de la începutul Noului Testament, în *Evanghelia după Matei*, spunea: *„Cartea generaţiilor lui Iisus Hristos, fiul lui David, fiul lui Abraham"*. Acolo, şi oriunde în Noul Testament, genealogia lui Iisus este exprimată în generaţii: 14 generaţii de la Abraham la David; 14 generaţii de la David la exilul babilonian; şi 14 generaţii de atunci până la Iisus. El era potrivit, ne spun Evangheliile şi toţi.

Sursele noastre cu privire la ce a urmat sunt evangheliile şi alte cărţi din Noul Testament. Ştim că „povestirile martorilor oculari" erau de fapt scrise cu mult după evenimente, ştim că versiunea stabilită este rezultatul deliberărilor din timpul convocării făcute de împăratul roman Constantin, trei secole mai târziu; ştim, de asemenea, că manuscrisele „gnostice", ca documentele Nag Hammadi sau Evanghelia lui Iuda dau versiuni diferite, astfel că Biserica a avut motive să le suprime, noi ştim că – un fapt necontestat – la început a existat o Biserică la Ierusalim condusă de un frate al lui Iisus, destinată exclusiv adepţilor evrei, care a fost preluată, înlocuită şi eliminată apoi de Biserica de la Roma, care se adresa arienilor. Cu toate acestea, vom urmări versiunea „oficială" pentru că ea leagă evenimentele lui Iisus din Ierusalim de toate secolele şi mileniile anterioare, cum le-am povestit până acum în această carte.

În primul rând, dacă există un dubiu legat de faptul că Iisus a venit în Ierusalim în perioada Paştelui şi că „Cina cea de Taină" a fost masa *Seder* a Paştelui, acest dubiu trebuie eliminat. *Matei* 26:2, *Marcu* 14:1 şi *Luca* 22:1 îl citează pe Iisus care spunea discipolilor Săi când au ajuns în Ierusalim. „Ştim că după două zile este Sărbătoarea Paştilor"; „După două zile a fost sărbătoarea Paştelui, a pâinii nedospite", şi „Acum sărbătoarea azimei a deschis noaptea şi ea se numeşte Paşti". Cei trei evanghelişti, în acelaşi capitol, afirmă că Iisus le-a spus discipolilor să meargă la o anumită casă, unde

să poată sărbători masa de Paşti cu care începea sărbătoarea.

Înainte trebuie amintită povestea lui Ilie, vestitorul sosirii lui Mesia (Luca 1:17 citează versete relevante în *Malachi*). Potrivit Evangheliilor, oamenii care au auzit despre miracolele înfăptuite de Iisus – miracole care sunt asemănătoare celor înfăptuite de profetul Ilie – s-au întrebat dacă Iisus era cumva Ilie revenit pe Pământ. Fără să nege, Iisus îşi provoca discipolii mai apropiaţi: „Ce credeţi voi că sunt?" Şi Petre îi răspundea: Tu eşti Unsul" (Marcu 8: 28-29).

Dacă este aşa, era El întrebat, unde este Ilie, cine va apărea primul? Şi Iisus a răspuns: Da, desigur, dar el a venit deja!

Şi ei l-au întrebat:
De ce spun cărturarii că Ilie trebuie să fie primul?
Şi El a răspuns şi le-a spus lor:
Adevărat că vine primul şi restabileşte toate lucrurile...
Dar vă spun vouă
Că Ilie a venit într-adevăr

Marcu 9: 11,13

Aceasta a fost o afirmaţie îndrăzneaţă, un test cu privire la cine urma să vină, pentru că dacă Ilie s-a întors de fapt pe Pământ, „*a venit într-adevăr*", îndeplinind pregătirile pentru sosirea lui Mesia – **atunci el trebuia să se arate la Seder şi să bea vin din cupa sa!**

După cum cerea tradiţia, Cupa lui Ilie, umplută cu vin, era pusă pe masa de *Seder* a lui Iisus şi a discipolilor săi. Ceremonia mesei este descrisă de *Marcu*, în Capitolul 14. Conducând *Seder*, Iisus a luat azima (numită acum *Matzoh*), a binecuvântat-o şi a rupt-o, dând bucăţile discipolilor săi. „Şi el a luat cupa şi când a adresat mulţumiri, le-a dat-o lor şi ei au băut din ea" (*Marcu* 14:23).

Aşadar, fără niciun dubiu, Cupa lui Ilie era acolo, dar da Vinci nu a pictat-o. În pictura sa, *Cina cea de Taină*, care s-a putut baza doar pe pasajele din Noul Testament, ***Iisus nu ţine în mână cupa importantă şi nicăieri pe masă nu există o cupă cu vin!*** În schimb, ***există acolo un inexplicabil loc liber în dreapta lui Iisus***

Figura 125

(Fig. 125) şi discipolul din dreapta sa este înclinat într-o parte ca şi cum ar permite cuiva nevăzut să vină între ei.

A fost corect acest detaliu teologic al lui da Vinci sugerând că nevăzutul Ilie a venit prin fereastra deschisă, în spatele lui Iisus, şi a înat cupa care era a lui? Ilie, sugerează pictura, s-a întors; vestitorul, care l-a precedat pe Regele Uns al Casei lui David, a sosit.

Şi astfel confirmat, când Iisus arestat a fost adus în faţa guvernatorului roman care l-a întrebat „**Eşti tu regele evreilor?**" Iisus i-a răspuns: Tu spui" (Matei 27: 11). Sentinţa, moartea pe cruce, a fost inevitabilă.

Când Iisus a ridicat cupa cu vin şi a făcut binecuvântarea cerută, el le-a spus discipolilor, potrivit lui Marcu 14:24, „Aceasta este sângele meu, al Noului Testament". Dacă acestea au fost cuvintele Sale, El nu a vrut să spună că ei urmau să bea vin transformat în sânge – un păcat grav al celor mai stricte interdicţii ale iudaismului din cele mai vechi timpuri, pentru că „sângele este sufletul". Ceea ce a spus (sau a vrut să spună) era că vinul din acea

Figura 126

cupă, Cupa lui *Ilie*, era un testament, o **confirmare a genealogiei sale**. Da Vinci a descris-o convingător prin dispariția sa, sugerând că a fost luată de vizitatorul Ilie.

Cupa dispărută a fost subiectul favorit al scriitorilor de peste secole. Poveștile au devenit legende: Cruciații au căutat-o, Cavalerii Templieri au găsit-o, a fost adusă în Europa... cupa a devenit potir; era potirul care reprezenta Sângele Regesc – *Sânge Regal* în franceză, a devenit *San Greal*, **Sfântul Graal**.

Este posibil să nu fi părăsit niciodată Ierusalimul?

Continuarea și intensificarea represaliilor romane asupra evreilor din Iudeea au condus la cea mai puternică izbucnire împotriva Romei; ei i-au trebuit cei mai mari generali și cele mai bune legiuni, timp de șapte ani, pentru a înfrânge mica Iudee și pentru a ajunge la Ierusalim. În anul 70 d.Hr., după un asediu prelungit și lupte corp la corp, romanii au spart apărarea Templului; comandantul general, Titus, a ordonat să se pună torța la Templu. Deși rezistența a continuat peste tot pe parcursul a trei ani, Marea Revoltă evreiască s-a terminat. Romanii victorioși erau atât de triumfători încât au sărbătorit victoria prin emiterea unor monede care anunțau lumii *Iudaea Capta* – Iudeea Captivă – și au ridicat o arcadă victorioasă la Roma care

Figura 127

descria jefuirea obiectelor rituale în Templu (**Fig. 126**).

Dar în fiecare an al independenței, monedele evreiești erau bătute cu legenda „Anul unu", „Anul doi" etc., „pentru eliberarea Sionului", având ca teme decorative fructe de pe teritoriul lor. **În mod inexplicabil, monedele din anii doi și trei purtau imaginea potirului (Fig. 127) ...**

Era „Sfântul Graal" încă în Ierusalim?

16

ARMAGHEDONUL ȘI PROFEȚIILE ÎNTOARCERII

Se vor întoarce ei? Când se vor întoarce?

Aceste întrebări mi-au fost puse de nenumărate ori, „ei" fiind zeii Anunnaki, a căror poveste apare în toate cărțile mele. Răspunsul la prima întrebare este afirmativ, există indicii care trebuie luate în seamă și profețiile întoarcerii trebuie să se împlinească. Răspunsul la a doua întrebare a preocupat Omenirea chiar din perioada evenimentelor cruciale din Ierusalim, de acum mai mult de 1.000 de ani.

Dar întrebarea nu este doar „dacă?" ci „când?". Care va fi semnul Întoarcerii, ce va aduce cu el? Va fi o sosire binevoitoare sau – ca atunci când a fost Potopul – va aduce Sfârșitul? Care dintre profeții s-ar putea adeveri: **un Timp Mesianic, A Doua Sosire, un nou Început – sau probabil o Apocalipsă catastrofală, Sfârșitul, Armaghedonul...**

Ultima posibilitate a trecut aceste profeții din zona teologiei, escatologici sau chiar a curiozității în chiar cea a supraviețuirii Omenirii, ***pentru că Armagedon, un termen ce definește un război, cu o dimensiune catastrofală de neimaginat, este de fapt numele unui loc pe Pământ care a fost subiect al amenințărilor nucleare.***

În secolul XXI î.Hr., un război al regilor din Est împotriva regilor din Vest a fost urmat de o calamitate nucleară. Douăzeci și

unu de secole mai târziu, când î.Hr. a devenit d. Chr., temerile Omenirii erau exprimate într-un pergament ascuns într-o peşteră lângă Marea Moartă, care descria un mare şi final „Război al Fiilor Luminii împotriva Fiilor Întunericului". Acum, din nou, în secolul XXI d. Chr., o ameninţare nucleară planează asupra aceluiaşi loc istoric. Este un motiv suficient pentru a întreba: „Se va repeta istoria – se repetă istoria într-un anume mod misterios, la fiecare 21 de secole?"

Un război, o conflagraţie distrugătoare a fost descrisă ca parte a scenariului Sfârşitului Zilelor în *Ezechiel* (capitolele 38-39). Deşi „Gog al teritoriului lui Magog" sau „Gog şi Magog" sunt anticipaţi ca principali instigatori în acel război final, lista combatanţilor care vor fi atraşi în bătălii cuprinde realmente fiecare naţiune; punctul central al conflagraţiei va fi zona „locuitorilor din zona Centrului Pământului" – poporul Ierusalimului conform Bibliei, poporul „Babilonului" ca o substituire ai locuitorilor Nippurului, aceia pentru care ceasul s-a oprit acolo.

Este o constatare care dă fiori reci pe şira spinării faptul că lista lui Ezechiel a acelor naţiuni extinse (38:5) care se vor angaja în confruntarea finală – Armaghedon – începe de fapt cu PERSIA – chiar ţara (Iranul de astăzi) ai cărui lideri dezvoltă arme nucleare cu care să „şteargă de pe faţa Pământului" poporul care locuieşte acolo unde este Har-Megiddo!

Cine este acel „Gog al pământului lui Magog" şi de ce acea profeţie de acum două milenii şi jumătate sună atât de asemănător cu titlurile ziarelor actuale? Arată cu precizie astfel de detalii ale profeţiei către **Când – către vremea noastră, secolul nostru?**

Armaghedonul, Războiul Final al lui Gog şi Magog este, de asemenea, un element esenţial al scenariului *Sfârşitului Zilelor* din cartea profetică a Noului Testament, *Revelaţia* (al cărei titlu complet este *Apocalipsa după Sfântul Ioan*). Ea compară pe instigatorii evenimentelor apocrife cu două fiare, dintre care una putea „face să coboare focul din cer pe pământ, în văzul oamenilor". Este dat doar un indiciu enigmatic pentru a o identifica (13:18).

Iată înțelepciunea,
Lasă-l că are pricepere
Numără numărul bestiei;
Este numărul omului;
Și numărul său este
Șase sute și șaizeci și șase.

Mulți au încercat să descifreze misteriosul număr **666**, presupunând că este un mesaj codat cu privire la Sfârșitul Zilelor. Deoarece cartea a fost scrisă în perioada în care începuseră persecuțiile creștinilor de către romani, interpretarea a fost că numărul era codul pentru împăratul opresor Nero, a cărui valoare a numelui în ebraică (NeRON QeSaR) adună 666. Faptul că el a fost pe platforma din Baalbeck – probabil la inaugurarea templului lui Jupiter acolo, în anul 60 d.Chr. – a avut sau nu un impact asupra misterului 666.

Faptul că ar putea fi mai multe conexiuni cu cifra 666, decât cea a lui Nero, este sugerat prin legătura ciudată cu 600, 60 și 6, cifre care fac parte toate din sistemul numeric de bază sumerian, astfel că acest „cod" ne întoarce la unele texte antice; au existat 600 zei Anunnaki, 60 era rangul numeric al lui Anu, iar cel al lui Ishkur/Adad era 6. Așadar, dacă cele trei numere sunt înmulțite mai degrabă decât adunate, obținem 666 = 600x60x6 = 216.000, care este timpul familiar de 2160 (vârsta zodiacală) ori 100 – un rezultat care poate fi speculat la nesfârșit.

Atunci când au dezvăluit secvențe din evenimentele viitoare, cei șapte îngeri nu le-au legat de Roma, ci de „**Babilon**". Explicația firească era că, așa cum 666 era un cod pentru conducerea Romei, la fel și „Babilonul" era un cuvânt cod pentru Roma. Dar Babilonul era deja dispărut de secole când a fost scrisă Revelația, iar aceasta, vorbind de Babilon, leagă negreșit profețiile de „marele fluviu Eufrat" (9:14), descriind cum „al șaselea înger a vărsat din sticluța

sa peste marele fluviu Eufrat" uscându-l atât de mult pentru ca regii Estului să poată participa la luptă (16:12). Discuția se referea la orașul/teritoriul de pe Eufrat, nu de pe fluviul Tibru.

Deoarece profețiile Revelației erau despre viitor, putem trage concluzia că **„Babilon" nu este un cod – Babilon înseamnă Babilon, un viitor Babilon** care va fi implicat în războiul „Armaghedonului" (pe care versetul 16:16 îl explică în mod corect ca nume „al unui loc de limbă ebraică" – *Har-Megiddo*, Muntele Megiddo, în Israel), un război care implică Pământul Sfânt.

Dacă acel viitor Babilon este într-adevăr Irakul de astăzi, versetele profetice sunt din nou actuale, pentru că, dacă au prevestit evenimente curente ce conduc la căderea Babilonului după un scurt dar groaznic război, ***ele prevăd separarea Babilonului/Irakului în trei părți!*** (16:19).

Le fel ca și *Cartea lui Daniel*, care a prezis fazele necazurilor și ale încercărilor din procesul mesianic, *Revelația* a încercat să explice profețiile enigmatice ale Vechiului Testament prin descrierea (Capitolul 20) Primei Ere Mesianice ca „o Primă Renaștere" care a durat 1000 de ani, urmată de domnia Satanei pentru 1000 de ani („când „Gog și Magog" vor fi implicați într-un mare război), apoi a doua vreme mesianică și o altă renaștere (și apoi „a Doua Venire").

În mod inevitabil, aceste profeții au declanșat o mulțime de speculații pe măsură ce se apropia anul 2000 d Chr., speculații cu privire la **Millennium**, ca un punct în timp, în istoria Omenirii și a Pământului, când profețiile vor deveni reale.

Asediat cu întrebări despre Millennium, pe măsură ce anul 2000 se apropia, am spus publicului că ***nu se va întâmpla nimic în anul 2000***, nu doar pentru că adevăratul punct de numărătoare al mileniului de la nașterea lui Iisus trecuse deja, acesta fusese născut, după toate calculele cercetătorilor, în anul 6 sau 7 î.Hr. Principalul motiv al convingerii mele era că profețiile păreau să previzioneze nu o cronologie liniară – anul unu, anul doi, anul 900 și așa mai departe – ci o repetare ciclică a evenimentelor, credința fundamen-

tală că „Primele Lucruri vor fi Ultimele Lucruri" – ceva care se poate întâmpla numai când istoria şi timpul istoric se mişcă în cerc, când punctul de început este şi punctul final şi invers.

În acest plan ciclic al istoriei, inerent este conceptul lui Dumnezeu ca *entitate divină veşnică* ce a fost prezentă la Început, când Cerul şi Pământul au fost create, şi va fi acolo la Sfârşitul Zilelor, când regatul Său va fi reînnoit peste muntele Său Sfânt. Acesta este exprimat în repetate afirmaţii în textele biblice timpurii prin ultimii profeţi, atunci când Dumnezeu a anunţat, prin Isaia (41:4, 44:6, 48:12).

Eu sunt El, Eu sunt Primul şi de asemenea, Ultimul sunt...
De la Începuturi până la Sfârşit Eu prevestesc,
Din vremuri străvechi, când lucrurile nu erau
Făcute încă.

ISAIA 48:12, 46:10

Şi la fel (de două ori) în Cartea Revelaţiei din Noul Testament:

Eu sunt Alfa şi Omega,
Începutul şi Sfârşitul,
Spune Domnul –
Care este şi care a fost şi care va fi.

Apocalipsa 1:8

Într-adevăr, baza profeţiei era credinţa că Sfârşitul era ancorat în Început, că Viitorul putea fi prevestit deoarece Trecutul era cunoscut – dacă nu de Om, atunci de Dumnezeu: Eu sunt Cel *„care de la Începuturi vorbeşte despre Sfârşit"*, a spus Yahwe (*Isaia* 46:10). Profetul Zaharia (1:4, 7:7, 7:12) a prevăzut planurile lui Dumnezeu pentru viitor – ***Ultimele Zile*** – în termeni de Trecut, ***Primele Zile***.

Această credinţă, care este reafirmată în *Psalmi*, în *Proverbe* şi în *Cartea lui Iov*, a fost văzută ca un plan universal divin pentru întregul Pământ şi pentru toate naţiunile sale. Profetul Isaia,

ima-ginându-şi naţiunile Pământului strânse pentru a afla care este soarta, le-a descris întrebându-se una pe alta: „Cine dintre noi poate povesti despre viitor auzind despre Primele Lucruri?" (41:22). Faptul că această convingere era universală este arătat în colecţia de Profeţii Astriene, când zeul Nabu i-a spus regelui asirian, Esarhaddon: "*Viitorul va fi ca trecutul*".

Acest aspect al ciclicităţii din profeţiile biblice ale Întoarcerii, ne conduce la chestiunea întrebării CÂND?

O rotaţie ciclică a timpului istoric a fost descoperită, cititorul îşi poate aminti, ca rezultat al angrenării la fel ca două roţi, a două calendare (vezi Fig. 67), creând un „pachet" de 52 de ani, pe baza căruia – după un număr nespecificat de rotiri – Quetzalcóatl (alias Thoth/Ningishzidda) a promis să revină. Aceasta ne introduce în povestea aşa-ziselor *Profeţii Mayaşe*, potrivit cărora **Sfârşitul Zilelor** va veni în anul **2012 d. Hr**.

Perspectiva unei date cruciale profetice atât de apropiate a atras, în mod natural, mult interes şi merită să fie explicată şi analizată. Data susţinută a apărut din faptul că în acel an (depinde cum se calculează) unitatea de timp numită *Baktun* îşi va încheia a 13-a rotire. Deoarece un *Baktun* durează 144 000 de zile, ea este un fel de piatră de hotar.

Trebuie subliniate unele erori şi presupuneri greşite în acest scenariu. Prima este că acel *Baktun* aparţine nu celor două calendare „angrenate" cu promisiunea celui de-al 52-lea an (*Haab* şi *Tzolkin*), ci unui calendar mai vechi, al treilea, numit *Numărătoarea Lungă*. A fost introdus de către olmeci – africani, aduşi în Mezoamerica atunci când Thoth a fost exilat din Egipt – şi numărătoarea zilelor începe de fapt cu acel eveniment, astfel că *Ziua Unu* din *Numărătoarea Lungă* a fost în ceea ce noi am datat ca august 3113 î.Hr. Glifele din acel calendar reprezintă următoarele succesiuni de unităţi:

Aceste unităţi, fiecare multiplu al celei anterioare, continuă în urma *Baktun* cu fiecare glifă. Dar, deoarece monumentele mayaşe nu au depăşit niciodată 12 *Baktuni* ale căror 1 728 000 zile erau

1 kin		= 1 zi
1 Uinal	= 1kin x 20	= 20 zile
1 Tun	=1 kin x 360	= 360 zile
1 Ka-Tun	= 1 tun x 20	= 7.200 zile
1 Bak-tun	= Ka-tun x 20	= 144.000 zile
1 Pictun	= Bak-tun x 20	= 2 880 000 zile

deja depăşite de existenţa mayaşă, al 13-lea *Baktun* pare să fie ca o adevărată piatră de hotar. În afară de asta, cunoştinţele mayaşilor pretindeau că actualul „Soare" sau Eră s-ar putea sfârşi cu al 13-lea *Baktun*, astfel că atunci când numărul zilelor sale (144.00 x 13 =1.872.000) se împarte la 365,25 ar rezulta o trecere de 5.125 de ani; când se scade 3113 î.Hr., rezultatul este **anul 2012 î.Hr.**

Aceasta este o predicţie captivantă dar şi de rău augur. Data a fost deja pusă în discuţie, acum un secol, de către savanţi (Fritz Buck, *Calendarul Maya în Cultura Tiahuanacu*) care au subliniat că, aşa cum indică lista de mai sus, multiplicatorul şi divizorul ar trebui să fie cifra 360, nu 365,25. Astfel, din 1.872.000 de zile rezultă – un rezultat perfect pentru că reprezintă exact 100 de „pachete" ale numărului magic al lui Thoth. Calculat astfel, **anul magic al întoarcerii lui Thoth ar putea fi 2087 d.Chr. (5200- 3113 =2087).**

Cine va apuca acel an va putea verifica, singura problemă este că ***Numărătoarea Lungă este una a timpului liniar, nu una ciclică****, astfel că zilele sale numărate se pot rotí către al 14-lea Baktun, apoi al 15-lea şi tot aşa.*

Oricum, toate acestea nu elimină semnificaţia mileniului profetic. Deoarece sursa „mileniului" ca timp escatologic îşi are originile în scrierile evreieşti apocrife din secolul al II-lea î.Hr., cercetarea sensului său trebuie orientată în acea direcţie. De fapt, referinţa la „o mie" – un mileniu – care descrie o eră are originile în Vechiul Testament, *Deuteronomul* (7:9), desemnând durata legământului făcut de Dumnezeu cu Israel o perioadă de „o mie de generaţii" – o afirmaţie categorică repetată (*Cronici* I 16.15) atun-

ci când Chivotul Sfânt a fost adus de David la Ierusalim. Psalmii folosesc în mod repetat numărul „o mie" în cazul lui Yahwe, miracolele sale și chiar pentru carul său (Psalmul 68:17).

Relevantă în mod direct pentru chestiunea Sfârșitului Zilelor și a Întoarcerii este relatarea din *Psalmul 90:4* – o relatare atribuită lui Moise însuși – care i-a spus lui Dumnezeu că ***„o mie de ani, în ochii tăi, este ca o singură zi care a trecut"***. Această relatare a dus la speculația (care a apărut curând după distrugerea Templului de către romani) că există o cale pentru a înțelege momentul mesianic evaziv al Sfârșitului Zilelor: dacă Creația, „Începutul", potrivit Genezei, i-a luat lui Dumnezeu șase zile și o zi divină durează o mie de ani, rezultatul este o durată de 6.000 de ani de la Început la Sfârșit. Sfârșitul Zilelor, poate fi așadar înțeles, va veni în **Anno Mundi**, anul 6.000.

Aplicat la calendarul evreiesc din Nippur care începe în anul 3760 î.Hr., **aceasta înseamnă că Sfârșitul Zilelor va avea loc la anul 2240 d. Chr. (6000-3760=2240).**

Acest al treilea calcul al Sfârșitului Zilelor poate fi dezamăgitor sau încurajator – depinde de așteptările fiecăruia. Frumusețea lui este că se află într-o armonie perfectă cu sistemul „60" sumerian („baza 60"). El s-ar putea dovedi chiar corect în viitor, dar eu nu cred: este din nou linear – și nu o unitate de timp ciclică așa cum o cer profețiile.

Cu niciuna dintre datele „moderne" de previzionare care să funcționeze, trebuie să privim în urmă la vechile „formule" – să facem ce ne-a sfătuit Isaia, ***„privește la semnele din urmă"***. Avem două opțiuni ciclice: Timpul Divin al perioadei orbitale a lui Nibiru și Timpul Ceresc al precesiunii zodiacale. Care dintre ele este?

Faptul că Anunnaki au venit și plecat în timpul unei „ferestre de oportunitate", când Nibiru a ajuns la Perigeu (cel mai aproape de Soare și astfel cel mai aproape de Pământ și Marte) este atât de evident încât unii cititori ai mei obișnuiesc să scadă 3.600 din 4000 (ca dată aproximativă a ultimei vizite a lui Anu), rezultând 400 î.Hr. sau scad 3.600 din 3.760 (când a început calendarul Nippur) – cum au făcut macabeii – și ajung la 160 î.Hr. Pe oricare variantă, următoarea sosire a lui Nibiru este într-un viitor îndepărtat.

De fapt, aşa cum cititorul ştie, Nibiru a sosit mai devreme, cca 560 î.Hr. Când considerăm aceasta o „digresiune", trebuie ţinut cont că unitatea perfectă SAR (3600) a fost deja matematic o perioadă orbitală, pentru că orbitele cereşti – ale planetelor, cometelor, asteroizilor – deviază de la o rotaţie la alta datorită forţelor gravitaţionale ale altor planete pe lângă care trec. Ca să luăm ca exemplu cunoscuta cometă Halley, perioada sa de 75 de ani fluctuează de fapt de la 74 la 76; când a apărut ultima dată, în 1986, erau 76 de ani. Extinzând deviaţia cometei Halley la cea a lui Nibiru de 3600, veţi obţine o cale variabilă de plus/minus 50 de ani.

Mai există un motiv pentru care ne întrebăm de ce Nibiru a deviat atât de mult de la unitatea obişnuită, evenimentul neobişnuit al Potopului în cca 10900 î.Hr.

În timpul unităţii SAR 120 a sa, *înaintea* Potopului, Nibiru a orbitat fără să producă o astfel de catastrofă. Apoi ceva neobişnuit s-a întâmplat, care a adus Nibiru mai aproape de Pământ; combinat şi cu condiţiile de alunecare a plăcii de gheaţă din Antarctica, a avut loc Potopul. Ce a fost acel „ceva neobişnuit"?

Răspunsul poate că se află în sistemul nostru solar, unde orbitele lui Uranus şi Neptun – ai căror sateliţi includ câţiva care, inexplicabil, orbitează într-o direcţie „opusă" („retrogradă") – direcţia orbitelor lui Nibiru.

Unul dintre marile mistere ale sistemului nostru solar este faptul că planeta Uranus se află „culcată" – axul nord-sud este orientat spre Soare orizontal, în loc să fie vertical faţă de el. „Ceva" a dat lui Uranus o „mare lovitură" cândva în trecut, au spus cercetători NASA – fără să îndrăznească să ghicească ce anume a fost acel „ceva". M-am întrebat adesea dacă acel „ceva" a fost tot ceea ce a produs uriaşul „blazon" misterios şi inexplicabila „brazdă" pe care nava *Voyager* 2 a NASA le-a găsit pe satelitul Miranda a lui Uranus în 1986 (**Fig. 128**) – o lună care este diferită în multe feluri de celelalte luni ale lui Uranus. ***Ar fi putut o coliziune cerească cu planeta în trecere Nibiru şi cu lunile sale să producă toate acestea?***

În anii recenţi astronauţii au constatat că planetele mari de la

Figura 128

exterior nu au stat acolo unde s-au format, ele deviază spre exterior, departe de Soare. Studiile au concluzionat că schimbarea a fost mai pronunțată în cazurile lui Uranus și Neptun (vezi schița, **Fig. 129**) și aceasta poate explica de ce nu s-a întâmplat nimic acolo pe durata a multe orbite ale lui Nibiru – dar atunci ceva s-a întâmplat. Nu este neverosimil să presupunem că, pe orbita „Potopului" său, Nibiru s-a ciocnit de Uranus, aflat în derivă, și că ***una dintre lunile lui Nibiru a lovit planeta Uranus***, înclinând-o pe o parte: se poate de asemenea ca „arma" care a lovit a fost enigmatica Miranda – ***o lună a lui Nibiru*** – care a sfârșit prin a fi atrasă de orbita lui Uranus. O astfel de întâmplare ar fi putut afecta orbita lui Nibiru, încetinind-o cu aproximativ 3450 ani pământeni mai degrabă decât 3600 și rezultând în reapariții post diluviu de cca 7450, cca 4000 și cca 550 î.Hr.

Dacă așa s-a întâmplat, aceasta ar putea explica sosirea „timpurie" a lui Nibiru în 556 î.Hr. – și sugerează că **următoarea sosire va fi în cca 2900 d. Chr.** Pentru cei care asociază evenimentele catastrofale profețite cu revenirea lui Nibiru – „Planeta X" pentru unii – momentul nu este prea aproape.

Orice oplale potrivit căreia Anunnaki și-au restrâns sosirile și plecările printr-o singură scurtă „fereastră" la perigeul planetei este incorectă. Ei au continuat să vină și să plece și în

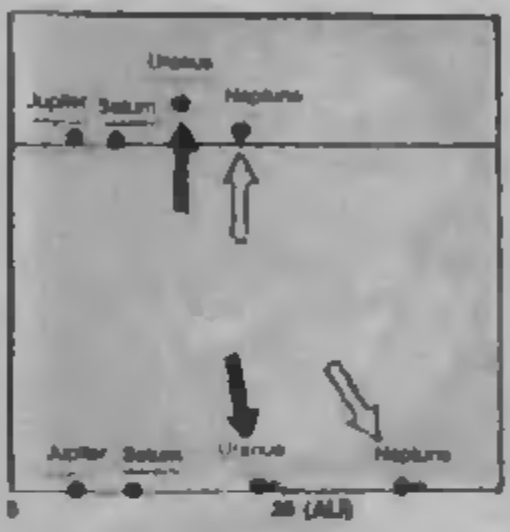

Figura 129

celelalte timpuri.

Textele vechi înregistrează numeroase momente ale călătoriilor dus-întors ale zeilor fără să precizeze vreo legătură cu vecinătatea planetei. Există de asemenea poveşti despre călători Pământ-Nibiru ale pământenilor care nu precizează ca Nibiru să fi fost zărită pe cer (o priveliştе sublimată, însă, atunci când Anu a vizitat Pământul, în cca 4000 î.Hr.). Într-un caz, Adapa, un fiu al lui Enki cu o femeie pământeană, căruia i s-a dat Înţelepciunea, nu şi nemurirea, a făcut o scurtă vizită pe Nibiru, însoţit de zeii Dumuzi şi Ningishzidda. Enoch care a rivalizat cu sumerianul Enmeduranki, a sosit şi a plecat de două ori de pe Pământ, pe parcursul vieţii sale.

Aceasta a fost posibil în cel puţin două moduri, aşa cum se arată în Fig. 130, unul printr-o navă spaţială care a accelerat la faza de intrare a lui Nibiru (din punctul A), sosind înaintea timpului de perigeu; celălalt, prin reducerea vitezei navei spaţiale (la punctul B) în faza de retragere a lui Nibiru „retrăgându-se" către Soare (şi deci spre Pământ şi Marte). O vizită scurtă pe Pământ, ca cea făcută de Anu, a putut avea loc prin combinarea modului „A" pentru sosire şi a modului „B" pentru retragere; o vizită scurtă pe Niburu (ca cea a lui Adapa) a putut să aibă loc prin inversarea procedurii – prin părăsirea

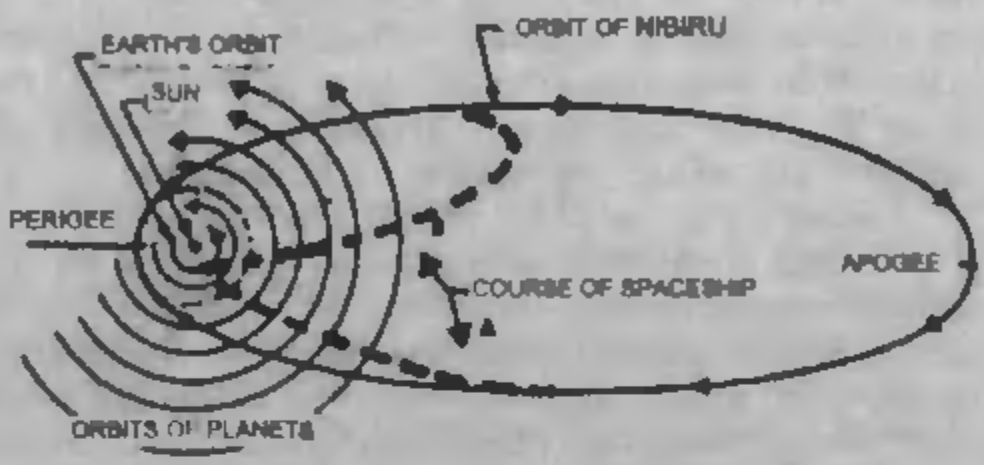

Figura 130

Pământului pentru a prinde Nibiru la punctul „A" şi plecarea de pe Nibiru la punctul „B" la întoarcerea pe Pământ, şi tot aşa.

Aşadar, o întoarcere a zeilor Anunnaki în alte perioade decât cea a întoarcerii planetei, a putut avea loc şi pentru aceasta am rămas cu celălalt ciclu de timp – timpul zodiacal.

L-am numit, în *La începutul timpului*, **Timpul Ceresc**, diferit, funcţionând ca o legătură între Timpul Pământesc (ciclul orbital al planetei noastre) şi Timpul Divin (ceasul planetei zeilor Anunnaki). Dacă întoarcerea aşteptată se va referi mai degrabă la zeii Anunnaki decât la planeta lor, atunci se cuvine să căutăm răspunsul la enigmele zeilor şi oamenilor prin ceasul care i-a legat pe aceştia – ciclul zodiacal al Timpului Ceresc. El a fost inventat de zeii Anunnaki ca o metodă de a armoniza cele două cicluri,, coeficientul lor – 3600 pentru Nibiru, 2160 pentru Era zodiacală – a fost Coeficientul de Aur al lui 10:6. A rezultat, am sugerat, sistemul „60" pe care s-au bazat matematica şi astronomia sumeriană (6 x 10x6 x10 şi aşa mai departe).

Berossus, aşa cum am menţionat, a considerat Erele zodiacale ca puncte de cotitură în relaţiile zeilor cu oamenii şi a precizat că omenirea trece periodic prin catastrofe apocaliptice, fie prin apă

sau foc, al căror orar este hotărât de fenomene cereşti. La fel ca omologul său egiptean, Manetho, el a împărţit preistoria şi istoria în faze divină, semi-divină şi post-divină, cu un total de 2.160.000 de ani ai „duratei acestei lumi". **Aceasta face – minunea minunilor! – exact o unie – un mileniu! – erele zodiacale!**

Cercetătorii care au studiat tăbliţele antice din lut referitoare la matematică şi astronomie au fost uluiţi să descopere că tăbliţele foloseau numărul fantastic 12960000 – da, 12.960.000 – ca un punct de pornire. Ei au tras concluzia că acesta poate fi legat numai de cifra 2.160 a erelor zodiacale, din a cărei multiplicare rezultă 12.960 (dacă 2.160x6) sau 129.600 (dacă 2.160x60) sau 1.296.000 (dacă înmulţim cu 600), şi – minune! – numărul fantastic cu care încep listele antice, 12.960.000, **este un multiplu al lui 2.160 prin 6.000 – la fel ca cele şase zile divine ale creaţiei.**

Acele evenimente majore, când problemele zeilor le-au afectat pe cele ale oamenilor, erau legate de erele zodiacale, a fost arătat în volumul *Cronicile Pământului*. La începutul fiecărei Ere s-a întâmplat ceva important; Era Taurului a însemnat pentru Omenire oferirea civilizaţiei. Era Berbecului a fost inaugurată prin conflictul nuclear şi s-a terminat cu Plecarea. Era Peştilor a sosit cu distrugerea Templului şi începutul Creştinătăţii. ***Nu ar trebui să ne întrebăm cumva dacă profeticul Sfârşit al Zilelor nu înseamnă de fapt Sfârşitul Erei (zodiacale)?***

A fost terminologia lui Daniel „o vreme, vremuri şi o jumătate" una care se referea la erele zodiacale? La această posibilitate s-a gândit, acum trei secole, nimeni altul decât Sir **Isaac Newton**. Cunoscut cel mai bine pentru formularea legilor naturale care conduc mişcările cereşti – cum ar fi orbitele planetelor în jurul Soarelui – interesul său s-a extins şi în domeniul gândirii religioase; el a scris o serie de tratate despre Biblie şi despre profeţiile biblice. A considerat că mişcările cereşti pe care le-a formulat sunt „mecanica lui Dumnezeu" şi avea o convingere puternică în faptul că descoperirile ştiinţifice care au început cu Galileo şi Copernic, continuând cu el, au fost destinate să se întâmple aşa cum şi când s-au întâmplat.

Aceasta l-a făcut să de o atenţie specială „matematicilor lui Daniel".

În anul 2003, BBC a uimit comunitatea ştiinţifică şi pe cea religioasă cu un program despre Newton în care a dezvăluit existenţa unui document al său, scris de mână, în care se calcula Sfârşitul Zilelor după profeţiile lui Daniel.

Newton a făcut calculele pe o faţă a foii de hârtie şi analiza calculelor în şapte „propoziţii", pe cealaltă parte a hârtiei. O examinare atentă a documentului – am avut privilegiul de a avea o copie – dezvăluie faptul că numerele folosite la calcule includ 216 şi 2160 de câteva ori – un indiciu pentru mine pentru a înţelege cum a gândit el: s-a gândit la ***timpul zodiacal; pentru el a fost Ceasul Mesianic!***

Newton şi-a sintetizat concluziile, scriind jos un set de trei „nu înainte de" şi un orar „nu mai târziu de" pentru indiciile profeţiei ale lui Daniel.

- Între 2132 şi 2370 potrivit indiciului dat lui Daniel,
- Între 2090 şi 2374 potrivit unui al doilea indiciu,
- Între 2060 şi 2370 pentru crucialul „vreme, vremuri şi jumătate de vreme".

„Sir Isaac Newton a prezis că lumea ar putea sfârşi în anul 2060", a anunţat BBC. Nu exact, probabil – dar aşa cum arată tabelul erelor zodiacale din capitolul anterior, el nu a fost departe, marcând în două din datele sale „nu mai devreme de" **2060 şi 2090.**

Preţiosul document în original al marelui englez este ţinut acum la Departamentul Manuscriselor şi Arhivelor al Bibliotecii Universitare Naţionale evreieşti – ***la Ierusalim!***

O coincidenţă?

Cartea mea din 1990, *Întoarcerea la geneză*, a făcut public pentru prima dată un eveniment muşamalizat –„incidentul Phobos". Se referea la pierderea, în 1989, a unei navete spaţiale sovietice trimisă să exploreze Marte şi un satelit al său Phobos.

De fapt, nu una, ci două nave spaţiale s-au pierdut. Numite *Phobos 1 şi Phobos 2*, pentru a indica scopul lor – acela de a cerceta luna lui Marte, Phobos – ele au fost lansate în 1988 pentru a ajunge la Marte în 1989. Deşi un proiect sovietic, el a fost susţinut

de NASA şi de agenţiile europene. *Phobos 1* a dispărut – nicium detaliu sau explicaţie nu au fost date vreodată. *Phobos 2* era spre Marte şi a început să trimită fotografii luate de acolo cu două camere – una obişnuită şi una cu infraroşu.

Uimitor sau alarmant, fotografiile au arătat o umbră a unui obiect în forma unei ţigarete care zbura pe cerul planetei, între nava sovietică şi suprafaţa terestră a lui Marte (**Fig. 131** ale celor două camere). Şefii misiunii sovietice au descris obiectul ca umbră a „ceva ce unii ar putea numi o farfurie zburătoare". Imediat, naveta a primit ordin să iasă de pe orbita lui Marte şi să se apropie de lună şi, de la o distanţă de 50 de yarzi (aprox. 40 m), să o bombardeze cu raze laser.

Ultima fotografie trimisă de Phobos 2 arăta o rachetă sosind de pe lună **(Fig. 132).** Imediat după aceasta, nava a intrat într-un picaj şi a oprit transmisia – distrusă de misterioasa rachetă.

„Incidentul Phobos" a rămas oficial un „accident inexplicabil". De fapt, imediat, a intrat în acţiune o comisie secretă în care erau reprezentate toate statele puternice în domeniul spaţial. Comisia şi documentul pe care l-au elaborat merită mai multă atenţie decât au primit, pentru că ele deţin cheia pentru a înţelege ce anume ştiu cu

Figura 131

Figura 132

adevărat statele puternice despre Nibiru şi Anunnaki.

Evenimentele care au rezultat din formarea grupului secret au început cu descoperirea, în anul, 1983, a unei „planete Neptunizate" de către IRAS – Satelitul Astronomic Infraroşu al NASA – care a monitorizat marginile sistemului solar, nu virtual, ci prin detectarea căldurii emise de către corpurile cereşti. Căutarea celei de-a 10-a planete a fost unul dintre obiectivele sale stabilite şi, într-adevăr, a găsit una – hotărând că era o planetă, deoarece a fost detectată o dată şi apoi din nou şase luni mai târziu, şi era evident că se mişca în direcţia noastră. Ştirea descoperirii a ţinut titlurile ziarelor (Fig. 133) dar a fost retractată în următoarea zi ca o „înţelegere greşită". De fapt, descoperirea a fost atât de şocantă încât a condus la o schimbare bruscă a relaţiilor SUA-URSS, o întâlnire şi un acord asupra cooperării spaţiale între preşedintele Reagan şi preşedintele Gorbaciov, precum şi o declaraţie publică a preşedintelui Naţiunilor Unite şi alte organizaţii care a inclus urmă-

Heavenly body poses a cosmic riddle to astronomers

'Mystery' body found in space

At solar system's edge, giant object is mystery

Giant object mystifies astronomers

Figura 133

toarele cuvinte (arătând spre cer cu degetul în timp ce le rostea):

> **Gândiți-vă cât de ușoară ar putea fi sarcina mea și a lui în aceste întâlniri pe care le ținem dacă ar exista deodată o amenințare pentru această lume din partea celorlalte specii de pe altă planetă din univers... Mă gândesc uneori cât de repede ar dispărea diferențele dintre noi dacă ne-am confrunta cu o amenințare extraterestră.**

Comisia care s-a format în urma acestor îngrijorări a organizat câteva întâlniri și consultări – *până la incidentul Phobos din martie 1989*. Lucrând cu febrilitate, ea a formulat, în aprilie 1989, un set de linii directoare cunoscute ca *Declarația de Principiu cu privire la Activitățile de Urmărire a Detectării Inteligenței Extraterestre, prin care erau stabilite procedurile ce trebuiau urmate după primirea „unui semnal sau a unei alte dovezi a*

inteligenței extraterestre". „Semnalul", a dezvăluit grupul, „nu ar putea fi unul simplu ce indică originea sa inteligentă, dar ar putea fi un **mesaj real** care ar avea nevoie de decodare". Procedurile stabilite includeau obligația de a întârzia divulgarea contactului pentru cel puțin 24 de ore ***înaintea formulării răspunsului***. Aceasta era desigur o prevedere ridicolă dacă mesajul venea de pe o planetă la distanță de ani lumină... Nu, pregătirile erau pentru o întâlnire în vecinătate!

Pentru mine, toate aceste evenimente din 1983, plus toate dovezile de pe Marte, descrise pe scurt în capitolele anterioare, și rachetele dispărute în zona lunii Phobos, îmi indică faptul că Anunnaki sunt încă prezenți – probabil o prezență robotică – pe Marte, vechea lor Stație. Aceasta ar putea indica un plan chibzuit de a avea pregătită o facilitate pentru o nouă vizită în viitor. Argumentele acestea puse împreună ***sugerează intenția unei întoarceri.***

Pentru mine, sigiliul cilindric Pământ-Marte (vezi Fig. 113) este deopotrivă o descriere a Trecutului și a unui Viitor prevestit pentru că el poartă o dată – ***o dată ce indică prin semnul celor doi pești – Era Peștilor.***

Ne spune el oare: Ceea ce a avut loc în Era Peștilor anterioară se va repeta din nou în Era Peștilor? Dacă profețiile se vor îndeplini, dacă Primele Lucruri vor fi Ultimele Lucruri, dacă Trecutul este Viitor – răspunsul trebuie să fie Da.

Noi suntem încă în Era Peștilor. Întoarcerea, spun semnele, va avea loc înaintea sfârșitului Erei actuale.

PROLOG

În noiembrie 2005, în Israel a avut loc o descoperire arheologică majoră. În timp ce se curăța groapa pentru o nouă clădire, fragmentele unei mari construcții antice au fost scoase la lumină. Au fost chemați arheologii pentru a supraveghea cu atenție săpăturile. Construcția s-a dovedit a fi o biserică creștină – cea mai veche găsită vreodată pe Pământul Sfânt. Inscripțiile în limba greacă sugerează că a fost construită (sau reconstruită) în secolul al III-lea î. Hr. După ce ruinele au fost curățate, s-a descoperit o pardoseală magnifică din mozaic. În centrul său erau reprezentați

Figura 134

DOI PEŞTI – ***semnul zodiacal al Peştilor*** (Fig. 134)

Care era semnificaţia acestuia?

Locul unde s-a făcut descoperirea era Megiddo, la poalele Muntelui Megiddo – Har Megiddo, ARMAGHEDON.

Altă coincidenţă?